

3 1761 12141549 1

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीवाल्मीकिरामायणरत्नाकरः ॥

வால்மீகி ராமாண ரத்நாகரம்

(மும் தேவநாகரி எழுத்துத் தமிழிலும்)

தமிழ் உரையுடன்

முதிரங்கம் ஸ்ரீ ராமநவமி உத்ஸவ ஸமாஜத்தாரால்
வெளியிடப்பட்டது.

1967

Somdayan
10/2/68

Presented to the
LIBRARIES *of the*
UNIVERSITY OF TORONTO

by
François Gros

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीवाल्मीकिरामायणरत्नाकरः ॥

ஸ்ரீ வால்மீகி ராமாயண ரத்நாகரம்

(மூலம் தேவநாகரியிலும் தமிழிலும்)

ஸ்ரீ தக்ஷிணம்நாய ஸ்ரீ சிருங்ககிரி ஸ்ரீ சாரதா பீடாதிபதி ஸ்ரீ ஜகத்குரு
ஸ்ரீ அபிநவ வித்யாதீர்த்த மஹா ஸ்வாமிகள் அவர்கள்
அருளிய ஸ்ரீமுகத்துடனும்

ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீ உப. வே. M. S. ராஜகோபாலாசாரியர் ஸ்வாமி
(சிரோமணி)

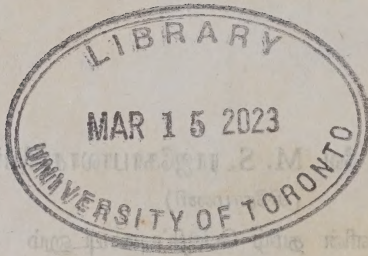
அவர்களின் தமிழ் பொழிப்புரையுடனும்

வித்வான்களின் முன்னுரைகளுடனும்

ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீ ராமநவமி உத்ஸவ ஸமாஜத்தாரால்
வெளியிடப்பட்டது.

புத்தகம் கிடைக்குமிடம்:—

1. ஸ்ரீ வாணீ விலாஸ் பிரஸ், ஸ்ரீரங்கம், திருச்சி - 6.
2. K. P. தர்மராஜன், கௌரவ காரியதர்சி,
ஸ்ரீ ராமநவமி உத்ஸவ ஸமாஜம்,
94, அம்மாமண்டபம் ரோடு, ஸ்ரீரங்கம், திருச்சி - 6.

ஸ்ரீ வாணீ விலாஸ் பிரஸ், ஸ்ரீரங்கம்.

ஸ்ரீரங்கத்தில் ஸ்ரீராமநவமி ஸமாஜத்தரால் நடத்தப்பட்ட
ஸ்ரீமத் ராமாபண ஹரிகதா பூர்த்தி தினம் 4-5-67-ல் ஸ்ரீராம பட்டாபிஷேகம்.

ஸ்ரீ தக்ஷிணம்நாய ஸ்ரீ சிருங்ககிரி
ஸ்ரீ சாரதா பீடாதிபதி ஸ்ரீ ஜகத்குரு
ஸ்ரீ அபிநவ வித்யாதீர்த்த ஸ்வாமிகள்

ॐ
श्री शृङ्गेरी श्री जगद्गुरु संस्थानम् ।

श्रीः
विद्याशङ्कर

श्रीमत्परमहंस परिव्राजकाचार्यवर्य पदवाक्यप्रमाण पारावारपारीण यमनियमासन
प्राणायाम प्रत्याहार ध्यान धारणा समाध्यष्टाङ्ग योगानुष्ठाननिष्ठ तपश्चक्रवर्यना-
द्यविच्छिन्न श्रीशंकराचार्य गुरुपरंपराप्राप्त षड्दर्शन स्थापनाचार्य व्याख्यान
सिंहासनाधीश्वर सकलनिगमागमसारहृदय सांख्यत्रयप्रतिपादक वैदिकमार्गप्रवर्तक
सर्वतन्त्रस्वतन्त्रादिराजधानी विद्यानगर महाराजधानी कर्णाटकसिंहासनप्रतिष्ठा-
पनाचार्य श्रीमद्राजाधिराजगुरु भूमण्डलाचार्य ऋष्यशृङ्गपुरवराधीश्वर

तुङ्गभद्रातीरवासि श्रीमद्विद्याशंकर पादपद्माराधक श्रीजगद्गुरु

श्रीचन्द्रशेखरभारतीस्वामि गुरुकरकमलसञ्जात श्रीजगद्गुरु

शृङ्गेरी श्रीमदभिनवविद्यातीर्थस्वामिभिः

अस्मदत्यन्तप्रियशिष्य के. पि. धर्मराजन् विषये नारायणस्मरण-पूर्वकं
विरचिताः आशिषः समुल्लसन्तु ।

भवन्तः वाल्मीकीयात् रामायणात् रसभावादिपूर्णान् अष्टोत्तर-
सहस्र-संख्याकान् श्लोकान् संगृह्य भक्तलोकानां कृते काण्डशः ग्रन्था-
न्तररूपेण प्रकटयितुमिच्छन्ति । भवद्भिः प्रेषितान् कांश्चिद्भागानवा-
लोकयाम । एते भागाः भक्तवृन्दस्य अत्यन्तमुपयुक्ताः वर्तन्ते ।
श्लोकानां च द्राविड्या भाषया व्याख्यानेन संस्कृतभाषानभिज्ञानां
सुखेन अर्थावबोधो भवति । भवदीयमाशयं ज्ञात्वा मोदामहे वयम् ।
अयं ग्रन्थः श्रीशारदाचन्द्रमौलीश्वरयोः परमया कृपया भक्तजनानां
हस्ततलमलङ्करोतु । भवन्तश्च सकलैः श्रेयोभिः समेधिषीरन्
इत्याशास्महे ॥

इति नारायणस्मरणम्

विशाखापत्तनम्, }

4-12-1967. }

श्री

ஓம்

ஸ்ரீ சிருங்கேரி ஸ்ரீ ஜகத்குரு ஸம்ஸ்தானம்

ஸ்ரீ

வீத்யாசங்கர

எமது ப்ரிய சிஷ்யராகிய K. P. தர்மராஜன் விஷேயமாக நாராயண ஸ்மரண பூர்வமான ஆசீர்வாதங்கள் நன்கு பலிக்கவேண்டும்.

நீங்கள் ஸ்ரீ வால்மீகி ராமாயணத்திலிருந்து ரஸம் அர்த்தபுஷ்டி முதலியவை நிறைந்த 1008 ச்லோகங்களைத்தொகுத்து பக்த ஜனங்களின் கேழைத்தின் பொருட்டு காண்டம் காண்டமாக வெளியிட உத்தேசித்திருக்கிறீர்கள். உங்களால் அனுப்பப்பட்ட சில தொகுதிகளை பார்வையிட்டோம். இந்தப் பாகங்கள் பக்த ஸமுஹத்திற்கு மிகவும் உபயோகமுள்ளவையே. ச்லோகங்களுக்குத் தமிழ் உரையும் சேர்த்திருப்பதால் ஸம்ஸ்கிருதம் அறியாதவர்களுக்கும் எளிதில் அர்த்தத்தை அறிவது ஸாத்யமாகிறது. உமது உத்தேசத்தை அறிந்து மகிழ்கிறோம்.

இந்த நூல் ஸ்ரீ சாரதா சந்த்ரமௌளீச்வரர்களுடைய க்ருபையால் பக்த மஹா ஜனங்களின் ஹஸ்தத்தை அலங்கரிக்கட்டும். நீங்களும் எல்லா ச்ரேயஸ்ஸுகளையும் பெற்றுப் பெருமையுடன் வாழ்வீராக.

நாராயண ஸ்மரணம்.

விசாகப்பட்டனம்,

4-12-1967.

விஞ்ஞாபனம்

—0—

உலகில் தர்மம் செழிக்கவும் அதர்மம் அழியவும் மக்கள் யாவருக்கும் எல்லா நலன்களும் பெருகவும், பகவான் செய்த திரு அவதாரங்களில் எல்லாச் சிறப்புகளும் எய்தந்தது ஸ்ரீ ராமாவதாரமே. ஸ்ரீ ராமபிரானின் புகழையும், திருநாமாலையும் கூறுவதாலும், கேட்பதாலும் அவனது திருவுருவத்தை வைத்து பூஜிப்பதாலும், பூவுலகில் எல்லாத்துன்பங்களும் நீங்கி நன்மைகள் பெருகுமென்பது ஆன்றோர்கள் அனுபவரீதியாகக் கண்ட உண்மை. இந்த நோக்கத்துடனேயே, ஸ்ரீ ராமசந்திர மூர்த்தியால் பூஜிக்கப்பட்ட அவருடைய குலதேவதையான ஸ்ரீ ரங்கநாதரின் திவ்ய ஸாரங்கித்யத்துடன் விளங்கும் ஸ்ரீரங்கக்ஷேத்திரத்தில் உபயகாவேரி மத்தியில் ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீராமநவமி உத்ஸவ ஸமாஜத்தாரால் பிரதி வருஷமும், ஸ்ரீ ராம நவமி மஹோத்ஸவம் மிக விமர்சையாக கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது. இதில் முக்யமாக லக்ஷ்மீச்சனை, சங்கீதம், உபன்யாஸம், ஹரிகதா காலக்ஷேபங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன.

இந்த சமாஜத்தாரால், யாவருடைய மனதிலும் தெய்வபக்தி வளர்ந்தோங்கி வரவேண்டுமென்பதை முக்கிய நோக்கமாகக்கொண்டு, இதுவரை இவ்வுத்ஸவத்தின் ஞாபகமாக ஸ்ரீ ராம ஸ்தோத்ரங்கள், ஸ்ரீ ராம ஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்திரம், தினசரி பாராயண ஸ்தோத்ரங்கள், பட்டாபிஷேகத் திருக்கோலப் படம், ஸ்ரீ ராம ஜனன ஜாதகம் முதலானவை அழகாக அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. இவற்றில் ஸ்ரீ ராம ஸ்தோத்ரங்கள் மூன்றுதடவை அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது என்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரியப்படுத்திக்கொள்கிறோம்.

ஸ்ரீ ராமநவமி உத்ஸவம் யாதொரு விக்னமுமில்லாமல் பிரதி வருஷமும் சிறந்த முறையில் நன்கு நடக்கவேண்டியதன்பொருட்டு ஒரு சாச்வத நிதி திரட்டவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் இம்மை மறுமைப் பயன்களைத் தரவல்ல ஸ்ரீ ராம சரித்திரமான, ஸ்ரீமத் வால்மீகி இராமாயணத்தை ஸங்க்ரஹம் செய்து, இராமாயண கதாபாகத்தை,

இதிஹாஸ விருத்தாந்தங்களின் தொடர்பு விட்டுப்போகாமல் அவசியமான சுலோகங்கள் யாவும் ஸ்ரீ ராமாயணத்திலிருந்தே பொருக்கி எடுத்து மூல சுலோகங்கள் தேவநாகரியிலும், தமிழிலும் அதன் தமிழ் உரையுடன் அச்சிடப்பட்டு வெளியிடப்படுகிறது. ஆஸ்திக மகா ஜனங்கள் யாவரும் இத்தகைய புண்ணியமான கிரந்தத்தை வாங்கி பாராயணம் செய்வதன் மூலம், இராமனுடைய கிருபைபெற்று இன்புற்று வாழ்வதற்கு இது மிகவும் உபயோகப்படும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

இவ்வுத்தஸவம் பிரதி வருஷமும் மேன்மேலும் மிகச் சிறப்புடன் நடைபெற்று வரும்படி தமது பரிபூரண ஆசிரிய அளித்ததுடன் எங்களால் பக்திபுடன் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட இந்நூலையும் ஏற்று அனுக்கிரகித்து ஸ்ரீமகம் அருளிய ஸ்ரீ தக்ஷிணாயு ஸ்ரீ சிருங்ககிரி ஸ்ரீ சாரதா பீடாதிபதி ஸ்ரீ ஜகத்குரு ஸ்ரீ அபினவ வித்யாதீர்த்த மஹா ஸ்வாமிகளின் திவ்ய சரணாவிந்தங்களில் பக்தி பூர்வ வந்தனங்களைச் சமர்ப்பிக்கிறோம்.

எங்களது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி கவிதையின் சுவை குன்றது, இதிஹாஸ விருத்தாந்தங்களின் தொடர்பு விட்டுப்போகாமல், அவசியமான சுலோகங்கள் யாவும் இதில் பொதிந்திருக்கும்படி யாவரும் சுலபமாகப் பாராயணம் செய்யும் முறையில் ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணத்தை ஸங்கிரகம் செய்து இவற்றிற்கு தமிழ் பொழிப்புரையும் எழுதிக்கொடுத்துப் பேருதவி செய்துள்ள சிரோமணி ஸ்ரீ உ. வே. M. S. ராஜகோபாலாச்சாரியார் சுவாமி அவர்களுக்கு ஸ்ரீ ராமநவமி உத்ஸவ சமாஜத்தார் மனமார்ந்த நன்றி கலந்த வணக்கங்களைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறார்கள்.

ஸ்ரீமத் வால்மீகி இராமாயண ரத்னாகரத்தை பரிசீலனை செய்து அன்புடன் முகவுரை எழுதிக்கொடுத்து ஆசீர்வாதம் செய்தவர்களான கீர்த்தனகுலசேகர எம்பார் ஸ்ரீ விஜயராகவாச்சாரியார் சுவாமி, சேங்கனாவிபுரம் உபந்யாச சக்ரவர்த்தி ப்ரம்மஸ்ரீ அனந்தராம தீக்ஷிதர், சுகப்ரும்மம் ஸ்ரீ S. ராமஸ்வாமி சாஸ்திரிகள், அகிலபாரத சங்கர ஸேவா ஸமிதி பொதுக்கார்யதரிசி ஈரோடு ஸ்ரீ K. V. சுப்பரத்னமய்யர் B. A., B. L.

அட்வகேட் இவர்களுக்கு ஸ்ரீ ராமநவமி உத்ஸவ சமாஜத்தாராகிய யாம் வணக்கத்துடன் ப்ரீதி பூர்வகமான கிருதக்ஞதையை தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

இவ்வெளியீட்டின் மூலம் கிடைக்கும் தொகை, பிரதி வருஷம் ஸ்ரீ ராமநவமி உத்ஸவ கைங்கர்யத்திற்கு உபயோகப்படுவதால் இந்தப் புனிதமான க்ரந்தத்தை ஆஸ்திக மஹா ஜனங்கள் யாவரும் அவசியம் வாங்கிப் பாராயணம் செய்து, இராமனுடைய கிருபையை பெற்று இன்புற்று வாழப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

ஸ்ரீ ராமநவமி உத்ஸவம் சிறப்புற நடைபெற வேண்டிய உதவி செய்பவர்களுக்கும், பகவத்ஸேவா உணர்ச்சியுடன் கைங்கர்யம் செய்யும் கலைவல்லுனர்களுக்கும், ஸ்ரீ சங்கர குருகுலத்தில் உத்ஸவம் நடத்துவதற்கு அனுமதி அளித்து உதவும் அதன் நிர்வாகிகளுக்கும், மிகவும் அழகாக இந்நூலை அச்சிட்டுத் தந்த ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீ வாணீ விலாஸம் அச்சகத்தார்களுக்கும் எங்களது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

ஸ்ரீரங்கம், }
10—12—67.

இப்படிக்கு,
ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீராமநவமி உத்ஸவ ஸமாஜத்தார்.

முன்னுரை

ஸ்ரீ ரங்கம் ஸ்ரீ ராம நவ மி உத்ஸவஸமாஜத்தாரால் பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கும் ஸ்ரீமத்ராமாயண ரத்னாகர மணிகள் மிகவும் விலை உயர்ந்தவைகள். 24000 சுலோகங்களைக்கொண்ட சமுத்ரத்தில் முழுகி விலையுயர்ந்த ரத்னங்களைப்பொறுக்குவது. பொறுக்கியவரின் ஸாமர்த்தியத்தை காட்டுகிறது. இனிமேல் பொறுக்கவேண்டியவைகள் ஏதும் இல்லை. இத்தொடரில் ஸ்ரீமத் வால்மீகியின் காவ்யத்தில் உள்ள ரசனை, அர்த்தம் பாவங்கள் சாஸ்திரதத்துவங்கள் எல்லாம் காணப்படுகின்றன. காயத்ரீ ராமாயணத்தின் 24 சுலோகங்கள் குறிக்கப்பட்டு அவைகளை அடையாளம் காட்ட முதல் எழுத்து கொட்டையாக அச்சிட்டவர்களால் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இத்தொடரை சிறுவர்கள் மனப்பாடம் செய்து விட்டால் ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தின் முக்கியமான பாகம் பாடமானதாகும். சுந்தரகாண்டத்தின் மணிகள் அடங்கிய பாகம் எல்லா ஸம்பிரதாயம் உள்ளவர்களும் பாராயணம் செய்யக்கூடிய ரீதியில் பலசுருதியுடன் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது இதன் கடைசியில் ஸ்ரீராம பட்டாபிஷேகஸர்க்கத்திலிருந்து முக்கியமான 2 சுலோகங்களும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இது விசேஷமானது பாராயண பலன் கிடைக்கிறது.

சாதாரணமாக உத்தரகாண்டத்தை பலர் கவனிக்காமல் 6 காண்டத்துடன் முடித்துவிடுவார்கள். இது சரியல்ல, வால்மீகியின் ஸூக்ஷ்ம அபிப்பிராயங்கள் உத்தரகாண்டத்தில் அமைந்துள்ளன. அதைப்படித்தால் முன் 6 காண்டங்களின் தாத்தபரியம் நன்கு விளங்கும். இதை அறிந்து உத்தரகாண்டத்தையும் பரிசீலனை செய்து ரத்தினங்களை பொறுக்கியிருப்பது சிலாக்கியமே. 7 காண்டங்களின் முக்கிய அம்சங்கள் இதில் அடங்கி

இருப்பதால் இப்புத்தகத்தை ஒவ்வொருவரும் எப்போதும் தன்னுடன் வைத்துக்கொண்டு சாஸ்திரோக்தமாக துடர்ச்சியாக பாராயணம் செய்தால் பூர்ண பலன் கிடைக்கும் என்பதற்கு ஸந்தேஹமே இல்லை. ஆஸ்திகர்கள் ஒவ்வொருவரும் இதை வாங்கி உபயோகிக்கவேண்டியது அவசியம். ஒரே நாளில் ராமாயணம் பூராவும் படித்ததாகவே ஆகும்.

நாகர எழுத்து தெரியாமல் தமிழ் மட்டுமே தெரிந்தவர்களுக்கும் உபயோகமாகும் நிலையில் சுலோகங்களின் தமிழ் உச்சரிப்பும், அர்த்தமும் போட்டிருப்பது பிரசரிப்பவர்களின் பரந்த மனப்பான்மையை விளக்குகிறது. சுலபமாகவும் சீக்கிரமும் படிக்கக்கூடிய நிலைமையில் ஸ்ரீவாணீ விலாஸ பிரஸ்ஸில் அச்சிட்டிருப்பது குறிக்கத்தக்கதே.

உதஸவங்களுக்காக பலர் துகைகளை வகுவித்து ஏதோ சிலவு செய்து கொண்டாடி விடுகிறார்கள். ஆனால் அந்த உதஸவத்தின் தாத்தரியத்தை ஜனங்கள் எப்போதும் மனதில் வைத்துக்கொண்டிருக்க இது போன்ற பிரசுரங்கள் மிகவும் அவசியம். இதை எல்லோரும் பயன்படுத்திக்கொள்வதே ஸமாஜத்தாருக்கு அவர்கள் காட்டும் நன்றி.

ஈரோடு

14-11-67

K. V. சுப்பரத்னம் அய்யர்

பொதுக்காரியதரிசி

அகில பாரத சங்கர ஸேவா ஸமிதி

முன்னுரை

ஆண்டுதோறும் ஆசார்யாளின் அனுக்ரஹத்தை பெற்று ஸ்ரீ K. P. தர்மராஜன் அவர்கள் இந்த ஸ்ரீரங்க கேஷத்ரத்தில் ஸ்ரீ ராம நவமி விழாவை நல்ல முறையில் நடத்திவருகிறார். சென்ற ஆண்டில் விழாவை யொட்டி ஒரு ஸ்தோத்திரமாலையை வெளியிட்டார் அதில் ஆஸ்திகர்களுக்கு அவசியம் பாராயணம் செய்யவேண்டிய பல ஸ்தோத்திரங்கள் அடங்கி இருந்தன. இவ்வாண்டு ஒரு அழகான பிரசுரத்தை வெளியிடுகிறார். இம்மை மறுமைப் பயன்களைத் தரவல்ல ஸ்ரீமத் வால்மீகி இராமாயணத்தை ஸங்க்ரகம் செய்து யாவரும் சுலபமாக பாராயணம் செய்யும் முறையில் வெளியிட்டு இருக்கிறார். இதைப் பாராயணம் செய்வதால் ஸ்ரீமத் ராமாயணம் முழுவதும் பாராயணம் பண்ணிய லாபமுண்டாகும் இந்த ஸ்ரீமத் ராமாயண ஸங்க்ரஹத்தை ஸ்ரீ உ. வே. M. S. இராஜகோபாலாசாரிய ஸ்வாமி வெகு அழகாக தொகுத்து இருக்கிறார். இதிறாஸ வ்ருத்தாந்தங்களின் தொடர்பு விட்டுப்போகாமல் அவச்யமான ச்லோகங்கள் யாவும் அதிலே பொருந்தி இருக்கும் படி அரும்பாடுபட்டு உதவி இருக்கிறார். இத்தகைய புண்யமான க்ரந்தத்தை எல்லோரும் வாங்கி பாராயணம் செய்து இராம னுடைய க்ருபையை பெற்று இன்புற்று வாழ ப்ரார்த்திக்கிறேன் இது போலவே ஸ்ரீமத் பாகவதமும் சீக்கிரம் வெளிவர அழகியமணவாளனைப் ப்ரார்த்திக்கிறேன் இப்புத்தக விற்பனையில் கிடைக்கும் ஸத்திரவியம் ஸ்ரீ ராம நவமி விழாவுக்கே உபயோகப்படுகிறது என்பது பாராட்டத்தக்கது.

ஸ்ரீரங்கம்,
9-3-1967

}

எம்பார் விஜயராகவாசாரியார்.

முகவுரை

தர்மங்களைக் கூறும் நூலுக்கு இதிஹாஸமெனப் பெயர். ஸ்ரீரங்கநாதனே ஸ்ரீராமகை அவதரித்து தர்மங்களை நடத்திய நூலே ஸ்ரீராமாயணமாகும். இதை மஹேதிஹாஸமெனக் கூறுவர். இப் பெரிய நூலை வால்மீகி முனிவர் காவ்ய நடையில் எழுதியுள்ளார். இதை நமது பெரியோர்கள் யாவரும் பூஜை செய்து படிப்பது வழக்கம். சில வருஷங்களாக இதை சிலர்தான் படித்து வருகின்றனர். அதற்குக் காரணம் இது பெரிய நூலாக இருப்பதேயாகும். அப்படிப்பட்டவர் களுக்கு இந்நூலைப் படித்த புண்யம் முழுவதும் கிடைப்பதற்காக ஸாரமான சுலோகங்களை மட்டில் தமிழ் அர்த்தத்துடன் தொகுத்து ஸ்ரீ தர்மராஜய்யர் அவர்கள் வெளியிட்டிருக்கிறார். முன்பு பாலகாண்டம் முதலிய காண்டங்களை வெளியிட்டதுபோல் இப்பொழுது ஆரண்ய காண்டத்தையும் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தையும் வெளியிட்டுள்ளார். பள்ளிக்கூடங்களில் குழந்தைகளுக்கெல்லாம் பாடமாக வைத்து யாவரையும் படிக்கச்செய்யவேண்டும். மேலும் வீட்டிலுள்ள ஸ்திரீகள் புருஷர்கள் யாவரும் இதை தினந்தோறும் பாராயணம் செய்வதோடு குழந்தைகளையும் படிக்கச்செய்யவேண்டும். இதனால் கிடைக்கும் சிறு துகையை ஸ்ரீ தர்மராஜய்யர் ஸ்ரீரங்கத்தில் பிரதி வருஷமும் நடத்தி வரும் ஸ்ரீ சீதாராம உத்ஸவத்திற்கு உபயோகப்படுத்தி வருகிறார். இதில் சுலோகங்களுக்கு அர்த்தமும் வெகு அழகாக எழுதப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீஸீதாராமன் இதைப் படிப்பவர்களுக்கும் ஸ்ரீ தர்மராஜ அய்யருக்கும் ஸகல மங்களத்தையும் அளிக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறேன்.

முகாம்: தஞ்சை }
36-7-67 }

இப்படிக்கு,
சேங்காலிபுரம் அனந்தராம தீக்ஷிதர்

முகவுரை

எனது பரம ஆப்தரான தெய்வபக்திமிக்க ஸ்ரீ K. P. தர்மராஜன் அவர்கள் ஸ்ரீரங்கத்தில் ஸ்ரீராமநவமி உத்ஸவ ஸமாமம் ஒன்று அமைத்து தானே எல்லாப் பொறுப்புகளையும் ஏற்றுக்கொண்டு மிகுந்த விமரிசையுடனும் பக்தி சிரத்தையுடனும் பிரதிவருஷமும் ஸ்ரீராம நவமி உத்ஸவம் நடத்திவருவதும் இதையொட்டி ஸ்தோத்திர நூல்கள் வெளியிட்டு வருவதும் யாவரும் அறிந்ததே. இப்பொழுது ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணத்திலுள்ள முக்யமான சில சுலோகங்களை தனியாக எடுத்து பிரஸித்த பண்டிதரின் தமிழ் உரையுடன் அச்சிட ஆரம்பித்து முதலாவதாக ஸுந்தர காண்ட ஸங்க்ஷேபத்தை வெளியிட்டுள்ளார்கள். இவருடைய இந்த முயற்சி மிகவும் பாராட்டுதகுதியது.

“ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணத்தில் ஒரு பாதத்தையோ ஒரு பாதத்தையோ பாராயணம் செய்பவரும் பிரஹ்ம லோகமடைவார்கள்” என்பது பலசூதி. ஆகவே இந்தப்புஸ்தகத்தை சிறுவர்கள் முதல் ஆண்கள் பெண்கள் அனைவரும் வாங்கி பாராயணம் செய்தும் தமிழ் உரையை வாசித்தும் ஸ்ரீ ராமபிரானின் திருவருளுக்குப்பாத்திரமாக வேணுமாய் பிரார்த்திக்கிறேன். இதன் மூலம் மற்ற காண்ட வெளியீடுகளுக்கும் அன்னார் நடத்தும் ஸ்ரீ ராமநவமி உத்ஸவத்திற்கும் பேருதவி செய்தவர்களாக ஆகலாம்.

ஸ்ரீ ராம் ஜயராம் ஜயஜயராம்.

முகாம் : திருச்சி

5-12-66

சுகபிரம்மம்

S. ராமஸ்வாமி சாஸ்திரிகள்.

॥ श्रीः ॥

श्रीवाल्मीकिरामायणरत्नाकरे
बालकाण्ड-अयोध्याकाण्डमणिः ॥

ஸ்ரீ வால்மீகி ராமாயண ரத்நாகரம்
பாலகாண்ட
அயோத்யாகாண்ட மணிகள்

[தேவநாகரியிலும் தமிழிலும்]

ஸ்ரீ உப. வே. M. S. ராஜகோபாலாசார்யர் ஸ்வாமி (சிரோமணி)
அவர்களின் தமிழ் பொழிப்புரையுடனும்,

ஸ்ரீ உப. வே. எம்பார் விஜயராகவாசாரியார் ஸ்வாமிகளின்
முன்னுரையுடனும் கூடியது.

ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீராமநவமி உத்ஸவ ஸமாஜத்தாரால்
வெளியிடப்பட்டது.

ஸ்ரீ வாணீ விலாஸ் பிரஸ், ஸ்ரீரங்கம்.

1967

சென்னை

வினாயகநாதாசாரிசுவாமிகள்

|| வினாயகநாதாசாரிசுவாமிகள்-தொகுதி ||

தமிழ்நாட்டில் வினாயகநாதாசாரிசுவாமிகள்

|| சென்னை ||

வினாயகநாதாசாரிசுவாமிகள்-தொகுதி

[தமிழ்நாட்டில் வினாயகநாதாசாரிசுவாமிகள்]

வினாயகநாதாசாரிசுவாமிகள்-தொகுதி S. M. சென்னை

வினாயகநாதாசாரிசுவாமிகள்-தொகுதி சென்னை

வினாயகநாதாசாரிசுவாமிகள்-தொகுதி சென்னை

வினாயகநாதாசாரிசுவாமிகள்-தொகுதி சென்னை

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमद्रामायणपारायणोपक्रमः ॥

॥ स्मार्तसंप्रदायः ॥

शुक्लाम्बरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् ।

प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे ।

यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥ २ ॥

दोर्भिर्युक्ता चतुर्भिः स्फटिकमणिमयीमक्षमालां दधाना

हस्तेनैकेन पद्मं सितमापि च शुकं पुस्तकं चापरेण ।

भासा कुन्देन्दुशङ्खस्फटिकमणिनिभा भासमानासमाना

सा मे वाग्देवतेयं निवसतु वदने सर्वदा सुप्रसन्ना ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् ।

आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥ ४ ॥

वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः ।

शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥ ५ ॥

यः पिवन्सततं रामचरितामृतसागरम् ।

अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्मषम् ॥ ६ ॥

गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् ।

रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ७ ॥

अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् ।

कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ८ ॥

उल्लङ्घय सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवर्हि जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ ९ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १० ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ ११ ॥

मनोजवं माहृततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ १२ ॥

यः कर्णाञ्जलिसंपुटेरहरहः सम्यक्पवत्यादरा-

द्वाल्मीकेर्वदनारविन्दगलिनं रामायणारूढं मधु ।

जन्मभ्याधिजराविपत्तिनिधनैरत्यन्तसोपद्रवं

संसारं स विहाय गच्छति पुमान्विष्णोः पदं शाश्वतम् ॥

तदुपगतसमाससंधियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्शबद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च बधं निशामयध्वम् ॥

वाल्मीकिगिरिसंभूता रामसागरगामिनी ।

पुनातु भुवनं पुण्या रामायणमहानदी ॥ १५ ॥

श्लोकसारसमाकीर्णं सर्गकल्लोलसंकुलम् ।

काण्डग्राहमहामीनं वन्दे रामायणार्णवम् ॥ १६ ॥

वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे ।

वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १७ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्येपुष्पक्रमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यानं भरनादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥

वामे भूमिसुता पुरश्च हनुमान्पश्चात्सुमित्रासुतः

शत्रुघ्नो भरतश्च पार्श्वदलयोर्वाय्वादिकोणेषु च ।

सुग्रीवश्च विभीषणश्च युवराट् तारासुतो जाम्बवान्

मध्ये नीलसरोजकोमलरुचिं रामं भजे श्यामलम् ॥ १९ ॥

नमोऽस्तु रामाय सलक्ष्मणाय देव्यै च तस्यै जनकात्मजायै ।

नमोऽस्तु रुद्रेन्द्रयमानिलेभ्यो नमोऽस्तु चन्द्रार्कमरुद्गणेभ्यः ॥

धर्मात्मा सत्यसन्धश्च रामो दाशरथिर्यदि ।

पौरुषे चाप्रतिद्वन्द्वः शरैर्न जहि रावणिम् ॥ २१ ॥

श्रीराघवं दशरथात्मजमप्रमेयं सीतापतिं रघुकुलान्वयरत्नदीपम् ।

आजानुवाहुमरविन्ददलायताक्षं रामं निशाचरविनाशकरं नमामि ॥

बुद्धिर्वलं यशो धैर्यं निर्भयत्वमरोगता ।

अजाड्यं वाक्पटुत्वं च हनुमत्स्मरणाद्भवेत् ॥ २३ ॥

॥ वैष्णवसंप्रदायः ॥

स्वाचार्यपरंपराध्यानश्लोकान् अनुसंधाय ,

पितामहस्यापि पितामहाय प्राचेतसादेशफलप्रदाय ।

श्रीभाष्यकारोत्तमदेशिकाय श्रीशैलपूर्णाय नमो नमस्तात् ॥

कूजन्तं राम रामेनि मधुरं मधुराक्षरम् ।

आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥ १ ॥

वाल्मीकेर्षुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः ।

शृण्वन्नामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥ २ ॥

यः पिबन्सततं रामचरितामृतसागरं ।

अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्मषम् ॥ ३ ॥

गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् ।

रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ४ ॥

अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् ।

कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयंकरम् ॥ ५ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवर्हिं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ ७ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासितं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ ८ ॥

यत्नं यत्नं स्थुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ ९ ॥

वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे ।

वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १० ॥

तदुपातसमाससंधियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यवद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥

श्रीराघवं दशरथात्मजमप्रमेयं सीतापतिं रघुकुलान्वयरत्नदीपम् ।

आजानुबाहुमरविन्ददलायताक्षं रामं निशाचरविनाशकरं नमामि ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यानं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥

॥ माध्वसंवादायः ॥

शुक्लाम्बरधरं बिष्णुं शशिधरं चतुर्भुजम् ।

प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥

लक्ष्मीनारायणं वन्दे तद्भक्तप्रवरो हि यः ।

श्रीमदानन्दतीर्थाख्यो गुरुस्तं च नमाम्यहम् ॥ २ ॥

वेदे रामायणे चैव पुराणे भारते तथा ।

आदावन्ते च मध्ये च बिष्णु सर्वत्र गीयते ॥ ३ ॥

सर्वविघ्नप्रशमनं सर्वसिद्धिकरं परम् ।

सर्वजीवप्रणेतारं वन्दे विजयदं हरिम् ॥ ४ ॥

सर्वाभीष्टप्रदं रामं सर्वारिष्टनिवारकम् ।

जानकीजानिममिशं वन्दे मद्विरुन्दिहम् ॥ ५ ॥

अभ्रमं भङ्गरहितमजडं विमलं सदा ।

आनन्दतीर्थमतुलं भजे तापत्रयापहम् ॥ ६ ॥

भवति यदनुभावादेडमुकोऽपि बाग्मी

जडमतिरपि जन्तुर्जायते प्राज्ञमौलिः ।

सकलवचनचेतोदेवता भारती सा

मम वचसि विधत्तां संनिधिं मनसे च ॥ ७ ॥

मिथ्यासिद्धान्तदुर्ध्वान्तविध्वंसनविचक्षणः ।

जयतीर्थाख्यारणिर्भासतां नो हृदम्बरे ॥ ८ ॥

चित्तैः पदैश्च गम्भीरैर्वाक्यैर्मानैरखण्डितैः ।

गुहभावं व्यञ्जयन्ती भाति श्रीजयतीर्थशक् ॥ ९ ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् ।

आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥ १० ॥

वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः ।

शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥ ११ ॥

यः पिवन्सततं रामचरितामृतसागरम् ।

अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकरमेषम् ॥ १२ ॥

गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् ।

रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ १३ ॥

अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् ।

कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ १४ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ १५ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवर्हिं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ १६ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १७ ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ १८ ॥

वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे ।

वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १९ ॥

आपदामपहर्तारं दातारं सर्वसंपदाम् ।

लोकाभिरामं श्रीरामं भूयो भूयो नमाभ्यहम् ॥ २० ॥

तदुपगतसमाससंधियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥

वैदेहीसहित सुरदुमन्तले हैमे महामण्डपे

मध्येपुष्पक्रमासने मणिमये वीरसने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥

वन्दे वन्द्यं विधिभवमहेन्द्रादिबृन्दारकेन्द्रै-

र्ध्यक्तं व्याप्तं स्वगुणगणतो देशतः कालतश्च ।

धृतावद्य सुखचितिमयैर्मङ्गलैर्युक्तमङ्गैः

सान्त्थ्यं नो विदधदधिकं ब्रह्म नारायणाख्यम् ॥ २३ ॥

भूषारत्नं भुवनबलयस्याखिलाश्चर्यरत्नं

लीलारत्नं जलधिदुहितुर्देवतामौलिरत्नम् ।

चिन्तारत्नं जगति भजतां सत्सरोजचुरत्नं

कौसल्याया लसतु मम हृन्मण्डले पुत्ररत्नम् ॥ २४ ॥

महाव्याकरणाभोधिमन्थमानसमन्दरम् ।

कवयन्तं रमकीर्त्या हनुमन्तमुपास्महे ॥ २५ ॥

मुख्यप्राणाय भीमाय नमो यस्य भुजान्तरम् ।

नानावीरसुवर्णानां निकषाश्मायितं बभौ ॥ २६ ॥

स्वान्तस्स्थानन्तशय्याय पूर्णज्ञानमहार्णसे ।

उत्तुङ्गवाक्तरङ्गाय मध्वदुग्धाब्धये नमः ॥ २७ ॥

वाल्मीकेगौः पुनीयाक्षो महीधरपदाश्रया ।

यद्दुग्धमुपजीवन्ति कवयस्तर्णका इव ॥ २८ ॥

सूक्तिरत्नाकरे रम्ये मूलरामायणार्णवे ।

विहरन्तो महीयांसः प्रीयन्तां गुरवो मम ॥ २९ ॥

हयग्रीव हयग्रीव हयग्रीव इति यो वदेत् ।

तस्य निःसरते वाणी जह्नु कन्यापवाहवत् ॥ ३० ॥

பாராயண ஆரம்பகலோகங்கள்

ஸ்மார்த்த ஸம்பந்தாயம்

சக்லாம் பரதரம் விஷ்ணும் சசிவர்ணம் சதுர்புஜம் 1
ப்ரஸந்வதனம் த்யாயேத் ஸர்வ விக்நோப சாந்தயே ॥ 1

வாகீசாத்யா: ஸுமநஸ: ஸர்வார்த்தநா முபக்ரமே 1
யம் நத்வா க்ருதக்ருத்யா: ஸ்யு: தம் நமாமி கஜாநநம் ॥ 2

தோர்பிர் யுக்தா சதுர்பி: ஸ்படிகமணிமயீ மக்ஷமாலாம் ததாநா
ஹஸ்தேஸைகேந பத்மம் ஸிதம்பி ச சசம் புஸ்தகம் சாபரேண 1
பாஸா குந்தேந்து சங்க ஸ்படிக மணிநிபா பாஸமாநாஸமாநா
ஸா மே வாக்தேவதேயம் நிவஸது வதனே ஸர்வதா
ஸுப்ரஸந்நா ॥ 3

கூஜந்தம் ராம ராமேதி மதுரம் மதுராக்ஷரம் 1
ஆருஹ்ய கவிதா சாகாம் வந்தே வால்மீகி கோகிலம் ॥ 4

வால்மீகேர் முநிஸிம்ஹஸ்ய கவிதா வநசாரிண: 1
ச்ருண்வந் ராமகதா நாதம் கோ ந யாதி பராம் கதிம் ॥ 5

ய: பிபந்ஸததம் ராமசரிதாம்ருத ஸாகரம் 1
அத்ருப்தஸ் தம் முநிம் வந்தே ப்ராசேதஸ மகல்மஷம் ॥ 6

கோஷ்பதீ க்ருத வாராசிம் மசகீக்ருத ராக்ஷஸம் 1
ராமாயண மஹாமாலா ரத்நம் வந்தேதநிலாத்மஜம் ॥ 7

அஞ்ஜநாநந்தநம் வீரம் ஜாநகீ சோகநாசநம் 1
கபீச மக்ஷஹந்தாரம் வந்தே லங்கா பயங்கரம் ॥ 8

உல்லங்க்ய ஸிந்தோ: ஸலிலம் ஸலீலம்
ய: சோகவஹ்நிம் ஜநகாத்மஜாயா: 1

ஆதாய தேவை ததாஹ லங்காம்
நமாமி தம் ப்ராஞ்ஜலி ராஞ்ஜநேயம் || 9

ஆஞ்ஜநேய மதிபாடலாநநம்
காஞ்சநாத்ரி கமநீய விக்ரஹம் 1
பாரிஜாத தருமூல வாஸிநம்
பாலையாமி பவமான நந்தநம் || 10

யத்ர யத்ர ரகுநாதகீர்த்தநம்
தத்ர தத்ர க்ருத மஸ்தகாஞ்ஜலிம் 1
பாஷ்பவாரி பரிபூர்ண லோசநம்
மாருதிம் நமத ராக்ஷஸாந்தகம் || 11

மனோஜவம் மாருத துல்யவேகம்
ஜிதேந்த்ரியம் புத்திமதாம் வரிஷ்டம் 1
வாதாத்மஜம் வானரயூத முக்யம்
ஸ்ரீராமதூதம் சிரஸா நமாமி || 12

ய: கர்ணாஞ்ஜலி ஸம்புடைரஹரஹ: ஸம்யக் பிபத்யாத ராத்
வால்மீகேர் வதநாரவிந்த களிதம் ராமாயணக்யம் மது 1
ஜநம்வ்யாதி ஜராவிபத்தி நிதனை: அத்யந்த ஸோபத்ரவம்
ஸம்ஸாரம் ஸ விஹாய கச்சதி புமாந் விஷ்ணே: பதம்
சாச்வதம் || 13

ததுபகத ஸமாஸ ஸந்தியோகம்
ஸமமது ரோபநதார்த்த வாக்யபத்தம் 1
ரகுவர சரிதம் முநிப்ரணீதம்
தசசிரஸச்ச வதம் நிசாமயத்வம் || 14

வால்மீகி கிரிஸம்பூதா ராமஸாகரகாமிநீ 1
புநாது புவநம் புண்யா ராமாயண மஹாநதீ || 15

க்லோக ஸார ஸமாகீர்ணம் ஸர்க கல்லோல ஸங்குலம் 1
காண்ட க்ராஹ மஹாமீநம் வந்தே ராமாயணர்ணவம் || 16

வேதவேத்யே பரே பும்ஸி ஜாதே தசரதாத்மஜே 1
வேத: ப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாக்ஷாத் ராமாயணத்மநா || 17

வைதேஹீ ஸஹிதம் ஸுரத்ருமதலே ஹைமே மஹாமண்டபே
மத்யே புஷ்பகமாஸநே மணிமயே வீராஸநே ஸுஸ்திதம் 1
அக்ரே வாசயதி ப்ரபஞ்ஜநஸுதே தத்வம் முநிப்ய: பரம்
வ்யாக்யாந்தம் பரதாதிபி: பரிவ்ருதம் ராமம் பஜே ச்யாமளம் 11

வாமே பூமிஸுதா புரச்ச ஹநுமாந் பச்சாத் ஸுமித்ராஸுத:
சத்ருக்நோ பரதச்ச பார்ச்சவ தளயோ: வாய்வாதி
கோணேஷு ச 1

ஸுக்ரீவச்ச விபீஷணச்ச யுவராட் தாராஸுதோ ஜாம்பவாந்
மத்யே நீலஸரோஜ கோமளருசிம் ராமம் பஜே ச்யாமளம் 11 19

நமோஸ்து ராமாய ஸலக்ஷ்மணய
தேவ்யை ச தஸ்யை ஜநகாத்மஜாயை 1
நமோஸ்து ருத்ரேந்த்ர யமாநிலேப்யோ
நமோஸ்து சந்த்ரார்க மருத்தகணேப்ய: 11 20

தர்மாத்மா ஸத்யஸந்தச்ச ராமோ தாசரதிர் யதி 1
பௌருஷே சாப்ரதித்வந்தவ: சரைநம் ஜஹிராவணிம் 11

ஸ்ரீராகவம் தசரதாத்மஜம்ப்ரமேயம்
ஸீதாபதிம் ரகுலாந்வய ரத்நதீபம் 1
ஆஜாநு பாஹுமரவிந்த தளாயதாக்ஷம்
ராமம் நிசாசர விநாசகரம் நமாயி 11 22

புத்திர் பலம் யசோ தைர்யம் நிர்பயத்வமரோகதா 1
அஜாட்யம் வாக்படுத்வம் ச ஹநுமத் ஸ்மரணாத்வேத் 11 23

வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயம்

குரு பரம்பரை தநியன்களை அநுஸந்தித்தபின்
பிதர்மஹஸ்யாபி பிதாமஹாய ப்ராசேதஸா தேசபலப்ரதாய 1
ஸ்ரீபாஷ்ய காரோத்தமதேசிகாய ஸ்ரீசைல பூர்ணய நமோ
நமஸ்ஸ்தாத் 11

கூஜந்தம் ராமராமேதி மதுரம் மதுராக்ஷரம் 1
ஆருஹ்ய கவிதாசாகாம் வந்தே வால்மீகி கோகிலம் 11 1

வால்மீகேர் முநிஸிம்ஹஸ்ய கவிதா வநசாரிண: 1
ச்ருண்வந் ராமகதா நாதம் கோ ந யாதி பராம் கதிம் 11 2

- ய: பிபந் ஸததம் ராமசரிதாம்ருத ஸாகரம் 1
அத்ருப்தஸ்தம் முநிம் வந்தே ப்ராசேதஸ மகல்மஷம் 11 3
- கோஷ்பதீ க்ருத வாராசிம் மசகீக்ருத ராக்ஷஸம் 1
ராமாயண மஹாமாலாரத்நம் வந்தே஽நிலாத்மஜம் 11 4
- அஞ்ஜநாநந்தம் வீரம் ஜாநகீ சோகநாசநம் 1
கபீச மக்ஷஹந்தாரம் வந்தே லங்காபயங்கரம் 11 5
- மநோஜவம் மாருத துல்யவேகம்
ஜிதேந்த்ரியம் புத்திமதாம் வரிஷ்டம் 1
வாதாத்மஜம் வானரயூத முக்யம்
ஸ்ரீராமதூதம் சிரஸா நமாயி 11 6
- உல்லங்க்ய ஸிந்தோ: ஸலிலம் ஸலீலம்
ய: சோக வஹ்நிம் ஜநகாத்மஜாயா: 1
ஆதாய தேநைவ ததாஹ லங்காம்
நமாயி தம் ப்ராஞ்ஜலி ராஞ்ஜநேயம் 11 7
- ஆஞ்ஜநேயமதிபாடலாநநம் காஞ்சநாத்ரி கமநீய விக்ரஹம் 1
பாரிஜாத தருமுல வாஸிநம் பாவயாமி பவமாநந்தநம் 11 8
- யத்ர யத்ர ரகுநாத கீர்த்தநம்
தத்ர தத்ர க்ருத மஸ்தகாஞ்ஜலிம் 1
பாஷ்பவாரி பரிபூர்ண லோசநம்
மாருதிம் நமத ராக்ஷஸாந்தகம் 11 9
- வேத வேத்யே பரே பும்ஸி ஜாதே தசரதாத்மஜே 1
வேத: ப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாக்ஷாத் ராமாயணாத்மநா 11 10
- ததுபகத ஸமாஸ ஸந்தி யோகம்
ஸம மதுரோபநதார்த்த வாக்யபத்தம் 1
ரகுவர சரிதம் முநிப்ரணீதம்
தச சிரஸச்ச வதம் நிசாமயத்வம் 11 11
- ஸ்ரீராகவம் தசரதாத்மஜ மப்ரமேயம்
ஸீதாபதிம் ரகுகுலாந்வய ரத்நதீபம் 1
ஆஜாநுபாஹுமரவிந்த தளாயதாக்ஷம்
ராமம் நிசாசர விநாசகரம் நமாயி 11 12

வைதேஹி ஸஹிதம் ஸுரத்ருமதலே ஹேமே மஹாமண்டபே
மத்யே புஷ்பக மாஸநே மணிமயே வீராஸநே ஸுஸ்திதம் 1
அக்ரே வாசயதி ப்ரபஞ்ஜந ஸுதே தத்வம் முநிப்ய: பரம்
வ்யாக்யாந்தம் பரதாதிபி: பரிவ்ருதம் ராமம் பஜே ச்யாமளம் 11

மாத்வ ஸம்ப்ரதாயம்

- சுக்லாம்பரதரம் விஷ்ணும சசிவர்ணம் சதுர்புஜம் 1
ப்ரஸந்வதநம் த்யாயேத் ஸர்வவிக்நோப சாந்தயே 11 1
- லக்ஷ்மீநாராயணம் வந்தே தத்பக்தப்ரவரோ ஹி ய: 1
ஸ்ரீமதாநந்த தீர்த்தாக்யோ குருஸ்தம் ச நமாமயஹம் 11 2
- வேதே ராமாயணே சைவ புராணே பாரதே ததா 1
ஆதாவந்தே ச மத்யே ச விஷ்ணு: ஸர்வத்ர கீயதே 11 3
- ஸர்வவிக்ந ப்ரசமநம் ஸர்வ ஸித்தி கரம் பரம் 1
ஸர்வஜீவ ப்ரணேதாரம் வந்தே விஜயதம் ஹரிம் 11 4
- ஸர்வாபிஷ்ட ப்ரதம் ராமம் ஸர்வாரிஷ்ட நிவாரகம் 1
ஜாநகீஜாநி மரிசம் வந்தே மத் குருவந்திதம் 11 5
- அப்ரமம் பங்கரஹிதம் அஜடம் விமலம் ஸதா 1
ஆநந்த தீர்த்த மதுலம் பஜே தாபத்ரயாபஹம் 11 6
- பவதி யதநுபாவாதேட முகோபி வாக்ம்
ஜடமதிரபி ஜந்தூர் ஜாயதே ப்ராஜ்ஞமௌளி: 1
ஸகலவசந சேதோ தேவதா பாரதீ ஸா
மம வசஸி விதத்தாம் ஸந்நிதிம் மாநஸே ச 11 7
- மித்யா ஸித்தாந்த தூர்த்வாந்த வித்வம்ஸந விசக்ஷண: 1
ஜயதீர்த்தாக்ய தரணிர் பாஸதாம் நோ ஹ்ருதம்பரே 11 8
- சித்ரை: பதைச்ச கம்பீரை: வாக்யைர் மாநை ரகண்டிதை: 1
குருபாவம் வ்யஞ்ஜயந்தீபாதி ஸ்ரீஜயதீர்த்தவாக் 11 9
- கூஜந்தம் ராமராமேதி மதுரம் மதுராக்ஷரம் 1
ஆருஹ்ய கவிதாசாகாம் வந்தே வாஸ்மீகி கோகிலம் 11 10
- வால்மீகேர் முநிஸிம்ஹஸ்ய கவிதா வநசாரின: 1
ச்ருண்வந் ராமகதா நாதம் கோ ந யாதி பராம் கதிம் 11 11

ய: பிபஸ்ஸததம் ராமசரிதாம்ருத ஸாகரம் 1

அத்ருப்தஸ்தம் முநிம் வந்தே ப்ராசேதஸ மகல்மஷம் || 12

கோஷ்பதீ க்ருத வாராசிம் மசகீக்ருத ராக்ஷஸம் 1

ராமாயண மஹாமாலா ரத்நம் வந்தேநிலாத்மஜம் || 13

அஞ்ஜநாநந்தநம் வீரம் ஜாக்ஷீ சோகநாசநம் 1

கபீச மக்ஷஹந்தாரம் வந்தே லங்கா பயங்கரம் || 14

மனோஜவம் மாருத துல்யவேகம்

ஜிதேந்த்ரியம் புத்திமதாம் வரிஷ்டம் 1

வாதாத்மஜம் வானரயூத முக்யம்

ஸ்ரீராமதூதம் சிரஸா நமாமி || 15

உல்லங்க்ய ஸிந்தோ: ஸலிலம் ஸலீலம்

ய: சோகவஹ்நிம் ஜநகாத்மஜாயா: 1

ஆதாய தேநைவ ததாஹ லங்காம்

நமாமி தம் ப்ராஞ்ஜவி ராஞ்ஜநேயம் || 16

ஆஞ்ஜநேய மதிபாடலாநநம் காஞ்சநாத்ரி கமரீய விக்ரஹம் 1

பாரிஜாத தருமுல வானிநம் பாவயாமி பவமாந நந்தநம் || 17

யத்ர யத்ர ரகுநாத கீர்த்தனம் தத்ர தத்ர க்ருத மஸ்தகாஞ்ஜலிம் 1

பாஷ்பவாரி பரிபூர்ண லோசநம் மாருதிம் நமத ராக்ஷஸாந்தகம் || 18

வேத வேத்யே பரே பும்ஸி ஜாதே தசரதாத்மஜே 1

வேத: ப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாக்ஷாத் ராமாயணாத்மஜா || 19

ஆபதாமபஹந்தாரம் தாதாரம் ஸர்வ ஸம்பதாம் 1

லோகாபிராமம் ஸ்ரீராமம் பூபோ பூயோ நமாம்யஹம் || 20

ததுபகத ஸமாஸ ஸந்தியோகம்

ஸம மதுரோபநதார்த்த வாக்யபத்தம் 1

ரகுவர சரிதம் முநிப்ரணீதம்

தசசிரஸச்ச வதம் நிசாமயத்வம் || 21

வைதேஹீ ஸஹிதம் ஸுரத்ருமதலே ஹைமே மஹாமண்டபே

மத்யே புஷ்பகமாஸநே மணிமயே வீராஸநே ஸுஸ்திதம் 1

அக்ரேவாசயதி ப்ரபஞ்ஜந ஸுதே தத்வம் முநிப்ய: பரம்

வ்யாக்யாந்தம் பரதாதிபி: பரிவ்ருதம் ராமம் பஜே ச்யாமளம் ||

வந்தே வந்த்யம் விதிபவ மஹேந்த்ராத் ப்ருந்தாரகேந்த்ரை:

வ்யக்தம் வ்யாப்தம் ஸ்வகுணகணதோ தேசத: காலதச்ச 1

தூதாவத்யம் ஸுகசிதிமயைர் மங்களைர் யுக்த மங்கை:

ஸாநாத்யம் நோ விததததிகம் ப்ரஹ்ம நாராயணக்யம் || 23

பூஷாரத்நம் புவந வலயஸ் யாகிலாச்சர்ய ரத்நம்

லீலாரத்நம் ஜலதி துஹிதுர்தேவதா மௌளிரத்நம் 1

சிந்தாரத்நம் ஜகதி பஜதாம் ஸத்ஸரோஜத்யுரத்நம்

கௌஸல்யாயா லஸது மம ஹ்ருன்மண்டலே புத்ரரத்நம் ||

மஹா வ்யாகரணம்போதி மந்த்மாநஸமந்தரம் 1

கவயந்தம் ராமகீர்த்யா ஹ்ருமந்த முபாஸ்மஹே || 25

முக்யப்ராணய பீமாய நமோ யஸ்ய புஜார்தரம் 1

நாநாவீர ஸுவர்ணநாம் நிகஷாச்மாயிதம் பபௌ || 26

ஸ்வாந்தஸ்தாநந்த சய்யாய பூர்ணஜ்ஞாந மஹார்ணஸே 1

உத்துங்க வாக்தரங்காய மத்வ துக்தாப்தயே நம: || 27

வால்மீகேச் கௌ: புநீயாந்நோ மஹீதர பதாச்ரயா 1

யத்துக்த முபஜீவந்தி கவயஸ் தர்ணகா இவ || 28

ஸூக்தி ரத்நாகரே ரம்யே மூல ராமாயணர்ணவே 1

விஹரந்தோ மஹீயாம்ஸ: ப்ரீயந்தாம் குரவோ மம || 29

ஹயக்ரீவ ஹயக்ரீவ ஹயக்ரீவேதி யோ வதேத் 1

தஸ்ய நிஸ்ஸரதே வாணீ ஜஹ்நுகந்யா ப்ரவாஹவத் || 30

॥ श्रीः ॥

श्रीसीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेत श्रीरघुनन्दनपरब्रह्मणे नमः ॥

श्रीमद्वाल्मीकिरामायणरत्नाकरे

बालकाण्डमणिः ॥

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயண ரத்நாகரத்தில்

பாலகாண்டமணி

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् ।

आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥

तपःस्वाध्यायनिरतं तपस्वी वाग्निदां वरम् ।

नारदं परिप्रच्छ वाल्मीकिर्मुनिपुङ्गवम् ॥ १ ॥

தபஸ்ஸ்வாத்யாயநிரதம் தபஸ்வீ வாக்விதாம் வரம் 1

நாரதம் பரிப்ரச்ச வால்மீகிர்முநிபுங்கவம் 11

ஸ்ரீ நாரதமுனிவர் தவத்திலும் வேதத்திலும் ஆழ்ந்தவர்;
வாக்கு வன்மையுள்ளவர், பகவானை த்யானம் செய்பவருள்
உத்தமர். அவரை தபஸ்வியான வால்மீகி கேட்டார். 1

कोन्वसिन् सांप्रतं लोके गुणवान् कश्च वीर्यवान् ।

धर्मज्ञश्च कृतज्ञश्च सत्यवाक्यो दृढव्रतः ॥ २ ॥

கோ ந்வஸ்மின் ஸாம்ப்ரதம் லோகே குணவான் கச்ச

வீர்யவான் 1

தர்மஜ்ஞச்ச க்ருதஜ்ஞச்ச ஸத்யவாக்யோ த்ருடவ்ரத: 11

இன்று இவ்வுலகில் யாவரிடமும் பேதமின்றிப் பழகுபவரும்,
வீர்யசாலியும், தர்மமறிந்தவரும் பிறர் செய்த நற்பணியை
மட்டுமே அறிபவரும் பொய் பேசாதவரும் உறுதியாக விரதம்
அனுஷ்டிப்பவரும் யார்? 2

चारित्रेण च को युक्तः सर्वभूतेषु को हितः ।

विद्वान् कः कः समर्थश्च कश्चैकप्रियदर्शनः ॥ ३ ॥

சாரித்ரேண ச கோ யுக்தஸ்ஸர்வபூதேஷு கோ ஹித: 1
வித்வாந் க: கஸ்ஸமர்த்தச்ச கச்சைகப்பரியதர்சந: 11

நன்னடத்தையுள்ளவரும், எல்லாப்ராணிகளுக்கும் ஹிதத்
தையே செய்பவரும், எல்லாமறிந்தவரும் வல்லமையிகுந்தவரும்
ஓத்தாரும் மிக்காருமில்லாத அழகரும் யார்? 3

आत्मवान् को जितकोधो द्युतिमान् कोऽनसूयकः ।

कस्य बिभ्यति देवाश्च जातरोषस्य संयुगे ॥ ४ ॥

ஆத்மவான் கோ ஜிதக்ரோதோ த்யுதிமான் கோ
அநஸூயக: 1
கஸ்ய பிப்யதி தேவாச்ச ஜாதரோஷஸ்ய ஸம்யுகே 11

மனதை அடக்கியவரும், கோபமேயற்றவரும் கார்திபடைத்த
வரும், பொறுமையற்றவரும் யார்? போரில் கோபம் கொண்ட
எவரிடம் தேவர்களும் பயமுறுகின் றனர்? 4

श्रुत्वा चैतत् त्रिलोकज्ञो वाग्मीकेर्नारदो वचः ।

श्रूयतामिति चामंत्र्य प्रहृष्टो वाक्यमब्रवीत् ॥ ५ ॥

ச்ருத்வா சைதத் த்ரிலோகஜ்ஞோ வால்மீகேர்நாரதோ
வச: 1
ச்ருயதாமிதி சாமந்தர்ய ப்ரஹ்ருஷ்டோ வாக்யமப்ரவீத் 11

முவுலகிணையறிந்த நாரதர், வால்மீகியின் இவ்வார்த்தையைக்
கேட்டதும் மகிழ்ச்சியுற்றவராய் வால்மீகியை அழைத்துக்கேழ்க்
கப்படலாம் என்றிவ்வாறு கூறுவார். 5

मुने वक्ष्याम्यहं बुद्ध्वा तैर्युक्तः श्रूयतां नरः ।

इक्ष्वाकुवंशप्रभवो रामो नाम जनैः श्रुतः ॥ ६ ॥

முநே வக்ஷ்யாம்யஹம் புத்த்வா தைர்யுக்த: ச்ருயதாம் நர: 1
இக்ஷ்வாகுவம்சப்ரபவோ ராமோ நாம ஜநை: ச்ருத: 11

முனிவரே, நான் தெளிந்துகூறுவேன், அக்குணங்களுள்ளவன்
கேட்கப்பட்டும் இக்ஷ்வாகு குலத்தில் தோன்றிய ஸ்ரீராமன் ஜனங்
களால் ப்ரஸித்தமாகக் கேட்கப்பட்டவர். 6

नारदस्य तु तद्वाक्यं श्रुत्वा वाक्यविशारदः ।

जगाम तमसातीरं जाह्नव्यास्त्वविदूरतः ॥ ७ ॥

நாரதஸ்ய து தத் வாக்யம் ச்ருத்வா வாக்யவிசாரத: 1
ஜகாம தமஸா தீரம் ஜாஹ்நவ்யாஸ்த்வவிதூரத: 11

ஸ்ரீ நாரதரது அவ்வார்த்தையைக் கேட்டபின் பேச்சில் வல்ல
வரான ஸ்ரீ வால்மீகி கங்கைக்கு அண்மையில் உள்ள தமஸாநதி
யின் கரைக்குச் சென்றார். 7

तथा तु तं द्विजं दृष्ट्वा निषादेन निपातितम् ।

निशाम्य रुदतीं क्रौंचीं इदं वचनमब्रवीत् ॥ ८ ॥

ததா து தம் த்விஜம் த்ருஷ்ட்வா நிஷாதேந நிபாதிதம் 1
நிசாம்ய ருததீம் க்ரௌஞ்சீம் இதம் வசநமப்ரவீத் 11

அங்கு அவ்வாறு வேடனால் வீழ்த்தப்பட்ட ஆண் பக்ஷியையும்
புலம்பும் பெண் அன்றிலையும் கண்டு இவ்வார்த்தையைச்
சொன்னார். 8

मा निषाद प्रतिष्ठां त्वमगमः शाश्वतीः समाः ।

यत्क्रौञ्चमिथुनादेकमवधीः काममोहितम् ॥ ९ ॥

மா நிஷாத ப்ரதிஷ்டாம் த்வம் அகம: சாச்வதீஸ்ஸமா: 1
யத்க்ரௌஞ்சமிதுநாதேகமவதீ: காமமோஹிதம் 11

வேடனே, அன்றில் தம்பதிகளுக்குள் காமத்தால் அறிவிழந்த
ஆண் பக்ஷியைக் கொன்ற காரணத்தால் பல ஆண்டுகளுக்கு நீ
நிலைத்திருக்க மாட்டாய்.

[ஸ்ரீசிவாஸனே, பல்லாண்டு பல்லாண்டு பெருமையான நிலையை அடைவாயாக, காமத்தால் அறிவிழந்த பெருவீரனான ராவணனை அழித்தாயல்லவா!]

9

तस्य शिष्यास्ततः सर्वे जुगुः श्लोकमिमं पुनः ।

मुहुर्मुहुः प्रीयमाणाः प्राहुश्च भृशविस्मिताः ॥ १० ॥

தஸ்ய சிஷ்யாஸ்ததஸ்ஸர்வே ஜுகு: ச்லோகமிமம் புந: 1
முஹுர்முஹு: ப்ரீயமாணா: ப்ராஹுச்ச ப்ருசவிஸ்மிதா: 11

பின்னர் அவரது சீடர்கள் யாவரும் அடிக்கடி திரும்பத் திரும்ப மகழ்ச்சியுடன் இந்த ச்லோகத்தைப் பாடினர்; இதைப் பற்றியே பேசினர்.

10

तस्य बुद्धिरियं जाता वाल्मीकेर्भावितात्मनः ।

कुत्स्नं रामायणं काव्यमीदृशैः करवाण्यहम् ॥ ११ ॥

தஸ்ய புத்திரியம் ஜாதா வால்மீகேர் பாவிதாத்மந: 1
க்ருத்ஸ்நம் ராமாயணம் காவ்யம் ஈத்ருசை:

கரவாண்யஹம் 11

கம்பீர மனமுள்ள அவ்வால்மீகி மாமுனிவர்க்கு, 'இது போன்ற ச்லோகங்களால் ராமாயணம் எனும் காவ்யம் முழுவதையும் செய்யக்கடவேன்' என எண்ணம் தோன்றியது.

11

तदुपगतसमाससंघियोगं

सममधुरोपनतार्थवाक्यवद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं

दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ १२ ॥

ததுபகத ஸமாஸஸந்தியோகம்

ஸமமதுரோபநதார்த்தவாக்யபத்தம் 1

ரகுவரசரிதம் முனிப்ரணீதம்

தசசிரஸச்ச வதம் நிசாமயத்வம் 11

ஆதலால் தொகை, ஸந்தி, பொருட்செறிவு இவைகள் அமைந்ததும், கடினமற்றதும் இனியதும் ச்ரமமின்றி பொருள் விளங்குவதுமான சொற்கள் நிரம்பியதும், முனிவரால் இயற்றப் பட்டதுமான ஸ்ரீராகவனது சரிதத்தையும் அவர்செய்த ராவண வதத்தையும் (இதனுள்) பாருங்கள். 12

काव्यं रामायणं कृत्स्नं सीतायाश्चरितं महत् ।

पौलस्त्यवधमित्येव चकार चरित्रतः ॥ १३ ॥

காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸ்நம் ஸீதாயாச்சரிதம் மஹத் 1
பௌஸ்த்யவதம்தியேவ சகார சரிதவ்ரத: 11

ராமாயணகாவ்யம் முழுவதும் ஸ்ரீ ஸீதையின் உயரிய சரிதம், ராவணவதம் என்றே நியமநிஷ்டைகளோடு கூடிய முனிவர் இயற்றினார். 13

तौ राजपुत्रौ कात्स्न्येन धर्म्याख्यामुत्तमम् ।

तन्त्रीलयवदत्यर्थं विश्रुतार्थमगायताम् ॥ १४ ॥

தௌ ராஜபுத்ரௌ கார்த்ஸ்ந்யேந தர்ம்யமாக்யாந முத்தமம் 1
தந்த்ரீலயவதத்யர்த்தம் விச்ருதார்த்தமகாயதாம் 11

அந்த ஸ்ரீராமனது குமாரர்கள் குசலவர் இருவரும் தர்மத்தி னிருந்து பிறழாத இவ்வுத்தமசரிதத்தை வீணாதத்துடன் அர்த்தம் நன்கு தெளிவாகும்படி வாசாமகோசரமாகப் பாடினார்.

ततस्तु तौ रामवचःप्रचोदितौ

अगायतां मार्गविधानसंपदा ।

स चापि रामः परिषद्गतः शनैः

बुभूषया सक्तमना बभूव ह ॥ १५ ॥

ததஸ்து தௌ ராமவச:ப்ரசோதிதௌ

அகாயதாம் மார்கவிதாநஸம்பதா 1

ஸ சாபி ராம: பரிஷத்கத: சநை:

புபூஷயா ஸக்தமநா பபூவ ஹ 11

பின்னர் அவ்விருவரும் ஸ்ரீ ராமனது வாக்கால் உத்தரவிடப் பட்டவராய் எல்லா தேசத்தாரும் புரிந்து கொள்ளும் மார்க்கம் எனும் நல்விதிப்படி பாடினர். ஸ்ரீ ராமரும், தானும் எல்லா ருடனும் இருந்து தரிக்கவிரும்பியவராய் மெள்ள மெள்ள (சிங்கா தனத்திலிருந்து) இறங்கி ஸபையில் அமர்ந்தார். 15

कोसलो नाम मुदितः स्फीतो जनपदो महान् ।

अयोध्या नाम नगरी तत्रासील्लोकविश्रुता ॥ १६ ॥

கோஸலோ நாம முதித: ஸ்பீதோ ஜனபதோ மஹான் ।
அயோத்யா நாம நகரீ தத்ராஸீல்லோகவிச்ருதா ॥

கோஸலம் என்று மகிழ்ச்சியும் செழிப்பும் நிறைந்ததேசம் ஒன்றிருந்தது. அங்கு உலகில் ப்ரஸித்தமான அயோத்தி எனும் நகரும் இருந்தது. 16

तां पुरीं स महातेजा राजा दशरथो महान् ।

शशास शमितामित्रो नक्षत्राणीव चन्द्रमाः ॥ १७ ॥

தாம் புரீம் ஸ மஹாதேஜா: ராஜா தசரதோ மஹான் ।
சசாஸ சமிதாமித்ரோ நக்ஷத்ராணீவ சந்த்ரமா: ॥

மிக்க பராக்ரமம் நிறைந்த தசரதனெனும் பேரரசன் சத்ருக் களை வென்றும், (தானும் ப்ரகாசித்து) நக்ஷத்ரங்களையும் ப்ரகாசிக் கச்செய்யும் சந்த்ரன் போல், பிறர் நன்கு வாழும்படி அரசு செலுத்தினான். 17

तस्य त्वेवं प्रभावस्य नासीद्वंशकरः सुतः ।

ततः प्रक्रम्य तामिष्टिं पुत्रीयां पुत्रकारणात् ।

जुहाव चाग्नौ तेजस्वी मन्त्रदृष्टेन कर्मणा ॥ १८ ॥

தஸ்ய த்வேவம் ப்ரபாவஸ்ய நாளீத் வம்சகரஸ்ஸுத: ।
தத: ப்ரக்ரம்ய தாமிஷ்டிம் புத்ரீயாம் புத்ரகாரணாத் ।
ஜுஹாவ சாக்நௌ தேஜஸ்வீ மந்த்ரத்ருஷ்டேன கர்மணா ॥

இவ்வண்ணம் மஹிமை வாய்ந்த அவனுக்கு வம்சத்தை விளங்க வைக்கும் புத்திரன் இல்லை, அவனுக்கு புத்ரன் பிறக்க வேண்டி தவஒளிமிக்க ருசியச்ருங்கமுனிவர் புத்ரகாமஇஷ்டியைத் தொடங்கி அக்நியில் ஹோமம் செய்தார்.

18

एतस्मिन्नन्तरे विष्णुरुपयातो महाद्युतिः ।

अब्रवीत्त्रिदशान् सर्वान् समेतान् धर्मसंहितान् ॥ १९ ॥

ஏதஸ்மின்னந்தரே விஷ்ணுருபயாதோ மஹாத்யுதி: 1

அப்ரவீத் த்ரிதசான் ஸர்வான் ஸமேதான்

தர்மஸம்ஹிதான் 11

இச்சமயத்தில் உயர்ந்த ஜோதிவடிவினராகிய விஷ்ணு அங்கு வந்து அங்கு கூடிய தார்மிகர்களான தேவர்களைக் குறித்துச் சொன்னார்.

19

भयं त्यजत भद्रं वो हितार्थं युधि रावणम् ।

हत्वा क्रूरं दुरात्मानं देवर्षीणां भयावहम् ।

वत्स्यामि मानुषे लोके पालयन् पृथिवीमिमाम् ॥ २० ॥

பயம் த்யஜத பத்ரம் வோ ஹிதார்த்தம் யுதி ராவணம் 1

ஹத்வா க்ரூரம் துராத்மானம் தேவர்ஷீணாம் பயாவஹம் 1

வத்ஸ்யாமி மாநுஷே லோகே பாலயன் ப்ருதிவீமிபாம் 11

“பயத்தை விடுங்கள் உங்கட்கு மங்களம் உண்டாகும். தேவர்க்கும் முனிவர்க்கும் பயத்தை விளைவிக்கும் துஷ்டனை ராவணனைப்போரில் கொன்று நான் மனித உலகில் இப்பூமியைப் பரிபாலித்துக்கொண்டு வளிக்கப்போகிறேன்.”

20

ततो वै यजमानस्य पावकादतुलप्रभम् ।

प्रादुर्भूतं महद्भूतं महावीर्यं महाबलम् ॥ २१ ॥

ததோ வை யஜமானஸ்ய பாவகாததுலப்ரபம் 1

ப்ராதுர்பூதம் மஹத்பூதம் மஹாவீர்யம் மஹாபலம் 11

பிறகு யாகம் செய்கையில் அக்நியிலிருந்து நிகரற்ற காந்தி உள்ளவரும் பலமும் வீர்யமும் மிக்கவருமான ப்ராஜாபத்ய புருஷன் தோன்றினார். 21

अभिवाद्य च तद्भूतमद्भुतं प्रियदर्शनम् ।

ततो दशरथः प्राप्य पायसं देवनिर्मितम् ॥ २२ ॥

कौसल्यायै नरपतिः पायसाधं ददौ तदा ।

अर्धादधं ददौ चापि सुमित्रायै नराधिपः ॥ २३ ॥

कैकेय्यै चावशिष्टाधं ददौ पुत्रार्थकारणात् ।

अनुचिन्त्य सुमित्रायै पुनरेव महीपतिः ॥ २४ ॥

அபிவாத்ய ச தத் பூதம் அத்புதம் ப்ரியதர்சனம் 1

ததோ தசரத: ப்ராப்ய பாயஸம் தேவநிர்மிதம் 11

கௌஸல்யாயை நரபதி: பாயஸார்த்தம் ததௌ ததா 1

அர்த்தாதர்த்தம் ததௌ சாபி ஸுமித்ராயை நராதிப: 11

கைகேய்யை சாவசிஷ்டார்த்தம் ததௌ

புத்ரார்த்தகாரணத் 1

அநுசிந்த்ய ஸுமித்ராயை புநரேவ மஹிபதி: 11

அழகியதோற்றத்தை உடைய அந்த ஆச்சர்ய புருஷனை வணங்கி அவரிடமிருந்து தேவர்களால் தயாரிக்கப்பட்ட பாயஸ அன்னத்தை வாங்கிக்கொண்ட தசரதர் கௌஸல்யைக்குப் பாதியும் ஸுமித்திரைக்குப் பாதியில் பாதியையும் மீதியில் பாதியை கைகேயிக்கும் மீதியை மறுபடி யோசித்து ஸுமித்ரைக் கும் கொடுத்தார். 22-24

ततश्च द्वादशे मासे चैत्रे नावमिके तिथौ ।

नक्षत्रेऽदितिदैवत्ये खोच्चसंस्थेषु पञ्चसु ॥ २५ ॥

ग्रहेषु कर्कटे लग्ने वाक्पताविन्दुना सह ।

प्रोद्यमाने जगन्नाथं सर्वलोकनमस्कृतम् ॥ २६ ॥

श्रीरामचन्द्रः श्रितपारिजातः समस्तकल्याणगुणामिरामः ।
सीतामुखाम्भोरुहचञ्चरीकः निरन्तरं मङ्गलमातनोतु ॥

ततश्च द्वादशे मासे चैत्रे नावमिके तिथौ ।
नक्षत्रेऽदितिदैवत्ये स्वोच्चसंस्थेषु पञ्चसु ॥
ग्रहेषु कर्कटे लग्ने वाक्पताविन्दुना सह ।
प्रोद्यमाने जगन्नाथं सर्वलोकनमस्कृतम् ।
कौसल्याऽजनयद्रामं सर्वलक्षणसंयुतम् ॥

ஸ்ரீ ராம ஜனன ஜாதகம்.

சுக்	சூரி பு தன்		கேது
			ல குரு சந்
செவ்	ராசி சக்ரம்		
ராகு		சனி	

ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் அவதாரங்களில் முக்யமானது ஸ்ரீராமாவதாரம். ஸ்ரீராமருடைய ஜனனஜாதகத்தில் ஐந்து க்ரஹங்கள் உச்சஸ்தானத்திலிருக்கின்றன. இதை கிருஹத்தில் வைத்திருப்பவர்களுக்கும், பூஜிப்பவர்களுக்கும் நவக்ரஹ தோஷ நிவிர்த்தியும், ஸர்வ வியாதி நிவிர்த்தியும் ஐச்வர்யம் ஸந்தானம் முதலியவைகளும் ஸ்ரீ ராமசந்திரானுக்ரஹத்தால் ஏற்படும்.

कौसल्या जनयामास सर्वलक्षणसंयुतम् ।

विष्णोर्ध्वं महाभागं पुत्रमैश्वराकवर्धनम् ॥ २७ ॥

ததச்ச த்வாதசே மாஸே சைத்ரே நாவமிகே திதௌ 1
நக்ஷத்ரே அதிதிதைவத்யே ஸ்வோச்சஸம்ஸ்தேஷு
பஞ்சஸு 11

க்ரஹேஷு கர்கடே லக்நே வாக்பதாவிந்துநா ஸஹ 1
ப்ரோத்யமானே ஜகந்நாதம் ஸர்வலோகநமஸ்க்ருதம் 11

கௌஸல்யா ஜநயாமாஸ ஸர்வலக்ஷணஸம்யுதம் 1
விஷ்ணோர்த்ரத்தம் மஹாபாகம் புத்ரமைக்ஷ்வாகவர் த்தநம் 11

பின்னர் பன்னிரண்டாவது மாஸத்தில் சைத்ர மாதம் நவமி
திதியில் புநர்வஸு நக்ஷத்திரத்தில் சந்த்ரன் தனது வீட்டிலும்
ஸூரியன் குரு சுக்ரன் சனி செவ்வாய் இவர்கள் தமது உச்ச வீடு
களிலும் நன்கு அமர்ந்திருக்கையில் சந்த்ரனுடன்கூடிய குரு நன்கு
உதித்திருக்கையில் கோஸலை, உலகின் அதிபரும், யாவராலும்,
தொழப்படுபவரும் எல்லா அழகும் நிறைந்தவரும் விஷ்ணுவின்
அம்சமானவரும் இஷ்வாகு குலத்தைப் பெருக்குபவருமான
மஹிமையுள்ள ஸ்ரீ ராமனைப் பெற்றெடுத்தாள்.

भरतो नाम कैकेय्यां जज्ञे सत्यपराक्रमः ।

अथ लक्ष्मणशत्रुघ्नौ सुमित्राऽजनयत्सुतौ ॥ २८ ॥

பரதோ நாம கைகேய்யாம் ஜஜ்ஞே ஸத்யபராக்ரம: 1
அத லக்ஷ்மணசத்ருக்நௌ ஸுமித்ராஜநயத் ஸுதௌ 11

வினாகாதபராக்ரமமுள்ள ஸ்ரீபரதன் கைகேயியிடம் பிறந்தார்.
ஸுமித்ரை லக்ஷ்மணன் சத்ருக்நன் இருவரையும் ஈன்றெடுத்தாள்.

पुष्ये जातस्तु भार्ता मीनलभे प्रसन्नाधीः ।

सापै जातौ तु सौमित्रौ कुलीरेऽभ्युदिते रवौ ॥ २९ ॥

புஷ்யே ஜாதஸ்து பரதோ மீநலக்நே ப்ரஸந்நதீ: 1

ஸார்பே ஜாதௌ து ஸௌமித்ரீ குலீரேப்யுதிதே

ரவௌ li

தெளிந்த மனமுள்ள பரதன் புஷ்யத்தில் மீன லக்ஷணத்தில் பிறந்தார். ஸுமித்ரையின் புதல்வர்கள் ஆயில்யத்தில் கடக லக்ஷணத்தில் பிறந்தனர்.

ते चापि पुरुषव्याघ्रा वैदिकाध्ययने रताः ।

தே சாபி புருஷவ்யாக்ரா வைதிகாத்யயநே ரதா: 1

அந்த புருஷ ச்ரேஷ்டர்கள் வேத வைதிக சாஸ்த்ரங்களைக் கற்பதில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

अथ राजा दशरथस्तेषां दारक्रियां प्रति ॥ ३० ॥

चिन्तयामास धर्मात्मा सोपाध्यायः सवान्धवः ।

अभ्यागच्छन्महातेजा विश्वामित्रो महामुनिः ॥ ३१ ॥

அத ராஜா தசரத: தேஷாம் தாரக்ரியாம் ப்ரதி 11

சிந்தயாமாஸ தர்மாத்மா ஸோபாத்யாயஸ்ஸபாந்தவ: 1

அப்யாகச்சம்ஹாதேஜா: விச்வாமித்ரோ மஹாமுநி: 11

பின் தார்மிகனு தசரத மன்னன் தமது புத்ரர்க்கு விவாஹவிஷயமாக உபாத்தியாயர் உறவினர் முதலானவருடன் கலந்தாலோசித்தான். அச்சமயம் விச்வாமித்ரரெனும் ஒளி மிக்க மாமுனிவர் வந்து சேர்ந்தார்.

अथ हृष्टमना राजा विश्वामित्रं महामुनिम् ।

उवाच परमोदारः स्वागतं ते महामुने ॥ ३२ ॥

ब्रूहि यत्प्रार्थितं तुभ्यं कार्यमागमनं प्रति ।

அத ஹ்ருஷ்டமநா ராஜா விச்வாமித்ரம் மஹாமுநிம் 1

உவாச பரமோதார: ஸ்வாகதம் தே மஹாமுநே 11

ப்ருஹி யத்ப்ரார்த்திதம் துப்யம் கார்யமாகமநம் ப்ரதி 1

பின் உதாரகுணம் மிதந்த அரசன் விச்வாமித்ரரிடம் கூறுவான், “மாமுனிவரே உமக்கு நல்வரவு, இங்கு நீர் வரக்காரண மாயிருந்த உமது அபேகை யாது? சொல்லும்”.

तच्छ्रुत्वा राजसिंहस्य विश्वामित्रोऽभ्यभाषत ॥ ३३ ॥

स्वपुत्रं राजशार्दूल रामं मे दातुमर्हसि ।

अहं वेत्ति महात्मानं रामं सत्यपराक्रमम् ॥ ३४ ॥

वसिष्ठोपि महातेजा ये चेमे तपसि स्थिताः ।

தத் ச்ருத்வா ராஜஸிம்ஹஸ்ய விச்வாமித்ரோப்யபாஷத் 1

ஸ்வபுத்ரம் ராஜசார்தூல ராமம் மே தாதுமர்ஹஸி 1

அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம் ராமம் ஸத்யபராக்ரமம் 11

வஸிஷ்டோபி மஹாதேஜா: யே சேமே தபஸி ஸ்திதா: 1

அரசர் பெருமானது அச்சொல்லைக் கேட்டு விச்வாமித்ரர் கூறினர், ‘ராஜச்ரேஷ்டா, உமது மகனாகிய ஸ்ரீ ராமனை எனக்குத் தர வேண்டும். மஹிமை வாய்ந்தவனும், அழியாத ப்ராக்ரம முள்ளவனுமான ஸ்ரீ ராமனை யான் அறிவேன், மஹாதேஜஸ்வி யான வஸிஷ்டரும், தவ நிஷ்டையிலிருக்கும் இம் மாமுனிவர்களும் அறிவார்கள்.

तच्छ्रुत्वा राजशार्दूलो विश्वामित्रस्य भाषितम् ॥ ३५ ॥

कृतस्वस्त्ययनं मात्रा पित्रा दशरथेन च ।

पुरोधसा वसिष्ठेन मंगलैरभिमतम् ॥ ३६ ॥

स पुत्रं मूर्धन्यपात्राय राजा दशरथो ददौ ।

தத் ச்ருத்வா ராஜசார்தூலோ விச்வாமித்ரஸ்ய பாஷிதம் 11

க்ருதஸ்வஸ்த்யயநம் மாத்ரா பித்ரா தசரதேன ச 1
புரோதா வஸிஷ்டேன மங்களைரபிமந்த்ரிதம் 11

ஸ புத்ரம் முர்த்ரி உபாக்ராய ராஜா தசரதோ ததௌ 1

விச்வாமித்ரர் கூறியதைக் கேட்ட அந்த அரசர் பெருமான், தாயாலும் பிதாவான தசரதனாகிய தன்னாலும் மங்கள வாழ்த்துக் கூறப்பட்டவரும், வருமுன் காப்போனாகிய வஸிஷ்டரால் மந்த்ரங்களால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவருமான தம் புத்ரனை உச்சியில் முகர்ந்து பின் (முனிவரிடம்) அளித்தார்.

विश्वामित्रो ययावरे ततो रामो महायशः ॥ ३७ ॥

काकपक्षधरो धन्वी तश्च सौमित्रिरन्वगात् ।

விச்வாமித்ரோ யயாவக்ரே ததோ ராமோ மஹாயசா: 11

காகபக்ஷதரோ தந்வி தம் ச ஸௌமித்ரிர்ந்வகாத் 1

முதலில் விச்வமித்ரர் சென்றார், வயது நிரம்பாத பாலனும் புகழ் மிக்கவருமான ராமர் அவர் பின் சென்றார், அவர் பின் வில்லேந்திய லக்ஷ்மணன் சென்றார்.

अध्ययोजनं गत्वा विश्वामित्रोभ्यभाषत ॥ ३८ ॥

गृहाण वत्स सलिलं माभूत्कालस्य पर्ययः ।

मंत्रग्राममिमं कृत्स्नं बलामतिबलं तथा ॥ ३९ ॥

அத்யர்த்தயோஜநம் கத்வா விச்வாமித்ரோப்யபாஷத 11

க்ருஹாண வத்ஸ ஸலிலம் மா பூத்காலஸ்ய பர்யய: 1

மந்த்ரக்ராமமிமம் க்ருத்ஸநம் பலாமதிபலாம் ததா 11

பாதி யோஜனைக்கு மேல் சென்றதும் விச்வாமித்ரர், "குழந்தாய், நீரால் ஆசமனம் செய். காலதாமதம் வேண்டாம். இந்த மந்த்ரஸமுகம் முழுவதையும், பலா, அதிபலா, எனும் வித்யைகளையும் பெற்றுக்கொள்," எனக் கூறினார்.

ततो रामो जलं स्पृष्ट्वा प्रहृष्टवदनः शुचिः ।

प्रतिजग्राह ते विद्ये महर्षेर्भावितात्मनः ॥ ४० ॥

ததோ ராமோ ஜலம் ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ப்ரஹ்ருஷ்டவதநச்சுசி:
ப்ரதிஜக்ராஹ தே வித்யே மஹர்ஷேர்பாவிதாத்தமந: ॥

பின் ஸ்ரீ ராமர் சுத்தமாய் ஆசமனம் செய்து மகிழ்ந்த முகத்
தினராய் மஹிமை வாய்ந்த மஹர்ஷியிடமிருந்து மந்த்ரங்கள்
யாவற்றையும் பெற்றுக்கொண்டார்

विद्यासमुदितो रामः शुशुभे भूरिविक्रमः ।

ऊषुस्तां रजनीं तीरे सरय्याः सुमुखं त्रयः ॥ ४१ ॥

வித்யாஸமுதிதோ ராம: சுசுபே பூரிவிக்ரம: 1
ஊஷுஸ்தாம் ரஜநீம் தீரே ஸரய்வா: ஸுஸுகம் த்ரய: ॥

வித்யையுடன் கூடியவரும் மிக்க பராக்ரமமுள்ளவருமான
ஸ்ரீ ராமர் நன்கு விளங்கினார், அம் மூவரும் ஸரயூர்தியின் கரையில்
இரவில் தங்கியிருந்தனர்.

प्रमातायां तु शर्वर्या विश्वामित्रो महामुनिः ।

अभ्यभाषत काकुत्स्थौ शयानौ पर्णसंस्तरे ॥ ४२ ॥

ப்ரபாதாயாம் து சர்வர்யாம் விச்வாமித்ரோ மஹாமுநி: 1
அப்யபாஷத காகுத்ஸ்தௌ சயாநௌ பர்ணஸம்ஸ்தரே॥

இரவு விடிந்ததும் விச்வாமித்ர முனிவர் பரத்தப்பட்ட இலைப்
படுக்கையில் சாய்ந்தருளிய ஸ்ரீ ராம லக்ஷ்மணர்களைக் குறித்துச்
சொன்னார்.

कौसल्यासुप्रजा राम पूर्वा संध्या प्रवर्तते ।

उत्तिष्ठ नरशार्दूल कर्तव्यं दैवमाह्निकम् ॥ ४३ ॥

கௌஸல்யாஸுப்ரஜா ராம பூர்வா ஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே1
உத்திஷ்ட நரசார்துல கர்தவ்யம் தைவமாஹ்நிகம் ॥

கௌஸல்யையின் நன்மகனான ஸ்ரீ ராமா, காலைச்சந்தி தொடங்கி விட்டது. ஆண் புலியே, எழுவாயாக, பகலில் செய்யப் பட வேண்டிய தைவிக கர்மாக்கள் செய்யப்பட வேண்டும்.

तौ प्रयातौ महावीर्यौ राघवौ पुण्यमाश्रमम् ।

उचतुस्तं महात्मानं विश्वामित्रमिदं वचः ॥ ४४ ॥

தௌ ப்ரயாதௌ மஹாவீர்யௌ ராகவௌ
புண்யமாச்ரமம் 1
ஊசதுஸ்தம் மஹாத்மாநம் விச்வாமித்ரமிதம் வச: 11

வீர்யம் மிக்க மஹாத்மாக்களான அந்த ரகுலத்தவரிருவரும் புண்யமான ஆச்ரமம் ஒன்றிற்குச் சென்றதும் மஹிமையுள்ள விச்வாமித்ரரிடம் இவ்வார்த்தையைக் கூறினார்கள்.

तयोस्तद्वचनं श्रुत्वा प्रहस्य मुनिपुङ्गवः ।

अब्रवीत् श्रूयतां राम यस्यायं पूर्व आश्रमः ॥ ४५ ॥

தயோஸ்தத் வசநம் ச்ருத்வா ப்ரஹஸ்ய முநிபுங்கவ: 1
அப்ரவீத் ச்ருயதாம் ராம யஸ்யாயம் பூர்வ ஆச்ரம: 11

அவ்விருவரது அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு முறுவலித்த முனிவர் கூறினர், முன்பு இது எவரது ஆச்ரமமாயிருந்ததோ அது கேட்கப்பட்டும்.

तस्य गात्रं हतं तत्र निर्दग्धस्य महात्मना ।

अशरीरः कृतः कामः क्रोधादेवेश्वरेण हि ॥ ४६ ॥

தஸ்ய காத்ரம் ஹதம் தத்ர நிர்தக்தஸ்ய மஹாத்மநா i
அசரீர: க்ருத: காம: க்ரோதாதத் தேவேச்வரேண ஹி 11

மஹிமையுள்ள பரமேச்வரரால் கோபத்தால் எரிக்கப்பட்ட மன்மதனது உடல் அழிக்கப்பட்டது, அக்காமன் உடலற்ற வனானான்.

अनङ्ग इति विख्यातस्तदाप्रभृति राघव ।

तस्यायमाश्रमः पुण्यस्तेषां पापं न विद्यते ॥ ४७ ॥

அநங்க இதி விக்யாதஸ் ததாப்ரப்ருதி ராகவ 1

தஸ்யாயமாச்ரம: புண்ய: தேஷாம் பாபம் ந வித்யதே 11

ஸ்ரீராமா, அது முதல் அநங்கரெனக்கொண்டாடப்படுகிறான். அவரது புண்யமான ஆச்ரமம் இது. (இங்குள்ள) அவர்க்கு எந்த விததோஷமும் கிடையாது.

अथ रामः सरिन्मध्ये पप्रच्छ मुनिपुङ्गवम् ।

कथयामास धर्मात्मा मनसा निर्मितं सरः ॥ ४८ ॥

ब्रह्मणा नरशार्दूल तेनेदं मानसं सरः ।

सरःप्रवृत्ता सरयूः प्रणामं नियतः कुरु ॥ ४९ ॥

அத ராம: ஸரிந்மத்யே பப்ரச்ச முநிபுங்கவம் 1

கதயாமாஸ தர்மாத்மா மநஸா நிர்மிதம் ஸர: 11

ப்ரஹ்மணா நரசார்தூல தேநேதம் மானஸம் ஸர: 1

ஸர: ப்ரவ்ருத்தா ஸரயூ: ப்ரணாமம் நியத: குரு 11

பின்னர் ஆற்றின் மத்தியில் முனிவரைக்கேட்டார். தார்மிக ரான முனிவரும் கூறினர், “ஆண் புலியே, ப்ரஹ்மாவால் மனதால் ஏரி நிருமிக்கப்பட்டது. அதனால் இது மானஸ ஸரஸ்ஸாகும் அந்த ஸரஸ்ஸிலிருந்து பெருகும் இந்நதி ஸரயூவாகும்.”

पितुर्वचननिर्देशात्पितुर्वचनकारणात् ।

वचनं कौशिकस्येति कर्तव्यमविशंकया ॥ ५० ॥

பிதுர்வசநநிர்தேசாத் பிதுர்வசநகாரணாத் 1

வசநம் கௌசிகஸ்யேதி கர்தவ்யமவிசங்கயா 11

தந்தையின் உத்தரவு வார்த்தையாலும் அதன் காரணமாகும்

விச்வாமித்ரரது சொல் அநுஸரிக்கப்படவேண்டியதாகையாலும்
ஸந்தேஹமின்றி இது (தாடகாவதம்) செய்யப்பட வேண்டும்.

एवमुक्त्वा धनुर्मध्ये बध्वा मुष्टिमरिंदमः ।

॥ ज्याघोषमकरोत्तीव्रं ताटका क्रोधमूर्छिता ॥ ५१ ॥

ஏவமுக்த்வா தநுர் மத்யே பத்வா முஷ்டிமரிந்தம: 1
ஜ்யாகோஷமகரோத் தீவ்ரம் தாடகா க்ரோதமூர்ச்சிதா 11

என்று கூறி சத்ருக்களை அழிக்கவல்ல ஸ்ரீராமர் வில்லின்
மத்தியில் பிடித்துக் கொண்டு நானொலியை எழுப்பினார்.
தாடகை கோபத்தால் மூர்ச்சாக்ராந்தையானான்.

तामापतन्तीं वेगेन विक्रान्तामशनीमिव ।

शरेणोरसि विव्याध सा पपात ममार च ॥ ५२ ॥

தாமாபதந்தீம் வேகேந விக்ராந்தாமசநீமிவ 1
சரேணோரஸி விவ்யாத ஸா பபாத மமார ச 11

பாய்ந்து வரும் இடி போல் ஓடிவரும் அவளை பாணத்தால்
மார்பில் தாக்கினார், அவளும் விழுந்து உயிர் துறந்தாள்.

प्रतिगृह्य ततोऽस्त्राणि प्रहृष्टवदनः शुचिः ।

गच्छन्नेवाथ काकुत्स्थो विश्वामित्रमथाब्रवीत् ॥ ५३ ॥

ப்ரதிக்ருஹ்ய ததோஸ்த்ராணி ப்ரஹ்ருஷ்டவதந: சுசி: 1
கச்சன்னேவாத காகுத்ஸ்த: விச்வாமித்ரமதாப்ரவீத் 11

ஸ்ரீ ராமர் தூய்மையுள்ளவராய் மகிழ்ந்த முகத்தினராய் பின்
சென்றுகொண்டே விச்வாமித்ரரைக் கேட்டார்.

किन्वेतन्मेघसंकाशं पर्वतस्याविदूरतः ।

भगवान् तस्य को देशः सा यत्न तव याज्ञिकी ॥ ५४ ॥

கிம் ந்வேதத் மேகஸங்காசம் பர்வதஸ்யாவிதாரத: 1
பகவன் தஸ்ய கோ தேசஸ்ஸா யத்ர தவ யாஜ்ஞிகீ 11

மலைக்குப் பக்கத்தில் மேகம் போன்ற இச்சோலை யாது?
உமது யாகத்திற்குரிய தேசம் எது?

विश्वामित्रो महातेजा व्याख्यातुमुपचक्रमे ।

एष पूर्वाश्रमो राम वामनस्य महात्मनः ॥ ५५ ॥

விச்வாமித்ரோ மஹாதேஜா: வ்யாக்யாதுமுபசக்ரமே 1
ஏஷ பூர்வாச்ரமோ ராம வாமநஸ்ய மஹாத்மந: 11

மிக்க ஒளிபெற்ற விச்வாமித்ரர் விரிவாகக் கூறத்தொடங்
கினார். ஸ்ரீ ராமா, இது முன்னர் ஸ்ரீவாமனருடைய ஆச்ரமமா
யிருந்தது.

श्रीन् क्रमानथ मिशित्वा प्रतिगृह्य च मानदः ।

तैलौक्यं स महातेजाश्चक्रे शक्रवशं पुनः ॥ ५६ ॥

தரீன் க்ரமானத பிசுதித்வா ப்ரதிக்ருஹ்ய ச மாநத: 1
த்ரைலோக்யம் ஸ மஹாதேஜா: சக்ரே சக்ரவசம் புந: 11

பிறர்க்குப் பெருமையளிக்கும் அப்பரமன் பலியிடம் முன்று
அடிகளையிரந்து பெற்று முவுலகையும் மறுபடி இந்த்ரனுடைய
தாகச்செய்தார்.

मयापि भक्त्या तस्यैव वामनस्योपपुज्यते ।

अत्रैव पुरुषव्याघ्र हन्तव्या दुष्टचारिणः ॥ ५७ ॥

மயாபி பக்த்யா தஸ்யைவ வாமநஸ்யோபபுஜ்யதே 1
அத்ரைவ புருஷவ்யாக்ர ஹந்தவ்யா துஷ்டசாரிண: 11

அந்த ஸ்ரீ வாமநரிடம் பக்தியால் இவ்விடம் என்னால் ப்ரீதி
யுடன் வளிக்கப்படுகிறது. இங்குதான் தீங்கிழைப்பவர்
(உன்னால்) கொல்லப்பட வேண்டும்.

प्रविशन्नाश्रमपदं व्यरोचत महामुनिः ।

प्रविवेश ततो दीक्षां नियतो नियतेन्द्रियः ॥ ५८ ॥

ப்ரவிசந்நாச்ரமபதம் வ்யரோசத மஹாமுநி: 1
ப்ரவிவேச ததோ தீக்ஷாம் நியதோ நியதேந்த்ரிய: ॥

ஆச்ரமத்துள் நுழைந்ததுமே முனிவர் மிக்க காந்தியுடன்
ப்ரகாசித்தார். புலன்களையடக்கியவராய் கட்டுப்பாட்டுடைய
வராய் யாகத்திற்கு ஸங்கல்பம் செய்து கொண்டார்.

अथ तौ देशकालज्ञौ तपोवनमरक्षताम् ।

अथ काले गते तस्मिन् षष्ठेऽहनि समागते ॥ ५९ ॥

मारीचश्च सुबाहुश्च तयोरनुचराश्च ये ।

आगम्य भीमसंकाशा रुधिरौघमवाकिरन् ॥ ६० ॥

அத தெள தேசகாலஜ்ஞௌ தபோவனமரக்ஷதாம் 1
அத காலே கதே தஸ்மின் ஷஷ்டேஹநி ஸமாகதே ॥

மாரீசச்ச ஸுபாஹுச்ச தயோரநுசராச்ச யே 1

ஆகமய பீமஸங்காசா ருதிரௌகமவாகிரன் ॥

பின் தேசகாலத்திற்குரியபடி நடக்க அறிந்த அவ்விருவரும்
தபோவனத்தைப்பாதுகாத்தனர். காலம் செல்ல ஆரவது
தினத்தில் மாரீசனும் ஸுபாஹுவும் அவர்களது ஆட்களும்
பயங்கர உருவத்தினராய் வந்து ரத்த மழை பொழிந்தனர்.

स तेन परमात्रेण मानवेन समाहतः ।

संपूर्णं योजनशतं क्षिप्तः सागरसंप्लवे ॥ ६१ ॥

ஸ தேந பரம॥ ஸ்த்ரேண மாநவேந ஸமாஹத: 1

ஸம்பூர்ணம் யோஜநசதம் க்ஷிப்த: ஸாகரஸம்ப்லவே ॥

ஸ்ரீ ராமரால் மாநவ அஸ்த்ரத்தால் தாக்கப்பட்ட மாரீசன்
ஸமுத்ரவெள்ளத்தில் எறியப்பட்டான்.

संगृह्यास्त्रं ततो रामो दिव्यमाश्रेयमद्भुतम् ।

सुबाहूरसि विक्षेप स विद्धः प्रापतद्भुवि ॥ ६२ ॥

शेषान्वायव्यमादाय निजघान महायशाः ।

ஸங்க்ருஹ்யாஸ்த்ரம் ததோ ராமோ திவ்யமாக்நேய
மத்புதம் 1

ஸுபாஹூரஸி சிக்ஷேப ஸ வித்த: ப்ராபதத் புவி 11

சேஷான் வாயவ்யமாதாய நிஜகாந மஹாயசா: 1

பின் ஸ்ரீராமர் ஆக்னேய அஸ்தரத்தை எடுத்து ஸுபாஹு
வின் மார்பில் எறிந்தார். அவன் தாக்குண்டவனும்த்தரையில்
விழுந்தான். மீதியுள்ளோரைப்புகழ் மிருந்த ஸ்ரீ ராமர் வாயு
அஸ்தரத்தை ஏவிக் கொன்றார்.

सहत्वा राक्षसान् घोरान् यज्ञघ्नान् रघुनन्दनः ॥ ६३ ॥

ऋषिमिः पूजितः सम्यग्यथेन्द्रो विजयी पुरा ।

ஸ ஹத்வா ராக்ஷஸான் கோரான் யஜ்ஞக்நான்
ரகுநந்தந: 11

ருஷிபி: பூஜித: ஸம்யக் யதேந்த்ரோ விஜயீ புரா 1

அந்த ரகுலமன்னன் யாகத்தைக் கெடுக்கும் கொடிய
அரக்கர்களைக் கொன்று வெற்றி பெற்று இந்த்ரன்போல்
யாவராலும் பூஜிக்கப்பட்டார்.

अथ यज्ञे समाप्ते तु कृतार्थौ रामलक्ष्मणौ ॥ ६४ ॥

अभिवाद्य मुनिश्रेष्ठं ज्वलन्तमिव पावकम् ।

ऊचतुर्मधुरोदारं वाक्यं मधुरभाषिणौ ॥ ६५ ॥

इमौ स मुनिशार्दूल किंकरी समुपस्थितौ ।

आज्ञापय यथेष्टं वः शासनं करवाव किम् ॥ ६६ ॥

அத யஜ்ஞே ஸமாப்தே து க்ருதார்த்தௌ
ராமலக்ஷ்மணௌ ॥

அபிவாத்ய முநிச்ரேஷ்டம் ஜ்வலந்தமிவ பாவகம் 1
ஊசதுர் மதுரோதாரம் வாக்க்யம் மதுரபாஷிணௌ ॥

இமௌ ஸ்ம முநிசார்தூல கிங்கரௌ ஸமுபஸ்திதௌ 1
ஆஜ்ஞாபய யதேஷ்டம் வ: சாஸநம் கரவாவ கிம் ॥

பின் யாகம் முடிந்ததும் எடுத்த கார்யத்தை நிறைவேற்றிய வரும், இனிது பேசுபவருமான ராமலக்ஷ்மணர்கள் அக்நிடோல் ஜ்வலிக்கும் முனிவர் பெருமானிடம் கூறினர். “முனிச்ரேஷ்டரே, உம்மிடம் நெருங்கி வணங்கிவந்துள்ள நாங்கள் இருவரும் இதோ இருக்கிறோம். உமதிஷ்டம்போல் எங்களை ஏவிக் கார்யம் கொள்வீராக. நீர் உத்தரவிடும் எதனை நாங்கள் செய்ய வேண்டும்”.

एवमुक्तास्ततस्तार्थां सर्व एव महर्षयः ।

विश्वामित्रं पुरस्कृत्य रामं वचनमब्रुवन् ॥ ६७ ॥

त्वं चैव नरशार्दूल सहासामिर्गमिष्यसि ।

ஏவமுக்தாஸ்ததஸ்தாப்யாம் ஸர்வ ஏவ மஹர்ஷய: 1
விச்வாமித்ரம் புரஸ்க்ருத்ய ராமம் வசநமப்ருவன் ॥

த்வம் சைவ நரசார்தூல ஸஹாஸ்மாபிர்கமிஷ்யஸி 1

இவ்வாறு அவ்விருவராலும் கூறப்பட்ட மஹர்ஷிகள் யாவரும் விச்வாமித்ரரை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸ்ரீராமனிடம் இவ்வார்த்தையைக் கூறினர். ‘நீயும் எங்களுடன் வரப்போகிறாய்’.

अदभुतं च धनुरात्र तत्र तद्द्रष्टुमर्हसि ॥ ६८ ॥

एवमुक्त्वा मुनिवरः प्रस्थातुमुपचक्रमे ।

அத்புதம் ச தநூரத்நம் தத்ர தத் த்ரஷ்டுமர்ஹஸி ॥

ஏவமுக்த்வா முநிவர்: ப்ரஸ்தாதுமுபசக்ரமே 1

'அங்கு ஆச்சர்யமான சிறந்த வில்கையும் காண்பாய்', எனக் கூறி முனிவர் புறப்படத் தொடங்கினார்.

चोदितो रामवाक्येन कथयामास सुव्रतः ॥ ६९ ॥

ब्रह्मयोनिर्महानासीत्कुशो नाम महातपाः ।

சோதிதோ ராமவாக்யேன கதயாமாஸு ஸுவ்ரத: ॥
ப்ரஹ்மயோநிர் மஹாநாஸீத் குசோ நாம மஹாதபா: ॥

ஸ்ரீராமனது சொல்லால் தூண்டப்பட்ட நல்ல விரதமுடைய முனிவர் கூறினார். மிகுந்த தபஸ்செய்யுடைய மஹான் குசன் என்று ப்ரஹ்மாவின் புதல்வர் ஒருவர் இருந்தார்.

वैदर्भ्यो जनयामास सदृशान् चतुरः सुतान् ॥ ७० ॥

कुशाम्बं कुशनाभं च आधूर्तरजसं वसुम् ।

வைதர்ப்யாம் ஜநயாமாஸு ஸத்ருசான் சதுர: ஸுதான் ॥

குசாம்பம் குசநாபம் ச ஆதூர்தரஜஸம் வஸும் ॥

அவர் விதர்ப்பராஜகுமாரியிடம் தமக்கிணையான குசாம்பர். குசநாபர், ஆதூர்தரஜஸ், வஸு என்ற நான்கு புத்ரர்களைத் தோற்றுவித்தார்.

कुशनाभस्तु राजर्षिः कन्याशतमनुत्तमम् ॥ ७१ ॥

ताः कन्या वायुना भग्ना विविशुर्नृपतेर्गृहम् ।

குசநாபஸ்து ராஜர்ஷி: கந்யாசதமநுத்தமம் ॥

தா: கந்யா வாயுநா பக்நா: விவிசுர் ந்ருபதேர் க்ருஹம் ॥

குசநாபர் நூறு சிறந்த புத்ரிகளைப் பிறப்பித்தார். அக்குமாரிகள் வாயுவால் தீங்கிழைக்கப்பட்டவர்களாய் அரண்மனைக்குள் புகுந்தனர்.

यथाक्रमं ततः पाणीन् जग्राह स्युनन्दन ॥ ७२ ॥

ब्रह्मदत्तो महीपालस्तासां देवपतिर्यथा ।

स्पृष्टमात्रे ततः पाणौ विकुञ्जा विगतज्वराः ॥ ७३ ॥

யதாஶ்ரமம் தத: பாணீன் ஜக்ராஹ ரகுநந்தந ॥

ப்ரஹ்மதத்தோ மஹீபால: தாஸாம் தேவபதிர் யதா ॥
ஸ்ப்ருஷ்டமாத்ரே தத: பாணௌ விசுப்ஜா விகதஜ்வரா: ॥

ப்ரஹ்மதத்தன் என்ற இந்த்ரனுக்குச் சமமான அரசன் முறைப்படி அவர்களை மணந்துகொண்டார். அவர்களின் கைகள் பிடிக்கப்பட்டதுமே அவர்கள் யாவரும் முடக்குவாதநோய் நீங்கப் பெற்று வருத்தத்தையும் ஒழித்தனர்.

कस्यचिच्चथ कालस्य कुशनाभस्य धीमतः ।

जज्ञे परमधर्मिष्ठो गाधिरित्येव- नामतः ॥ ७४ ॥

स पिता मम काकुत्स्थ गाधिः परमधार्मिकः ।

கஸ்யசித்த்வத காலஸ்ய குசநாபஸ்ய தீமத: ॥

ஜஜ்ஞே பரமதர்மிஷ்டோ காதிரித்யேவ நாமத: ॥

ஸ பிதா மம காசுத்ஸ்த காதி: பரமதார்மிக: ॥

சில காலம் கழிந்ததும் புத்திமானான குசநாபனுக்கு காதி என்ற பெயருள்ள தர்மிஷ்டரான புத்ரர் பிறந்தார். பரம தார்மிகரான அவர் எனது தந்தையாவார்.

शैलेन्द्रो हिमवान् नाम धातूनामाकरो महान् ॥ ७५ ॥

नाम्ना मनोरमा नाम पत्नी हिमवतः प्रिया ।

சைலேந்த்ரோ ஹிமவான் நாம தாதூநாமாகரோ
மஹான் ॥

நாம்நா மனோரமா நாம பத்னீ ஹிமவத: ப்ரியா ॥

தாதுப் பொருள்களின் விளைநிலமான ஹிமவான் சிறந்த
மலையரசன். ஹிமவானுக்குப் ப்ரியமான மனைவி மனோரமா
என்பவள்.

तस्यां गंगेयमभवत् ज्येष्ठा हिमवतः सुता ॥ ७६ ॥

उमा नाम द्वितीयाभूत्कन्या तस्यैव राघव ।

தஸ்யாம் கங்கேயமபவத் ஜ்யேஷ்டா ஹிமவத: ஸுதா ॥

உமா நாம த்விதீயாபூத் கன்யா தஸ்யைவ ராகவ ।

அவளிடம் தோன்றிய இந்த கங்கை ஹிமவானது முத்த
மகள். அவருக்கு இரண்டாவது மகளாக உமா என்பவள்
பிறந்தாள்.

उग्रेण तपसा युक्तां ददौ शैलवरः सुताम् ॥ ७७ ॥

रुद्रायाप्रतिरूपाय उमां लोकनमस्कृताम् ।

உக்ரேண தபஸா யுக்தாம் ததௌ சைலவரஸ்ஸுதாம் ॥

ருத்ராயாப்ரதிருபாய உமாம் லோகநமஸ்க்ருதாம் ।

சும் தவ வலிமைபெற்றவளும் உலகம் முழுவதாலும் வணங்
கப்பட்டவளுமான அவளை மலையரசர் நிகரற்ற பெருமையுள்ள
மஹாதேவர்க்களித்தார்.

सैषा सुरनदी राम शैलेन्द्रस्य सुता तदा ॥ ७८ ॥

तस्य संक्रीडमानस्य महादेवस्य धीमतः ।

तेजसा पृथिवी येन व्याप्ता सगिरिकानना ॥ ७९ ॥

சைஷா ஸுரநதீ ராம சைலேந்த்ரஸ்ய ஸுதா ததா ॥

தஸ்ய ஸங்க்ரீடமானஸ்ய மஹாதேவஸ்ய தீமத: ।

தேஜஸா ப்ருதிவீ யேந வ்யாப்தா ஸகிரிகாநநா ॥

மலையரசனது, முத்த மகள் கங்காதேவி நதியானாள். உமை யுடன் வினையாடிய மஹாதேவனது வீரயத்தால் மலையும் காடும் நிறைந்த பூமி வியாபிக்கப்பட்டது.

तं कुमारं ततो जातं सेन्द्राः सहमरुद्रणाः ।

अभ्यर्चिचन् सुरगणाः समेत्याग्निपुरोगमाः ॥ ८० ॥

தம் குமாரம் ததோ ஜாதம் ஸேந்த்ரா: ஸஹமருத்கண: 1
அப்யர்சிஞ்சன் ஸுரகண: ஸமேத்யாக்நிபுரோகமா: ॥

அதிவிருந்து தோன்றிய முருகனை இந்த்ரனுள்ளிட்ட தேவர் குழாங்கள் அக்னியை முன்னிட்டுக்கொண்டு வந்து (தேவ ஸேனாபதி பதவியில்) பட்டாபிஷேகம் செய்தனர்.

भक्तश्च यः कार्तिकेये काकुत्स्थ भुवि मानवः ।

आयुष्मान् पुत्रपौत्रैश्च स्कन्दसालोक्यतां व्रजेत् ॥ ८१ ॥

பக்தச்ச ய: கார்த்திகேயே காகுத்ஸ்த புவி மானவ: 1

ஆயுஷ்மான் புத்ரபௌத்ரைச்ச ஸ்கந்தஸாலோக்யதாம்
வ்ரஜேத் ॥

உலகில் கார்த்திகேயன் எனும் ஸுப்ரமண்யரிடம் பக்தி பூண்டவர் ஆயுஷ்மானாக புத்ரபௌத்ராதிகளுடனிருந்து பின் ஸ்கந்தருடைய லோகத்திற்குச் செல்வர்.

जगाम च पुनर्गंगा भगीरथयानुगा ।

सागरं चापि संप्राप्ता सा सरित्प्रवरा तदा ॥ ८२ ॥

श्रीन् पथो भावयन्तीति तत्स्त्रिपथगा स्मृता ।

ஜகாம ச புநர் கங்கா பகீரதரதானுகா 1

ஸாகரம் சாபி ஸம்ப்ராப்தா ஸா ஸரித்ப்ரவரா ததா ॥

தீர்ன் பதோ பாவயந்தீதி ததஸ்த்ரிபதகா ஸ்ம்ருதா 1

மேலும், கங்கை எனும் சிறந்த நதி பகீரதனது தேரைப் பின்பற்றிச்சென்று ஸமுத்ரத்தையடைந்தாள். மூவுலகையும் பெருமைப்படுத்தும் காரணத்தால் த்ரிபதகா என நினைக்கப் படுகிறாள்.

ततो निश्चित्य मथनं योक्त्रं कृत्वा च वासुकिम् ॥ ८३ ॥

மந்நானம் மந்நரம் க்ருத்வா மமந்தூரமிதௌஜஸ: ।

ததோ நிச்சித்ய மதநம் யோக்த்ரம் க்ருத்வா ச வாஸுகிம் ॥

மந்தானம் மந்தரம் க்ருத்வா மமந்தூரமிதௌஜஸ: ।

மேலும், மிக்கபலம் பொருந்திய தேவாஸுரர்கள் நன்கு யோசித்து வாஸுகியைக்கடை கயிறுகவும் மந்தரமலையை மத்தாக வும் கொண்டு (பாற்கடலை) கடைந்தனர்.

उदतिष्ठन्नश्रेष्ठ तथैवामृतमुत्तमम् ॥ ८४ ॥

அத தஸ்ய க்ருதே ராம மஹாநாஸீத் குலக்ஷய: ।

अदितेरात्मजा वीरा दिते: पुत्रान्निजग्निर्रे ॥ ८५ ॥

உததிஷ்டந் நரச்ரேஷ்ட ததைவாம்ருதமுத்தமம் ॥

அத தஸ்ய க்ருதே ராம மஹாநாஸீத் குலக்ஷய: ।

அதிதேராத்மஜா வீரா திதே: புத்ராந்நிஜக்நிரே ॥

அவ்வாறு கடைகையில் அம்ருதம் வெளிக்கிளம்பியது அதன் பொருட்டு (அஸுரரது) வம்சத்தின் அழிவு ஏற்பட்டது. அதிதியின் புதல்வரான தேவர்கள் திதியின் புத்ரர்களாகிய அஸுரர்களை அழித்தனர்.

हतेषु तेषु पुत्रेषु दिति: परमदुःखिता ।

குஷபுவனமாசாஹ தபஸ்தேபே சுடாருணம் ॥ ८६ ॥

दृष्ट्वा तामशुचिं शक्रो विवेश च पुरन्दरः ।

ஹதேஷு தேஷு புத்ரேஷு திதி: பரமதுக்கிதா 1

குசப்லவனமாஸாத்ய தபஸ்தேபே ஸுதாருணம் ॥

த்ருஷ்ட்வா தாமசசிம் சக்ரோ விவேச ச புரந்தர: 1

புதல்வர் கொல்லப்பட்டதும் மிக்க துயருற்ற திதி குசப்லவத்தையடைந்து கடும் தவமியற்றினான். அவள் அசுசியாயிருந்ததை அறிந்த இந்த்ரன் அவளுள் புகுந்தான்.

गर्भं च सप्तधा राम विभेद परमात्मवान् ॥ ८७ ॥

सप्तधा तु कृते गर्भे दिति: परमदु:खिता ।

सहस्राक्षं दुराधर्षं वाक्यं सानुनयाब्रवीत् ।

मरुतां सप्त सप्तानां स्थानपाला भवन्त्वमे ॥ ८८ ॥

கர்பம் ச ஸப்ததா ராம பிபேத பரமாத்மவான் ॥

ஸப்ததா து க்ருதே கர்பே திதி: பரமதுக்கிதா 1

ஸஹஸ்ராக்ஷம் துராதர்ஷம் வாக்யம் ஸாநுநயாப்ரவீத் 1

மருதாம் ஸப்த ஸப்தாநாம் ஸ்தானபாலா பவந்த்விமே ॥

மனவலிமையுள்ள இந்த்ரன் கர்ப்பத்தை ஏழாக வெட்டினான். கர்ப்பம் ஏழாக வெட்டப்பட்டதும் துயரம் மிகுந்த திதி இந்த்ரனை வேண்டிக்கொண்டாள், “நாற்பத்தொன்பது மருத்துக்களும் (வானத்தில்) பல ஸ்தானங்களுக்குக் காவலராக இருக்கட்டும்” என்று.

गौतमस्य नरश्रेष्ठ पूर्वमासीन्महात्मनः ।

आश्रमो दिव्यसंकाशः सुरैरपि सुपूजितः ॥ ८९ ॥

கௌதமஸ்ய நரச்ரேஷ்ட பூர்வமாஸீத் மஹாத்மந: 1

ஆச்ரமோ திவ்ய ஸங்காச: ஸுரையி ஸுபூஜித: ॥

மேலும் கௌதமர் எனும் மஹிமையுள்ள முனிவருடைய ஆச்ரமம் ஸ்வர்க்கம் போன்று தேவர்களாலும் போற்றப்பட்டதாய் இருந்தது.

तथा शप्त्वा स वै शक्रं अह्न्यामपि शप्तवान् ।

यदा चैतद्वनं घोरं रामो दशरथात्मजः ॥ ९० ॥

आगमिष्यति दुर्धर्षः तदा पूता भविष्यसि ।

एवमुक्त्वा महातेजास्तपस्तेपे महातपाः ॥ ९१ ॥

ததா சப்த்வா ஸ வை சக்ரம் அஹல்யாமபி சப்தவான் ।
யதா சைதத் வனம் கோரம் ராமோ தசரதாத்மஜ: ॥

ஆகமிஷ்யதி துர்தர்ஷ: ததா பூதா பவிஷ்யஸி ।
ஏவமுக்த்வா மஹாதேஜா: தபஸ்தேபே மஹாதபா: ॥

அவர் இந்த்ரனை அவ்வாறு சபித்து விட்டு அஹல்யையையும் சபித்தார். பின், தசரதர் புத்ரனாகிய ஸ்ரீ ராமர் இந்த கோரமான வந்தத்திற்கு வரும்போது நீ தூயவளாக ஆவாய். இவ்வாறு கூறிய தபஸ்வியான அவர் தவமியற்றலானார்.

तारयैनां महाभागामहल्यां देवरूपिणीम् ।

विश्वामित्रवचः श्रुत्वा राघवस्तमथाविशत् ॥ ९२ ॥

शापस्यान्तमुपागम्य तेषां दर्शनमागता ।

தாரையெனாம் மஹாபாகாமஹல்யாம் தேவரூபிணீம் ।

விச்வாமித்ரவச: ச்ருத்வா ராகவஸ்தமதாவிசத் ॥

சாபஸ்யாந்தமுபாகமய தேஷாம் தர்சனமாகதா ।

“ஸ்ரீராம, தேவ உருவங்கொண்ட மஹிமையுள்ள இவளைக் கரையேற்றுவாயாக”. விச்வாமித்ரருடைய இவ்வார்த்தையைக் கேட்ட ஸ்ரீ ராகவன் அவ்வாச்ரமத்துள் புகுந்தார். சாபத்தின் முடிவை எய்திய அஹல்யை அவர்களது பார்வைக்கு இலக்காக ஆளுள்.

रामोपि परमां पूजां गौतमस्य महात्मनः ॥ ९३ ॥

सकाशाद्विविक्त्वाप्य जगाम मिथिलां ततः ।

विश्वामित्रं पुरस्कृत्य यज्ञवाटमुपागमत् ॥ ९४ ॥

ராமோபி பரமாம் பூஜாம் கௌதமஸ்ய மஹாத்மன: ॥

ஸகாசாத் விதிவத் ப்ராப்ய ஜகாம மிதிலாம் தத: 1
விச்வாமித்ரம் புரஸ்க்ருத்ய யஜ்ஞவாடமுபாகமத் ॥

ஸ்ரீ ராமர் மஹாத்மா கௌதமரிடமிருந்து பூஜையைப் பெற்றுக்கொண்டு பின் மிதிலைக்குச் சென்றார். விச்வாமித்ரரை முன்னிட்டுக் கொண்டு யாகசாலைக்குச் சென்றார்.

अथ राजा मुनिश्रेष्ठं कृताञ्जलिरभाषत ।

इमौ कुमारौ भद्रं ते कस्य पृतौ महामुने ॥ ९५ ॥

அத ராஜா முனிச்ரேஷ்டம் க்ருதாஞ்ஜலிரபாஷத 1

இமௌ குமாரௌ பத்ரம் தே கஸ்ய புத்ரௌ
மஹாமுநே ॥

பின்னர் ஜனகர் கை கூப்பியவராய் விச்வாமித்ரரிடம் கூறினார். “உமக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும். இந்த அழகிய இரு சிறுவர்களும் யாருடைய புதல்வர்கள் ?

एतत्सर्वं महातेजा जनकाय महात्मने ।

निवेद्य विरामाथ विश्वामित्रो महामुनिः ॥ ९६ ॥

ஏதத் ஸர்வம் மஹாதேஜா ஜனகாய மஹாத்மநே 1

நிவேத்ய விராமாத விச்வாமித்ரோ மஹாமுநி: ॥

மஹாதேஜஸ்வியான விச்வாமித்ரர் மஹாத்மா ஜனகருக்கு இந்த எல்லா விஷயத்தையும் தெரிவித்து நிறுத்தினார்.

एवमुक्तस्तु जनकः प्रत्युवाच महामुनिम् ।

इदं धनुर्वरं ब्रह्मन् जनकैरभिपूजितम् ॥ ९७ ॥

ஏவமுக்தஸ்து ஜனக: ப்ரத்யுவாச மஹாமுநிம் 1

இதம் தநுர்வரம் ப்ரஹ்மன் ஜனகைரபிபூஜிதம் ॥

இவ்வாறு கூறப்பட்ட ஜனகர், “ஜனகவம்சத்தினரால் பூஜிக்
கப் பெறும் உயர்ந்த வில் இது தான்” என்றார்.

विश्वामित्रस्तु धर्मात्मा श्रुत्वा जनकभाषितम् ।

वत्स राम धनुः पश्य इति राघवमब्रवीत् ॥ ९८ ॥

விச்வாமித்ரஸ்து தர்மாத்மா ச்ருத்வா ஜனகபாஷிதம் 1

வத்ஸ ராம தநு: பச்ய இதி ராகவமப்ரவீத் 11

தர்மாத்மாவான விச்வாமித்ரர் ஜனகரது சொல்லைக்கேட்டு
“குழந்தாய், ஸ்ரீ ராம, இந்த வில்லைப்பார்” என்று ஸ்ரீ ராமனிடம்
கூறினர்.

लीलया स धनुर्मध्ये जग्राह वचनान्मुनेः ।

तद्बभूव धनुर्मध्ये नरश्रेष्ठो महायशः ॥ ९९ ॥

லீலயா ஸ தநுர்மத்யே ஜக்ராஹ வசநான்முநே: 1

தத் பபஞ்ஜ தநுர்மத்யே நரச்ரேஷ்டோ மஹாயசா: 11

முனிவரது வார்த்தையால் ஸ்ரீராமர் வில்லை இடையில்
விளையாட்டாகப்பற்றினார். புகழ் வாய்ந்த புருஷோத்தமன்
ஸ்ரீராமர் அவ்வில்லை மத்தியில் முறித்தார்.

निपेतुश्च नराः सर्वे तेन शब्देन मोहिताः ।

वर्जयित्वा मुनिवरं राजानं तौ च राघवौ ॥ १०० ॥

நிபேதுச்ச நராஸ்ஸர்வே தேந சப்தேந மோஹிதா: 1

வர்ஜயித்வா முநிவரம் ராஜானம் தெளச ராகவௌ 11

முனிவர், ஜனகராஜன், ராஜகுமாரர் இருவர் இவர்களைத் தவிர
மற்றவர் யாவரும் அந்த ஒவியால் மதியிழந்தவராய்க் கீழே
விழுந்தனர்.

उवाच प्राञ्जलिर्वाक्यं वाक्यज्ञो मुनिपुङ्गवम् ।

जनकानां कुले कीर्तिमाहरिष्यति मे सुता ॥ १०१ ॥

सीता भर्तारमासाद्य रामं दशरथात्मजम् ।

உவாச ப்ராஞ்ஜலிர் வாக்யம் வாக்யஜ்ஞோ முநிபுங்கவம்
ஜநகாநாம் குலே கீர்த்திம் ஆஹரிஷ்யதி மே ஸ்தா ॥

ஸீதா பர்தாரமாஸாத்ய ராமம் தசரதாத்மஜம் ॥

பேச்சின் முறையறிந்த ஜனகர் கைகூப்பியவராய் முனிவரிடம்
'ஸீதா எனும் எனது குமாரி தசரதனது புதல்வரான ஸ்ரீராமரைக்
கணவராக அடைந்து ஜக வம்சத்திற்குப்புகழைத்தேடித்தரப்
போகிறாள்' என்றார்.

जनकेन समादिष्टा दूतास्ते क्लान्तवाहनाः ॥ १०२ ॥

राजानं प्रणता वाक्यमब्रुवन्मधुराक्षरम् ।

ஜநகேந ஸமாதிஷ்டா: தூதாஸ்தே க்லாந்தவாஹநா: ॥

ராஜாநம் ப்ரணதா வாக்யம் அப்ருவன் மதுராக்ஷரம் ॥

ஜநகரால் அனுப்பப்பட்ட தூதர்கள் களைப்படைந்த
வாஹந்தையுடையவராய் தசரத மன்னனை அணுகி வணங்கிய
வர்களாய் இனிய சொல்லைக் கூறினர்.

इति वाक्यं तु तच्छ्रुत्वा राजा परमहर्षितः ॥ १०३ ॥

गत्वा चतूरहं मार्गं विदेहानभ्युपेयिवान् ।

இதி வாக்யம் து தத் ச்ருத்வா ராஜா பரமஹர்ஷித: ॥

கத்வா சதூரஹம் மார்கம் விதேஹாநப்யுபேயிவான் ॥

இந்த சொல்லைக் கேட்ட ராஜன் மிகுந்த மகிழ்ச்சி யடைந்த
வராய் நாலுநாள் வழி நடந்து விதேஹ தேசத்தை அடைந்தார்.

तमुक्तवन्तं वैदेहं विश्वामित्रो महामुनिः ॥ १०४ ॥

उवाच वचनं वीरं वसिष्ठसहितो नृपम् ।

தழுத்தவந்தம் வைதேஹம் விச்வாமித்ரோ மஹாமுநி: ||

உவாச வசநம் வீரம் வஸிஷ்டஸஹிதோ ந்ருபம் |

நன்கு பேசிய வீரனாகிய விதேஹராஜனிடம் வஸிஷ்டருடன்
கலந்து கொண்ட விச்வாமித்ர மாமுனிவர் இவ்வார்த்தையை
மொழிந்தார்.

रामलक्ष्मणयो राजन् सीता चोर्मिलया सह || १०५ ||

सुताद्वयं नरश्रेष्ठ पत्न्यर्थं वरयामहे ।

भरतस्य कुमारस्य शत्रुघ्नस्य च धीमतः || १०६ ||

ராமலக்ஷ்மணயோ ராஜன் ஸீதா சோர்மிளயா ஸஹ ||

ஸுதாத்வயம் நரச்ரேஷ்ட பத்ந்யர்த்தம் வரயாமஹே |

பரதஸ்ய குமாரஸ்ய சத்ருக்நஸ்ய ச தீமத: ||

ஸ்ரீ ராமலக்ஷ்மணர் பொருட்டு ஊர்மிளையுடன் ஸீதையையும்,
குமாரனான பரதனுக்கும் புத்திமானான சத்ருக்நனுக்கும் மனைவிய
ராக (குசத்வஜனது) இரு புதல்வியரையும் வேண்டுகிறோம்”
என்றார்.

अब्रवीजनको राजा कौसल्यानन्दवर्धनम् ।

इयं सीता मम सुता सहधर्मचरी तव || १०७ ||

प्रतीच्छ चैनां भद्रं ते पाणिं गृहीष्व पाणिना ।

அப்ரவீத் ஜனகோ ராஜா கௌஸல்யாநந்தவர்த்தநம் |

இயம் ஸீதா மம ஸுதா ஸஹதர்மசரீ தவ ||

ப்ரதீச்ச சைநாம் பத்ரம் தே பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ

பாணிநா |

ஜனகராஜன் கௌஸல்யா தேவிக்கு மகிழ்ச்சியூட்டும் ஸ்ரீராம
னிடம் “ இவள் எனது மகள், ஸீதை உனக்குப்பொருத்தமுடன்
தர்மங்களைச் செய்யவல்லவள். இவளை ஏற்றுக்கொள், உனக்கு
மங்களமுண்டாகுக. இவளது கையை உனது கையால் பற்றிக்
கொள் ” என்றார்.

एवं दत्त्वा तदा सीतां मन्त्रोदकपुरस्कृताम् ॥ १०८ ॥

अब्रवीजनको राजा हर्षेणाभिपरिप्लुतः ।

लक्ष्मणागच्छ भद्रं ते ऊर्मिलामुद्यतां मया ॥ १०९ ॥

प्रतीच्छ पाणिं गृहीष्व माभूत्कालस्य पर्ययः ।

ஏவம் தத்வா ததா ஸீதாம் மந்த்ரோதகபுரஸ்க்ருதாம் ॥

அப்ரவீத் ஜனகோ ராஜா ஹர்ஷேணாபிபரிப்லுத: 1

லக்ஷ்மணாகச்ச பத்ரம் தே ஊர்மிளாமுத்யதாம் மயா ॥

ப்ரதீச்ச பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ மா பூத் காலஸ்ய பர்யய:

இவ்வாறு மந்த்ரதீர்த்த புரஸ்ஸரமாக ஸீதையை தானம் செய்துவிட்டு ஜனகராஜன் மகிழ்ச்சி அடைந்தவராய், 'லக்ஷ்மண, வா உனக்கு மங்களமுண்டாகட்டும் என்னால் ஸ்வயமாகக் கொடுக்கப்படும் ஊர்மிளையை ஏற்றுக்கொள். பாணிக்ரஹணம் செய்துகொள். காலதாமதம் வேண்டாம்' என்றார்.

तमेवमुक्त्वा जनको भरतं चाभ्यभाषत ॥ ११० ॥

गृहाण पाणिं माण्डव्याः पाणिना रघुनन्दन ।

शत्रुघ्नं चापि धर्मात्मा अब्रवीजनकेश्वरः ॥ १११ ॥

श्रुतकीर्त्या महाबाहो पाणिं गृहीष्व पाणिना ।

தமேவமுக்த்வா ஜனகோ பரதம் சாப்யபாஷத ॥

க்ருஹாண பாணிம் மாண்டவ்யா: பாணிநா ரகுநந்தன 1

சத்ருக்நம் சாபி தர்மாத்மா அப்ரவீத் ஜனகேச்வர: ॥

ச்ருதகீர்த்யா மஹாபாஹோ பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ

பாணிநா 1

அவலிடம் இவ்வாறு கூறிய ஜனகர் பரதனிடம், "ரகுநந்தனா, உனது கையால் மாண்டவியின் கையைப்பிடித்துக் கொள்" என

மொழிந்தார். சத்ருக்நனிடமும் ஜநகராஜர், 'தோள் வலிமை மிக்கவனே, ச்ருதகீர்த்தியைப் பாணிக்ரஹணம் செய்து கொள்' என்று கூறினார்.

जनकस्य वचः श्रुत्वा पाणीन् पाणिभिरस्पृशन् ॥ ११२ ॥

अग्निं प्रदक्षिणीकृत्य वेदिं राजानमेव च ।

ऋषींश्चैव महात्मानः सभार्या रघुमत्तमाः ॥ ११३ ॥

यथोक्तेन तदा चक्रुर्विवाहं विधिपूर्वकम् ।

ஜநகஸ்ய வச: ச்ருத்வா பாணின் பாணிபிரஸ்ப்ருசன் ॥

அக்நிம் ப்ரதக்ஷிணிக்ருத்ய வேதிம் ராஜாநமேவ ச ॥

ருஷீம்ச்சைவ மஹாத்மாந: ஸபார்யா ரகுஸத்தமா: ॥

யதோக்தேந ததா சக்ருர்விவாஹம் விதிபூர்வகம் ॥

ஜநகரது வசனத்தைக் கேட்ட மஹிமையுள்ள அந்த ராஜ குமாரர்கள் பாணிக்ரஹணம் செய்துகொண்டவர்களாய் அக்நியையும் ஹோமமேடையையும் அரசனையும் ருஷிகளையும் மனைவிகளுடன் கூட வலம் வந்து சாஸ்த்ரத்தில் கூறப்பட்ட முறைப்படி விவாஹம் செய்து கொண்டனர்.

अथ रात्र्यां व्यतीतायां विश्वामित्रो महामुनिः ॥ ११४ ॥

आपृष्ट्वा तौ च राजानौ जगामोत्तरपर्वतम् ।

आपृष्ट्वाऽथ जगामाशु राजा दशरथः पुरीम् ॥ ११५ ॥

அத ராத்ர்யாம் வ்யதீதாயாம் விச்வாமித்ரோ மஹாமுநி:॥

ஆப்ருஷ்ட்வாதௌ ச ராஜாநௌ ஜகாமோத்தரபர்வதம் ॥

ஆப்ருஷ்ட்வாத ஜகாமாசு ராஜா தசரத: புரீம் ॥

பின் இரவு கழிந்ததும் விச்வாமித்ர மாமுனிவர் அந்த இரு அரசர்களிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு வட திக்கிலுள்ள இமய மலைக்குச் சென்றார். தசரத மன்னரும் ராஜனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு தன் நகருக்குப்புறப்பட்டுச் சென்றார்.

भार्गवं जामदग्न्यं तं राजराजविमर्दिनम् ।

तं दृष्ट्वा भीमसंकाशं ज्वलन्तमिव पावकम् ॥ ११६ ॥

ऋषयो रामरामेति वचो मधुरमब्रुवन् ।

जामदग्न्यं ततो रामं रामः क्रुद्धोऽब्रवीद्वचः ॥ ११७ ॥

பார்கவம் ஜாமதக்ந்யம் தம் ராஜராஜவிமர் திநம் ।

தம் த்ருஷ்ட்வா பீமஸங்காசம் ஜ்வலந்தமிவ பாவகம் ॥

ருஷ்யோ ராமராமேதி வசோ மதுரமப்ருவன் ।

ஜாமதக்ந்யம் ததோ ராமம் ராம: க்ருத்தோ:ப்ரவீத் வச:॥

பின் றெடுப்பைப்போல் ஜ்வலிப்பவரும், மன்னர்மன் னர்களை யுமழிப்பவரும், பயங்கரத்தோற்றத்தை உடையவரும், ப்ருகு வம்சத்தவரும் ஜமதக்நியின் மகனுமான பரசுராமரைப்பார்த்து முனிவர்கள் “ராம” “ராம” என்று இனிமையாக அழைத்தனர். ஜமதக்நியின் குமாரரான பரசு ராமரைக் குறித்து ஸ்ரீராமர் கோபம் கொண்டவராய்ப் பேசினார்.

स हतान् दृश्य रामेण स्वाँल्लोकांस्तपसार्जितान् ।

रामं दाशरथिं रामो जामदग्न्यः प्रशस्य च ॥ ११८ ॥

ततः प्रदक्षिणं कृत्वा जगामात्मगतिं प्रभुः ।

ஸ ஹதான் த்ருச்ய ராமேண ஸ்வான் லோகான்

தபஸார்ஜிதான் ।

ராமம் தாசரதிம் ராமோ ஜாமதக்ந்ய: ப்ரசஸ்ய ச ॥

தத: ப்ரதக்ஷிணம் க்ருத்வா ஜகாமாத்மகதிம் ப்ரபு: ।

அந்தப்பரசுராமர் ஸ்ரீ ராமரால் தன் தவப்பயனான புண்ய உலகங்கள் அழிக்கப்பெற்றதைக் கண்டு ஸ்ரீ ராமனைப்புகழ்ந்து பேசிவிட்டு அவரை வலம் வந்து தன்வழியே சென்றார்.

पुत्रैरनुगतः श्रीमान् श्रीमद्भिश्च महायशः ॥ ११९ ॥

प्रविवेश गृहं राजा हिमवत्सदृशं पुनः ।

புத்ரைரநுகத: ஸ்ரீமான் ஸ்ரீமத்பிச்ச மஹாயசா: ॥

ப்ரவிவேச க்ருஹம் ராஜா ஹிமவத்ஸத்ருசம் புந: ॥

செல்வமும் புகழும் நிறைந்த தசரதர் அழகு நிறைந்த தம் புதல்வர்களுடன் இமயமலையை யொத்த தம் மாளிகையினுள் புகுந்தார்.

आपृच्छय पितरं शूरो रामं चाक्लिष्टकारिणम् ॥ १२० ॥

मातृश्रापि नरश्रेष्ठः शत्रुघ्नसहितो ययौ ।

ஆப்ருச்ச்ய பிதரம் சூரோ ராமம் சாக்லிஷ்டகாரிணம் ॥

மாத்ருச்சாபி நரச்ரேஷ்ட: சத்ருக்நஸஹிதோ யயௌ ॥

புருஷச்ரேஷ்டரான பரதர் சத்ருக்நருடன் கூடியவராய் அரசனிடமும் ஸ்ரீராமனிடமும் மாதாக்களிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு (தன் மாதாமஹர் க்ருஹத்திற்குச்) சென்றார்.

एवं दशरथः प्रीतो ब्राह्मणा नैगमास्तदा ॥ १२१ ॥

रामस्य शीलवृत्तेन सर्वे विषयवासिनः ।

ஏவம் தசரத: ப்ரீதோ ப்ராஹ்மணா நைகமாஸ்ததா ॥

ராமஸ்ய சீலவ்ருத்தேன ஸர்வே விஷயவாஸிந: ॥

இவ்வாறு தசரதரும் ப்ராஹ்மணர்களும் வணிகர்களும் மற்றும் தேசவாஸிகள் யாவரும் ஸ்ரீ ராமரது நற்பழக்கங்களாலும் நன் நடத்தையாலும் மகிழ்ச்சி யெய்தினர்.

प्रिया तु सीता रामस्य दाराः पितृकृता इति ॥ १२२ ॥

गुणाद्रूपगुणाच्चापि प्रीतिर्भूयोऽभ्यवर्धत ।

देवताभिः समा रूपे सीता श्रीरिव रूपिणी ॥ १२३ ॥

ப்ரியா து ஸீதா ராமஸ்ய தாரா: பித்ருக்ருதா இதி 11

குணத் ரூபகுணச்சாபி ப்ரீதிர் பூயோப்யவர்த்தத 1

தேவதாபிஸ் ஸமா ரூபே ஸீதா ஸ்ரீரிவ ரூபிணீ 11

தந்தையால் மணம் செய்து வைக்கப்பட்டவள் என்ற காரணத்
தால் ஸீதை ஸ்ரீ ராமனுக்கு உகப்பானாள். பின்னரே ஆத்ம
குணத்தாலும் ஸௌந்தர்யாதி சரீர குணத்தாலும் அந்த ப்ரீதி
மேலும் வளர்ந்தது. தேவதைகளுக்குச்சமமான அந்த ஸீதை
உருவத்தை எடுத்துக்கொண்ட மஹா லக்ஷ்மிபோல் இருந்தாள்.

तया स राजर्षिसुतोऽभिरामया

समेयिवानुत्तमराजकन्यया ।

अतीव रामः शुशुमेऽतिकामया

विभुः श्रिया विष्णुरिवामरेश्वरः ॥ १२४ ॥

தயா ஸ ராஜர்ஷிஸுதோ஽பிராமயா

ஸமேயிவான் உத்தமராஜகன்யயா 1

அதீவ ராம: சுசுமே஽திகாமயா

விபு: ச்ரியா விஷ்ணுரிவாமரேச்வர: 11

ராஜச்ரேஷ்டரது குமாராகிய ஸ்ரீராமர் உத்தமராஜனை
ஜனகரது புதல்வியும் அழகியும் மிக்க அன்புள்ளவளுமான அந்த
ஸீதாதேவியுடன் கூடியவராய் தேவர்க்கும் தேவரும் ஸர்வ
வல்லமையுள்ளவரும் மஹா லக்ஷ்மியுடன் சேர்ந்துள்ளவருமான
திருமால்போல் சோபித்தார்.

பாலகாண்டம் முற்றிற்று.

॥ श्री ॥

श्रीसीतारुक्ष्मणभरतरात्रुघ्नहनुमत्समेत श्रीघुनन्दनपरब्रह्मणे नमः ॥

श्रीमद्वाल्मीकिरामायणरत्नाकरे

अयोध्याकाण्डमणिः ॥

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயண ரத்நாகரத்தில்

அயோத்யா காண்டமணி

गच्छता मातुलकुलं भरतेन तदानघः ।

शत्रुघ्नो नित्यशत्रुघ्नो नीतः प्रीतिपुरस्कृतः ॥ १ ॥

கச்சதா மாதுலகுலம் பரதேன ததானக: 1

சத்ருக்னோ நித்யசத்ருக்னோ நீத: ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத: 11

குற்றமொன்றுமில்லாதவரும் அழிக்க முடியாத சத்ருக்களான
காமக்ரோதங்களையும் அழித்தவருமான ஸ்ரீ சத்ருக்னன் தாய்மாம
னாகிய புதாஜித்தின் க்ருஹத்திற்குச் செல்லும் ஸ்ரீ பரதனால்
அன்பினால் தூண்டப்பட்டவராய் அழைத்துச்செல்லப்பட்டார்.

राजापि तौ महातेजाः सस्मार प्रोषितौ सुतौ ।

उभौ भरतशत्रुघ्नौ महेन्द्रवरुणोपमौ ॥ २ ॥

ராஜாபி தெள மஹாதேஜா: ஸஸ்மார ப்ரோஷிதௌ ஸுதௌ 1

உபௌ பரதசத்ருக்னௌ மஹேந்த்ரவருணோபமௌ 11

ஓளி மிகுந்த தசரதமன்னரும் வேற்றாருக்குச் சென்றுள்ளவர்
களும் தேவேந்திரனையும் வருணையுமொத்தவர்களுமான பரதன்
சத்ருக்னன் எனும் தமதிரு புதல்வர்களையும் நினைத்தவாறிருந்தார்.

सर्व एव हि तस्येशश्चत्वारः पुरुषर्षभाः ।

तेषामपि महातेजा रामो रतिकरः पितुः ॥ ३ ॥

ஸ்ர்வ ஏவ ஹி தஸ்யேஷ்டா: சத்வர: புருஷர்ஷபா: 1

தேஷாமபி மஹாதேஜா ராமோ ரதிகர: பிது: 11

ஆடவருள் சிறந்த அந்நால்வருமே தசரத மன்னர்க்கு உகப்பையளிப்பவர்கள்தான்; ஆகிலும் அவர்களுள்ளும் தேஜஸ்வியான ஸ்ரீராமர் தந்தைக்கு இன்பமளிப்பவர்.

तमेवं व्रतसंपन्नमप्रधृष्यपराक्रमम् ।

लोकपालोपमं नाथमकामयत मेदिनी ॥ ४ ॥

தமேவம் வ்ரதஸம்பந்நம் அப்ரத்ருஷ்யபராக்ரமம் 1

லோகபாலோபமம் நாதம் அகாமயத மேதிநி 11

இவ்வண்ணம் நல்விரதம் பூண்டவரும் பிறரால் எதிர்க்கமுடியாத பராக்கிரமத்தையுடையவரும் அஷ்ட திக்பாலர்களையொத்தவருமான அந்த ஸ்ரீராமனே தனக்கு நாயகனாக வேண்டுமென்று பூமியும் விரும்பினான்.

ततः परिषदं सर्वामामन्त्र्य वसुधाधिपः ।

हितमुद्धर्षणं चैवमुवाच प्रथितं वचः ॥ ५ ॥

தத: பரிஷதம் ஸர்வாம் ஆமந்தர்ய வஸுதாதிப: 1

ஹிதமுத்தர்ஷணம் சைவம் உவாச ப்ரதிதம் வச: 11

பின்னர் மன்னன் ஸபையைக்கூட்டி யாவரையும் விளித்து நன்மை பயப்பதும் மிக்க மகிழ்ச்சியளிப்பதும் புகழ் வாய்ந்ததுமான இவ்வார்த்தையைக் கூறினார்.

पाण्डरस्यातपत्रस्य छायायां जरितं मया ।

परिश्रान्तोऽस्मि लोकस्य गुर्वी धर्मधुरं वहन् ॥ ६ ॥

பாண்டரஸ்யாதபத்ரஸ்ய சாயாயாம் ஜரிதம் மயா 1

பரிச்ராந்தோஸ்மி லோகஸ்ய குர்வீம் தர்மதூரம் வஹன் 11

இந்தத் திருவெண்முத்துக் குடையின் நிழலிலேயே வளர்ந்து
யான் முதுமையெய்தினேன். அறநெறியில் உலகை யாளும் இம்
பிகப் பெரிய சுமையைத்தாங்கிய யான் களைத்துள்ளேன்.

अनुजातो हि मां सर्वैर्गुणैर्ज्येष्ठो ममात्मजः ।

यौवराज्ये नियोक्तास्मि प्रीतः पुरुषपुंगवम् ॥ ७ ॥

அநுஜாதோ ஹி மாம் ஸர்வைர்குணைர்ஜ்யேஷ்டோ மமாத்மஜ: 1

யௌவராஜ்யே நியோக்தாஸ்மி ப்ரீத: புருஷபுங்கவம் 11

எனது முத்தகுமாரன் எல்லா நற்பண்புகளாலும் என்னைப் பின்
ற்றியே தோன்றியவன். புருஷச்ரேஷ்டனாகிய அவனை இளவரசுப்
பதவியில் நியமிக்கப்போகிறேன்.

ते तमूचुर्महात्मानं पौरजानपदैः सह ।

बहवो नृप कल्याणगुणाः पुत्रस्य सन्ति ते ॥ ८ ॥

தே தமூசுர்மஹாத்மாநம் பௌரஜானபதௌஸஸஹ 1

பஹவோ ந்ருப கல்யாணகுணா: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே 11

நகரத்தினருடனும் நாட்டாருடனும் சேர்ந்து அந்த ஸபையோர்கள்
ஹிமை மிகுந்த அரசனிடம் சொன்னார்கள், “ அரசே, மங்களமான
நற்பண்புகள் பல உம் மகனிடம் உள்ளன.

स्त्रियो वृद्धास्तरुण्यश्च सायं प्रातः समाहिताः ।

सर्वान्देवान्नमस्यन्ति रामस्यार्थे यशस्विनः ॥ ९ ॥

தேவாமாயாசிதம் தேவ த்வத்ப்ரஸாதாஸமூஹ்யதாம் ।

ஸ்த்ரியோ வ்ருத்தாஸ்தருண்யச்ச ஸாயம் ப்ராதஸஸமாஹிதா: 1

ஸர்வான் தேவான் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யசஸ்விந: 11

தேஷாமாயாசிதம் தேவ த்வத்ப்ரஸாதாத் ஸம்ருத்யதாம் 1

அரசனே, முதியோர்களும் யுவதிகளுமான ஸ்த்ரீகள் காலை
காலை நேரங்களில் தூய மனத்தினராய் ஸ்ரீராமனுக்குச் செல்வம்

கிட்ட தெய்வமெல்லாம் தொழுது தொழுது புகழடைகிறார்கள்
தேவனே, உமது அனுகூலத்தால் அவர்களது ப்ரார்த்தனை
பூர்ணமாகவே நிறைவேறட்டும்.”

इति प्रत्यर्च्य तान्राजा ब्राह्मणानिदमब्रवीत् ॥ १० ॥

वसिष्ठ वामदेवं च तेषामेवोपशृण्वताम् ।

இதி ப்ரத்யர்ச்ச்ய தான் ராஜா ப்ராஹ்மணானிதமப்ரவீத் ॥

வஸிஷ்டம் வாமதேவம் ச தேஷாமேவோபச்ருண்வதாம் ।

இவ்விதமே அவர்களை அரசனும் திருப்பி உபசரித்தபின்
அவர்கள் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையிலேயே வஸிஷ்டரிடமும் வாம
தேவரிடமும் மற்ற அந்தணர்களிடமும் இவ்வார்த்தையைச்
சொன்னார்.

चैत्रः श्रीमानयं मासः पुण्यः पुष्पितकाननः ॥ ११ ॥

यौवराज्याय रामस्य सर्वमेवोपकल्प्यताम् ।

சைத்ர: ஸ்ரீமானயம் மாஸ: புண்ய: புஷ்பிதகாநந: ॥

யௌவராஜ்யாய ராமஸ்ய ஸர்வமேவோபகல்ப்யதாம் ।

இது பொலிவும் புனிதமும் மிகுந்த சித்திரை மாதம் “கூடும்
பூமுடி துடியது.” ஸ்ரீராமன் இளவரசரிமைபெற ஸகலமும்
தயாரிக்கப்படவேண்டும்.

ततः सुमंत्रं द्युतिमान् राजा वचनमब्रवीत् ॥ १२ ॥

रामः कृतात्मा भवता शीघ्रमानीयतामिति ।

தத: ஸுமந்த்ரம் த்யுதிமான் ராஜா வசநமப்ரவீத் ॥

ராம: க்ருதாத்மா பவதா சீக்ரமானியதாமிதி ।

பின்னர் ஒளிபடைத்தமன்னர், “பணிவுற்ற மனமுள்ள ராமன்
விரைவில் உன்னால் இங்கு அழைத்துவரப்பட வேண்டும்” என்ற
இவ்வசுத்தை ஸுமந்த்ரரிடம் கூறினார்.

स प्राञ्जलिरभिप्रेत्य प्रणतः पितुरन्तिके ॥ १३ ॥

तं पश्यमानो नृपतिस्तुतोष प्रियमात्मजम् ।

ஸ ப்ராஞ்ஜலிரபிப்ரேத்ய ப்ரணத: பிதூர்திகே ॥

தம் பச்யமானோ ந்ருபதி: துதோஷ ப்ரியமாத்மஜம் 1

ஸ்ரீராமனும் தந்தையின் அருகில் மரியாதைபுடன்வந்து வணங்கி நின்றார். தசரதமன்னரும் பிரியகுமாரனான அவனைப் பார்த்துப் பார்த்து மட்டற்ற மகிழ்ச்சியை அடைந்தார்.

उवाचैदं वचो राजा देवेन्द्रमिव काश्यपः ॥ १४ ॥

உவாசேதம் வசோ ராஜா தேவேந்த்ரமிவ காச்யப: 11

ஸ்ரீ காச்யப முனிவர் (தம் மகன்) தேவேந்த்ரனுக்கு புத்திமதி கூறுவதுபோல் மன்னர் ஸ்ரீ ராமருக்கு இவ்வார்த்தையைக் கூறுவார்.

भूयो विनयमास्थाय भव सत्यप्रतिश्रवाः ।

कामक्रोधसमुत्थानि त्यजेथा व्यसनानि च ॥ १५ ॥

பூயோ விநயமாஸ்தாய பவ ஸத்யப்ரதிச்ரவா: 1

காமக்ரோத ஸமுத்தாநி த்யஜேதா வ்யஸநாநி ச 11

மிகுந்த பணிவை மேற்கொண்டு ஒழுகு செய்த ப்ரதிஜ்ஞையை உண்மையாக்கு. ஆசையாலும் கோபத்தாலும் வருகின்ற துர்ப்பழக்கங்களைத் தூர விலக்கு.

अवष्टब्धं च मे राम नक्षत्रं दारुणैर्ग्रहैः ।

प्रायेण हि निमित्तानामीदृशानामुपक्रमे ॥ १६ ॥

राजा हि मृत्युमाप्नोति धोरां वापदमृच्छति ।

तावदेवाभिषिचस्व चला हि प्राणिनां मतिः ॥ १७ ॥

அவஷ்டப்தம் ச மே ராம நக்ஷத்ரம் தாருணீர்க்ரஹை: 1
ப்ராயேண ஹி நிமித்தநாமீத்ருசாநா முபக்ரமே ॥

ராஜா ஹி ம்ருத்யுமாப்நோதி கோராம் வாபதம் ருச்சதி 1
தாவதேவாபிஷிஞ்சஸ்வ சலா ஹி ப்ராணீநாம் மதி: ॥

ராமா, எனது நக்ஷத்ரம் கொடிய க்ரஹங்களால் தாக்கப்
பட்டுள்ளது. இம்மாதிரியான நிமித்தங்கள் தோன்றும் பொழுது
அரசன் மரணமடைவான், இல்லையேல் கொடிய விபத்தையாவது
அடைவான். ஆதலால் அதற்குள்ளாகவே பட்டாபிஷேகத்தைச்
செய்துகொள். ப்ராணிகளின் உள்ளமும் நிலையற்றதல்லவா.

तस्मिन् काले हि कौसन्या तस्यावामीलितेक्षणा ।
प्राणायामेन पुरुषं ध्यायमाना जनार्दनम् ॥ १८ ॥

தஸ்மின் காலே ஹி கௌஸல்யா தஸ்தாவாமீலிதேக்ஷணா 1
ப்ராணாயாமேந புருஷம் த்யாயமானா ஜநார்தநம் ॥

அச்சமயம் கௌஸல்யாதேவியாரும் கண்முடி மூச்சடக்கி
பிராணாயாமம் செய்து எல்லாருடைய உள்ளங்களில் உறைபவரும்
பிறவியை அறுப்பவருமான பகவானை த்யானித்தவண்ணம்
இருந்தாள்.

प्रातस्त्वामभिषेक्ता हि यौवराज्ये नराधिपः ।

इत्युक्त्वा स तदा राममुपवासं यतव्रतम् ॥ १९ ॥

मन्त्रवत्कारयामास वैदेह्या सहितं मुनिः ।

ப்ராதஸ்த்வாமபிஷேக்தா ஹி யௌவராஜ்யே நராதிப: 1

இத்யுக்த்வா ஸ ததா ராமமுபவாஸம் யதவ்ரதம் ॥

மந்த்ரவத் காரயாமாஸ வைதேஹ்யா ஸஹிதம் முனி: 1

அந்த வஸிஷ்ட முனிவரும் “நானைக் காலையிலேயே இளவரசப்
பட்டத்தில் உன்னை அரசர் அபிஷேகம் செய்யப்போகிறார்” என்று
சுறிஞ்சுங்காக வ்ரதம்நுஷ்டிப்பவரும் ஸீதையுடன் கூடியவருமான

ஸ்ரீராமரை மந்தர பூர்வமாக உபவாஸ வ்ரதத்தை அநுஷ்டிக்கச் செய்தார்.

गते पुरोहिते रामः स्नातो नियतमानसः ॥ २० ॥

सह पत्न्या विशालाक्ष्या नारायणमुपागमत् ।

கதே புரோஹிதே ராம: ஸ்நாதோ நியத மானஸ: ॥

ஸஹ பத்ந்யா விசாலாக்ஷ்யா நாராயணமுபாகமத் ।

புரோஹிதர் சென்றபின் ஸ்ரீராமர் ஸ்நானம் செய்து ஏகாக்ர சித்தத்தையுடையவராய் விசாலமான திருக்கண்களையுடைய தம் தேவியான ஸீதையுடன் கூட ஸ்ரீமந் நாராயணனான ஸ்ரீரங்கநாதரை பக்தியுடன் ஸேவித்தார்.

अलङ्कारं पुरस्यैवं कृत्वा तत्पुरवासिनः ॥ २१ ॥

आकांक्षमाणा रामस्य यौवराज्याभिषेचनम् ।

दिग्भ्योऽपि श्रुतवृत्तान्ताः प्राप्ता जानपदा जनाः ॥ २२ ॥

அலங்காரம் புரஸ்யையம் க்ருத்வா தத்புரவாஸிந: ॥

ஆகாங்க்ஷமானா ராமஸ்ய யௌவராஜ்யாபிஷேசநம் ।

திக்ப்யோபி ச்ருதவ்ருத்தாந்தா: ப்ராப்தா ஜாநபதா ஜநா: ॥

அந்நகரவாஸிகளான மக்கள் இவ்வண்ணம் நகரத்திற்கு அலங்காரம் செய்து விட்டு ஸ்ரீராமரது இளவரசப் பட்டாபிஷேகத்தை எதிர்பார்த்தவா றிருந்தனர். இச்செய்தியைக் கேட்ட நானா தேச வாஸிகளான ஜனங்களும் பல்வேறு திசைகளிலிருந்து அங்கு வந்து குழுமினர்.

ज्ञातिदासी यतोजाता कैकेय्यास्तु सहोषिता ।

अयोध्यां मन्थरा दृष्ट्वा परं विस्मयमागमत् ॥ २३ ॥

ஜ்ஞாதிதாஸீ யதோஜாதா கைகேய்யாஸ்து ஸஹோஷிதா ।

அயோத்யாம் மந்தரா த்ருஷ்ட்வா பரம் விஸ்மயமாகமத் ॥

எங்கோ பிறந்தவனும், உறவினர்களும் பிறர்க் கடிமையாகவே இருக்கப்பெற்றவனும் கைகேயியுடன் கூடப் பழகுவனருமான மந்தரையென்பாள் அத்தகைய அயோத்திமா நகரைக்கண்டதும் மிக ஆச்சர்யப்பட்டாள்.

सा दृष्टमाना कोपेन मन्थरा पापदर्शिनी ।

शयानामेत्य कैकेयीमिदं वचनमब्रवीत् ॥ २४ ॥

ஸா தஹ்யமானா கோபேந மந்தரா பாப தர்சிநீ ।

சயாநாமேத்ய கைகேயீம் இதம் வசநமப்ரவீத் ॥

கோபத்தால் சுட்டெரிக்கப்படுகிறவனும் கொடிய நோக்க முள்ளவருமான அந்த மந்தரை படுத்திருந்த கைகேயியிடம் வந்து இவ்வார்த்தையைக் கூறலுற்றாள்.

ध्रुवं तु भरते रामः प्राप्य राज्यमकण्टकम् ।

देशान्तरं वा नयिता लोकान्तरमथापि वा ॥ २५ ॥

தருவம் து பரதம் ராம: ப்ராப்ய ராஜ்யமகண்டகம் ।

தேசாந்தரம் வா நயிதா லோகாந்தரமதாபி வா ॥

ராமன் எதிர்ப்பவர்களற்ற ராஜ்யத்தை நன்கு பெற்ற பின் பரதனை வேற்று நாட்டிற்கனுப்பி விடுவான், இல்லையேல் மறு உலகத்திற்கே அனுப்பவும் செய்வான், திண்ணம்.

तौ वरौ याच भर्तारि भरतस्याभिषेचनम् ।

प्रव्राजनं च रामस्य त्वं वर्षाणि चतुर्दश ॥ २६ ॥

தௌ வரௌ யாச பர்த்தாரம் பரதஸ்யாபிஷேசநம் ।

ப்ரவ்ராஜநம் ச ராமஸ்ய த்வம் வர்ஷாணி சதுர்தச ॥

பரதனுக்கு மகுடாபிஷேகமும் ராமனுக்குப் பதினான்கு ஆண்டுகள் நாட்டை விட்டு வெளியே வாஸம் செய்தலும் என்று அந்த இருவரங்களாகக் கணவனிடம் யாசிப்பாயாக.

अनर्थमर्थरूपेण ग्राहिता सा ततस्तथा ।

तदा शेते स्म सा भूमौ दिग्धविद्वेव किंनरी ॥ २७ ॥

அந்தத் தமர்த்தருபேண க்ராஹிதா ஸா ததஸ்தயா 1

ததா சேதே ஸ்ம ஸா பூமௌ திக்த வித்தேவ கிர்நரீ 11

அந்த மந்தரையால் அந்தப் பொல்லாங்கான விஷயத்தை நல்லதுபோல் எண்ணி ஏற்கும்படி செய்யப்பட்ட அந்த கைகேயீ விஷம் தோய்ந்த பாணத்தால் தாக்குண்ட கிந்நரப்பெண்போல் தரையில் கிடந்தாள்.

तत्र तां पतितां भूमौ शयानामतथोचिताम् ।

प्रतप्त इव दुःखेन सोऽपश्यज्जगतीपतिः ॥ २८ ॥

தத்ர தாம் பதிதாம் பூமௌ சயாநாமததோசிதாம் 1

ப்ரதப்த இவ து:கேன ஸோ஽பச்யத் ஜகதீபதி: 11

வெறும் தரையில் இருக்கத்தகாதவளும் தரையில் வீழ்ந்து கிடந்தவளுமான அந்த கைகேயியை உலகின் அதிபரான தசரதர் துக்கத்தால் மிகத் தாபமடைந்தவராய்க் கண்டார்.

तामुवाच महातेजाः कैकेयीमीषदुस्मितः ।

तेन रामेण कैकेयि शपे ते वचनक्रियाम् ॥ २९ ॥

தாமுவாச மஹாதேஜா: கைகேயீமீஷதத்ஸ்மித: 1

தேந ராமேண கைகேயி சபே தே வசநக்ரியாம் 11

தேஜஸ்வியான மன்னரும், “கைகேயி, அத்தகைய ராமன் மீதாணையால் உன் சொல்லை நான் நடத்தித் தருவதை உறுதி கூறுகிறேன்” என்று கைகேயியிடம் சிறிது புன்முறுவலுடன் கூறினார்.

ततः परमुवाचेदं वरदं काममोहितम् ।

अनेनैवामिषेकेण भरतो मेऽमिषिच्यताम् ॥ ३० ॥

தத: பரமுவாசேதம் வரதம் காமமோஹிதம் 1

அநேநைவாபிஷேகேண பரதோ மே஽பிஷிச்யதாம் 11

பின்னர் கைகேயி காமத்தால் மதியிழந்து வரம் தரும் அரசனிடம் கூறினாள். “இந்த அபிஷேக தீர்த்தத்தால் எனது பரதன் மங்கள் நிராட்டப்படவேண்டும்.

नव पञ्च च वर्षाणि दण्डकारण्यमाश्रितः ।

चीराजिनजटाधारी रामो भवतु तापसः ॥ ३१ ॥

நவ பஞ்ச ச வர்ஷாணி தண்டகாரண்யமாசரித: 1

சீராஜினஜடாதாரீ ராமோ பவது தாபஸ: 11

ராமனும் தவசியாகி ஜடைதரித்து மரவுரி மான் தோல்களை அணிந்தவனாய் தண்டகவனத்தில் பதினான்கு ஆண்டுகள் இருக்க வேண்டும்.”

चिरेण तु नृपः संज्ञां प्रतिलभ्य सुदुःखितः ।

कैकेयीमब्रवीत्क्रुद्धः प्रदहन्निव चक्षुषा ॥ ३२ ॥

சிரேண து ந்ருப: ஸம்ஜ்ஞாம் ப்ரதிலப்ய ஸுது:கித: 1

கைகேயிமப்ரவீத் க்ருத்த: ப்ரதஹந்நிவ சக்ஷுஷா 11

வெகுநேரம் சென்றதும் அரசர் மனத்தெளிவை அடைந்து மிக வருந்தியவராயும் கோபமுற்றவராயும் கண்ணாலேயே கைகேயியைச் சுட்டெரிப்பவர்போல் பார்த்துக்கொண்டே பேசலுற்றார்.

सत्येन लोकान् जयति दीनान् दानेन राघवः ।

गुरुन् शुश्रूषया वीरो धनुषा युधि श्राववान् ॥ ३३ ॥

ஸத்யேந லோகான் ஜயதி தீநான் தானேந ராகவ: 1

குருன் சுச்ருஷயா வீரோ தநுஷா யுதி சாத்ரவான் 11

ராமன் மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தையால் அகில உலகங்களையும், வள்ளல்தனத்தால் எளியவர்களையும் ஊழியம் செய்வதால் பெரியோர்களையும், போரில் வில்லால் எதிரிகளையும் தன்வயப்படுத்திக் கொள்பவன்.

तस्मिन्नार्जवसंपन्ने देवि देवोपमे कथम् ।

पापमाशंससे रामे महर्षिसमतेजसि ॥ ३४ ॥

தஸ்மின் ஆர்ஜவஸம்பந்நே தேவி தேவோபமே கதம் ।

பாபமாசம்ஸஸே ராமே மஹர்ஷிஸமதேஜஸி ॥

தேவியே, சிந்தை, சொல் செய்கை யாவற்றிலும் முறண்பாடே யில்லாதவனும், தெய்வத்தை ஒத்தவனும், மஹர்ஷிகளதுபோன்ற பொலிவுள்ளவனுமான ராமனுக்குக் கெடுதல் நேருவதை நீ எவ்வாறு விரும்புகிறாய்?

यदा यदा हि कौसल्या दासीवच्च सखीव च ।

भार्यावद्भगिनीवच्च मातृवच्चोपतिष्ठते ॥ ३५ ॥

न मया सत्कृता देवी सत्कारार्हा कृते तव ।

யதா யதா ஹி கௌஸல்யா தாஸீவச்ச ஸகீவ ச ।

பார்யாவத் பகிநீவச்ச மாத்ருவச்சோபதிஷ்டதே ॥

ந மயா ஸத்க்ருதா தேவீ ஸத்காரார்ஹா க்ருதே தவ ।

உபசரிக்கத் தகுந்த கௌஸல்யாதேவீ தாஸி போன்றும் தோழி போன்றும், மனைவி போன்றும், அன்னை போன்றும் இருந்து என்னை வழிபடும்போதெல்லாம் அவள் உன்பொருட்டே என்னால் மதிக்கப்பட வில்லை.

तां तथा ब्रुवतस्तस्य भूमिपस्य महात्मनः ॥ ३६ ॥

प्रभाता शर्वरी पुण्या चन्द्रनक्षत्रशालिनी ।

தாம் ததா ப்ருவதஸ் தஸ்ய பூமிபஸ்ய மஹாத்மநஃ ॥

ப்ரபாதா சர்வரீ புண்யா சந்த்ர நக்ஷத்ரசாலினீ ।

கைகேயியிடம் இவ்வண்ணம் மஹிமை வாய்ந்த அந்த சக்ரவர்த்தி கூறிக்கொண்டிருக்கையிலேயே சந்த்ரனும் நக்ஷத்ரங் களும் திகழும் புனிதமான அந்த இரவும் விடிந்தது.

वसिष्ठो गुणसंपन्नः प्रविवेश पुरोत्तमम् ॥ ३७ ॥

स त्वपश्यद्विनिष्क्रान्तं सुमंत्रं नाम सारथिम् ।

उवाच क्षिप्रमाचक्ष्व नृपतेर्माமிहागतम् ॥ ३८ ॥

வஸிஷ்டோ குணஸம்பந்ந: ப்ரவிவேச புரோத்தமம் ॥

ஸ த்வபச்யத் விநிஷ்க்ரான்தம் ஸுமந்த்ரம் நாம ஸாரதிம் ।

உவாச கூறிப்ரமாசக்ஷ்வ ந்ருபதேர் மாமிஹாகதம் ॥

நற்பண்புகள் நிறைந்த வஸிஷ்டர் அச்சிறந்த நகருள் ப்ரவேசித்தார். அப்பொழுது வெளிவந்த ஸுமந்த்ரரெனும் தேர்ப் பாகனை அவர் கண்டார், “நான் இங்கு வந்துள்ளதை அரசரிடம் விரைவில் சொல்லும்” என்று அவரிடம் கூறினார்.

ततः सूतो यथाकालं पार्थिवस्य निवेशने ।

सुमंत्रः प्राञ्जलिर्भूत्वा तुष्टाव जगतीपतिम् ॥ ३९ ॥

தத: ஸூதோ யதாகாலம் பார்த்திவஸ்ய நிவேசநே ।

ஸுமந்த்ர: ப்ராஞ்ஜலிர் பூத்வா துஷ்டாவ ஜகதீபதிம் ॥

பின்னர் தேர்ப்பாகனாகிய ஸுமந்த்ரர் அரசரது மாளிகையில் காலத்திற்கியைந்தவாறு கைகூப்பியவராய் அரசனைத்துதித்தார்.

तुष्टावास्य तदा वंशं प्रविश्य स विशांपतेः ।

शयनीयं नरेन्द्रस्य तदासाय व्यतिष्ठत ॥ ४० ॥

துஷ்டாவாஸ்ய ததா வம்சம் ப்ரவிச்ய ஸ விசாம்பதே: ।

சயநீயம் நரேந்த்ரஸ்ய ததாஸாத்ய வ்யதிஷ்டத ॥

(அரண்மனைபுள்) புகுந்த ஸுமந்த்ரர் அச்சமயம் அரசரது வம்சத்தைப் புகழ்ந்தார். அரசரது திருப்பள்ளிவரை சென்று அங்கு நின்றார்.

न चैव संप्रसुप्तोऽहं आनयेद्वाशु राघवम् ।

इति राजा दशरथः स्वतंत्रान्वशात्पुनः ॥ ४१ ॥

ந சைவ ஸம்ப்ரஸுப்தோஹம் ஆநயேஹாச ராகவம் ।

இதி ராஜா தசரத: ஸுதம் தத்ராந்வசாத் புந: ॥

“நான் தூங்கவேயில்லை; இங்கு விரைவில் ராமனை அழைத்து வருவீராக” என்று தசரத மன்னர் அச்சமயம் திரும்பவும் தேர்ப் பாகனுக்கு ஆஜ்ஞையிட்டார்.

प्रपन्नो राजमागं च पताकाध्वजशोमितम् ।

हृष्टः प्रमुदितः स्वतो जगामाशु विलोकयन् ॥ ४२ ॥

ப்ரபந்நோ ராஜமார்கம் ச பதாகாத்வஜசோபிதம் ।

ஹ்ருஷ்ட: ப்ரமுதிதஸ் ஸுதோ ஜகாமாசு விலோகயன் ॥

தோரணங்களாலும் கொடிகளாலும் விளங்கா நின்ற ராஜ வீதியை அடைந்த ஸுமந்த்ரர் மிக மகிழ்ச்சியுற்றவராய் அதனைப் பார்த்தவாறே வேகமாகச் சென்றார்.

स सूतस्तत्र शुश्राव रामाधिकरणाः कथाः ।

अभिपेचनसंयुक्ताः सर्वलोकस्य हृष्टवत् ॥ ४३ ॥

ஸ ஸுதஸ்தத்ர சுச்ராவ ராமாதிகரண: கதா: ।

அபிஷேசநஸயுக்தா: ஸர்வலோகஸ்ய ஹ்ருஷ்டவத் ॥

அங்கு அந்த தேர்ப்பாகர் ஸ்ரீராமனைப் பற்றியதும் அவரது திரு அபிஷேகத்தைப்பற்றியதுமான அகில ஜனங்களின் உரையாடல்களை மனமகிழ்ந்தவராய்க் கேட்டார்.

ततो ददर्श रुचिरं कैलासशिखरप्रभम् ।

रामवेश्म सुमंत्रस्तु शक्रवेश्मसमप्रभम् ॥ ४४ ॥

ததோ ததர்ச ருசிரம் கைலாஸ சிகரப்ரபம் ।

ராமவேசம் ஸுமந்த்ரஸ்து சக்ரவேசம் ஸமப்ரபம் ॥

பின்னர் ஸுமந்தர் அழகியதும் திருக்கலாயத்தை
யொத்ததும் இந்த்ரனுடைய அரண்மனையினது போன்ற பொலிவை
யுடையதுமான ஸ்ரீராமனுடைய திருமாளிகையினைக் கண்டார்.

स तदन्तःपुरद्वारं समतीत्य जनाकुलम् ।

प्रविक्तां ततः कक्ष्यामाससाद पुराणवित् ॥ ४५ ॥

ஸ ததந்த:புரத்வாரம் ஸமதீத்ய ஜனாகுலம் ।

ப்ரவிவித்தாம் தத: கக்ஷ்யாம் ஆஸஸாத புராணவித் ॥

முற்காலத்திய நிகழ்ச்சிகளை நன்கறிந்த அவர் ஜனங்கள் குழுமி
யிருந்த ராமரது அரண்மனையின் திருவாசலைக்கடந்து பின் தனிச்
சிறப்புடன் இருந்த கட்டினுள் புகுந்தார்.

तं वैश्रवणसंकाशमुपविष्टं स्वलंकृतम् ।

ददर्श सूतः पर्यङ्के सौवर्णे सोत्तरच्छदे ॥ ४६ ॥

वराहरुधिरामेण शुचिना च सुगन्धिना ।

अनुलिप्तं परार्धेन चन्दनेन परन्तपम् ॥ ४७ ॥

स्थितया पार्श्वतश्चापि वालव्यजनहस्तया ।

उपेतं सीतया भूयश्चित्रया शशिनं यथा ॥ ४८ ॥

தம் வைச்ரவணஸங்காசம் உபவிஷ்டம் ஸ்வலங்க்ருதம் ।

ததர்ச ஸூத: பர்யங்கே ஸௌவர்ணே ஸோத்தரச்சதே ॥

வராஹருதிராபேண சுசிநா ச ஸுகந்திநா ।

அநுலிப்தம் பரார்த்யேந சந்தநேந பரந்தபம் ॥

ஸ்திதயா பார்ச்வதச்சாபி வாலவ்யஜநஹஸ்தயா ।

உபேதம் ஸீதயா பூய: சித்ரயா சசிகம் யதா ॥

ஸாரதியாகிய அவர் மேல்விரிப்புடன் கூடிய தங்கமயமான
கட்டிலில் குபேரன்போல் வீற்றிருப்பவரும் ஆபரணமணிந்தவரும்
வராஹத்தின் குருதிபோன்ற நிறமுள்ள தூய நறுமணமுள்ள

உயர்ந்த சந்தனத்தால் பூசப்பெற்றவரும் சித்ரா நக்ஷத்ரத்துடன்
சந்தரன் சேர்ந்ததுபோல் அருகில் திருவெண் சாமரமேந்தும்
கரத்துடன் நின்றுள்ள ஸீதையுடன் கூடியவருமான அந்த
ஸ்ரீராமனைக் கண்டார்.

तं तपन्तमिवादित्यमुपपन्नं स्वतेजसा ।

ववन्दे वरदं वन्दी विनयज्ञो विनीतवत् ॥ ४९ ॥

தம் தபந்துமிவாதித்யம் உபபங்கம் ஸ்வதேஜஸா ।

வவந்தே வரதம் வந்தீ விநயஜ்ஞோ விநீதவத் ॥

துதிபாடித் தொண்டு புரிபவரும் பணிவு மிகுந்தவருமான அவர்
சுடர் வீசும் கதிரவன் போல் தமக்கே உரிய காந்தியுடன் ப்ரகாசிப்ப
வரும் வேண்டியதெல்லாம் தருபவருமான ஸ்ரீராமனை வணக்கத்துடன்
நமஸ்கரித்தார்.

राजपुत्रमुवाचेदं सुमंत्रो राजसत्कृतः ।

कौसल्यासुप्रजा राम पिता त्वां द्रष्टुमिच्छति ॥ ५० ॥

ராஜபுத்ரமுவாசேதம் ஸுமந்த்ரோ ராஜஸத்க்ருத: ।

கௌஸல்யாஸுப்ரஜா ராம பிதா த்வாம் த்ரஷ்டுமிச்சதி ॥

அரசரால் கௌரவிக்கப்பட்ட ஸுமந்த்ரர் சக்ரவர்த்தித்
திருமகனிடம் “கௌஸல்யாதேவியின் நற்பிள்ளாய், ஸ்ரீராமா உமது
தந்தை உம்மைக்காண விரும்புகிறார்” எனக்கூறினார்.

एवमुक्तस्तु संहृष्टः सीतामिदमुवाच ह ।

यादृशी परिषत्तत्र तादृशो दूत आगतः ॥ ५१ ॥

हन्त शीघ्रमितो गत्वा द्रक्ष्यामि च महीपतिम् ।

ஏவமுக்தஸ்து ஸம்ஹ்ருஷ்ட: ஸீதாமிதமுவாச ஹ ।

யாத்ருசீ பரிஷத் தத்ர தாத்ருசோ தூத ஆகத: ॥

ஹந்த சீக்ரமிதோ கத்வா த்ரக்ஷ்யாமி ச மஹீபதிம் ।

இவ்வண்ணம் கூறப்பட்ட ஸ்ரீராமர் மிக மகிழ்ந்தவராய் ஸீதை யிடம், “அங்குள்ள ஸபைக்குப் பொருத்தமான தூதுவர் வந்துள்ளார். எனக்கும் மகிழ்ச்சியே, விரைவில் இங்கிருந்து சென்று அரசரைக் காண்பேன் ” எனச்சொன்னார்.

पतिसंमानिता सीता भर्तारमसितेक्षणा ॥ ५२ ॥

आद्वारमनुवव्राज मङ्गलान्यभिदध्युपी ।

பதிஸம்மானிதா ஸீதா பர்தாரமஸிதேக்ஷணா ॥

ஆத்வாரமநுவவ்ராஜ மங்களாந்யபிதத்யுபீ ।

(தமது திருத்தோள்மாலையை அணிவித்து) கணவனால் கௌரவிக்கப்பெற்ற, கருநிறத்த திருக்கண்களையுடைய ஸீதை மங்கள நல்வாழ்த்துக்களைக் கூறியவாறே வாசல்வரை ஸ்ரீராமனைப் பின் தொடர்ந்து வந்தாள்.

पूर्वा दिशं वज्रधरो दक्षिणां पातु ते यमः ॥ ५३ ॥

वरुणः पश्चिमामाशां धनेशस्तूत्रां दिशम् ।

பூர்வாம் திசம் வஜ்ரதரோ தக்ஷிணம் பாது தே யம: ॥

வருண: பச்சிமாமாசாம் தநேசஸ்தூத்தராம் திசம் ॥

வஜ்ராயுதம் தரிக்கும் இந்தான் கிழக்குத் திசையிலும் யமன் தென் திசையிலும் வருணன் மேற்கிலும் குபேரன் வடதிசையிலும் உம்மைப்பாதுகாப்பாராக.

अथ सीतामनुज्ञाप्य कृतकौतुकमङ्गलः ॥ ५४ ॥

निश्चक्राम सुमन्त्रेण सह रामो निवेशनात् ।

அத ஸீதாமநுஜ்ஞாப்ய ச்ருதகௌதுகமங்கள: ॥

நிச்சக்ராம ஸுமந்த்ரேண ஸஹ ராமோ நிவேசநாத் ।

பின் பட்டாபிஷேகத்திற்குப் பூர்வாங்கமான மங்களகார்யங்

களைச் செய்துகொண்ட ஸ்ரீராமர் ஸீதையிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு
ஸுமந்த்ரருடன் கூட திருமானிகையிலிருந்து புறப்பட்டார்.

ततः पावकसंकाशमारोह रथोत्तमम् ॥ ५५ ॥

छत्रचामरपाणिस्तु लक्ष्मणो राघवानुजः ।

जुगोप भ्रातरं भ्राता रथमास्थाय पृष्ठतः ॥ ५६ ॥

தத: பாவகஸங்காசம் ஆருரோஹ ரதோத்தமம் ॥

சத்ரசாமரபாணிஸ்து லக்ஷ்மணோ ராகவானுஜ: ॥

ஜுகோப ப்ராதரம் ப்ராதா ரதமாஸ்தாய ப்ருஷ்டத: ॥

பின் கனல்போல் ஜ்வலிக்கும் சிறந்த தேரில் ஏறிக்கொண்டார்.
ஸ்ரீராமனுடைய தம்பியான லக்ஷ்மணர் திருவெண்முத்துக்குடையை
யும் திருவெண்சாமரத்தையும் கைகளில் ஏந்திக்கொண்டு ரதத்தில்
ஏறிப் பின் புறமிருந்தவாறே அவரைப்பாதுகாத்து வந்தார்.

राजपुत्रः पितुर्वैश्व प्रविवेश श्रिया ज्वलन् ।

संनिवर्त्य जनं सर्वं शुद्धान्तं पुनरभ्यगात् ॥ ५७ ॥

ராஜபுத்ர: பிதுர் வேச்ம ப்ரவிவேச ச்ரியா ஜ்வலன் ॥

ஸந்நிவர்த்ய ஜநம் ஸர்வம் சுத்தாந்தம் புநரப்யகாத் ॥

சக்ரவர்த்தித் திருமகனும் மற்ற ஜனங்கள் யாவரையும் திருப்பி
அனுப்பிவிட்டு சோபையுடன் ஜ்வலித்துக்கொண்டே தந்தையின்
அரண்மனையுள் புகுந்தார்.

स पितुश्चरणौ पूर्वमभिवाद्य विनीतवत् ।

ततो ववन्दे चरणौ कैकेय्याः सुसमाहितः ॥ ५८ ॥

ஸ பிதுச்சரணௌ பூர்வம் அபிவாத்ய விநீதவத் ॥

ததோ வவந்தே சரணௌ கைகேய்யா: ஸுஸமாஹித: ॥

பின் மன அமைதி மிகுந்த அந்த ராமர் வணக்கமுள்ளவராய்

முதலில் தந்தையின் பாதங்களில் வணங்கியபின் கைகேயியின் பாதங்களையும் தொழுதார்.

तदपूर्वं नरपतेर्दृष्ट्वा रूपं भयावहम् ।

कैकेयीमभिवाधैव रामो वचनमब्रवीत् ॥ ५९ ॥

ததபூர்வம் நரபதேர் த்ருஷ்ட்வா ரூபம் பயாவஹம் ।

கைகேயீமபிவாத்யைவ ராமோ வசநமப்ரவீத் ॥

ராமர் புதியதும் பயமளிப்பதுமான அரசரது வடிவத்தைக் கண்டதும் கைகேயியை நமஸ்கரித்துக்கூறுவார்.

एतदाक्ष्व मे देवि तत्त्वेन परिपृच्छतः ।

किंनिमित्तमपूर्वोऽयं विहारो मनुजाधिपे ॥ ६० ॥

ஏததாசக்ஷ்வ மே தேவி தத்வேந பரிப்ருச்சத: ।

கிந்நிமித்தமபூர்வோ஽யம் விகாரோ மநுஜாதிபே ॥

தாயே, உண்மையை வினவும் எனக்கு இதனைக்கூறுவாய், மனித உலகின் தலைவரான என் தந்தையிடம் இதுவரை காணாத இந்த மாருட்டம் எதை நிமித்தமாகக்கொண்டு தோன்றியது?

एवमुक्ता तु कैकेयी राघवेण महात्मना ।

उवाचेदं सुनिर्लजा धृष्टमात्महितं वचः ॥ ६१ ॥

ஏவமுக்தா து கைகேயீ ராகவேண மஹாத்மநா ।

உவாசேதம் ஸுநிர்லஜ்ஜா த்ருஷ்டமாத்மஹிதம் வச: ॥

மஹிமைவாய்ந்த ராமனால் இவ்வாறு கூறப்பட்ட கைகேயீ லஜ்ஜையற்றவளாய் தனக்கு மட்டும் இதமான இவ்வார்த்தையைத் துணிவுடன் கூறினார்.

प्रियं त्वामप्रियं वक्तुं वाणी नास्योपवर्तते ।

सप्त सप्त च वर्षाणि दण्डकारण्यमाश्रितः ॥ ६२ ॥

अभिषेकमिमं त्यक्त्वा जटाजिनधरो वस ।

भरतः कोसलपुरे प्रशास्तु वसुधामिमाम् ॥ ६३ ॥

ப்ரியம் த்வாம் அப்ரியம் வக்தும் வாணீ நாஸ்யோபவர்ததே ।

ஸப்த ஸப்த ச வர்ஷாணி தண்டகாரண்யமாச்ரித: ॥

அபிஷேகமிமம் த்யக்த்வா ஜடாஜினதரோ வஸ ।

பரத: கோஸலபுரே ப்ரசாஸ்து வஸுதாமிமாம் ॥

தம் மனத்திற்குகந்த உன்னிடம் பிடிக்காதவார்த்தையைக் கூற இவர்க்கு நா எழவில்லை. நீ இந்த பட்டாபிஷேகத்தை விட்டு விட்டு சடையும மான்தோலுமணிந்து தண்டகவரத்தில் பதினான்கு ஆண்டுகள் வாழவேண்டும். கோஸலநகரத்தில் இருந்து கொண்டு பரதன் இப்பூமண்டலத்தை ஆளட்டும்.

तदप्रियममित्रघ्नो वचनं मरणोपमम् ।

श्रुत्वा न विव्यथे रामः कैकेयीं चेदमब्रवीत् ॥ ६४ ॥

ததப்ரியமமித்ரக்னோ வசநம் மரணோபமம் ।

ச்ருத்வா ந விவ்யதே ராம: கைகேயீம் சேதமப்ரவீத் ॥

விரோதிகளை அழிக்கவல்ல ஸ்ரீராமர் மரணத்தையொத்த கொடிய அவ்வார்த்தையைக் கேட்டும் மனவருத்தமடையவில்லை, கைகேயி யிடமும் இதனைக் கூறினார்.

यास्यामि भव सुप्रीता वनं चीरजटाधरः ।

नाहमर्थपरो देवि लोकमावस्तुमुत्सहे ॥ ६५ ॥

विद्धि मामृषिभिस्तुल्यं केवलं धर्ममास्थितम् ।

யாஸ்யாமி பவ ஸுப்ரீதா வநம் சீரஜடாதர: ।

நாஹமர்த்தபரோ தேவி லோகமாவஸ்துமுத்ஸஹே ॥

வித்தி மாம் ருஷிபிஸ் துல்யம் கேவலம் தர்மமாஸ்திதம் ।

தேவியே, நான் சடை மரவுரி தரித்து கானகம் செல்வேன்
நீ மிக மகிழ்ச்சியுடன் இரு! செல்வத்தையே பெரிதாகமதித்து
உலகில் வாழ நான் சக்தியற்றவன். தர்மமொன்றிலேயே நிலைத்து
நிற்கும் என்னை ஏனைய முனிவரனைவர்க்கும் ஸமமானவனாக
அறிந்து கொள்.

न नूनं मयि कैकेयि कश्चिदाशंससे गुणम् ॥ ६६ ॥

यद्राजानमवोचस्त्वं ममेश्वरतरा सती ।

ந நூனம் மம கைகேயி கம்சிதாசம்ஸஸே குணம் ॥

யத் ராஜாநமவோசஸ்த்வம் மமேச்வரதரா ஸதீ ।

கைகேயியே, உண்மையில் என்னிடம் ஒரு நற்பண்பாவது
இருப்பதாக நீ எதிர்பார்க்கவில்லையா? ஏனெனில் (தந்தையைக்
காட்டிலும்) என்னிடம் அதிக உரிமை பாராட்டுபவளாக இருந்தும்
நீ இதனை அரசனிடம் கூறினாயே!

स रामः पितरं कृत्वा कैकेयीं च प्रदक्षिणम् ॥ ६७ ॥

निष्क्रम्यान्तःपुरात्तस्मात्स्वं ददर्श सुहृजनम् ।

ஸ ராம: பிதரம் க்ருத்வா கைகேயீம் ச ப்ரதக்ஷிணம் ॥

நிஷ்க்ரம்யாந்த:புராத் தஸ்மாத் ஸ்வம் ததர்ச ஸுஹ்ருஜ்ஜநம் ।

ஸ்ரீராமர் தந்தையையும் கைகேயியையும் வலம் வந்து அந்த
அந்தப்புரத்திலின்றும் வெளியேறித் தமது நண்பர் குழாத்தைக்
கண்டார்.

आभिषेचनिकं भाण्डं कृत्वा रामः प्रदक्षिणम् ॥ ६८ ॥

शनैर्जगाम सापेक्षो दृष्टिं तत्राविचालयन् ।

ஆபிஷேசநிகம் பாண்டம் க்ருத்வா ராம: ப்ரதக்ஷிணம் ॥

சனாஈஜகாம ஸாபேக்ஷ: த்ருஷ்டிம் தத்ராவிசாலயன் ।

ராமர் பட்டாபிஷேகத்திற்காக தயாரிக்கப்பட்ட பூர்ண
கும்பத்தில் தமது பார்வையை அசையாது நிறுத்தி (அது பரதனுக்கு
நல்லது செய்ய வேணும் என்ற) ஆசையுள்ளவராய் அதனை மெள்ள
வலம் வந்து சென்றார்.

न चास्य महतीं लक्ष्मीं राज्यनाशोऽपकर्षति ॥ ६९ ॥

ந சாஸ்ய மஹதீம் லக்ஷ்மீம் ராஜ்யநாசோபகர்ஷதி ॥

எல்லையற்ற அவரது சோபையை ராஜ்யத்தின் இழவு சிறிதும்
குறைக்கவில்லை.

तस्मिन् पुरुषव्याघ्रे निष्क्रामति कृताञ्जलौ ।

आर्तशब्दो महान् जज्ञे स्त्रीणामन्तःपुरे तदा ॥ ७० ॥

தஸ்யிம்ஸ்து புருஷவ்யாக்ரே நிஷ்க்ராமதி க்ருதாஞ்ஜலௌ 1

ஆர்தசப்தோ மஹான் ஜக்ஞே ஸ்த்ரீணாமந்த:புரே ததா ॥

அச்சமயம் ஆண்புலியான அவர் கைகூப்பியவராய் அங்கிருந்து
வெளியேறுகையில் பெண்களின் அந்தப்புரத்தில் சோகப் பெரும்
கோஷம் தோன்றியது.

रामस्तु भृशमायस्तो निःश्वसन्निव कुञ्जरः ।

जगाम सहितो भ्रात्रा मातुरन्तःपुरं वशी ॥ ७१ ॥

ராமஸ்து ப்ருசமாயஸ்தோ நிச்வஸந்நிவ குஞ்ஜர: 1

ஜகாம ஸஹிதோ ப்ராத்ரா மாதூரந்த:புரம் வசீ ॥

மநீராமர் மிக ஆயாஸமடைந்தவராய் பெருமூச்சுவிட்ட வண்ணம்
புலன்களை வசப்படுத்திக் கொண்டு யாஜனபோல் நடந்து லக்ஷ்மண
னுடன் கூடவே தாயின் அந்தப்புரத்திற்குச் சென்றார்.

कौसल्यापि तदा देवी रात्रि स्थित्वा समाहिता ।

प्रभाते त्वकरोत्पूजां विष्णोः पुत्रहितैषिणी ॥ ७२ ॥

கௌஸல்யாபி ததா தேவீ ராத்ரிம் ஸ்தித்வா ஸமாஹிதா 1

ப்ரபாதே த்வகரோத் பூஜாம் விஷ்ணோ: புத்ரஹிதைதவிணீ ॥

அச்சமயம் கௌஸல்யாதேவியும் இரவுமுழுவதும் நோன்புடன் விழித்துக் கொண்டிருந்து தன்னுடைய குமாரனுக்கு நன்மைகிட்ட விடியற்காலையில் திருமாலுக்குப் பூஜை செய்தாள்.

मातरं राघवः किंचिद्ब्रीडात्प्राञ्जलिरब्रवीत् ।

प्रस्थितो दण्डकारण्यमाप्रणुमुपचक्रमे ॥ ७३ ॥

மாதரம் ராகவ: கிஞ்சித் வீர்டாத் ப்ராஞ்ஜலிரப்ரவீத் 1

ப்ரஸ்திதோ தண்டகாரண்யம் ஆப்ரஷ்டுமுபசக்ரமே ॥

ஸ்ரீராமர் கைகூப்பியவராய்ச் சிறிது வெட்கத்துடன் தாயிடம் பேசினார். தண்டகாவனத்திற்குப் புறப்படும் அவர் விடைபெற விரைந்தார்.

पपात सहसा देवी देवतेव दिवश्च्युता ।

रामस्तूत्थापयामास मातरं गतचेतसम् ॥ ७४ ॥

பபாத ஸஹஸா தேவீ தேவதேவ திவச்ச்யுதா 1

ராமஸ்தூத்தாபயாமாஸ மாதரம் கதசேதஸம் ॥

ததக்ஷணமே அவள் ஸ்வர்கத்திலிருந்து நழுவிவிழுந்த தெய்வப் பெண் போல் தரையில் வீழ்ந்தாள். அறிவிழந்த அவளை ஸ்ரீராமர் எழுப்பி அமர்த்தினார்.

उवाच लक्ष्मणो दीनस्तत्कालसदृशं वचः ।

देवकन्पमृजुं दान्तं रिपुणामपि वत्सलम् ॥ ७५ ॥

अवेक्षमाणः को धर्मं त्यजेत्पुत्रमकारणात् ।

உவாச லக்ஷ்மணோ தீநஸ் தத்காலஸத்ருசம் வச: 1

தேவகல்பம் ருஜும் தாந்தம் ரிபூணாம்பி வத்ஸலம் ॥

அவேக்ஷமாண: கோ தர்மம் த்யஜேத் புத்ரமகாரணாத் 1

அக்காலத்திற்கு மட்டும் ஏற்ற ஒருவார்த்தையை வருந்திய

லக்ஷ்மணன் மொழிந்தான். “தர்மத்தை மதிக்கும் யார் தான் தெய்வத்தை ஒத்தவரும் கபடமற்றவரும், புலன்களை வசப்படுத்திய வரும் சத்ருக்களிடமும் வாஞ்சையுள்ளவரும் தன்னை புத் எனும் நரகிலிருந்து ரக்ஷித்தவருமான நன்மகனை காரணமெதுவுமின்றியே துறப்பான் ?

गुरोरप्यवलिप्तस्य कार्याकार्यमजानतः ॥ ७६ ॥

उत्पथं प्रतिपन्नस्य कार्यं भवति शासनम् ।

குரோரப்யவலிப்தஸ்ய கார்யாகார்யமஜானத: ॥

உத்பதம் ப்ரதிபந்நஸ்ய கார்யம் பவதி சாஸநம் ।

மதம் மிகுந்து, தக்கது இது தகாதது இது எனநினையாது நெறி தவறிய முறையில் படிந்து நிற்பவர்க்கு அவர் தந்தை, ஆசான் போன்று பெரியவரேயானாலும், தண்டனை அளிக்கத்தக்கதே.

दैवं पुरुषकारेण यः समर्थः प्रवाधितुम् ॥ ७७ ॥

न दैवेन विपन्नार्थः पुरुषः सोऽवसीदति ।

தெவம் புருஷகாரேண ய: ஸமர்த்த: ப்ரபாதிதும் ॥

ந தெவேந விபந்நார்த்த: புருஷஸ்போஹவீததி ।

விதிவச மென்று வருவனவற்றை மனித முயற்ச்சியால் நீக்க வல்லவனாகிய ஆண்மகனே தான் விரும்பியதை விதி அழிக்கவருந்து பவனாக ஆகமாட்டான்.

अनुरूपाविमौ बाहू रामकर्म करिष्यतः ॥ ७८ ॥

அநுரூபாவிமௌ பாஹூ ராமகர்ம கரிஷ்யத: ॥

மிகப்பொருத்தமான (எனது) இந்த இரு தோள்களும் ஸ்ரீராமனுக்குத் தொண்டு செய்யப் போகின்றன.

कौसन्या पुत्रशोकार्ता रामं वचनमब्रवीत् ।

अपीदानीं स कालः स्याद्वनात्प्रत्यागतं पुनः ॥ ७९ ॥

यत्रां पुत्रक पश्येयं जटावन्कलधारिणम् ।

கௌஸல்யா புத்ரசோகார்தா ராமம் வசநம்ப்ரவீத் 1

அபீதானீம் ஸ காலஸ்ஸ்யாத் வநாத் ப்ரத்யாகதம் புந: 11

யத் த்வாம் புத்ரக பச்யேயம் ஜடாவல்கலதாரிணம் 1

புத்ரசோகத்தால் வருந்திய கௌஸல்யை ராமனிடம் கூறினாள்,
“குழந்தாய், ஜடையும் மரவுரியும் தரித்துக் காட்டிலிருந்து திரும்பிய
உன்னைக் காணும் அந்த காலமாக இது ஆகக்கூடாதா ?

यं पालयसि धर्मं त्वं धृत्या च नियमेन च ॥ ८० ॥

स वै राघवशार्दूल धर्मस्त्वामभिरक्षतु ।

वध्वा मम च नित्यं त्वं कामं संवर्ध याहि भोः ॥ ८१ ॥

யம் பாலயஸி தர்மம் த்வம் த்ருத்யா ச நியமேந ச 11

ஸ வை ராகவசார்தூல தர்மஸ்த்வாமபிரக்ஷது 1

வத்வா மம ச நித்யம் த்வம் காமம் ஸம்வர்த்த யாஹி போ 11

ரகுவம்சத்தவருள் சிறந்தவனே, மகிழ்ச்சியுடனும் கட்டுப்பாட்டுட
னும் நீ காப்பாற்றிவரும் தர்மமே உன்னை எல்லாப் புறத்திலும்
ரக்ஷிக்கட்டும். எனக்கும் எனது நாட்டுப் பெண்ணுக்கும் மன
அபிஷ்டத்தைப் பெருக்கு. போய் வா.

प्रविवेशाथ रामस्तु खं वेश्म सुविभूषितम् ।

सान्त्वयमाना तु रामेण मैथिली जनकात्मजा ॥ ८२ ॥

वनवासनिमित्ताय भर्तारमिदमब्रवीत् ।

ப்ரவிவேசாத ராமஸ்து ஸ்வம் வேஷம் ஸுவிபூஷிதம் 1

ஸாந்த்வயமானா து ராமேண மைதிலீ ஜனகாத்மஜா 11

வனவாஸநிமித்தாய பர்தாரமிதம்ப்ரவீத் 1

பின்னர் ஸ்ரீராமர் நன்கு அலங்காரங்கள் செய்யப்பட்ட தமது திரு மாளிகையினுள் புகுந்தார். மிதிலை அரசரான ஜனகராஜன் திரு மகன் ஸ்ரீராமரால் மிகவும் ஸமாதானம் செய்யப்பட்டபோதிலும் (தானும்) வனத்தில் வஸிப்பதன் காரணமாகக் கணவனிடம் இதனைக் கூறினார்.

यस्त्वया सह स स्वर्गो निरयो यस्त्वया विना ॥ ८३ ॥

इति जानन् परां प्रीतिं गच्छ राम मया सह ।

யஸ்த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்கோ நிரயோ யஸ்த்வயா விநா ॥

இதி ஜானன் ப்ராம் ப்ரீதிம் கச்ச ராம மயா ஸஹ ॥

ஸ்ரீராமா, உம்முடன் கூடவாழ்வதே துக்கம் கலவாத இன்பம் உமது பிரிவே நரகமாம் என்றிப்படி எனது மிகுதியான மன உகப்பை உணர்ந்து கொண்டு என்னுடன் கூட வனத்திற்குச் செல்வீராக.

तां परिष्वज्य बाहुभ्यां विसंज्ञामिव दुःखिताम् ॥ ८४ ॥

उवाच वचनं रामः परिविश्वासयंस्तदा ।

தாம் பரிஷ்வஜ்ய பாஹுப்யாம் விஸம்ஜ்ஞாமிவ துக்கிதாம் ॥

உவாச வசநம் ராம: பரிவிச்வாஸயம்ஸ்ததா ॥

அறிவிழந்தும் துயரம் மிகுந்தும் இருந்த அந்த ஸீதையை தமது இரு தோள்களாலும் தழுவிக்கொண்டு அச்சமயம் அவளுக்கு நம்பிக்கையை ஊட்டிக்கொண்டு ஸ்ரீராமன் மொழிந்தார்.

यत् त्वयं तत् त्वयो लोकाः पवित्रं तत्समं भुवि ॥ ८५ ॥

नान्यदस्ति शुभापांगे तेनेदमभिराध्यते ।

अनुगच्छस्व मां भीरु सह धर्मचरी भव ॥ ८६ ॥

யத் த்ரயம் தத்த்ரயோ லோகா: பவித்ரம் தத்ஸமம் புவி ॥

நான்யதஸ்தி சுபாடாங்கே தேநேதமபிராத்யதே ॥

அநுகச்சஸ்வ மாம் பீரு ஸஹதர்மசரீ பவ 11
மாதா, பிதா, குரு, என்னுமில் முவரை ஆராதித்து மூவுலகங்
களையும் பெறமுடியும். உலகில் இம்மூவர்க்குச் சமமான புரிதப்
பொருள் வேறென்று இல்லவேயில்லை. மங்களத்தை அளிக்கும்
கடாசுடித்தை உடையவளே, இக்காரணத்தால் இம்மூவரையும்
பூஜிக்கிறேன். அச்சமுள்ள பெண்ணே, என்னைப் பின்பற்றி வா.
என்னுடன் இணங்கி இருந்து தர்மத்தை அநுஷ்டிப்பவளாக இரு.

स भ्रातृशरणौ गाढं निपीज्य रघुनन्दनः ।

सीतामुवाचातियशा राधवं च महाव्रतम् ॥ ८७ ॥

ஸ ப்ராதுச்சரணௌ காடம் நிபீட்ய ரகுந்தந: 1
ஸீதாமுவாசாதியசா: ராகவம் ச மஹாவ்ரதம் 11

ரகுவம்சத்தினரை மகிழ்விக்கும் அந்த லக்ஷ்மணன் தனது
முத்த ஸஹோதரரது திருவடிகளை மிகப்பணிவுடன் தொழுது மிகப்
புகழ் பெற்றவராய் ஸீதையிடமும் சரணடைந்தோரைக் கைவிடாமை
யெனும் சீரிய வ்ரதமுள்ள ஸ்ரீராமரிடமும் கூறலுற்றார்.

न देवलोकक्रमणं नामरत्वमहं वृणे ।

ऐश्वर्यं वापि लोकानां कामये न त्वया विना ॥ ८८ ॥

ந தேவலோகாக்ரமணம் நாமரத்வமஹம் வ்ருணே 1
ஐச்வர்யம் வாபி லோகானாம் காமயே ந த்வயா விநா 11

(அண்ண) தேவரீரைவிட்டுப் பிரிந்து நான் உலகப்படப்பு
போன்ற லீலகள் பலபுரியும் புகவானது உலகத்தைப் பெறுவதையும்
ஐநாமரணுதிகளற்ற கேவல ஜீவாத்மமாத்ரத்தை அநுபவிப்பதையும்
பதினான்கு உலகங்களை ஆளும் செல்வத்தையும் வேண்டேன்.

भवांस्तु सह वैदेह्या गिरिसानुषु रंस्यते ।

अहं सर्वं करिष्यामि जाग्रतः स्वपतश्च ते ॥ ८९ ॥

பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே 1

அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரத: ஸ்வபத்ச தே ||

தேவரீர் விதேஹ ராஜன் திருமகளுடன் மலைச்சிகரங்களில்
ரமிப்பீர். நீர் துஞ்சும் போதும் விழித்திருக்கையிலும் இப்படி எல்லாக்
காலங்களிலும் எல்லாவிதத் தொண்டையும் நான் எனக்கு எந்தப்
பயனையும் கருதாது உமக்கேயாகச் செய்வேன்.

रामस्त्वेन वाक्येन सुप्रीतः प्रत्युवाच तम् ।

व्रजापृच्छस्व सौमित्रे सर्वमेव सुहृज्जनम् ॥ ९० ॥

ராமஸ்த்வநே வாக்க்யேந ஸுப்ரீத: ப்ரத்யுவாச தம் ।

வ்ரஜாப்ருச்சஸ்வ ஸௌமித்ரே ஸர்வமேவ ஸுஹ்ருஜ்ஜநம் ||

இந்த வார்த்தையினால் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி யடைந்த ஸ்ரீராமர்,
“லக்ஷ்மணா, நீ சென்று, நண்பர் எல்லாரிடமும் விடைபெற்றுக் கொள்”
என அவனிடம் சொன்னார்.

स चापि रामः प्रतिपूर्णमानसो

महद्भूतं धर्मबलैरुपार्जितम् ।

नियोजयामास सुहृज्जने चिरात्

यथार्हसंमानवचःप्रचोदितः ॥ ९१ ॥

ஸ சாபி ராம: ப்ரதிபூர்ணமானஸோ

மஹத் தநம் தர்மபலேருபார்ஜிதம் ।

நியோஜயாமாஸ ஸுஹ்ருஜ்ஜநே சிராத்

யதார்ஹஸம்மானவச:ப்ரசோதித: ||

அந்த ஸ்ரீராமர் ஸந்துஷ்டி நிரம்பிய மனத்தினராய் தர்மத்தாலும்
ஜபலத்தாலும் ஈட்டப்பெற்ற திரண்ட செல்வத்தை நண்பர்களுக்குத்
க்கவாறு உபசரித்தும் நல்வார்த்தை கூறியும் நிர்ப்பந்தம் செய்தும்
அர்ப்பணித்தார்.

पदातिं वर्जितच्छत्रं रामं दृष्ट्वा तदा जनाः ।

ऊर्चुर्बहुविधा वाचः शोकोपहतचेतसः ॥ ९२ ॥

பதாதிம் வர்ஜிதச்சத்ரம் ராமம் த்ருஷ்ட்வா ததா ஜநா: 1

ஊகர் பஹுவிதா வரச: சோகோபஹதசேதஸ: 11

தனக்குக் குடைபிடிப்பதைத் தடுத்து விலக்கிக் காலால் நடந்து
வரும் ஸ்ரீராமரைக் கண்ட ஜநங்கள் அச்சமயம் சோகத்தால் வருந்திய
உள்ளத்தினராய் பல மா திரியான சொற்களைச் சொன்னார்கள்.

या न शक्या पुरा द्रष्टुं भूतैराकाशगामिभिः ।

तामद्य सीतां पश्यन्ति राजमार्गगता जनाः ॥ ९३ ॥

யா ந சக்யா புரா த்ரஷ்டும் பூதராகாசகாமிபி: 1

தாமத்ய ஸீதாம் பச்யந்தி ராஜமார்க்கதா ஜநா: 11

ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கும்பூதங்களாலும் முன்னர் எவள் காண
இயலாதவளோ அந்த ஸீதையை ராஜவீதியில் நடமாடும் ஜநங்களும்
இப்பொழுது பார்க்கின்றனரே!

मूलं ह्येष मनुष्याणां धर्मसारो महाद्युतिः ।

पुष्पं फलं च पत्रं च शाखाश्चास्येतरे जनाः ॥ ९४ ॥

மூலம் ஹ்யேஷ மநுஷ்யாணாம் தர்மஸாரோ மஹாத்யுதி: 1

புஷ்பம் பலம் ச பத்ரம் ச சாகாச்சாஸ்யேதரே ஜநா: 11

தார்மிக பலமுள்ளவரும் ஒளி படைத்தவருமான இந்த
ஸ்ரீராமரே மானிடர்க்கு வேர்போன்று ஆதாரமாயிருப்பவர். மற்ற
ஜநங்களோ இவர்க்கு, பூ, பழம், இலை, கிளைகள் போன்றவரே.

ते लक्ष्मण इव क्षिप्रं सपत्न्यः सहवान्धवाः ।

राघवेण वने सर्वे सह वत्स्याम निर्वृताः ॥ ९५ ॥

தே லக்ஷ்மண இவ க்ஷிப்ரம் ஸபத்ந்ய: ஸஹபாந்தவா: 1

ராகவேண வநே ஸர்வே ஸஹ வத்ஸ்யாம் நிர்வ்ருதா: 11

இத்தகைய நாமும் மனைவிமார்களுடனும் உறவினர்களுடனும்
கூடியவராய் லக்ஷ்மணன் போல காட்டில் ராமனுடன் விரைவில்
சென்று நிம்மதியாக வஸிக்கக்கூடவோம்.

स स्रतो राममादाय लक्ष्मणं मैथिलीं तदा ।
जगामाभिमुखस्तूर्णं सकाशं जगतीपतेः ॥ ९६ ॥

ஸ ஸுதோ ராமமாதாய லக்ஷ்மணம் மைதிலீம் ததா 1
ஜகாமாபிமுகஸ்தூர்ணம் ஸகாசம் ஜகதீபதே: 11

அச்சமயம் அந்த ஸாரதியான ஸுமந்திரர் ஸ்ரீராமன், லக்ஷ்மணன்
ஸீதை இவர்களை அழைத்துக் கொண்டு அரசனை நோக்கி வேகமாகச்
சென்றார்.

सोऽभिदुद्राव वेगेन रामं दृष्ट्वा विशां पतिः ।
तमसंप्राप्य दुःखार्तः पपात भुवि मूर्छितः ॥ ९७ ॥

ஸோஹி துத்ராவ வேகேந ராமம் த்ருஷ்ட்வா விசாம்பதி: 1
தமஸம்ப்ராப்ய துக்கார்த: பபாத புவி மூர்ச்சித: 11

அந்த சக்ரவர்த்தியும் ஸ்ரீராமனைக் கண்டதும் வேகமாக ஓடி
வந்தார். துக்க மடைந்த அவர் அந்த ராமனைக் கிட்டாமலேயே
அறிவிழந்தவராய்த் தரையில் விழுந்தார்.

तं परिष्वज्य बाहुभ्यां तावुमौ रामलक्ष्मणौ ।
पर्यंके सीतया सार्धं रुदन्तः समवेशयन् ॥ ९८ ॥

தம் பரிஷ்வஜ்ய பாஹுப்யாம் தாவுபௌ ராமலக்ஷ்மணௌ 1
பர்யங்கே ஸீதயா ஸார்த்தம் ருதந்த: ஸமவேசயன் 11

அவரை ராமனும் லக்ஷ்மணனும் ஸீதையுடன் கூடியவர்களாய்
இருகைகளாலும் தழுவியிணைத்தவாறெடுத்துப் புலம்பிக் கொண்டே
பள்ளியில் கிடத்தினர்.

अथ रामो मुहूर्तेन लब्धसंज्ञं महीपतिम् ।
उवाच प्राञ्जलिभृत्वा सर्वेषामीश्वरोसि नः ॥ ९९ ॥

அத ராமோ முஹூர்த்தேந லப்தஸம்ஜ்ஞம் மஹீபதிம் 1
உவாச ப்ராஞ்ஜலிர் பூத்வா ஸர்வேஷாம்ச்வரோஸி ந: 11

பிறகு சிறிது நேரம் சென்றதும் மூர்ச்சை தெளிந்த சக்ரவர்த்தி யிடம் ஸ்ரீராமர் கைகூப்பிக் கூறினார், “எங்கள் யாவர்க்கும் நீரே அதிபர்.

प्रस्थितं दण्डकारण्यं पश्य त्वं कुशलेन माम् ।

लक्ष्मणं चानुजानीहि सीता चान्वेति मां वनम् ॥ १०० ॥

ப்ரஸ்திதம் தண்டகாரண்யம் பச்ய த்வம் குசலேன மாம் 1
லக்ஷ்மணம் சாநுஜானீஹி ஸீதா சாந்வேதி மாம் வநம் 11

தண்டகவநத்திற்குப் புறப்படும் என்னை மங்களாகரமான கண்ணால் கடாசஷிப்பீராக. லக்ஷ்மணனுக்கும் விடை தருவீர், ஸீதையும் என்னைப் பின்பற்றி வநத்திற்கு வருகிறாள்”.

इति सान्त्वैश्च तीक्ष्णैश्च कैकेयीं जनसंसदि ।

सुमन्तः क्षोभयामास भूय एव कृताञ्जलिः ॥ १०१ ॥

இதி ஸாந்த்வைச்ச தீக்ஷ்ணைச்ச கைகேயீம் ஜநஸம்ஸதி 1
ஸுமந்தர்: க்ஷோபயாமாஸ பூய ஏவ க்ருதாஞ்ஜலி: 11

இவ்வண்ணமே ஸுமந்தரும் கைகூப்பியவாறே சாந்தமான வார்த்தைகளாலும் கடுமையான சொற்களாலும் கைகேயியை மிகவும் தாக்கிப் பேசினார்.

ततो वृद्धो महामात्रः कैकेयीमिदमब्रवीत् ।

तदलं देवि रामस्य श्रिया विहतया त्वया ॥ १०२ ॥

लोकतोपि हि ते रक्षयः परिवादः शुभानने ।

ததோ வ்ருத்தோ மஹாமாத்ர: கைகேயீமிதமப்ரவீத் 1

ததலம் தேவி ராமஸ்ய ச்ரியா விஹதயா த்வயா 11

லோகதோ஽பி ஹி தே ரக்ஷய: பரிவாத: சுபாநநே 1

பின்னர் வயதுமுதிர்ந்த முதல் மந்தரி கைகேயியிடம், “தேவியே நீ ஸ்ரீராமருடைய செல்வத்தை அழிப்பதுபோதும். மங்களாகரமான

முகமுள்ளவளே, உலகத்தாரிடமிருந்து அவதூரான சொற்கள்
வராமல் உன்னால் பாதுகாத்துக் கொள்ளப்படவேண்டுமல்லவா ” என
மொழிந்தார்.

अथ चीराणि कैकेयी स्वयमाहृत्य राघवम् ॥ १०३ ॥

उवाच परिधत्स्वेति जनौघे निरपत्रपा ।

அத சீராணி கைகேயீ ஸ்வயமாஹ்ருத்ய ராகவம் ॥

உவாச பரிதத்ஸ்வேதி ஜனௌகே நிரபத்ரபா ।

பின்னர் கைகேயீ தானே மரவுரிகளைக் கொணர்ந்து ஜனத்
திரளின் நடுவில் லஜ்ஜையற்றவளாய் ராமனிடம் (கொடுத்து)
‘அணிந்துகொள்’ என்று கூறினாள்.

स चीरे पुरुषव्याघ्रो मुनिवस्त्राप्यवस्त इ ॥ १०४ ॥

लक्ष्मणश्चापि तत्रैव विहाय वसने शुभे ।

ஸ சீரே புருஷவ்யாக்ரோ முனிவஸ்த்ராண்யவஸ்த ஹ ॥

லக்ஷ்மணச்சாபி தத்ரேவ விஹாய வஸநே சுபே ।

புருஷ ச்ரேஷ்டரான அவர் மங்கள ஆடைகளைக் களைந்துவிட்டு
முனிவரது ஆடைகளான மரவுரிகளை அணிந்துகொண்டார்.
லக்ஷ்மணனும் அவ்விடத்திலேயே மரவுரியை அணிந்துகொண்டார்.

रामं प्रेक्ष्य तु सीताया बध्नन्तं चीरमुत्तमम् ॥ १०५ ॥

अन्तःपुरगता नार्यो मुमुचुर्वारि नेत्रजम् ।

ராமம் ப்ரேக்ஷ்ய து ஸீதாயா பத்நந்தம் சீரமுத்தமம் ॥

அந்த:புரகதா நார்யோ முமுகர் வாரி நேத்ராஜம் ।

ஸீதைக்கும் சிறந்த மரவுரியை அணிவிக்கும் ஸ்ரீ ராமரைக்கண்ட
அந்தப்புரப் பெண்மணிகள் கண்ணீரைப் பெருக்கினர்.

वबन्धैव तदा चीरं सीतया तुल्यशीलया ॥ १०६ ॥

பபந்தைவ ததா சீரம் ஸீதயா துல்யசீலயா 1

தனக்கு ஒத்த நடத்தையை உடைய சீதைக்கு ராமர் மரவுரியை அணிவித்தார்.

अथोत्तमान्याभरणानि देवि

देहि स्नुषायै व्यपनीय चीरम् ।

न चीरमस्याः प्रविधीयतेति

न्यवारयत्तद्वसनं वसिष्ठः ॥ १०७ ॥

அதோத்தமாந்யாபரணாநி தேவி

தேஹி ஸ்நுஷாயை வ்யபநீய சீரம் 1

ந சீரமஸ்யா: ப்ரவிதீயதேதி

ந்யவாரயத் தத் வஸநம் வஸிஷ்ட: 11

பின் “தேவியே, மரவுரியை அப்புறப்படுத்திவிட்டு சிறந்த ஆடை ஆபரணங்களை நாட்டுப் பெண்ணுக்கு அளிப்பாயாக. மரவுரி இவளுக்கு ஏற்றதல்ல” எனக்கூறி வஸிஷ்டர் அவள் மரவுரி அணிவதைத் தடுத்துவிட்டார்.

तं वन्दमानं रुदती माता सौमित्रिमब्रवीत् ।

सृष्टस्त्वं वनवासाय स्वनुरक्तः सुहृज्जने ॥ १०८ ॥

रामे प्रमादं मा कार्षीः पुत्र आतरि गच्छति ।

தம் வந்தமானம் ருததீ மாதா ஸௌமித்ரிமப்ரவீத் ।

ஸ்ருஷ்டஸ் த்வம் வநவாஸாய ஸ்வநுரக்த: ஸுஹ்ருஜ்ஜநே 11

ராமே ப்ரமாதம் மாகார்ஷீ: புத்ர ப்ராதரி கச்சதி ।

நமஸ்காரம் செய்யும் அந்த லக்ஷ்மணனைக் குறித்து அவர் தாய் மொழிந்தாள். “ராமனுக்குப் பணி புரிய வநவாஸத்தின் பொருட்டே நீ என்னால் பெற்றெடுக்கப்பட்டனை. குழந்தாய்,

நல்லன்பரிடம் மிக மையலுற்ற நீ அழகாக அடியிட்டு நடக்கும்
ராமனிடம் ஈடுபட்டு (அவரைப்பாதுகாக்கும் பணியில்) அசட்டை
செய்துவிடாதே.

रामं दशरथं विद्धि मां विद्धि जनकात्मजाम् ॥ १०९ ॥

अयोध्यामटवीं विद्धि गच्छ तात यथासुखम् ।

ராமம் தசரதம் வித்தி மாம் வித்தி ஜனகாத்மஜாம் ॥

அயோத்யாமடவீம் வித்தி கச்ச தாத யதாஸுகம் ।

ராமனைத் தசரதராகக் கருது, ஜனகராஜனுடைய புத்ரியை
என்னைப்போல் நினைத்துக் கொள். கானகத்தை அயோத்தி நகராக
நினை. அப்பா, ஸுகமாகப் போய்வா:

ततः सुमन्त्रः काकुत्स्थं प्राञ्जलिर्वाक्यमब्रवीत् ॥ ११० ॥

रथमारोह भद्रं ते राजपुत्र महायशः ।

ததஸ்ஸுமந்த்ர: காகுத்ஸ்தம் பராஞ்ஜலிர்வாக்யமப்ரவீத் ॥

ரதமாரோஹ பத்ரம் தே ராஜபுத்ர மஹாயச: ।

பின்னர், “மிக்க புகழ்வாய்ந்த சக்ரவர்த்தித்திருமகனே, உனக்கு
மங்களம் உண்டாகுக; ரதத்தில் ஏறிக்கொள்” என்று பூரீராமனிடம்
ஸுமந்திரர் கைகூப்பியவராய் இவ்வாக்யத்தைக் கூறினார்.

वनवासं हि संख्याय वासांस्याभरणानि च ॥ १११ ॥

भर्तारमनुगच्छन्त्यै सीतायै श्वशुरो ददौ ।

வநவாஸம் ஹி ஸங்க்யாய வாஸாம்ஸ்யாபரணாநி ச ॥

பர்தாரமநுகச்சந்த்யை ஸீதாயை ச்வசுரோ ததௌ ।

மாமனாரான தசரதர் கணவனைப் பின்தொடர்ந்து செல்லும்
ஸீதாபிராட்டிக்கு காட்டில் வஸிக்கும் காலத்தை கணக்கிட்டு
(அதற்குத் த க க ப டி) ஆடைகளையும் திருவாபரணங்களையும்
அளித்தார்.

सीतातृतीयानारूढान् दृष्ट्वा धृष्टमचोदयत् ॥ ११२ ॥

சுமந்ந: சம்தானஸ்யான் வாயுவேகஸமான் ஜவே ।

ஸீதா த்ருதீயாநாருடான் த்ருஷ்ட்வா த்ருஷ்டமசோதயத் ॥

ஸுமந்த்ர: ஸம்மதநாச்வான் வாயுவேகஸமான் ஜவே ।

ஸீதையுள்ளிட்ட மூவரும் ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டதைப் பார்த்தபின் தைர்யத்துடன் ஸுமந்த்ரர் வாயுவை யொத்த வேகத்தை யுடையதும் மனதிற்குகந்ததுமான குதிரைகளை ஓட்டினார்.

तिष्ठेति राजा चुक्रोश याहि याहीति राघवः ॥ ११३ ॥

சுமந்நஸ்ய பஹுவாட்மா சக்ரயோரिव சாந்தரா ।

திஷ்டேதி ராஜா சக்ரோச யாஹி யாஹீதி ராகவ: ॥

ஸுமந்த்ரஸ்ய பபூவாத்மா சக்ரயோரிவ சாந்தரா ।

‘நில்’ என்று சக்ரவர்த்தி அலறினார், ‘போ போ’ என ஸ்ரீராமர் ஆஜ்ஞையிட்டார். இரு உருளைகளுக்கிடையில் அகப்பட்டதுபோல் ஸுமந்த்ரரது இதயம் குழம்பியது.

न पश्यति रजोप्यस्य यदा रामस्य भूमिपः ॥ ११४ ॥

ததார்த்ஷ விஷ்ணுஷ் பபாத தரணிதலே ।

ந பச்யதி ரஜோப்யஸ்ய யதா ராமஸ்ய பூமிப: ॥

ததார்த்தச்ச விஷண்ணைச்ச பபாத தரணிதலே ।

ஸ்ரீராமர் சென்ற புழுதியையும் எப்பொழுது காணமுடியாமல் போயிற்றோ, அப்பொழுது தளர்ச்சியுற்றவரும் வருந்தியவருமான சக்ரவர்த்தி தரையில் விழுந்தார்.

ततस्तस्य प्रविष्टस्य कौसल्याया निवेशनम् ॥ ११५ ॥

அதிரூஹ்யபி ஸ்யந் பஹுவ லுலித் மன: ।

ததஸ்தஸ்ய ப்ரவிஷ்டஸ்ய கௌஸல்யாயா நிவேசனம் ॥

அதிருஹ்யாபி சயநம் பபூவ லுளிதம் மந: ।

பின்னர் கௌஸல்யாதேவியின் அந்தப்புரத்துள் புகுந்து
பள்ளியில் ஏறி அமர்ந்தும் கூட சக்ரவர்த்தியின் மனம் நிலை
கொள்ளாது தவிப்பதாக ஆயிற்று.

विलपन्तीं तथा तां तु कौसल्यां प्रमदोत्तमाम् ॥ ११६ ॥

इदं धर्मे स्थिता धर्म्यं सुमित्रा वाक्यमब्रवीत् ।

விலபந்தீம் ததா தாம் து கௌஸல்யாம் ப்ரமதோத்தமாம் ॥

இதம் தர்மே ஸ்திதா தர்மயம் ஸுமித்ரா வாக்யமப்ரவீத் 1

பெண்களுள் சிறந்தவளும் அவ்வண்ணம் புலம்புகிறவளுமான
கௌஸல்யையிடம் தர்மநெறியில் ஒழுகும் ஸுமித்ரை தர்மத்தில்
நிலையுள்ள இவ்வார்த்தையைக் கூறலுற்றாள்.

सूर्यस्यापि भवेत्सूर्यो ह्यग्नेरग्निः प्रभोः प्रभुः ॥ ११७ ॥

श्रियः श्रीश्च भवेदश्री कीर्तिः कीर्त्याः क्षमाक्षमा ।

ஸூர்யஸ்யாபி பவேத் ஸூர்யோ ஹ்யக்நேரக்நி: ப்ரபோ: ப்ரபு: ॥

ச்ரிய: ச்ரீச்ச பவேதக்ர்யா கீர்த்தி: கீர்த்யா: க்ஷமா க்ஷமா 1

கதிரவனையும் ஒளி வீச்செய்யும் ஸூர்யனாகவும் அக்நியையும்
சிறப்புறச் செய்யும் ஒளியுள்ளவனாகவும், ப்ரபுவுக்கும் ப்ரபுவாகவும்
திருவுக்கும் திருவாகவும் புகழினும் உயர்ந்த புகழாகவும் பொறுமைக்
கும் பொறைத்தன்மையளிப்பவனாகவும் இருப்பான்.

तस्य के ह्यगुणा देवि राष्ट्रे वाप्यथवा पुरे ॥ ११८ ॥

पृथिव्या सह वैदेह्या श्रिया च पुरुषर्षभः ।

क्षिप्रं तिसृभिरेताभिः सह रामोऽभिषेक्ष्यति ॥ ११९ ॥

தஸ்ய கே ஹ்யகுண தேவி ராஷ்ட்ரே வாப்யதவா புரே ||

ப்ருதிவ்யா ஸஹ வைதேஹ்யா ச்ரியா ச புருஷர்ஷப: |

கூழ்ப்ரம் திஸ்ருபிரேதாபி: ஸஹ ராமோபிஷேக்ஷயதி ||

நாட்டிலும் நகரத்திலும் ராமனுக்குக் (கூறப்படும்) அவகுணங்கள் யாவை? பூமியுடனும் ஸீதையுடனும் ராஜலக்ஷ்மியுடனும் கூட இருந்து ராமன் வெகு விரைவில் பட்டாபிஷேகம் செய்துகொள்ளப் போகிறான்.

அभिवाद्य नमस्यन्तं शूरं ससुहृदं सुतम् ।

मुदासैः प्रोक्ष्यसि पुनर्मैघराजिरिवाचलम् ॥ १२० ॥

அபிவாத்ய நமஸ்யந்தம் சூரம் ஸஸுஹ்ருதம் ஸுதம் |

முதாஸ்ரை: ப்ரோக்ஷ்யஸி புந: மேகராஜிரிவாசலம் ||

உம்மை வணங்கி ஆசீர்வாதத்தைப் பேசவைப்பவனும் சூரனும் நண்பர்கள் சூழ விருப்பவனுமான திருமகனை மலையை மேகக்கூட்டம் நனைப்பதுபோல் ஆநந்தக்கண்ணீரால் ப்ரோக்ஷணம் செய்யப் போகிறாய்.

अनुजग्मुः प्रयान्तं तं वनवासाय मानवाः ।

दृष्ट्वा तमसा तत्र वारयन्तीव राघवम् ॥ १२१ ॥

அநுஜக்மு: ப்ரயாந்தம் தம் வநவாஸாய மாநவா: |

ததருசே தமஸா தத்ர வாரயந்தீவ ராகவம் ||

வந்தத்தில் வளிப்பதன் பொருட்டுச் செல்லும் ஸ்ரீராமனை மக்கள் பின்தொடர்ந்து சென்றனர். அங்கு ஸ்ரீராமனைத் தடுப்பதுபோல் தமஸா நதி காணப்பட்டது.

ततः सुमन्त्रोपि रथाद्विमुच्य

श्रान्तान् हयान् संपरिवर्त्य शीघ्रम् ।

पीतोदकांस्तोयपरिप्लुतांगान्

अचारयद्वै तमसाविदूरे ॥ १२२ ॥

ததஸ்ஸுமந்த்ரோபி ரதாத் விழுச்ய
ச்ரான்தான் ஹயான் ஸம்பரிவர்த்ய சீக்ரம் 1

பீதோதகான் தோயபரிப்லுதாங்கான்

அசாரயத்வை தமஸாஸவிதூரே 11

பின்னர் ஸுமந்த்ரார் களைத்துப்போன, குதிரைகளை ரதத்
திலிருந்து விரைவாக அவிழ்த்துப் புரளவிட்டு தண்ணீர் குடிக்கச்
செய்து நீராட்டி தமஸா ஆற்றினருகில் (புற்களை) மேயச்செய்தார்.

ततः समास्थाय रथं महारथः

। ससारथिर्दाशरथिर्वनं ययौ ।

उदङ्मुखं तं तु रथं चकार

प्रयाणमांगन्यनिमिच्छदर्शनात् ॥ १२३ ॥

தத: ஸமாஸ்தாய ரதம் மஹாரத:

ஸஸாரதிர் தாசரதிர் வனம் யயௌ 1

உதங்குமுகம் தம் து ரதம் சகார

ப்ரயாணமாங்கன்ய நிமித்த தர்சனாத் 11

பிறகு மிக உயர்ந்த வீரரான ஸ்ரீராமர் பாகனுடன் தேரில்
அமர்ந்து காட்டிற்குப் புறப்பட்டார். பயணத்தில் சுபத்தைக் காட்டும்
நிமித்தங்களைக் கண்டு தேரைச் சிறிது வடக்கு நோக்கிச் செல்லுமாறு
பணித்தார்.

अनुगम्य निवृत्तानां रामं नगरवासिनाम् ।

उद्गतानीव सत्त्वानि बभूवुरमनस्विनाम् ॥ १२४ ॥

அநுகம்ய நிவ்ருத்தானாம் ராமம் நகரவாஸினாம் 1

உத்கதானீவ ஸத்வானி பபூவுரமனஸ்விநாம் 11

ஸ்ரீராமனைத் தொடர்ந்து சென்று திரும்பி மந்தைப்
பறிகொடுத்தவர்களான நகரமக்களுடைய உற்சாகம் வெளியேறியது
போலாயிற்று.

विशालान् कोसलान्म्यान्यात्वा लक्ष्मणपूर्वजः ।
ददर्श राघवो गङ्गां पुण्यामृषिनिषेविताम् ॥ १२५ ॥

விசாலான் கோஸலான் ரம்யான் யாத்வா லக்ஷ்மணபூர்வஜ: 1
ததர்ச ராகவோ கங்காம் புண்யாம் ருஷிநிஷேவிதாம் ॥

லக்ஷ்மணனுக்கு முத்தவரான ராமர் பரப்பு மிக்க அழகிய
கோசல தேசத்தைக் கடந்து புனிதமானதும் முனிவரால் சூழப்
பட்டதுமான கங்கா நதியைக் கண்டார்.

तत्र राजा गुहो नाम रामस्यात्मसमः सखा ।
सह सौमित्रिणा रामः समागच्छत् गुहेन सः ॥ १२६ ॥

தத்ர ராஜா குஹோ நாம ராமஸ்யாத்மஸமஸ் ஸகா 1
ஸஹ ஸௌமித்ரினா ராம: ஸமாகச்சத் குஹேந ஸ: ॥

அங்கு ராமருக்கு மனமொத்த நண்பனாகிய குஹனிருந்தான்.
லக்ஷ்மணனுடன் சேர்ந்தே ராமர் அவனைச் சந்தித்தார்.

गुहमेव ब्रुवाणं तु राघवः प्रत्युवाच ह ।
अर्चिताश्च प्रहृष्टाश्च भवता सर्वथा वयम् ॥ १२७ ॥
पद्म्यामभिगमाच्चैव स्नेहसंदर्शनेन च ।

குஹமேவம் ப்ருவாணம் து ராகவ: ப்ரத்யுவாச ஹ 1
அர்ச்சிதாச்ச ப்ரஹ்ருஷ்டாச்ச பவதா ஸர்வதா வயம் ॥
பத்ப்யாமபிகமாச்சைவ ஸ்நேஹஸந்தர்சநேந ச 1

இப்படி அளவளாவிய குஹனிடம் ராமன் கூறினார். யாம்
காலால் நடந்து வந்து அன்பைக் காட்டிய உன்னால் எல்லாவிதத்
திலும் உபசரிக்கப்பட்டோம். மகிழ்வுற்றோம்.

अध्वानां खादनेनार्थी अर्थी नान्येन केनचित् ॥ १२८ ॥

அச்வாநாம் காதநேநார்த்தீ அர்த்தீ நான்யேந கேநசித் ॥

குதிரைகளுக்கு உணவில் தேவையுள்ளவனாகிய யான் பிறி
தொன்றாலும் தேவையுள்ளவனல்ல

ततः स प्राञ्जलिभूत्वा गुहो राघवमब्रवीत् ।

नौरियं पुरुषव्याघ्र तां त्वमारोह सुव्रत ॥ १२९ ॥

தத: ஸ ப்ராஞ்ஜலிர் பூத்வா குஹோ ராகவம்ப்ரவீத் 1

நௌரியம் புருஷவ்யாக்ர தாம் த்வமாரோஹ ஸுவ்ரத 11

பின்னர் கைக ப்பியவண்ணம் குஹன் ராமனிடம், புருஷ
சிரேஷ்டரே, படகு இதோ இருக்கிறது. நல்வ்ரதமுள்ளவரே,
அதன் மீது ஏறிக்கொள்ளும், எனச் சொன்னான்.

तौ तदा चीरवसनौ जटामण्डलधारिणौ ।

अशोभेतामृषिसमौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥ १३० ॥

தௌ ததா சீரவஸநௌ ஜடாமண்டலதாரிணௌ 1

அசோபேதாம் ருஷிஸமௌ ப்ராதரௌ ராமலக்ஷ்மணௌ 11

அச்சமயம் மரவுரி அணிந்த ப்ராதாக்களான ராம லக்ஷ்மணர்கள்
இருவரும் வட்டமான சடைதரித்தவர்களாய் முனிவர் போல ஜ்வலித்
தார்கள்.

अनुज्ञाय सुमन्त्रं च सबलं चैव तं गुहम् ।

आस्थाय नावं रामस्तु चोदयामास नाविकान् ॥ १३१ ॥

அநுஜ்ஞாய ஸுமந்த்ரம் ச ஸபலம் சைவ தம் குஹம் 1

ஆஸ்தாய நாவம் ராமஸ்து சோதயாமாஸ நாவிகான் 11

ஸ்ரீ ராமர் ஸுமந்த்ரரையும் ஸேனையுடன் கூடிய அந்த குஹனை
யும் திரும்பிச்செல்லுமாறு அநுமதியளித்தபின் படகில் ஏறிக்
கொண்டு படகோட்டிகளை ஆஜ்ஞாபித்தார்.

तीरं तु समनुप्राप्य नावं हित्वा नरर्षभः ।

भ्रातिष्ठत सह भ्रात्रा वैदेह्या च परन्तपः ॥ १३२ ॥

திர் து சமநுப்ராய் நாவ் ஹித்வா நர்ஷப: 1

ப்ராதிஸ்தத சஹ ப்ராத்ரா வைதேஹ்யா ச பரன்தப: 11

தீரம் து ஸமநுப்ராப்ய நாவம் ஹித்வா நரர்ஷப: 1
ப்ராதிஷ்டத ஸஹ ப்ராத்தா வைதேஹ்யா ச பரந்தப: 11

எதிரிகளை அழிக்கவல்ல புருஷச்ரேஷ்டரான ராமர் மறுகரையை
அடைந்ததும் படகை விட்டுவிட்டு தம்பியுடனும் சீதைபுடனும்
புறப்பட்டுச் சென்றார்.

रामस्त्वश्रममासाद्य त्रासयन्मृगपक्षिणः ।

गत्वा सुहूर्तमध्वानं भरद्वाजमुपागमत् ॥ १३३ ॥

ராமஸ்த்வாச்ரமமாஸாத்ய த்ராஸயன் ம்ருகபக்ஷிண: 1
கத்வா முஹூர்த்தமத்வாநம் பரத்வாஜமுபாகமத் 11

அவர் ம்ருகங்களையும் பக்ஷிகளையும் பயமுறுத்தியவாறே சிறிது
நேரம் வழி நடந்து சென்று பரத்வாஜரது ஆச்ரமத்தை அடைந்து
முனிவரை வணங்கினார்.

इति सीता च रामश्च लक्ष्मणश्च कृताञ्जलिः ।

अभिगम्याश्रमं सर्वे वाल्मीकिमभिवादयन् ॥ १३४ ॥

இதி சீதா ச ராமச்ச லக்ஷ்மணச்ச க்ருதாஞ்ஜலி: 1
அபிகமயாச்ரமம் ஸர்வே வால்மீகிமபிவாதயன் 11

இவ்வாறே சீதையும் லக்ஷ்மணரும் ஸ்ரீ ராமரும் கைகூப்பிய
வராய் பயபக்தியுடன் ஆச்ரமத்திற்குச் சென்று வால்மீகியை
நமஸ்கரித்தனர்.

सुरभ्यमासाद्य तु चित्रकूटं

नदीं च तां माल्यवतीं सुतीर्थाम् ।

ननन्द हृष्टो मृगपक्षिजुष्टां

जहौ च दुःखं पुरविप्रवासात् ॥ १३५ ॥

॥ ஸுரமயமாஸாத்ய து சித்ரகூடம்

நதீம் ச தாம் மால்யவதீம் ஸுதீர்த்தாம் 1

நகந்த ஹ்ருஷ்டோ ம்ருகபக்ஷிஜுஷ்டாம்

ஜஹ்னா ச துக்கம் புரவிப்ரவாஸாத் 11

ஸ்ரீ ராமர் மிக அழகான சித்ரகூட மலையையும் அங்கு நல்ல புண்ய தீர்த்தத்தையுடையதும் ம்ருகங்களாலும் பக்ஷிகளாலும் நிறைந்ததுமான மால்யவதீ நதியையும் அடைந்ததும் மிகக் களிப்பை பெய்தினார். அயோத்தி நகரை விட்டு வெளியேறிய துக்கத்தை அறவே விட்டு விட்டார்.

अनुज्ञातः सुमन्त्रोऽथ योजयित्वा हयोत्तमान् ।

अयोध्यामेव नगरीं प्रययौ गाढदुर्मनाः ॥ १३६ ॥

அநுஜ்ஞாதஸ் ஸுமந்த்ரோத யோஜயித்வா ஹயோத்தமான் 1

அயோத்யாமேவ நகரீம் ப்ரயயௌ காடதுர்மநா: 11

பின்னர் ஸ்ரீராமரால் விடையளிக்கப்பட்ட ஸுமந்தர் துக்கம் நிறைந்த மனத்தினராய் குதிரைகளைத்தேரில் பூட்டி அயோத்தி மா நகரைச் சென்றடைந்தார்.

उवाच वाचा राजानं स बाष्पपरिवन्धया ।

मम त्वश्वा निवृत्तस्य न प्रावर्तन्त वर्मनि ॥ १३७ ॥

உவாச வாசா ராஜாநம் ஸ பாஷ்பபரிபந்தயா 1

மம த்வச்வா நிவ்ருத்தஸ்ய ந ப்ராவர்தந்த வர்த்மநி 11

அவர் சக்ரவர்த்தியிடம் கண்ணீரால் தடைப்பட்ட குரலுடன், “நான் திரும்பி வரும்பொழுது வழியில் குதிரைகள் நன்றாக நடக்க வில்லை” எனச் சொன்னார்.

विलपन्नेव धर्मात्मा कौसल्यां पुनर्ब्रवीत् ।

दूता वैवस्वतस्येह कौसल्ये त्वरयन्ति माम् ॥ १३८ ॥

விலபந்நேவ தர்மாத்மா கௌஸல்யாம் புநர்ப்ரவீத் 1

தூதா வைவஸ்வதஸ்யேஹ கௌஸல்யே த்வரயந்தி மாம் 11

தார்மிகரான சக்ரவர்த்தி புலம்பிய வண்ணமாகவே கௌஸல்யா

தேவியிடம், “கௌஸல்யே யமதூதர்கள் என்னை இங்கு அவஸரப் படுத்துகிறார்கள்” என மொழிந்தார்.

इति रामस्य मातुश्च सुमित्रायाश्च संनिधौ ।
राजा दशरथः शोचन् जीवितान्तमुपागमत् ॥ १३९ ॥

இதி ராமஸ்ய மாதுச்சு ஸுமித்ராயாச்சு ஸந்நிதௌ 1

ராஜா தசரதச்சோசன் ஜீவிதாந்தமுபாகமத் 11

இவ்விதம் தசரத சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீ ராமருடைய தாயார் ஸுமித்ரை இவர்களது அருகில் வருந்திக்கொண்டே வாழ்வின் முடிவை யெய்தினார்.

एते द्विजाः सहामात्यैः पृथग्वाचमुदैरयन् ।
स्वर्गतश्च महाराजो रामश्चारण्यमाश्रितः ॥ १४० ॥

ஏதே த்விஜாஸ்ஸஹாமாத்யை: ப்ருதக் வாசமுதையன் 1

ஸ்வர்கதச்ச மஹாராஜ: ராமச்சாரண்யமாச்ரித: 11

அந்த ப்ராஹ்மணர்கள் யாவரும் மந்த்ரிகளுடன் கலந்து கொண்டு உயர்ந்த வார்த்தையைக் கூறினர். சக்ரவர்த்தி ஸ்வர்க்க லோகம் சென்றுவிட்டார். ராமனும் கானகம் போய்விட்டான்.

राजा सत्यं च धर्मश्च राजा कुलवतां कुलम् ।
राजा माता पिता चैव राजा हितकरो नृणाम् ॥ १४१ ॥

ராஜா ஸத்யம் ச தர்மச்ச ராஜா குலவதாம் குலம் 1

ராஜா மாதா பிதா சைவ ராஜா ஹிதகரோ ந்ருணாம் 11

அரசனே உண்மையையும் தர்மத்தையும் ரக்ஷிப்பவன். நற் குலத்தவர்க்கு குலப்பெருமையளிப்பவனும் அரசனே. அரசனே தாயும் தந்தையுமாவான். மக்களுக்கு நன்மையை நல்குபவனும் அரசனே.

वसिष्ठेनाभ्यनुज्ञाता दूताः संत्वरिता ययुः ।
गिरिव्रजं पुरवरं शीघ्रमासेदुरञ्जसा ॥ १४२ ॥

வஸிஷ்டேநாப்யநுஜ்ஞாதா: தூதாஸ்ஸந்த்வரிதா யயு: 1

கிரிவ்ரஜம் புரவரம் சீக்ரமாலேதுரஞ்ஞஸா 11

வஸிஷ்டரால் அனுப்பப்பட்ட தூதுவர்கள் விரைவாகச் சென்று சீக்கிரமாகவே தடையின்றி கிரிவ்ரஜ நகரத்தை அடைந்தனர்.

ऊचु: सप्रश्रयं वाक्यमिदं तं भरतं तथा ।

श्रीश्च त्वां वृणुते पद्मा युज्यतां चापि ते रथ: ॥ १४३ ॥

ஊசுஸ் ஸப்ரஸ்ரயம் வாக்யம் இதம் தம் பரதம் ததா 1

ஸ்ரீச்ச த்வாம் வ்ருணுதே பத்மா யுஜ்யதாம் சாபி தே ரத: 11

அச்சமயம் அவர்கள் அந்த பரதனிடம், “ தாமரை மலரிலிருந்து தோன்றிய லக்ஷ்மி உன்னை ஆசீர்வதிக்கிறாள். உனது தேரும் குதிரை பூட்டப் பெறட்டும் ” என வணக்கத்துடன் சொன்னார்கள்.

स प्राङ्मुखो राजगृहादभिनिर्याय राघव: ।

अयोध्यां मनुना राज्ञा निर्मितां संददर्श ह ॥ १४४ ॥

ஸ ப்ராங்முகோ ராஜக்ருஹாத் அபிநிர்யாய ராகவ: 1

அயோத்யாம் மநுநா ராஜ்ஞா நிர்மிதாம் ஸந்ததர்ச ஹ 11

அந்த பரதன் ராஜக்ருஹத்திலிருந்து வெளிப்புறப்பட்டு கிழக்கு நோக்கிப் பயணம் செய்து மநுவெனும் அரசனால் தோற்றுவிக்கப் பட்ட அயோத்தி மா நகரைக்கண்டான்.

बहूनि पश्यन् मनसोऽप्रियाणि

यान्यन्यदा नास्य पुरे बभूवु: ।

अवाक्षिरा दीनमना नहृष्ट:

पितुर्महात्मा प्रविवेश वेश्म ॥ १४५ ॥

பஹூநி பச்யன் மநஸோஃப்ரியாணி

யான்யந்யதா நாஸ்ய புரே பபூவு: 1

அவாக்ஷிரா தீநமநா நஹ்ருஷ்ட:

பிதூர் மஹாத்மா ப்ரவிவேச வேஷ்ம் 11

தனது நகரில் முன்பு தோன்றியேயிராததும் மனதிற்கு வருத்த மளிப்பதுமான பல காட்சிகளைப்பார்த்துக்கொண்டு வந்த பரதன் குனிந்த தலையுடையவனாகவும் வருந்திய மனத்தினனாகவும் சிறிதும் மகிழ்ச்சியற்றவனாகவுமே தந்தையின் திரு மாளிகையினுட்பரவே சித்தான்.

अपश्यन्तु ततस्तत्र पितरं पितुरालये ।

॥ जगाम भरतो द्रष्टुं मातरं मातुरालये ॥ १४६ ॥

அபர்யம்ஸ்து ததஸ்தத்ர பிதரம் பிதூராலயே 1
ஜகாம பரதோ த்ரஷ்டும் மாதரம் மாதூராலயே 11

அங்கு தந்தையின் க்ருஹத்தில் தந்தையைக் காணாதவனாய் பரதன் தாயின் க்ருஹத்தில் தாயைக்காணச் சென்றான்.

तं प्रत्युवाच कैकेयी प्रियवद्वोरमप्रियम् ।

या गतिः सर्वभूतानां तां गतिं ते पिता गतः ॥ १४७ ॥

தம் ப்ரத்யுவாச கைகேயீ ப்ரியவத் கோரமப்ரியம் 1
யா கதிஸ் ஸர்வபூதாநாம் தாம் கதிம் தே பிதா கத: 11

கைகேயி அவரிடம் ப்ரியமான விஷயத்தைக் கூறுவது போல் மனதிற்குப்பிடிக்காத கோரமான விஷயத்தைச் சொன்னாள், “எல்லாப்ராணிகளுக்கும் எந்தப் பயணம் நிச்சயமோ அதனை உன்னுடைய பிதா நடத்திச் சென்று விட்டார்” என்று.

श्रुत्वा तु पितरं वृत्तं आतरौ च विवासितौ ।

प्रतस्थे भरतो यत कौसल्याया निवेशनम् ॥ १४८ ॥

ச்ருத்வா து பிதரம் வ்ருத்தம் ப்ராதரௌ ச விவாஸிதௌ 1
ப்ரதஸ்தே பரதோ யத்ர கௌஸல்யாயா நிவேசநம் 11

பரதர் தந்தை இறந்ததையும் ஸஹோதரர்கள் நாடு கடத்தப் பட்டதையும் கேள்விப்பட்டதும் கௌஸல்யையின் மாளிகையிருக்கு மிடம் சென்றார்.

दसिष्ठस्य वचः श्रुत्वा भरतो धारणां गतः ।

प्रेतकार्याणि सर्वाणि कारयामास धर्मवित् ॥ १४९ ॥

வஸிஷ்டஸ்ய வச: ச்ருத்வா பரதோ தாரணம் கத: 1

ப்ரேதகார்யாணி ஸர்வாணி காரயாமாஸ தர்மவித் 11

தர்மமறிந்த பரதர் வஸிஷ்டருடைய வசந்ததைக் கேட்டபின்
மன அமைதியைப் பெற்றவராய் ஈமச்சடங்குகள் யாவற்றையும்
செய்தார்.

द्वादशेऽहनि संप्राप्ते श्राद्धकर्माण्यकारयत् ।

तामार्यगुणसंपूर्णां भरतः प्रग्रहां सभाम् ॥ १५० ॥

ददर्श बुद्धिसंपन्नः पूर्णचन्द्रो निशामिव ।

த்வாதசேஹநி ஸம்ப்ராப்தே ச்ராத்தகர்மாண்யகாரயத் 1

தாமார்யகுணஸம்பூர்ணம் பரத: ப்ரக்ரஹாம் ஸபாம் 11

ததர்ச புத்திஸம்பந்ந: பூர்ணசந்த்ரோ நிசாமிவ 1

பன்னிரண்டாம் நாள் வந்ததும் மற்ற ச்ராத்த கார்யங்களை
நடத்தினார். பின் சிறந்த பண்புகளுள்ளவர் நிறைந்ததும் தன்னடக்க
முள்ளதுமான ஸபையை இரவைப்பூர்ண சந்த்ரன் அழகு படுத்துவது
போல் பரதன் அலங்கரித்தார்.

स वाष्पकलया वाचा कलहंसखरो युवा ॥ १५१ ॥

विललाप सभामध्ये जगहं च पुरोहितम् ।

ஸ பாஷ்பகலயா வாசா கலஹம்ஸஸ்வரோ யுவா 11

விலலாப ஸபாமத்யே ஜகர்ஹே ச புரோஹிதம் 1

சிறந்த ஹம்ஸபக்ஷியினது போன்ற நற்குரல் வாய்ந்த
வாலிபனான அந்த பரதன் கண்ணீரால் தழதழத்த குரலுடன் ஸபை
நடுவே புலம்பினான். புரோஹிதரான வஸிஷ்டரையும் இகழ்ந்து
பேசினான்.

कथं दशरथाज्ञातो भवेद्राज्यापहारकः ॥ १५२ ॥

राज्यं चाहं च रामस्य धर्मं वक्तुमिहार्हसि ।

கதம் தசரதாத் ஜாதோ பவேத் ராஜ்யாபஹாரக: 11

ராஜ்யம் சாஹம் ச ராமஸ்ய தர்மம் வக்துமிஹார்ஹஸி 1

“பிறர் ராஜ்யத்தைக் கவர்பவன் தசரதர்க்கு மைந்தனாக எவ்வாறு பிறப்பான்? ராஜ்யமும் நானும் ஒரே மாதிரியாக ஸ்ரீ ராமராலேயே ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய அவரது சொத்துக்களாவோம். இவ்விஷயத்தில் நாம் பதிதராகாமலிருக்கும் வகையைக் கூறுவீர்” (என்று).

सज्जं च तद्वलं दृष्ट्वा भरतो गुरुसंनिधौ ॥ १५३ ॥

रथं मे त्वरयस्वेति सुमन्त्रं पार्श्वतोऽब्रवीत् ।

ஸஜ்ஜம் ச தத்பலம் த்ருஷ்ட்வா பரதோ குருஸந்நிதௌ 11

ரதம் மே த்வரயஸ்வேதி ஸுமந்த்ரம் பார்ச்வதோ஽ப்ரவீத் 1

அந்த ஸேனை (ப்ரயாணத்திற்கு)த் தயாரானது கண்டதும் பரதர் ஆசார்யரான வஸிஷ்டர் முன்பு அருகிலிருந்த ஸுமந்த்ரரிடம் ‘எனது தேரை விரைவில் தயார்படுத்தும்’ எனக்கூறினார்.

प्रयाताश्चार्यसंघाता रामं द्रष्टुं सलक्ष्मणम् ॥ १५४ ॥

तस्यैव च कथाश्रिताः कुर्वाणा हृष्टमानसाः ।

ப்ரயாதாச்சார்யஸங்காதா ராமம் த்ரஷ்டும் ஸலக்ஷ்மணம் 11

தஸ்யைவ ச கதாச்சித்ரா: குர்வாணா ஹ்ருஷ்டமானஸா: 1

நல்லோர் குழாங்கள் லக்ஷ்மணனுடன் கூடிய ஸ்ரீ ராமனை தரிசிப்பதன் பொருட்டு அவருடைய ஆச்சார்யமான திவ்ய சரிதங்களை பேசிக்கொண்டு மகிழ்வற்றவர்களாய்ப்புறப்பட்டனர்.

कदा द्रक्ष्यामहे रामं जगतः शोकनाशनम् ॥ १५५ ॥

दृष्ट एव हि नः शोकं अपनेष्यति राघवः ।

तमः सर्वस्य लोकस्य समुद्यन्निव भास्करः ॥ १५६ ॥

கதா த்ரக்ஷ்யாமஹே ராமம் ஜகதச்சோகநாசகம் ॥

த்ருஷ்ட ஏவ ஹி நச்சோகம் அபநேஷ்யதி ராகவ: 1

தமஸ் ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய ஸமுத்யந்நிவ பாஸ்கர: ॥

உலகின் துயரை அறவே நீக்கும் ஸ்ரீராமரை எப்பொழுது காண்போம். உதிக்கும்போதே ஸுலர்யன் அகில உலகத்தின் இருளை நீக்குவதுபோல் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டதுமே ஸ்ரீராமர் நமது துயரனைத்தையும் போக்கிவிடுவார்.

ते गत्वा दूरमध्वानं रथयानाश्चकुञ्जरैः ।

समासेदुस्ततो गङ्गां शृङ्गिवेरपुरं प्रति ॥ १५७ ॥

தே கத்வா தூரமத்வாநம் ரதயாநாச்வகுஞ்ஜரை: 1

ஸமாஸேதுஸ் ததோ கங்காம் ச்ருங்கிபேரபுரம் ப்ரதி ॥

அவர்கள் நீண்ட வழியை தேர், வண்டி, குதிரை யானை இவற்றால் கடந்துசென்று பின் ச்ருங்கிபேரநகரின் அருகில் கங்கையை அடைந்தனர்.

ततो निविष्टां ध्वजिनीं गंगामन्वाश्रितां नदीम् ।

निषादराजो दृष्ट्वैव ज्ञातीन् संत्वरितोऽब्रवीत् ॥ १५८ ॥

ததோ நிவிஷ்டாம் த்வஜிநீம் கங்காமந்வாச்சரிதாம் நதீம் 1

நிஷாதராஜோ த்ருஷ்ட்வைவ ஜ்ஞாதீன் ஸந்த்வரிதோஃப்ரவீத் ॥

பின்னர் கங்கா நதியினைச் சென்றடைந்து தண்டிற்ங்கிய ஸேனையைக்கண்ட வேடுவர் தலைவரான குஹன் பரபரப்புடையவனாய் தன் உறவினரிடம் கூறினான்.

यदा तुष्टस्तु भरतो रामस्येह भविष्यति ।

सेयं स्वस्तिमती सेना गंगामद्य तरिष्यति ॥ १५९ ॥

யதா துஷ்டஸ்து பரதோ ராமஸ்யேஹ பவிஷ்யதி 1
ஸேயம் ஸ்வஸ்திமதீ ஸேநா கங்காமத்ய தரிஷ்யதி 11

“இங்கு பரதன் ராமன் விஷயத்தில் நல்லெண்ணமுள்ளவனாக இருப்பானாகில் அப்பொழுது இந்த ஸேனை சேடிமத்துடன் இன்று கங்கையைக் கடக்கும்.”

लब्ध्वाभ्यनुज्ञां संहृष्टो ज्ञातिभिः परिवारितः ।

आगम्य भरतं प्रहो गुहो वचनमब्रवीत् ॥ १६० ॥

லப்த்வாப்யநுஜ்ஞாம் ஸம்ஹ்ருஷ்டோ ஜ்ஞாதிபி: பரிவாரித: 1
ஆகம்ய பரதம் ப்ரஹ்வோ குஹோ வசநமப்ரவீத் 11

உறவினர் புடைசூழ குஹன் அநுமதிபெற்று மகிழ்ச்சியுள்ள வனாய் வணக்கத்துடன் வந்து பரதனிடம் இவ்வசனத்தைச் சொன்னான்.

कच्चिन्न दुष्टो व्रजसि रामस्याक्लिष्टकर्मणः ।

इयं ते महती सेना शंकां जनयतीव मे ॥ १६१ ॥

கச்சிந்ந துஷ்டோ வ்ரஜஸி ராமஸ்யாக்லிஷ்ட கர்மண: 1
இயம் தே மஹதீ ஸேநா சங்காம் ஜயதீவ மே 11

“அநாயாஸமாகச் செயலாற்றும் ஸ்ரீராமன் விஷயத்தில் தீய உள்ளமுடையவனாக இங்கு செல்லவில்லையே நீ? இந்த உனது பெரிய படை எனக்கு ஐயப்பாட்டைத் தோற்றுவிப்பதாக உளது”

भरतः श्लक्ष्णया वाचा गुहं वचनमब्रवीत् ।

माभूत्स कालो यत्कष्टं न मां शंकितुमर्हसि ॥ १६२ ॥

பரத: ஸ்லக்ஷ்ணயா வாசா குஹம் வசநமப்ரவீத் 1
மாபூத் ஸ காலோ யத் கஷ்டம் ந மாம் சங்கிதுமர்ஹஸி 11

பரதன் தெளிவான குரலில் குஹனிடம், “ஐயோ கஷ்டம், அந்த காலம் வரவேவேண்டாம், நீ என்னை ஸந்தேஹிப்பது நியாயமற்றது”

राघवः स हि मे भ्राता ज्येष्ठः पितृसमो मतः ।

ராகவஸ் ஸ ஹி மே ப்ராதா ஜ்யேஷ்ட: பித்ருஸமோ மத: 1

“அந்த ராமன் எனது முத்த ஸுஹோதரர். தந்தையை ஒத்தவர். ப்ரீதியுடன் கௌரவிக்கப்படுகிறவர்.”

आचक्षेऽथ सद्भावं लक्ष्मणस्य महात्मनः ।

भरतायाप्रमेयाय गुहो गहनगोचरः ॥ १६३ ॥

ஆச்சக்ஷேத ஸத்பாவம் லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மந: 1

பரதாயாப்ரமேயாய குஹோ கஹநகோசர: 11

பின் வனத்திலேயே வாஸம் செய்துவரும் குஹன் அளவிட முடியாத மஹிமையுள்ள பரதனுக்கு உயர்ந்த குணமுள்ள லக்ஷ்மணனுடைய நற்பணியைப் பற்றிக் கூறலுற்றான்.

जटाधरौ तौ दुमचीरवाससौ

महाबलौ कुंजरयूथपोषमौ ।

वरेषुचापासिधरौ परंतपौ

न्यवेक्षमाणौ सह सीतया गतौ ॥ १६४ ॥

ஜடாதரௌ தௌ த்ருமசீரவாஸஸௌ

மஹாபலௌ குஞ்ஜரயூதபோபமௌ 1

வரேஷுசாபாஸிதரௌ பரந்தபௌ

ந்யவேக்ஷமாணௌ ஸஹ ஸீதயா கதௌ 11

யானைக்கூட்டங்களின் இருதலைவர்கள் போன்று மிக பலசாலிகளான ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஜடை தரித்து மரவுரி ஆடை அணிந்து சிறந்த பாணங்கலையும் வில்லையும் பட்டாக்கத்தியையும் ஏந்தி எதிரிகளை அழிக்கும் வல்லமையுள்ளவர்களாய் ஸீதையுடன் கூட அலக்ஷ்யமாகப் பார்த்தவண்ணமே சென்றுவிட்டனர்.”

गुह्य वचनं श्रुत्वा भरतो भृशमप्रियम् ।

पपात सहसा तोत्रैर्हतिविद्ध इव द्विपः ॥ १६५ ॥

குஹஸ்ய வசநம் ச்ருத்வா பரதோ ப்ருசமப்ரியம் 1

பபாத ஸஹஸா தோத்ரைர் ஹ்யதிவித்த இவ த்விப: 11

மிகவும் மனத்துயரளிக்கும் குஹனுடைய அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு பரதன் கம்புகளால் அதிகமாகத்தாக்கப்பட்ட யானைபோல் திடீரெனத் தரையில் சாய்ந்தான்.

तदवस्थं तु भरतं शत्रुघ्नोऽनन्तरस्थितः ।

परिष्वज्य सरोदोच्चैर्विसंज्ञः शोककशितः ॥ १६६ ॥

ததவஸ்தம் து பரதம் சத்ருக்நோநந்தரஸ்தித: 1

பரிஷ்வஜ்ய ருரோதோச்சை: விஸம்ஜ்ஞ: சோககர்சித: 11

அந்நிலையிலுள்ள பரதனை அருகில் இருந்த சத்ருக்நர் தழுவிக்கொண்டு தேற்றியவராய் பின் சோகத்தால் தளர்ச்சியுற்றவராய் உயர்ந்த குரலில் புலம்பினார். அறிவையுமிழந்தவரானார்.

कौसल्या त्वनुसृत्यैनं दुर्मनाः परिष्वजे ।

परिपप्रच्छ भरतं रुदन्ती शोकलालसा ॥ १६७ ॥

கௌஸல்யா த்வநுஸ்ருத்யைநம் துர்மநா: பரிஷ்வஜே 1

பரிபப்ரச்ச பரதம் ருதந்தீ சோகலாலஸா 11

அவரைத்தொடர்ந்து வந்த கௌஸல்யை மனம் வருந்தியவளாய் தழுவிக்கொண்டாள். சோகத்தால் தன்வயமிழந்தவளாய் புலம்பிய வண்ணமே பரதனைக்கேட்டாள்.

पुत्र व्याधिर्न ते कश्चित् शरीरं परिबाधते ।

अद्य राजकुलस्यास्य त्वदधीनं हि जीवितम् ॥ १६८ ॥

புத்ர வ்யாதிர் ந தே கச்சித் சரீரம் பரிபாததே 1

அத்ய ராஜகுலஸ்யாஸ்ய த்வததீநம் ஹி ஜீவிதம் 11

குழந்தாய், வ்யாதி எதுவும் உனதுடலைத் துன்புறுத்தாமல்

இருக்கிறதா ? இன்று இந்த அரசகுடும்பத்தின் வாழ்வே உன்னை மட்டுமே சார்ந்துள்ளது.

तच्छ्रुत्वा निपुणं सर्वं भरतः सह मन्त्रिभिः ।

अब्रवीत् जननीः सर्वा इह तेन महात्मना ॥ १६९ ॥

शर्वरी शयिता भूमौ इदमस्य विमर्दितम् ।

தத் ச்ருத்வா நிபுணம் ஸர்வம் பரதஸ்ஸஹ மந்த்ரிபி: 1

அப்ரவீத் ஜநநீஸ்ஸர்வா இஹ தேந மஹாத்மநா 11

சர்வரீ சயிதா பூமௌ இதமஸ்ய விமர்திதம் 1

பரதன் மந்த்ரிகளுடன்கூட கவனமாக அதெல்லாவற்றையும் கேட்டபின் தாய்மார்களைவரிடமும் கூறினான். அந்த மஹிமை வாய்ந்த ராமரால் இரவு முழுவதும் இங்கு தரையில் சயனித்துக் கொள்ளப்பட்டது இது அவரால் அமுக்கப்பட்ட பாகமாகும்.

मन्ये साभरणा सुप्ता सीतास्मिन् शयनोत्तमे ॥ १७० ॥

तत्र तत्र हि दृश्यन्ते सक्ताः कनकविन्दवः ।

மந்யே ஸாபரணா ஸுப்தா ஸீதாஸ்மின் சயனோத்தமே 11

தத்ர தத்ர ஹி த்ருச்யந்தே ஸக்தா: கநகபிந்தவ: 1

பூட்டிக்கொண்ட நகைகளைக் களைந்துவைக்காமலேயே இந்த உத்தமமான படுக்கையில் ஸீதை கண்துயின்றிருக்கிறாள் என எண்ணுகிறேன். ஆங்காங்கு ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் தங்கத் துளிகள் காணப்படுகின்றதல்லவா

अद्यप्रभृति भूमौ तु शयिष्येहं तृणेषु वा ॥ १७१ ॥

फलमूलाशनो नित्यं जटाचीराणि धारयन् ।

அத்யப்ரப்ருதி பூமௌ து சயிஷ்யேஹம் த்ருணேஷு வா 11

பலமூலாசனோ நித்யம் ஜடாசீராணி தாரயன் 1

இன்றுமுதல் நானும் தரையிலேயோ புற்கள் மீதோ கிடப்பேன்.
என்றும் பழத்தையும் வேர்களையுமே உணவாக உடையவனாயும்
மரப்பட்டை உடுத்து சடைதரிப்பவனாகவுமே இருப்பேன்.

सा पुण्या ध्वजिनी गंगां दाशैः संतारिता स्वयम् ॥ १७२ ॥

मैत्रे सुहूर्ते प्रययौ प्रयागवनमुत्तमम् ।

ஸா புண்யா த்வஜிநீ கங்காம் தாசைஸ்ஸந்தாரிதா ஸ்வயம் ॥

மைத்ரே முஹூர்த்தே ப்ரயயௌ ப்ரயாகவநமுத்தமம் ॥

அந்த மஹிமை வாய்ந்த ஸேனை செம்படவர்களால் கங்கையைத்
தாண்டுவிக்கப்பட்டதாய் மைத்ரமெனும் வேளையில் உயர்ந்ததான
ப்ரயாகமெனும் சோலையைச்சென்றடைந்தது.

ततः संदर्शने तस्य भरद्वाजस्य राघवः ॥ १७३ ॥

मंत्रिणस्तानवस्थाप्य जगामानुपुरोहितम् ।

वसिष्ठो भरतश्चैनं पप्रच्छतुरनामयम् ॥ १७४ ॥

ததஸ்ஸந்தர்சநே தஸ்ய பரத்வாஜஸ்ய ராகவ: ॥

மந்த்ரிணஸ்தாநவஸ்தாப்ய ஜகாமாநுபுரோஹிதம் ॥

வஸிஷ்டோ பரதச்சைநம் பப்ரச்சதுரநாமயம் ॥

பின்னர் பரதர் அந்த பரத்வாஜ முனிவரைப்பார்ப்பதன் பொருட்டு
எல்லா மந்த்ரிகளையும் நிறுத்திவிட்டு புரோஹிதரான வஸிஷ்டரைப்
பின்பற்றிச் சென்றார். வஸிஷ்டரும் பரதனும் அவரிடம் கேட்கும்
விசாரித்தார்கள்.

तथेति तत्प्रतिज्ञाय भरद्वाजो महातपाः ।

भरतं प्रत्युवाचेदं राघवस्नेहबन्धनात् ॥ १७५ ॥

ததேதி தத் ப்ரதிஜ்ஞாய பரத்வாஜோ மஹாதபா: ॥

பரதம் ப்ரத்யுவாசேதம் ராகவஸ்நேஹபந்தநாத் ॥

அவ்வாறே என்று பதிலளித்தபின் மிக்க தவவலிமையுள்ள பரத்வாஜர் ஸ்ரீராமரிடம் அன்புப் பிணைப்பினால் பரதரிடம் இதனைக் கேட்கலானார்.

कचिन्न तस्यापापस्य पापं कर्तुमिहेच्छसि ।

एवमुक्तो भरद्वाजं भरतः प्रत्युवाच ह ॥ १७६ ॥

हतोस्मि यदि मामेवं भगवानपि मन्यते ।

கச்சிந் தஸ்யாபாபஸ்ய பாபம் கர்துமிஹேச்சஸி 1

ஏவமுக்தோ பரத்வாஜம் பரத: ப்ரத்யுவாச ஹ 11

ஹதோஸ்மி யதி மாமேவம் பகவாநபி மந்யதே 1

குற்றமேயில்லாத அந்த ஸ்ரீராமனுக்கு ஏதேனும் தீங்கினை இழைக்கவிரும்புகிறாயா? இவ்வாறு கூறப்பட்ட பரதன் பரத்வாஜருக்கு “தெவிக சக்தி படைத்த தாங்கள்கூட இவ்வாறு நினைப்பீராகில் நான் அழிந்தேன்” என பதிலளித்தான்.

भरद्वाजो महर्षिस्तं ब्रुवन्तं भरतं तथा ॥ १७७ ॥

प्रत्युवाच महाबुद्धिरिदं वचनमर्थवत् ।

பரத்வாஜோ மஹர்ஷிஸ்தம் ப்ருவந்தம் பரதம் ததா 11

ப்ரத்யுவாச மஹாபுத்தி: இதம் வசநமர்த்தவத் 1

அவ்வாறு பேசும் அந்த பரதனுக்கு மிக்க அறிவாளியான பரத்வாஜ மாமுனிவர் பொருள் செறிந்த இம்மொழியை மொழிந்தார்.

न दोषेणावगन्तव्या कैकेयी भरत त्वया ॥ १७८ ॥

रामप्रव्राजनं हेतत् सुखोदकं भविष्यति ।

ந தோஷேணாவகந்தவ்யா கைகேயீ பரத த்வயா 11

ராமப்ரவ்ராஜநம் ஹேதத் ஸுகோதர்க்கம் பவிஷ்யதி 1

“பரதா உன்னால் கைகேயீ குற்றமுடையவளாகக் கருதப்படக்

கூடாது. ஸ்ரீராமரை நாடு கடத்திய இச்சம்பவம் இறுதியில் நற்பயனளிப்பதாக ஆகப்போகிறது.

अभिवाद्य तु संसिद्धः कृत्वा चैनं प्रदक्षिणम् ॥ १७९ ॥

आमन्त्र्य भरतः सैन्यं युज्यतामित्यचोदयत् ।

அபிவாத்ய து ஸம்ஸித்த: க்ருத்வா சைநம் ப்ரதக்ஷிணம் ॥

ஆமந்த்ர்ய பரதஸ் சைந்யம் யுஜ்யதாமித்யசோதயத் ॥

மனித்தெளிவடைந்த பரதர் அம்முனிவரை வணங்கி வலம்வந்து அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு 'ஸேனை புறப்படத்தயார்ப் படுத்தப்படவேண்டும்' என உத்திரவிட்டார்

स यात्वा दूरमध्वानं सुपरिश्रान्तवाहनः ॥ १८० ॥

उवाच भरतः श्रीमान् वसिष्ठं मंत्रिणां वरम् ।

ஸ யாத்வா தூரமத்வாநம் ஸுபரிச்ராந்தவாஹந: ॥

உவாச பரத: ஸ்ரீமான் வஸிஷ்டம் மந்த்ரிணாம் வரம் ॥

ராமபக்தி நிறைந்த அந்த பரதர் நீண்டவழி நடந்து களைத்துப் போன குதிரைகளையுடையவராய் மந்த்ரிகளுள் சிறந்த வஸிஷ்டரிடம் கூறினார்.

व्यक्तं प्राप्ताः स्म तं देशं इयं मन्दाकिनी नदी ॥ १८१ ॥

வ்யக்தம் ப்ராப்தா: ஸம் தம் தேசம் இயம் மந்தாகிநீ நதீ ॥

நாம் அந்த இடத்திற்கே வந்து விட்டோம். நிச்சயம், இதுவே மந்தாகிநீ எனும் நதி.

स लक्ष्मणः संत्वरितः सालमारुह्य पुष्पितम् ।

उदङ्मुखः प्रेक्षमाणो ददर्श महतीं चमूम् ॥ १८२ ॥

ஸ ஸ்ஸ சேனா ராமாய வசனம் சேதமவ்ரவீத் ।

ஸ லக்ஷ்மணஸ் ஸந்த்வரித:ஸால்மாருஹ்ய புஷ்பிதம் 1

உதங்முக: ப்ரேக்ஷமானோ ததர்ச மஹதீம் சமும் ॥

சசம்ஸ ஸேநாம் ராமாய வசநம் சேதமப்ரவீத் 1

அந்த லக்ஷ்மணன் பரபரப்படைந்தவனும் பூக்கள் நிறைந்த ஸால மரத்தின் மீதேறி வடக்கு நோக்கிப்பார்க்க பெரிய ஸேனையொன்றைக் கண்டான். ஸ்ரீராமனிடம் ஸேனையைப் பற்றிக்கூறினான். இவ் வார்த்தையையும் மொழிந்தான்.

अग्निं संशमयत्वार्यः सीता च भजतां गुहाम् ॥ १८३ ॥

संपन्नं राज्यमिच्छंस्तु व्यक्तं प्राप्याभिषेचनम् ।

आवां हन्तुं समभ्येति कैकेय्या भरतः सुतः ॥ १८४ ॥

विराजत्युद्गतस्कन्धः कोविदारध्वजो रथे ।

அக்நிம் ஸம்சமயத்வார்ய: ஸீதா ச பஜதாம் குஹாம் ॥

ஸம்பந்நம் ராஜ்யமிச்சம்ஸ்து வ்யக்தம் ப்ராப்யாபிஷேசநம் 1

ஆவாம் ஹந்தும் ஸமப்யேதி கைகேய்யா பரத: ஸுத: ॥

விராஜத்யுத்தகதஸ்கந்த: கோவிதாரத்வஜோ ரதே 1

அண்ணா, அக்கியை முடிவைத்துக்கொள்ளவேண்டும்; ஸீதையும் குஹையினுள் புருந்துவிட்டும். கைகேயியின் மகனான பரதன் அபிஷேகத்தை நடத்திக்கொள்ளப் பெற்றவனும் நிஷ்கண்டகமான ராஜ்யத்தை விரும்பியவனாய்க் கொண்டு நம்மிருவரையும் கொல் வதற்காக வருகிறான். பரந்த கிளைகளுள்ள கோவிதாரமரக்கொடி தேரில் பளபளக்கிறது.

रामस्तु परिसान्त्वयाथ वचने चेदमब्रवीत् ॥ १८५ ॥

यदि राज्यस्य हेतोस्त्वमिमां वाचं प्रभाषसे ।

वक्ष्यामि भरतं दृष्ट्वा राज्यमस्मै प्रदीयताम् ॥ १८६ ॥

ராமஸ்து பரிஸாந்த்வயாத வசநம் சேதமப்ரவீத் ॥

யதி ராஜ்யஸ்ய ஹேதோஸ்த்வம் இமாம் வாசம் ப்ரபாஷஸே ।
வக்ஷ்யாமி பரதம் த்ருஷ்ட்வா ராஜ்யமஸம்மை ப்ரதீயதாம் ॥

ஸ்ரீராமர் அவனை ஸமாதானப்படுத்திவிட்டு “ராஜ்யத்தின்
காரணமாக நீ இவ்வார்த்தையைச் சொல்லுவாயாகில் பரதனைப்பார்த்து
“ராஜ்யம் இவனுக்கு அளிக்கப்பட்டும்” எனக்கூறுவேன் என்று
இவ்வார்த்தையைச் சொன்னார்.

तथोक्तो धर्मशीलेन भ्रात्रा तस्य हिते रतः ।

लक्ष्मणः प्रविवेशेव स्वानि गात्राणि लज्जया ॥ १८७ ॥

ததோக்தோ தர்மசீலேந ப்ராத்ரா தஸ்ய ஹிதே ரத: ।

லக்ஷ்மண: ப்ரவிவேசேவ ஸ்வாநி காத்ராணி லஜ்ஜயா ॥

தர்மநெறியில் மட்டுமே ஒழுகும் அண்ணனால் அவ்வண்ணம்
கூறப்பட்டவரும் அவரது நன்மையிலீடுபடுகிறவருமான லக்ஷ்மணன்
வெட்கத்தால் தன் உறுப்புக்களுள்ளேயே குன்றிப்போனார்.

भरतो भ्रातरं वाक्यं शत्रुघ्नमिदमब्रवीत् ।

यावन्न चरणौ भ्रातुः पार्थिवव्यञ्जनान्वितौ ॥ १८८ ॥

शिरसा धारयिष्यामि न मे शान्तिर्भविष्यति ।

ப்ரதோ ப்ராதரம் வாக்யம் சத்ருக்நமிதம்ப்ரவீத் ।

யாவந் சரணௌ ப்ராது: பார்த்திவவ்யஞ்ஜநாந்விதௌ ॥

சிரஸா தாரயிஷ்யாமி ந மே சாந்திர் பவிஷ்யதி ।

பரதர் சத்ருக்கன்னிடம் கூறினார், அரசர்குரிய அடையாளமான
வஜ்ரம், பத்மம் முதலான ரேகைகளுடன் கூடிய அண்ணாவின்
திருவடிகளைத் தலையால் தாங்கும் காலம்வரை எனக்கு மனச்சாந்தி
உண்டாகாது.

यावन्न राज्ये राज्याहः पितृपैतामहे स्थितः ॥ १८९ ॥

अमिषेकजलङ्घिभो न मे शान्तिर्भविष्यति ।

யாவந் ராஜ்யே ராஜ்யாஹு: பித்ருபைதாமஹே ஸ்தித: ॥

அபிஷேகஜலக்லிந்நோ ந மே சாந்திர் பவிஷ்யதி ॥

ராஜ்யத்திற்குரிய ராமர் பிதாவிற்கும் அவரது பிதா முதலிய முன்னோர்க்கும் உரிய அரசரிமையில் நிலைத்து வீற்றிருந்து திருவபிஷேகநீரால் மஞ்சன மாட்டப்படும் வரை எனக்கு மனச்சாந்தி வராது.

सुभगश्चित्रकूटोसौ गिरिराजोपमो गिरिः ॥ १९० ॥

यस्मिन् वसति काकुत्स्थः कुबेर इव नन्दने ।

ஸுபகச்சித்ரகூடோஸௌ கிரிராஜோபமோ கிரி: ॥

யஸ்மின் வஸதி காகுத்ஸ்த: குபேர இவ நந்தநே ॥

திருமலைக்கொப்பான இந்த சித்ரகூடமலை மிகப் பாக்யம் பெற்றதாம். குபேரன் மனத்திற்குகந்த தன் சோலையில் வாழ்வது போலல்லவா இங்கு ககுத்ஸ்த குல திலகன் வாஸம் செய்கிறார்.

एवं स विलपंस्तस्मिन् वने दशरथात्मजः ॥ १९१ ॥

ददर्श महतीं पुण्यां पर्णशालां मनोरमाम् ।

ஏவம் ஸ விலபன் தஸ்மின் வநே தசரதாத்மஜ: ॥

ததர்ச மஹதீம் புண்யாம் பர்ண சாலாம் மனோரமாம் ॥

இவ்வண்ணம் அவ்வனத்தில் புலம்பிக்கொண்டே வந்த தசரதர் மைந்தன் பரதன் பெரியதும் புனிதமானதும் மனத்திற்குக் களிப்பூட்டுவதுமா பர்ணசாலை (ஆசிரமம்) ஒன்றைக்கண்டார்.

निरीक्ष्य स मुहूर्तं तु ददर्श भरतो गुरुम् ॥ १९२ ॥

उदजे राममासीनं जटामण्डलधारिणम् ।

நிரீக்ஷ்ய ஸ முஹூர்த்தம் து ததர்ச பரதோ குரும் ॥

உடஜே ராமமாஸீனம் ஜடாமண்டலதாரிணம் !

சிறிது நேரம் இவ்வாறு பார்த்துக்கொண்டு வந்த பரதன்
ஆச்ரமத்தில் ஜடாமகுடம் தரித்து வீற்றிருந்த தனது மூத்த
ஸஹோதரனான ஸ்ரீராமரைக் கண்டார்.

एव विललापातो वाष्पसंदिग्धया गिरा ॥ १९३ ॥

பாடாவபாப்ய ராமஸ்ய பபாத பரதோ ருதந் ।

शुभ्रश्चापि रामस्य ववन्दे चरणौ रुदन् ॥ १९४ ॥

தருஷ்ட்வைவ விலலாபார்த்தோ பாஷ்பஸந்தித்தயா கிரா ॥

பாதாவப்ராப்ய ராமஸ்ய பபாத பரதோ ருதன் 1

சத்ருக்னச்சாபி ராமஸ்ய வவந்தே சரணௌ ருதன் ॥

பார்த்ததுமே துயருற்றவனாய் பரதன் கண்ணீரால் தழுதழுத்த
குரலில் புலம்பலானார். ஸ்ரீராமரது திருவடிவரை போக இயலாது
அழுதவாறே இடையிலேயே தரையில் சாய்ந்து விழுந்துவிட்டார்.
சத்ருக்னனும் அழுதுகொண்டே ராமனது திருவடிகளில் வணங்கினார்.

आघ्राय रामस्तं मूर्ध्नि परिष्वज्य च राघवः ।

अङ्गे भरतमारोप्य पर्यपृच्छत्समाहितः ॥ १९५ ॥

ஆக்ராய ராமஸ்தம் மூர்த்நி பரிஷ்வஜ்ய ச ராகவ: 1

அங்கே பரதமாரோப்ய பர்யப்ருச்சத் ஸமாஹித: ॥

ரகுவம்சதிலகரான ஸ்ரீராமர் பரதனை மடியில் அமர்த்திக்கொண்டு
உச்சிநுகர்ந்து நன்கு தழுவிக்கொண்டு மனச்சாந்தியுள்ளவராய்
பலவாறு வினவலுற்றார்.

रामस्य वचनं श्रुत्वा भरतः प्रत्युवाच ह ।

किं मे धर्माद्विहीनस्य राजधर्मः करिष्यति ॥ १९६ ॥

ராமஸ்ய வசநம் ச்ருத்வா பரத: ப்ரத்யுவாச ஹ 1

கிம் மே தர்மாத் விஹீநஸ்ய ராஜதர்ம: கரிஷ்யதி ॥

ஸ்ரீராமரது வார்த்தையைக்கேட்ட பரதன் பதிலளித்தான்,

“அப்படியான தர்மநெறியிலிருந்து தவறிப்போன எனக்கு ராஜநீதி என்னசெய்துவிடப்போகிறது ?

केकयस्ये च मयि तु त्वयि चारण्यमाश्रिते ।

दिवमायौ गतो राजा यायजूकः सतां मतः ॥ १९७ ॥

கேகயஸ்தே ச மயி து த்வயி சாரண்யமாசரிதே 1

திவமார்யோ கதோ ராஜா யாயஜூகஸஸ்தாம் மத: 11

யான் கேகய நாட்டிலிருக்கையில் நீரும் கானகத்தில் உறைகையில் யாகங்கள் பல செய்தவரும் யாவராலும் போற்றப்பட்டவரும் நற்குணங்கள் நிரம்பியவருமான சக்ரவர்த்தி விண்ணுலகேகிகினார்.”

स रामः स्वर्गतं श्रुत्वा पितरं पृथिवीपतिम् ।

उवाच शोकसंतप्तः पूर्णचन्द्रनिभाननाम् ॥ १९८ ॥

ஸ ராம: ஸ்வர்கதம் ச்ருத்வா பிதரம் ப்ருதிவீபதிம் 1

உவாச சோகஸந்தப்த: பூர்ணசந்த்ராநிபாநநாம் 11

அந்த ராமர் தந்தையான சக்ரவர்த்தி விண்ணுலகேகியதைக் கேட்டு சோகத்தால் வாடியவராய் நிறைமதிபோன்ற முகமுள்ள ஸீதையிடம் சொன்னார்.

सीते मृतस्ते श्वशुरः पित्रा हीनोसि लक्ष्मण ।

ஸீதே ம்ருதஸ்தே ச்வசுர: பித்ரா ஹீநோஸி லக்ஷ்மண 1

ஸீதே, உனது மாமனார் இறந்தார், லக்ஷ்மண, தந்தையற்றவனாக ஆகிவிட்டாய்.

सुमन्त्रस्तैर्नृपसुतैः सार्धमाश्वस्य राघवम् ॥ १९९ ॥

अवातारयदालम्ब्य नदीं मन्दाकिनीं शिवाम् ।

ஸுமந்த்ரஸ் தைர் ந்ருபஸுதை: ஸார்த்தமாச்வஸ்ய ராகவம் 11

அவாதாரயதாலம்ப்ய நதீம் மந்தாகிநீம் சிவாம் 1

ஸுமந்தர் அந்த ராஜகுமாரர்களுடன் கூட ஸ்ரீராமரை ஸ்மர்
தானப் படுத்தி மங்களமான மந்தாகிநி ஆற்றில் அவரைப் பிடித்துக்
கொண்டே நீரில் இறங்கச்செய்தார்.

ते सुतीर्थी ततः कृच्छ्रादुपागम्य यशस्विनः ॥ २०० ॥

सिषिचुस्तूदकं राज्ञे ततैतत्ते भवत्विति ।

தே ஸுதீர்த்தாம் தத: க்ருச்ச்ராத் உபாகம்ய யசஸ்விந: ॥

ஸிஷிசுஸ்தூதகம் ராஜ்ஞே ததைதத்தே பவத்வதி 1

பின்னர் நந்ருள்ள அந்நதியில் புகழ்வாய்ந்த அவர்கள் மௌளச்
சென்று அரசனுக்கு, “தந்தையே இது உனக்கு (திருப்தி அளிப்ப
தாக) இருக்கட்டு”மென நீரால் தர்ப்பணம் செய்தனர்.

ततस्तं पुरुषव्याघ्रं यशस्विनमरिन्दमम् ॥ २०१ ॥

आसीनं स्यण्डिले रामं ददर्श सहसा जनः ।

ததஸ்தம் புருஷவ்யாக்ரம் யசஸ்விநமரிந்தமம் ॥

ஆஸீநம் ஸ்தண்டிலே ராமம் ததர்ச ஸஹஸா ஜந: 1

பின் ஆண் புலியும், புகழ்மலிந்தவரும், சத்ருக்களை அடக்கவல்ல
வருமான அந்த ஸ்ரீராமர் தரையில் வீற்றிருப்பதை ஜனங்கள்
உடனே கண்டனர்.

वसिष्ठः पुरतः कृत्वा दारान् दशरथस्य च ॥ २०२ ॥

अभिचक्राम तं देशं रामदर्शनतर्षितः ।

पादावासाद्य जग्राह वसिष्ठस्य च राघवः ॥ २०३ ॥

வஸிஷ்ட: புரத: க்ருத்வா தாரான் தசரதஸ்ய ச ॥

அபிசக்ராம தம் தேசம் ராமதர்சந தர்ஷித: 1

பாதாவாஸாத்ய ஜக்ராஹ வஸிஷ்டஸ்ய ச ராகவ: ॥

வஸிஷ்ட-முனிவர் சக்ரவர்த்தியின் மனைவிகளை முன்னிட்டுத்

கொண்டு ஸ்ரீராமரைப்பார்க்கும் வேட்கை மிகுந்தவராய் அவ்விடத்
திற்கு வந்தார். வஸிஷ்டரிடம் சென்று ஸ்ரீராமர் அவரது திருவடி
களில் வணங்கினார்.

रजnyaं सुप्रभातायां भ्रातरस्ते सुहृद्वृताः ।

भरतस्तु सुहृन्मध्ये रामं वचनमब्रवीत् ॥ २०४ ॥

ரஜ்யாம் ஸுப்ரபாதாயாம் ப்ராதரஸ்தே ஸுஹ்ருத்வ்ருதா; 1
பரதஸ்து ஸுஹ்ருந்மத்யே ராமம் வசநமப்ரவீத் 11

இரவு நன்கு விடிந்ததும் அந்த ஸஹோதரர்கள் நால்வரும்
நண்பர்கள் புடைசூழ அமர்ந்திருந்தனர். அந்த அன்பர்களின்
மத்தியில் பரதர் ஸ்ரீராமரிடம் இவ்வார்த்தையைச்சொன்னார்.

सान्त्वता मामिका माता दत्तं राज्यमिदं मम ।

तद्दामि तवैवाहं भुङ्क्ष्व राज्यमकण्टकम् ॥ २०५ ॥

ஸாந்த்விதா மாமிகா மாதா தத்தம் ராஜ்யமிதம் மம 1

தத் ததாமி தவைவாஹம் புங்க்ஷ்வ ராஜ்யமகண்டகம் 11

எனது தாய் மனஸ் ஸமாதானமடைந்தவளானாள். எனக்கு
அளிக்கப்பட்டது இந்த ராஜ்யம். அதனை உமக்கே நான் அர்பணித்து
விடுகிறேன். விரோதிகளை அழித்து இந்த அரசை நீரே அநுபவிக்க
வேணும்.

तथा हि रामो भरतेन ताम्यता

प्रसाद्यमानः शिरसा महीपतिः ।

न चैव चक्रे गमनाय सच्वान्

मतिं पितुस्तद्वचने व्यवस्थितः ॥ २०६ ॥

ததா ஹி ராமோ பரதேந தாம்யதா

ப்ரஸாத்யமானஃ சிரஸா மஹீபதி: 1

ந சைவ சக்ரே கமநாய ஸத்வவான்

மதிம் பிதுஸ்தத்வசநே வ்யவஸ்தித: 11

மிகவும் மனம் வருந்திப்புலம்பும் பரதனால் அவ்வண்ணம் தலையால் வணங்கி ப்ரார்த்தித்துக்கொள்ளப்பட்ட ஸத்வகுணம் நிறைந்த சக்ரவர்த்தித்திருமகன் தந்தையின் வார்த்தையை நிறைவேற்றுவதில் நிலைநின்ற உள்ளத்தனாய் (நகருக்கு) திரும்பி வருவதில் எண்ணத்தைச் செலுத்தவில்லை.

तदद्भुतं स्थैर्यमवेक्ष्य राघवे

समं जनो हर्षमवाप दुःखितः ।

न यात्ययोध्यामिति दुःखितोऽभवत्

स्थिरप्रतिज्ञत्वमवेक्ष्य हर्षितः ॥ २०७ ॥

ததத்புதம் ஸ்தைர்யமவேக்ஷ்ய ராகவே

ஸமம் ஜனோ ஹர்ஷமவாப து:கித: 1

ந யாத்யயோத்யாமிதி து:கிதோ஽பவத்

ஸ்திரபர்திஜ்ஞத்வமவேக்ஷ்ய ஹர்ஷித: 11

ஸ்ரீராமனிடத்தில் அத்தகைய ஆச்சர்யமான உறுதியைப்பார்த்த ஜனங்கள் துக்கப்பட்டாலும் அதே அளவில் மகிழ்ச்சியையும் பெற்றனர். அயோத்திக்கு வரவில்லையே என்று துக்கித்தவர் களானார்கள். ப்ரதிஜ்ஞையில் உறுதியைக்கண்டு மகிழ்ச்சியுற்றனர்.

वसिष्ठस्तु तदा राममुक्त्वा राजपुरोहितः ।

अब्रवीद्धर्मसंयुक्तं पुनरेवापरं वचः ॥ २०८ ॥

வஸிஷ்டஸ்து ததா ராமம் உக்த்வா ராஜபுரோஹித: 1

அப்ரவீத் தர்மஸம்யுக்தம் புநரேவாபரம் வச: 11

அரசரது நலனை முன்கூட்டி அறிவிக்கும் வஸிஷ்டரும் தர்மம் நிறைந்த பலவார்த்தைகளைக் கூறி மேலும் இன்னொரு சொல்லைச் சொன்னார்.

भरतस्य वचः कुर्वन् याचमानस्य राघव ।

आत्मानं नातिवर्तेस्त्वं सत्यधर्मपराक्रम ॥ २०९ ॥

பரதஸ்ய வச: குர்வன் யாசமாநஸ்ய ராகவ 1
ஆத்மாநம் நாதிவர்தேஸ்த்வம் ஸத்யதர்மபராக்ரம 11

உண்மையான தர்மத்தையும் பராக்ரமத்தையும் உடையவனே,
காப்பாற்று என வேண்டுகோளுடன் பொறுப்பை உன்னிடம்
ஸமர்ப்பிக்கும் பரதனுடைய சொற்படி செய்யும் நீ உனக்கே த்ரோஹ
மிழைக்காதவனாக ஆவாய்.

एवं मधुरमुक्तस्तु गुरुणा राघवः स्वयम् ।
प्रत्युवाच समासीनं वसिष्ठं पुरुषर्षभः ॥ २१० ॥

ஏவும் மதுரமுக்தஸ்து குருணா ராகவஸ் ஸ்வயம் 1
ப்ரத்யுவாச ஸமாஸீநம் வஸிஷ்டம் புருஷர்ஷப: 11

இவ்வண்ணம் குருவால் இனிமையாக எடுத்துரைக்கப்பட்ட
புருஷ ச்ரேஷ்டராகிய ஸ்ரீராமர் வீற்றிருக்கும் வஸிஷ்டரிடம் இந்த
பதிலைச்சொன்னார்.

स हि राजा जनयिता पिता दशरथो मम ।
आज्ञातं यन्मया तस्य न तन्मिथ्या भविष्यति ॥ २११ ॥

ஸஹி ராஜா ஜநயிதா பிதா தசரதோ மம 1
ஆஜ்ஞாதம் யந்மயா தஸ்ய ந தந்மித்யா பவிஷ்யதி 11

தந்தையான தசரத சக்ரவர்த்தி என்னையே தோற்றுவித்தவர்.
அவரது உத்தரவு எதுவோ அது என்னால் பொய்யாக ஆக்கப்பட
மாட்டாது.

एवमुक्तस्तु रामेण भरतः प्रत्यनन्तरम् ।
उवाच परमोदारः सूतं परमदुर्मनाः ॥ २१२ ॥

ஏவமுக்தஸ்து ராமேண பரத: ப்ரத்யநந்தரம் 1
உவாச பரமோதார: ஸூதம் பரமதுர்மநா: 11

இவ்வண்ணம் ராமனால் கூறப்பட்டதும் பெரும் வள்ளலான
பரதன் அந்த கூணமே மிகவும் வருந்தியவனாய் ஸாரதியிடம்
கூறினான்.

आर्य प्रत्युपवेक्ष्यामि कुशानास्तर सारथे ।

शेव्ये पुरस्ताच्छालाया यावन्न प्रतियास्यति ॥ २१३ ॥

ஆர்யம் ப்ரத்யுபவேக்ஷ்யாமி குசானாஸ்தர ஸாரதே 1

சேஷ்யே புரஸ்தாத் சாலாயா: யாவந் ப்ரதியாஸ்யதி 11

ஸாரதியே, அண்ணனைக்குறித்து ப்ராயோபவேசம் செய்யப் போகிறேன். தர்ப்பங்களைப் பரப்பிவையும். அவர் வரும்வரை பர்ணசாலையின் முன்பு படுகாடு கிடப்பேன்.

तमुवाच महातेजा रामो राजर्षिसत्तमः ।

ब्राह्मणो ह्येकपाश्वेन नरात्रोद्धुमिहार्हति ॥ २१४ ॥

தமுவாச மஹாதேஜா: ராமோ ராஜர்ஷிஸத்தம: 1

ப்ராஹ்மணோ ஹ்யேகபார்ச்வேந நரான் ரோத்துமிஹர்ஹதி 11

அவனிடம் ராஜ ரிஷிகளுள் சிறந்த தேஜஸ்வியான ராமர் கூறினார், “அந்தணன்ல்லவா ஒரே பக்கமாகப் படுகாடு கிடந்து மனிதர்களை கட்டாயப்படுத்தத் தகுதியுள்ளவன்.

न तु मूर्धाभिषिक्तानां विधिः प्रत्युपवेशने ।

उत्तिष्ठ त्वं महाबाहो मां च स्पृश तथोदकम् ॥ २१५ ॥

ந து மூர்த்தாபிஷிக்தானாம் விதி: ப்ரத்யுபவேசநே 1

உத்திஷ்ட த்வம் மஹாபாஹோ மாம் ச ஸ்ப்ருச ததோதகம் 11

மகுடாபிஷேகம் செய்து கொள்ளும் அரசர்க்குப் படுகாடுகிடக்கச் சட்டம் கிடையாது. நீண்டதோள்கள் உடையவனே, எழுந்திரு, நீரை ஆசமனம் செய்துவிட்டு என்னையும் தொடு.

तमप्रतिमतेजोभ्यां भ्रातृभ्यां रोमहर्षणम् ।

विस्मिताः संगमं प्रेक्ष्य समवेता महर्षयः ॥ २१६ ॥

தமப்ரதிமதேஜோப்யாம் ப்ராத்ருப்யாம் ரோமஹர்ஷணம் 1

விஸ்மிதா: ஸங்கமம் ப்ரேக்ஷ்ய ஸமவேதா: மஹர்ஷய: 11

நிகரற்ற மஹிமைவாய்ந்த அந்த ஸஹோதரர்களால் நடத்தப் படும் மயிர்க்கூச்சலெறியும் வா தப்ரதிவாதங்களைக்கண்டு அங்குள்ள மாமுனிவர்கள் ஆச்சர்யப்பட்டனர்.

तमङ्गे भ्रातरं कृत्वा रामो वचनमब्रवीत् ।

आगता त्वामियं बुद्धिः स्वजा वैनयिकी च या ॥ २१७ ॥

தமங்கே ப்ராதரம் க்ருத்வா ராமோ வசநமப்ரவீத் 1

ஆகதா த்வாமியம் புத்தி: ஸ்வஜா வைநயிகீ ச யா 11

ஸ்ரீராமர் அந்தத்தம்பியை மடியில் அமர்த்திக்கொண்டு, இந்த நற்புத்தி இயற்கையாகவும் கல்வியின் பயனாகவும் உனக்கு அமைந்துள்ளது என மொழிந்தார்.

एवं ब्रुवाणं भरतः कौसल्यासुतमब्रवीत् ।

अघिरोहार्य पादाभ्यां पादुके हेमभूषिते ॥ २१८ ॥

ஏவம் ப்ருவாணம் பரத: கௌஸல்யாஸுதமப்ரவீத் 1

அதிரோஹார்ய பாதாப்யாம் பாதுகே ஹேமபூஷிதே 11

இவ்வாறு மொழிந்த கோசலியின் திருக்குமாரரிடம் பரதர் கூறினார். “ அண்ணா, த ந் க ள் திருவடிகளால் தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பாதுகைகளில் ஏறிக்கொள்ளும்.

एते हि सर्वलोकस्य योगक्षेमं विधास्यतः ।

ஏதே ஹி ஸர்வலோகஸ்ய யோகக்ஷேமம் விதாஸ்யத: 1

இவைகள் அதில உலகங்கட்கும் நற்பலன்களையளிப்பதையும் அவற்றைப் பாதுகாப்பதையும் செய்யப்போகின்றன.

सोऽघिरुह्य नरव्याघ्रः पादुके ह्यवरुह्य च ॥ २१९ ॥

प्रायच्छत्सुमहातैजा भरताय महात्मने ।

ஸோதிருஹ்ய நரவ்யாக்ர: பாதுகே ஹ்யவருஹ்ய ச 11

ப்ராயச்சத் ஸுமஹாதேஜா: பரதாய மஹாத்மநே 1

ஒளிமிகுந்த புருஷ ச்ரேஷ்டரான அந்த ஸ்ரீராமர் ஸ்ரீபாதுகைகளை அணிந்துகொண்டு படிக்கின்றது மஹிமை வாய்ந்த பரதனுக்குத் தந்தார்.

स पादुके संप्रणम्य रामं वचनमब्रवीत् ॥ २२० ॥

चतुर्दश हि वर्षाणि जटाचीरधरो ह्यहम्।

फलमूलाशनो वीर भवेयं रघुनन्दन ॥ २२१ ॥

ஸ பாதுகே ஸம்ப்ரணம்ய ராமம் வசநம்ப்ரவீத் 11

சதுர்தச ஹி வர்ஷாணி ஜடாசீரதரோ ஹ்யஹம் 1

பலமூலாசனோ வீர பவேயம் ரகுநந்த 11

பரதர் ஸ்ரீபாதுகைகளை வணங்கி ஏற்றுக்கொண்டு ராமரிடம் இவ்வசனத்தைக் கூறலுற்றார். “வீரராகிய ரகுலதிலகரே, பதினான்கு ஆண்டுகளும் ஜடையையும் மரவுரியையும் தரித்து பழம் வேர் இவற்றையே உணவாகக்கொண்டவனாய் இருப்பேன்.

तवागमनमाकाङ्क्षिन् वसन् वै नगराद्वहिः ।

तव पादुकयोर्न्यस्तராज्यतन्त्रः परन्तप ॥ २२२ ॥

தவாகமநமாகாங்க்ஷின் வஸன் வை நகராத் பஹி: 1

தவ பாதுகயோர் ந்யஸ்தராஜ்யதந்த்ர: பரந்தப 11

சத்ருக்களைப் பொசுக்க வல்லவரே, உமது ஸ்ரீபாதுகைகளிடம் ராஜ்யபொறுப்பை ஸமர்ப்பித்துவிட்டு உமதுவருகையை எதிர்பார்த்த வண்ணமே நகரத்தைவிட்டு வெளியில் வாஸம் செய்துவருவேன்.

चतुर्दशे हि संपूर्णे वर्षेऽहनि रघूत्तम ।

न द्रक्ष्यामि यदि त्वां तु प्रवेक्ष्यामि हुताशनम् ॥ २२३ ॥

சதுர்தசே ஹி ஸம்பூர்ணே வர்ஷேஹ்நி ரகூத்தம் 1

ந த்ரக்ஷ்யாமி யதி த்வாம் து ப்ரவேக்ஷ்யாமி ஹுதாசநம் 11

ரகுவம்சத்தவருள் சிறந்தவரே, பதினான்கு ஆண்டு பூர்த்தியாகும் தினத்தில் உம்மை நான் காணவில்லையாகில் அக்நியுள் புகுந்து விடுவேன்.

ततः शिरसि कृत्वा तु पादुके भरतस्तदा ।

आरूढ रथं हृष्टः शत्रुघ्नेन समन्वितः ॥ २२४ ॥

ததச் சிரஸி க்ருத்வா து பாதுகே பரதஸ் ததா 1

ஆருரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்ட: சத்ருக்நேந ஸமந்வித: 11

பின்னர் சத்ருக்னனுடன் கூடிய பரதன் மகிழ்ச்சியுற்றவனாய் ஸ்ரீபாதுகைகளைத் தன் சிரஸில் எழுந்தருளச் செய்துகொண்டே தேரில் ஏறிக்கொண்டார்.

स्निग्धगम्भीरघोषेण स्यन्दनेनोपयान् प्रभुः ।

अयोध्यां भरतः क्षिप्रं प्रविवेश महायशाः ॥ २२५ ॥

ஸ்நிக்தகம்ப்ரீரகோஷேண ஸ்யந்தநேநோபயான் ப்ரபு: 1

அயோத்யாம் பரத: க்ஷிப்ரம் ப்ரவிவேச மஹாயசா: 11

மிகப்புகழ் வாய்ந்த அரசகுமாரனாகிய பரதன் இனிமையாயும் கம்பீரமாயுமுள்ள ஒலியையுடைய தேரில் அமர்ந்தவண்ணம் வந்து அயோத்திமாநகருள் பிரவேசித்தனன்.

ततो निक्षिप्य मातृः स अयोध्यायां दृढव्रतः ।

नन्दिग्रामं ययौ तूर्णं शिरस्याधाय पादुके ॥ २२६ ॥

ததோ நிஷிப்ய மாத்ரு: ஸ: அயோத்யாயாம் த்ருடவ்ரத: 1

நந்திக்ராமம் யயௌ தூர்ணம் சிரஸ்யாதாய பாதுகே 11

பின்னர் அயோத்தியில் தாய்மார்களை இருக்கச்செய்துவிட்டு வ்ரதத்தில் உறுதியுடன் ஊன்றி நிற்கும் பரதர் திருப்பாதுகைகளை சிரஸில் வைத்துக்கொண்டு விரைவில் நந்திகிராமத்திற்குச் சென்றார்.

अब्रवीद्दुःखसंतप्तः सर्वं प्रकृतिमण्डलम् ।

छत्रं धारयत क्षिप्रमार्यपादाविमौ मतौ ॥ २२७ ॥

அப்ரவீத் து:கஸந்தப்த: ஸர்வம் ப்ரக்ருதிமண்டலம் 1

சத்ரம் தாரயத க்ஷிப்ரம் ஆர்யபாதாவிமௌ மதௌ 11

பரதன் துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனாய் ப்ரதானிகளிடம் சொன்னான் “ இவை இரண்டும் பூஜிக்கத்தக்க அண்ணனுடைய திருவடிகளாகவே கௌரவிக்கப்படுகின்றவை. சீக்கிரமே திருமுத்துக் குடையை உயர்த்திப் பிடியுங்கள்.

आभ्यां राज्ये स्थितो धर्मः पादुकाभ्यां गुरोर्मम ।

क्षिप्रं संयोजयित्वा तु राघवस्य पुनः स्वयम् ॥ २२८ ॥

चरणौ तौ तु रामस्य द्रक्ष्यामि सहपादुकौ ।

ஆப்யாம் ராஜ்யே ஸ்திதோ தர்ம: பாதுகாப்யாம் குரோர் மம 1

க்ஷிப்ரம் ஸம்யோஜயித்வா து ராகவஸ்ய புநஸ் ஸ்வயம் 11

சரணௌ தௌ து ராமஸ்ய த்ரக்ஷ்யாமி ஸஹபாதுகௌ 1

ஸ்ரீ ராமரது இவ்விருபாதுகைகளாலுமே ராஜ்யத்தில் தர்மம் நிலை நிற்கிறது. வெகு விரைவில் ஸ்ரீ ராமருடைய திருவடிகளுடன் இவற்றை இணைத்துவிட்டுத் திரும்பவும் ஸ்ரீ பாதுகைகளை சாத்திக் கொண்டுள்ள அண்ணாவின் திருவடிகளைக் காண்பவனாவேன்.

राघवाय च संन्यासं दत्त्वेमे वरपादुके ॥ २२९ ॥

राज्यं चेदमयोध्यां च धूतपापो भवामि च ।

ராகவாய ச ஸன்யாஸம் தத்வேமே வரபாதுகே 1

ராஜ்யம் சேதமயோத்யாம் ச தூதபாபோ பவாமி ச 11

என்னிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட இந்த இரு சிறந்த பாதுகைகளையும் அயோத்தியில் இந்த அரசரிமையையும் ஸ்ரீ ராமனிடம் ஸமர்ப்பித்த பின்னர் பாபம் நீங்கப்பெற்றவனாவேன்.”

स वनकलजटाधारी मुनिवेषधरः प्रभुः ॥ २३० ॥

पादुके त्वमिषिच्याथ नन्दिग्रामेऽवसत्तदा ।

सवालव्यजनं छत्रं धारयामास स खयम् ॥ २३१ ॥

ஸ வல்கலஜடாதாரீ முநிவேஷதர: ப்ரபு: 1

பாதுகே த்வபிஷிச்யாத நந்திக்ராமேऽவஸத் ததா 11

ஸவாலவ்யஜநம் சத்ரம் தாரயாமாஸ ஸ ஸ்வயம் 1

மரப்பட்டை உடுத்தி ஜடை தாங்கி முநிவர் வேஷத்தை அணிந்துகொண்ட அரசனாகிய அந்த பரதன் நந்திக்ராமத்தில் ஸ்ரீ பாதுகைகளுக்குத் திருவபிஷேகத்தை நடத்திவிட்டு அங்குவாஸம் செய்தார். சாமரங்களுடன் திருமுத்துக்குடையையுந்தானே ஏந்தினார்.

ततस्तु भरतः श्रीमानमिषिचार्यपादुके ।

तदधीनस्तदा राज्यं कारयामास सर्वदा ॥ २३२ ॥

ததஸ்து பரத: ஸ்ரீமான் அபிஷிச்யார்யபாதுகே 1

தததீநஸ்ததா ராஜ்யம் காரயாமாஸ ஸர்வதா 11

பின்னர் செல்வம் நிறைந்த பரதன் அண்ணாவின் ஸ்ரீ பாதுகைகளுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்துவிட்டு எப்பொழுதுமே அவற்றிற்குக் கீழ்ப்பட்டவனாய் இருந்தவண்ணம் ராஜ்யத்தைப் பரிபாலித்தான்.

तदा हि यत्कार्यमुपैति किञ्चित्

उपायनं चोपहृतं महार्हम् ।

स पादुकाभ्यां प्रथमं निवेद्य

चकार पश्चाद्भरतो यथावत् ॥ २३३ ॥

ததா ஹி யத் கார்யமுபைதி கிஞ்சித்

உபாயநம் சோபஹ்ருதம் மஹார்ஹம் 1

ஸ பாதுகாப்யாம் ப்ரதமம் நிவேத்ய

சகார பச்சாத் பரதோ யதாவத் 11

அச்சமயம் அரசாங்க அலுவல் எதுநேர்ந்தாலும் பெருவிலையுள்ள

காணிக்கை எது வந்தாலும் அவற்றை முதலில் ஸ்ரீபாதுகைகளிடம் தெரிவித்து ஸமர்ப்பித்துவிட்டுப் பின்னரே பரதன் முறைப்படி அரசாங்க கார்யத்தை நடத்தி வந்தார்.

राघवस्त्वथ यातेषु तपस्विषु विचिन्तयन् ।

प्रातिष्ठत स वैदेह्या लक्ष्मणेन च संगतः ॥ २३४ ॥

ராகவஸ்த்வத யாதேஷு தபஸ்விஷு விசிந்தயன் 1

ப்ராதிஷ்டத ஸ வைதேஹ்யா லக்ஷ்மணேந ச ஸங்கத: 11

பின்னர் தபஸ்விகள் சென்றபின் ஸ்ரீராமர் சிந்தித்தவராய் ஸீதை யுடனும் லக்ஷ்மணனுடனும் கூடியவராய் சித்ரகூட மலையிலிருந்து புறப்பட்டார்.

सोऽत्रैराश्रममासाद्य तं ववन्दे महायशः ।

तामत्रिपत्नीं धर्मज्ञामभिचक्राम मैथिली ॥ २३५ ॥

ஸோ஽த்ரேராச்ரமமாஸாத்ய தம் வவந்தே மஹாயசா: 1

தாமத்ரிபத்னீம் தர்மஜ்ஞாம் அபிசக்ராம மைதிலீ 11

புகழ்பெற்ற அவர் அத்ரிமுனிவர் ஆச்ரமம் சென்றடைந்து அவரை வணங்கினார். ஸீதையும் தர்மமற்றிந்த அவர் தர்மபத்தினியான அநஸூயையிடம் விநயத்துடன் நெருங்கிச்சென்றார்.

सा वस्त्रमङ्गरागं च भूषणानि स्रजस्तथा ।

मैथिली प्रतिजग्राह प्रीतिदानमनुत्तमम् ॥ २३६ ॥

ஸா வஸ்த்ரமங்கராகம் ச பூஷணாநி ஸ்ரஜஸ்ததா 1

மைதிலீ ப்ரதிஜக்ராஹ ப்ரீதிதாநமநுத்தமம் 11

அந்த ஸீதை (அவளிடமிருந்து) அன்பளிப்பான சிறந்த ஆடை, திருமேனிப்பூச்சு, திருவாபரணங்கள், மாலைகள் இவைகளைப்பெற்றுக் கொண்டாள்.

श्रूयतामिति चोक्त्वा वै कथयामास तां कथाम् ।

मिथिलाधिपतिर्वीरो जनको नाम धर्मवित् ॥ २३७ ॥

சூருயதாமிதி சோக்த்வா வை கதயாமாஸ தாம் கதாம் 1

மிதிலாதிபதிர் வீரோ ஜனகோ நாம தர்மவித் 11

“கேட்க்கப்பட்டும்” எனக்கூறி ஸீதை அந்தக்கதையைக்

கூறலுற்றாள், “மிதிலையின் அரசனாக வீரரும் தர்மமறிந்தவருமான ஜனகர் என்பார் இருந்து வந்தார்.

तस्य लाङ्गलहस्तस्य कर्षतः क्षेत्तमण्डलम् ।

अहं किलोत्थिता भिक्षा जगतीं नृपतेः सुता ॥ २३८ ॥

தஸ்ய லாங்கலஹஸ்தஸ்ய கர்ஷத: கேஷத்ரமண்டலம் 1

அஹம் கிலோத்திதா பித்வா ஜகதீம் ந்ருபதேஸ் ஸுதா 11

அவர் ஏரைக்கைபிடித்து உழுதுகொண்டிருக்கையில் நான்

பூமியைப் பிளந்துகொண்டு அம்மன்னர்க்குப் பெண்ணாகத்
தோன்றினேன்.

स मां दृष्ट्वा नरपतिर्मुष्टिविक्षेपतत्परः ।

अनपत्येन च स्नेहादंकमारोप्य च स्वयम् ॥ २३९ ॥

ममेयं तनयेत्युक्त्वा स्नेहो मयि निपातितः ।

ஸ மாம் த்ருஷ்ட்வா நரபதிர் முஷ்டிவிக்ஷேபதத்பர: 1

அநபத்யேந ச ஸ்நேஹாதங்கமாரோப்ய ச ஸ்வயம் 11

மமேயம் தநயேத்யுக்த்வா ஸ்நேஹோ மயி நிபாதித: 1

கைப்பிடியளவு விதை தெளிப்பதில் ஈடுபட்ட அம்மன்னர்

என்னைக்கண்டதும் எடுத்துக்கொண்டார். தானே என்னை மடியில்
எடுத்து வைத்துக்கொண்டு பிள்ளையில்லாத அவரால் மிக அன்பின்
காரணமாக “இவளே என் மகள்” என்று என்னிடம் அதிக
வாஞ்சை செலுத்தப்பட்டது.

दत्ता चास्मीष्ट्वेद्वै ज्येष्ठायै पुण्यकर्मणा ॥ २४० ॥

तया संभाविता चास्मि स्निग्धया मातृगौरवात् ।

தத்தா சாஸ்மி இஷ்ட எத் தேவ்யை ஜ்யேஷ்டாயை புண்யகர்மணா ॥

தயா ஸம்பாவிதா சாஸ்மி ஸ்நிக்தயா மாத்ருகௌரவாத் ।

புண்யசாலியான அவரால் அன்புடன் தமது முத்த மஹிஷிக்கு நான் அளிக்கப்பட்டேன். வாஞ்சையுள்ள அவளாலும் தாயின் பெருமைபுடன் உயர்வாக வளர்க்கப்பட்டேன்.

पतिसंयोगसुलभं वयो दृष्ट्वा च मे पिता ॥ २४१ ॥

चिन्तार्णवगतः पारं नाससादाप्लवो यथा ।

பதிஸம்யோகஸுலபம் வயோ த்ருஷ்ட்வா ச மே பிதா ॥

சிந்தார்ணவகத: பாரம் நாஸஸாதாபல்வோ யதா ।

கண்வனுடன் சேர்ந்து வாழத்தக்க எனது வயதைக்கண்ட எனது தந்தை சிந்தனைக்கடலில் ஆழ்ந்தவராய் ஓடமில்லாதவன்போல் கரைகாண இயலாதவராயிருந்தார்.

तद्वनुः प्राप्य मे पित्वा व्याहृतं सत्यवादिना ॥ २४२ ॥

इदं च धनुरुद्यम्य सज्यं यः कुरुते नरः ।

तस्य मे दुहिता भार्या भविष्यति न संशयः ॥ २४३ ॥

தத்தநு: ப்ராப்ய மே பித்ரா வ்யாஹ்ருதம் ஸத்யவாதிநா ॥

இதம் ச தநுருத்யம்ய ஸஜ்யம் ய: குருதே நர: ।

தஸ்ய மே துஹிதா பார்யா பவிஷ்யதி ந ஸம்சய: ॥

அத்தகைய வில்லொன்றைப் பெற்ற, உண்மையே பேசும் எனது தந்தையால் “ இவ்வில்லைத் தூக்கி எந்த மனிதன் நானேற்று கிருளுே அவனுக்கு என் மகள் மனைவியாவாள். ஐயமில்லை ” எனப்பட்டது.

सुदीर्घस्य तु कालस्य राघवोऽयं समागतः ।

तैन पूरयता वेगान्मध्ये भग्नं द्विधा धनुः ॥ २४४ ॥

மம பித்ரா த்வஹ் டத்தா ராமாய விதிதாத்மநே ।

ஸுதீர்க்கஸ்ய து காலஸ்ய ராகவோயம் ஸமாகதத: ।

தேந பூரயதா வேகாத் மத்யே பக்நம் த்விதா தநு: ॥

மம பித்ரா த்வஹம் தத்தா ராமாய விதிதாத்மநே 1

நீண்டகாலத்திற்குப் பிறகு இந்த ரகுவம்ச திலகர் வந்தருளினார். இவர் வேகமாக வளைக்கும்பொழுது அந்த வில் மத்தியில் இரண்டாக முறிந்துபோயிற்று. ஸ்ரீராமருக்கு என் தந்தையால் நான் தானம் செய்யப்பட்டேன்.”

ततो रात्र्यां व्यतीतायामभिविच्य हुताग्निकान् ॥ २४५ ॥

ஆபுச்சேதாந் நரவ்யாக்ரௌ தாபஸான் வனகோசரான் ।

ததோ ராத்ர்யாம் வ்யதீதாயாம் அபிவிச்ய ஹுதாக்நிகான் ॥

ஆப்ருச்சேதாம் நவ்யாக்ரௌ தாபஸான் வனகோசரான் ।

பிறகு இரவு கழிந்ததும் ஸ்நானம் செய்து அக்நியில் ஹோமம் செய்து முடித்த வனவாஸிகளான தபஸ்விகளிடம் ஆண் புலிகளிரு வரும் விடைபெற்றுக்கொண்டனர்.

तावूचुस्ते वनचरास्तापसा धर्मचारिणः ॥ २४६ ॥

ஏஷ பந்தா மஹர்ஷீணாம் பலான்யாஹரதாம் வநே ।

அனெந து வந் துர்ந் ரா஘வ தை ஷமஸ் ॥ २४७ ॥

தாவூசுஸ்தே வநசரா: தாபஸா தர்மசாரிணை: ॥

ஏஷ பந்தா மஹர்ஷீணாம் பலான்யாஹரதாம் வநே ।

அநேந து வநம் துர்கம் கந்தும் ராகவ தே க்ஷமம் ॥

வனத்திலேயே இருந்து தர்மமநுஷ்டிக்கும் அந்த தபஸிகள், “ராகவா, காட்டில் பழம் சேகரிக்கும் முனிவரது பாதை இது. செல்ல

முடியாத இக்காட்டினுள் இந்த வழியாக செல்வது உனக்கு எளிது”
எனக்கூறினர்.

इतीव तैः प्राञ्जलिभिस्तपस्विभिः

द्विजैः कृतस्वस्त्ययनः परंतपः ।

वनं सभार्यः प्रविवेश राघवः

सलक्ष्मणः सूर्य इवाभ्रमण्डलम् ॥ २४८ ॥

இதீவ தை: ப்ராஞ்ஜலிபிஸ் தபஸ்விபி:

த்விஜை: கருதஸ்வஸ்த்யயந: பரந்தப: ।

வநம் ஸபார்ய: ப்ரவிவேச ராகவ:

ஸலக்ஷ்மண: ஸூர்ய இவாப்ரமண்டலம் ॥

இவ்வண்ணம் கைகூப்பியவர்களான அந்தத் தபசிகளால்
மங்களவாழ்த்துக்கள் கூறப்பட்டு ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட ஸ்ரீராமர்
ஸீதை லக்ஷ்மணன் இவர்களுடன் கூடியவராய் ஸூர்யன் மேக
மண்டலத்துள் புருவதுபோல் அந்த வனத்தினுள் ப்ரவேசித்தார்.

அயோத்யாகாண்டம் முற்றும்.

॥ श्रीः ॥

श्रीवाल्मीकिरामायणरत्नाकरे
आरण्यकाण्ड-किष्किन्धाकाण्डमणिः ॥

ஸ்ரீ வால்மீகி ராமாயண ரத்நாகரம்

ஆ ர ண் ய க ண் ட

கிஷ்கிந்தாகாண்ட மணிகள்

[தேவநாகரியிலும் தமிழிலும்]

ஸ்ரீ உப. வே. M. S. ராஜகோபாலாசார்யர் ஸ்வாமி (சிரோமணி)
அவர்களின் தமிழ் பொழிப்புரையுடனும்,

சேங்காவிபுரம் உபந்யாஸக சக்ரவர்த்தி
ப்ரஹ்மஸ்ரீ அனந்தராம தீக்ஷிதர் அவர்களின்
முகவுரையுடனும் கூடியது.

ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீராமநவமி உத்ஸவ ஸமாஜத்தாரால்
வெளியிடப்பட்டது.

ஸ்ரீ வாணீ விலாஸ் பிரஸ், ஸ்ரீரங்கம்.

1967

॥ ११ ॥

சீகாந்தாஸ்தாசுரகிரிமலாநி

॥ அஸிமதாஸ்தாஸுரகிரி-தாஸ்தாஸுர

மீதாஸ்தாஸுர கலாஸ்தாஸுர கிரிமலாநி

அஸிமதாஸுர கலாஸ்தாஸுர

மீதாஸுர அஸிமதாஸுர கிரிமலாநி

[சீகாந்தாஸுர கிரிமலாநி]

(சீகாந்தாஸுர) கிரிமலாநி கிரிமலாநி கிரிமலாநி 2. M. கலாஸுர

கலாஸுர கலாஸுர கலாஸுர கலாஸுர

கலாஸுர கலாஸுர கலாஸுர கலாஸுர

கலாஸுர கலாஸுர கலாஸுர கலாஸுர

கலாஸுர கலாஸுர கலாஸுர கலாஸுர

கலாஸுர கலாஸுர கலாஸுர கலாஸுர

கலாஸுர கலாஸுர கலாஸுர கலாஸுர

கலாஸுர கலாஸுர கலாஸுர கலாஸுர

॥ श्रीः ॥

श्रीसीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेत श्रीरघुनन्दनपरब्रह्मणे नमः ॥

श्रीमद्वाल्मीकिरामायणरत्नाकरे

आरण्यकाण्डमणिः ॥

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயண ரத்நாகரத்தில்

ஆரண்யகாண்டமணி

प्रविश्य तु महारण्यं दण्डकारण्यमात्मवान् ।

ददर्श रामो दुर्धर्षस्तापसाश्रममण्डलम् ॥ १ ॥

ப்ரவிச்ய து மஹாரண்யம் தண்டகாரண்யமாத்மவான் 1

ததர்ச ராமோ துர்தர்ஷ: தாபஸாச்ரமமண்டலம் 11

மனவலிமை மிக்கவரும் பிறரால் எதிர்க்க முடியாதவருமான
ஸ்ரீ ராமர் தண்டகாரண்யமெனும் பெருங்காட்டில் புகுந்து தபஸ்வி
கனது ஆச்ரமங்களைக் கண்டார். (1)

ते तं सोममिवोद्यन्तं दृष्ट्वा बै धर्मचारिणः ।

लक्ष्मणं चैव दृष्ट्वा तु वैदेहीं च यशस्विनीम् ॥ २ ॥

मङ्गलानि प्रयुञ्जानाः प्रत्यगृह्णन् ददव्रताः ।

தே தம் ஸோமமிவோத்யந்தம் த்ருஷ்ட்வா வை தர்மசாரிண: 1

லக்ஷ்மணம் சைவ த்ருஷ்ட்வா து வைதேஹீம் ச யசஸ்வினீம் 11

மங்களானி ப்ரயுஞ்ஜாநா: ப்ரத்யக்ருஹ்ணண் த்ருடவ்ரதா: 1

உறுதியான வ்ரதமும் தர்மாநுஷ்டானமுமுடைய அத்
தபஸ்விகள் உதிக்கும் பூர்ண சந்திரனைப்போன்ற ஸ்ரீ ராமரையும்
லக்ஷ்மணனையும் புகழ்மிக்க விதேஹ ராஜகுமாரியையும் கண்டதும்
மங்கள வாழ்த்துக்களைக்கூறி வரவேற்றனர். (2)

कृतातिथ्योऽथ रामस्तु सूर्यस्योदयनं प्रति ॥ ३ ॥

आमन्थ स मुनीन् सर्वान् वनमेवान्वपद्यत ।

க்ருதாதித்தியோ஽த ராமஸ்து ஸுரீர்யஸ்யோதயநம் ப்ரதி ॥

ஆமந்தர்ய ஸ முநீன் ஸர்வான் வநமேவான்வபத்யத ॥

(அவர்களது) அதிதிஸுத்காரத்தை ஏற்றுக்கொண்ட ஸ்ரீராமர் ஸுரீர்யோதய வேளையில் அவர்கள் எல்லாரிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு வனத்துக்குள் புகுந்தார். (3½)

ददर्श गिरिशृङ्गाभं पुरुषादं महास्वनम् ॥ ४ ॥

हत्वा तु तं भीमवलं विराधं राक्षसं वने ।

आश्रमं शरभङ्गस्य राघवोऽभिजगाम ह ॥ ५ ॥

ததர்ச கிரிச்ருங்காபம் புருஷாதம் மஹாஸ்வநம் ॥

ஹத்வா து தம் பீமபலம் விராதம் ராக்ஷஸம் வநே ॥

ஆஸ்ரமம் சரபங்கஸ்ய ராகவோபிஜகாம ஹ ॥

காட்டில் மலைச்சிகரம்போன்றவனும் பெருங்கூச்சலிடுபவனும் மனிதர்களைத் தின்பவனும் பயம் தரும் பலம் மிகுந்தவனுமான விராதனையும் அரக்கனை அழித்துவிட்டு சரபங்கரது ஆச்ரமத்தை டோக்கி ராமர் வனக்கததுடன் சென்றார். (5)

ततोऽग्निं सुसमाधाय हुत्वा चाज्येन मन्त्रवित् ।

शरभङ्गो महातेजाः प्रविवेश हुताशनम् ॥ ६ ॥

ததோ஽க்நிம் ஸுஸமாதாய ஹுத்வா சாஜ்யேந மந்த்ரவித் ॥

சரபங்கோ மஹாதேஜா: ப்ரவிவேச ஹுதாசநம் ॥

மந்த்ரமறிந்த சரபங்கர், ஸ்ரீராமர் அங்கு வந்ததும் அக்னியை ஸமித்துக்களால் ஜ்வலிக்கச்செய்து நெய்யால் ஆஹுதி கொடுத்து அந்த அக்ரியுள் புகுந்துவிட்டார். (6)

दत्त्वाऽभयं चापि तपोधनानां

धर्मे धृतात्मा सह लक्ष्मणेन ।

तपोधनैश्चापि सभाज्यवृत्तः

सतीक्ष्णमेवाभिजगाम वीरः ॥ ७ ॥

தத்வா஽பயம் சாபி தபோதநாநாம்

தர்மே த்ருதாத்மா ஸஹ லக்ஷ்மணோனே 1

தபோதஸ்சாபி ஸபாஜ்ய வ்ருத்த:

ஸுதீக்ஷணமேவாபிஜகாம வீர: 11

தவத்தையே சிறந்த செல்வமாகக் கருதும் முநிவர்களாலும் போற்றப்படும் சரிதத்தையுடைய வீரராகிய ஸ்ரீராமர் தபஸ்விகளுக்கு அரக்கரிடமிருந்து அபயமளித்து தர்மத்தில் நிலைத்தமனத்தினராய் லக்ஷ்மணனுடன் கூட ஸுதீக்ஷண முனிவரைச் சென்று அடைந்தார். (7)

सुतीक्ष्णेनाभ्यनुज्ञातं प्रस्थितं रघुनन्दनम् ।

हृद्यया सिग्धया वाचा भर्तारमिदमब्रवीत् ॥ ८ ॥

ஸுதீக்ஷணோநாப்யநுஜ்ஞாதம் ப்ரஸ்திதம் ரகுநந்தநம் 1

ஹ்ருத்யயா ஸ்நிக்தயா வாசா பர்தாரமிதமப்ரவீத் 11

ஸுதீக்ஷணரால் வழியனுப்பப்பட்டுப் புறப்பட்ட ஸ்ரீராமரிடம் ஸ்ரீ ஸீதை மனப்பூர்வமாயும் அன்பு கலந்ததாயுமுள்ள குரலில் கூறினாள். (8)

मिथ्यावाक्यं परमकं तस्मादगुरुतराबुभौ ।

परदाराभिगमनं विना वैरं च रौद्रता ॥ ९ ॥

மித்யாவாச்யம் பரமகம் தஸ்மாத் குருதராவுபௌ 1

பரதாராபிகமநம் விநா வைரம் ச ரௌத்ரதா 11

பொய் வார்த்தை பெரிய குற்றம், அதனிலும் பெரிய குற்றம் பிறர் மனைவியைத் தீண்டல், விரோதமின்றியே பயங்கரத் தோற்றத்துடன் இருப்பது எனும் இரண்டும். (9)

श्रुत्वा धर्मे स्थितो रामः प्रत्युवाचाथ मैथिलीम् ।

अप्यहं जीवितं जहां त्वां वा सीते सलक्ष्मणाम् ॥ १० ॥

न तु प्रतिज्ञां संश्रुत्य ब्राह्मणेभ्यो विशेषतः ।

ச்ருத்வா தர்மே ஸ்திதோ ராம: ப்ரத்யுவாசாத மைதிலீம் 1

அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம் த்வாம் வா ஸீதே ஸலக்ஷ்மணாம் 11

ந் து ப்ரதிஜ்ஞாம் ஸர்ச்ருத்ய ப்ராஹ்மணேப்யோ விசேஷத: 1

அதைக்கேட்ட பின் தர்மத்தில் நிலைத்து நிற்கும் ஸ்ரீராமர் கூறுவார், “ஸீதே, உயிரையும் விடுவேன், லக்ஷ்மணனுடன் உன்னை யும் துறப்பேன். ஆனால் வாக்குறுதியை, அதிலும் அந்தணர்க் களித்த வாக்கைக் காப்பாற்றாதுவிட மாட்டேன். (10½)

अग्रतः प्रययौ रामः सीता मध्ये सुमध्यमा ॥ ११ ॥

पृष्ठतस्तु धनुष्याणिर्लक्ष्मणोऽनुजगाम ह ।

அக்ரத: ப்ரயயௌ ராம: ஸீதா மத்யே ஸுமத்யமா 11

ப்ருஷ்டதஸ்து தனுஷ்பாணி: லக்ஷ்மணோனுஜகாம ஹ 1

முதலில் ஸ்ரீராமர் அழகாகநடந்து சென்றார், இடையில் அழகிய இடை உடைய ஸ்ரீஸீதை சென்றாள், அவர்கள் பின் வில்லைக்கையில் ஏந்தியவராய் லக்ஷ்மணன் சென்றார். (11½)

सुतीक्ष्णः प्रत्युवाचेदं ग्रीतो दशरथात्मजम् ॥ १२ ॥

यदि बुद्धिः कृता द्रष्टुमगस्त्यं तं महामुनिम् ।

अथैव गमने बुद्धिं रोचयस्व महायशः ॥ १३ ॥

ஸுதீக்ஷண: ப்ரத்யுவாசேதம் ப்ரீதோ தசரதாத்மஜம் 11

யதி புத்தி: க்ருதா த்ரஸ்த்யம் தம் மஹாமுநிம் 1

அத்யைவ கமநே புத்திம் ரோசயஸ்வ மஹாயச: 11

ஸுதீக்ஷணர் ஸ்ரீராமனிடம், “அகஸ்த்ய மஹர்ஷியை தர்சனம் செய்யும் எண்ணம் தோன்றியதானால் இப்பொழுதே புறப்படுவதில் மனதைச் செலுத்து” என பிரீதியுடன் கூறினார். (13)

एवमुक्त्वा महाबाहुरगस्त्यं सूर्यवर्चसम् ।

जग्राह परमप्रीतस्तस्य पादौ परंतपः ॥ १४ ॥

ஏவமுக்த்வா மஹாபாஹு: அகஸ்த்யம் ஸூர்யவர்சஸம் 1

ஜக்ராஹு பரமப்ரீத: தஸ்ய பாதௌ பரந்தப: 11

இவ்வாறு கூறிய வீரரான ஸ்ரீராமர் ஸூர்யனது ஒளியையுடைய அகஸ்த்யரை அணுகி அவரது பாதங்களில் வணங்கினார். (14)

तदनुस्तौ च तूणीरौ शरं खड्गं च मानद ।

जयाय प्रतिगृहीन्व वज्रं वज्रधरो यथा ॥ १५ ॥

தத் தநுஸ்தௌ ச தூணீரௌ சரம் கட்கம் ச மானத 1

ஜயாய ப்ரதிக்ருஹ்ணீஷ்வ வஜ்ரம் வஜ்ரதரோ யதா 11

பெருமையளிப்பவனே, வஜ்ராயுதத்தை இந் த்ரன் பெற்றுக் கொண்டதுபோன்று நீயும் அத்தகைய வில்லையும் பாணப்பெட்டிகளையும் அம்பையும் பட்டாக்கத்தியையும் வெற்றிபெறுவதன் பொருட்டு வாங்கிக்கொள். (15)

अगस्त्येनैवमुक्तस्तु रामः सौमित्रिणा सह ।

अथ पञ्चवटीं गच्छन्नन्तरा रघुनन्दनः ॥ १६ ॥

आससाद महाकायं गृध्रं भीमपराक्रमम् ।

स तं पितृसखं बुद्ध्वा पूजयामास राघवः ॥ १७ ॥

அகஸ்த்யேநைவமுக்தஸ்து ராம: ஸௌமித்ரிண ஸஹ 1

அத பஞ்சவடம் கச்சன் அந்தரா ரகுநந்தந: 11

ஆஸஸாத மஹாகாயம் க்ருத்ரம் பீமபராக்ரமம் 1

ஸ தம் பித்ருஸகம் புத்வா பூஜயாமாஸ ராகவ: 11

அகஸ்த்யரால் இவ்வாறு கூறப்பட்ட ரகுவம்சத்தைமகிழ்விக்கும் ஸ்ரீராமர் லக்ஷ்மணனுடன்கூட பஞ்சவடிக்குச் செல்லுகையில் மத்தியில் பெரிய மேனியுடையவரும் பயங்கரமான வீரச்செயல் புரிபவருமான ஜடாயு எனும் கழுகைச் சந்தித்தார். அவர் தம் தந்தையின் நண்பர்என அறிந்ததும் அவரைப் பூஜித்தார். (16-17)

एवमुक्तस्तु रामेण लक्ष्मणः संयताञ्जलिः ।

सीतासमक्षं काकुत्स्थमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १८ ॥

ஏவமுக்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணஸ்ஸம்யதாஞ்ஜலி: 1

ஸீதாஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்தம் இதம் வசநமப்ரவீத் 11

ஸ்ரீராமரால் இவ்வாறு கூறப்பட்ட லக்ஷ்மணன் கைகூப்பிய வராய் ஸீதையின் முன்னிலையில் ஸ்ரீராமரிடம் இவ்வார்த்தையை மொழிந்தார். (18)

परवानस्मि काकुत्स्थ त्वयि वर्षशतं स्थिते ।

स्वयं तु रुचिरे देशे क्रियतामिति मां वद ॥ १९ ॥

பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த த்வயி வர்ஷசதம் ஸ்திதே ॥

ஸ்வயம் து ருசிரே தேசே க்ரியதாமிதி மாம் வத ॥

ஸ்ரீராமா, நூறாண்டும் நீரெழுந்தருளியிருக்கையில் நான்ஏவித்
துச் செய்யும் தொண்டனே. உமக்குப்பிடித்த இடத்தில் பர்ணசாலை
அமைக்கப்படவேண்டும் என என்னை நியமிப்பீராக. (19)

इहाश्रमपदं सौम्य यथावत्कर्तुमर्हसि ।

एवमुक्तस्तु रामेण लक्ष्मणः परवीरहा ॥ २० ॥

अचिरेणाश्रमं भ्रातृश्चकार सुमहाबलः ।

இஹாச்ரமபதம் ஸௌம்ய யதாவத் கர்த்துமர்ஹஸி ॥

ஏவமுக்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மண: பரவீரஹா ॥

அசிரேணாச்ரமம் ப்ராதுச்சகார ஸுமஹாபல: ॥

‘அழகனே, இங்கு ஆச்ரமஸ்தானத்தை முறைப்படி நிருமிப்பா
யாக’ இவ்வண்ணம் ஸ்ரீராமரால் கூறப்பட்டதும் எதிரி வீரர்களை
அழிக்கவல்ல மஹாபலசாலியான லக்ஷ்மணர் விரைவில் அண்ணனின்
பொருட்டு ஆச்ரமத்தை நிருமித்தார். (20)

वसतस्तस्य तु सुखं राघवस्य महात्मनः ॥ २१ ॥

शरद्वयपाये हेमन्तः ऋतुरिष्टः प्रवर्तते ।

வஸதஸ்தஸ்ய து ஸுகம் ராகவஸ்ய மஹாத்மந: ॥

சரத்வ்யபாயே ஹேமந்த: ருதுரிஷ்ட: ப்ரவர்ததே ॥

அங்கு மஹிமை வாய்ந்த ஸ்ரீராமர் ஸுகமாக வளிக்கையில்
சரத்காலம் சென்றது யாவரும் உவந்த ஹேமந்தருது தொடங்கியது.

स कदाचित्प्रभातायां सौमित्रिरिदमब्रवीत् ॥ २२ ॥

अत्यन्तसुखसंवृद्धः सुकुमारः सुखोचितः ।

कथं न्वपररात्रेषु सरयुमवगाहते ॥ २३ ॥

ஸ கதாசித் ப்ரபாதாயாம் ஸௌமித்ரிநிதம்ப்ரவீத் ॥

அத்யந்தஸுகஸம்வ்ருத்த: ஸுகுமார: ஸுகோசித: 1

கதம் நு அபரராத்ரேஷு ஸரயூமவகாஹதே ॥

அந்த லக்ஷ்மணர் ஒருநாள் விடியற்காலையில் இதனைக்கூறினார், “மிகவும் செல்லமாக வளர்க்கப்பட்டவரும், மென்மையானவரும், ஸுகமாகவே இருக்கத்தக்கவருமான பரதன் பின்னிரவுகளில் எப்படித்தான் ஸரயூநதியில் ஸ்நானம் செய்கிறாரோ? (22-23)

भर्ता दशरथो यस्याः साधुश्च भरतः सुतः ।

कथं नु साम्बा कैकेयी तादृशी क्रूदशिनी ॥ २४ ॥

பர்த்தா தசரதோ யஸ்யா: ஸாதுச்ச பரதஸ்ஸுத: 1

கதம் நு ஸாம்பா கைகேயீ தாத்ருசீ க்ருதர்சிநீ ॥

தசரதரைக் கணவனாகவும் ஸ்தாசார சீலனான பரதனைப்புத்ரனாகவும் பெற்ற தாயான கைகேயீ அத்தகைய கொடிய நோக்கம் கொண்டவளாக எவ்வாறு ஆயினளோ? (24)

इत्येवं लक्ष्मणे वाक्यं स्नेहाद्ब्रुवति धार्मिके ।

परिवादं जनन्यास्तमसहब्राघवोऽब्रवीत् ॥ २५ ॥

இத்யேவம் லக்ஷ்மணே வாக்யம் ஸ்நேஹாத் ப்ருவதி தார்மிகே 1

பரிவாதம் ஜநந்யாஸ்தமஸஹன் ராகவோப்ரவீத் ॥

இவ்வாறு தார்மிகனான லக்ஷ்மணன் அன்பால் கூறுகையில் தாயான கைகேயிமீது அவதூறைப் பொறுக்காத ஸ்ரீராமன் கூறினார். (25)

न तेऽम्बा मध्यमा तात गर्हितव्या कथंचन ।

कदा न्वहं समेष्यामि भरतेन महात्मना ।

शत्रुघ्नेन च वीरेण त्वया च रघुनन्दन ॥ २६ ॥

ந தேம்பா மத்யமா தாத கர்ஹிதவ்யா கதம்சந 1

கதா ந்வஹம் ஸமேஷ்யாமி பரதேன மஹாத்மாநா 1

சத்ருக்நேந ச வீரேன த்வயா ச ரகுநந்தந ॥

குழந்தாய், நடுவிலாய்ச்சியாம் கைகேயி உன்னால் எவ்விதத் தாலும் இகழ்ப்பட்டத்தக்கவளல்ல. மஹிமை வாய்ந்த பரதனுடனும்

வீரன சத்ருக்னனுடனும் உன்னுடனும் நான் கூடிவாழ்வது
என்றோ ? (26)

तथासीनस्य रामस्य कथासंसक्तचेतसः ।

सा तु शूर्पणखा नाम राक्षसी वाक्यमब्रवीत् ॥ २७ ॥

ததாஸீநஸ்ய ராமஸ்ய கதாஸம்ஸக்த சேதஸ: 1

ஸா து தூர்பணகா நாம ராக்ஷஸீ வாಕ್யமப்ரவீத் 11

அவ்வாறு ஸ்ரீராமர் ஸம்பாஷணத்தில் மனத்தை ஈடுபடுத்தி
யிருக்கையில் தூர்ப்பணகை எனப் ப்ரஸித்தமான அரக்கி இச்சொல்லைச்
சொன்னாள். (27)

चिराय भव मे भर्ता सीतया किं करिष्यसि ।

इत्युक्त्वा मृगशाबाक्षीमलातसदृशैक्षणा ॥ २८ ॥

अभ्यधावत्सुसंकुद्रा महोन्का रोहिणीमिव ।

சிராய பவ மே பர்தா ஸீதயா கிம் கரிஷ்யஸி 1

இத்யுக்த்வா ம்ருகசாபாக்ஷீ மலாதஸத்ருசேக்ஷணா 11

அப்யதாவத் ஸுஸம்க்ருத்தா மஹோல்கா ரோஹிணீமிவ 1

“நீ தீர்க்க காலம் எந்தன் கணவனாக இரு ஸீதையால் நீ
என்ன செய்யப் போகிறாய்” என்று கூறி விண்ணிலிருந்து விழும் எரி
நகைத்ரம் ரோஹிணீ நகைத்ரத்தின்மேல் பாய்வதுபோல கொள்ளிக்
கண்களையுடைய அவ்வரக்கி இளமானிளதுபோன்ற கண்ணை
யுடைய ஸீதையை நோக்கி ஓடினாள். (28)

उद्धृत्य खङ्गं चिच्छेद कर्णनासं महाबलः ॥ २९ ॥

உத்த்ருத்ய கட்கம் சிச்சேத கர்ணநாஸம் மஹாபல: 11

பலசாலியான லக்ஷ்மணன் பட்டாக்கத்தியை உருவி அவளது
காதுகளையும் முக்கையும் அறுத்தான். (29)

ततः सभार्य भयमोहमूर्छिता

सलक्ष्मणं राघवमागतं वनम् ।

विरूपणं चात्मनि शोणितोक्षिता

अशंस सर्वं भगिनी खरस्य सा ॥ ३० ॥

தத: ஸபார்யம் பய மோஹமூர்ச்சிதா

ஸலக்ஷ்மணம் ராகவமாகதம் வநம் 1

விருபணம் சாத்த்மநி சோணிதோக்ஷிதா

சசம்ஸ ஸர்வம் பகிநீ கரஸ்ய ஸா 11

பின் கரனது ஸஹோதரியான அவள் பயத்தாலும் மோஹத் தாலும் அறிவிழந்தவளாயும் ரத்தத்தினால் நனைக்கப்பட்டவளாயும் கரனிடம் சென்று, ஸ்ரீராமர் ஸ்தையுடனும் லக்ஷ்மணனுடனும் காட்டிற்கு வந்துள்ளதையும் தன் அழகை அழித்ததையும் கூறினாள்.

ततस्तद्राक्षसं सैन्यं घोरवर्मायुधध्वजम् ।

निर्जगाम जनस्थानान्महानादं महाजवम् ॥ ३१ ॥

ததஸ்தத்ராக்ஷஸம் ஸைன்யம் கோரவர்மாயுதத்வஜம் 1

நிர்ஜகாம ஜனஸ்தாநாத் மஹாநாதம் மஹாஜவம் 11

பின்னர் பயங்கரமான கவசம் ஆயுதங்கள் கொடி இவற்றை யுடையதும் கடும் வேகமும் பேரிரைச்சலும் உள்ளதுமான அந்த அரக்கரது படை ஜனஸ்தானத்திலிருந்து கிளம்பியது. (31)

अर्धाधिकमुहूर्तेन रामेण निशितैः शैरैः ।

चतुर्दश सहस्राणि रक्षसां भीमकर्मणाम् ॥ ३२ ॥

खरदूषणमुख्यानां निहतानि महाहवे ।

அர்த்தாதிகமுஹுர்த்தேந ராமேண நிசிதை: சரை: 1

சதுர்தச ஸஹஸ்ராணி ரக்ஷஸாம் பீமகர்மணாம் 11

கரதுஷணமுக்யாநாம் நிஹதானி மஹாஹவே 1

ஒன்றரை முஹுர்த்தத்ததுள் கரன், தூஷணன் உள்ளிட்டவரும் பயங்கரச் செயல்புரிபவருமான பதிநான்கு ஆயிரம் அரக்கர்கள் அப்பெரும் போரில் ஸ்ரீராமரால் கூரிய அம்புகளால் கொல்லப் பட்டனர். (32)

तं दृष्ट्वा शत्रुहन्तारं महर्षीणां सुखावहम् ॥ ३३ ॥

बभूव हृष्टा वैदेही भर्तारं परिष्वजे ।

தம் த்ருஷ்ட்வா சத்ருஹந்தாரம் மஹர்ஷீணாம் ஸுகாவஹம் 11

பபுவ ஹ்ருஷ்டா வைதேஹீ பர்தாரம் பரிஷஸ்வஜே 1

சத்ருக்களை அழித்து மஹர்ஷிகளுக்கு இன்பமளித்த ஸ்ரீராமனைப் பார்த்ததும் ஸீதை மனமகிழ்ந்தவளானாள்; காதலனையும் தழுவிக்கொண்டாள். (33½)

ततः शूर्पणखावाक्यं तच्छ्रुत्वा रोमहर्षणम् ॥ ३४ ॥

राक्षसाधिपतिः श्रीमान् ययौ नदनदीपतिम् ।

தத: சூர்பணகாவாக்யம் தத் ச்ருத்வா ரோமஹர்ஷணம் 11

ராக்ஷஸாதிபதி: ச்ரீமான் யயௌ நதநதீபதிம் 1

பின் மயிர்க்கூச்சலுறச் செய்யும் சூர்ப்பணகையின் அவ்வார்த்தையைக் கேட்டபின் ராக்ஷஸர் தலைவனும் செல்வம் நிறைந்தவனுமான ராவணன் கடலை அடைந்தான். (34½)

तं तु गत्वा परं पारं समुद्रस्य नदीपतेः ॥ ३५ ॥

ददर्श नियताहारं मारीचं नाम राक्षसम् ।

தம் து கத்வா பரம் பாரம் ஸமுத்ரஸ்ய நதீபதே: 11

ததர்ச நியதாஹாரம் மாரீசம் நாம ராக்ஷஸம் 1

நதிகளின் கண்வனாகிய கடலின் மறுகரையை அடைந்து உணவுக்கட்டுப்பாட்டுடன் கூடிய மாரீசனையும் அரக்கனைக் கண்டான். (35½)

प्रत्युवाच महाप्राज्ञो मारीचो राक्षसेश्वरम् ॥ ३६ ॥

वृक्षे वृक्षे च पश्यामि चीरकृष्णाजिनाम्बरम् ।

गृहीतधनुषं रामं पाशहस्तमिवान्तकम् ॥ ३७ ॥

பரத்யுவாச மஹாப்ராஜ்ஞோ மாரீசோ ராக்ஷஸேஸ்வரம் 11

வ்ருக்ஷே வ்ருக்ஷே ச பச்யாமி சீரக்ருஷ்ணாஜினாம்பரம் 1

க்ருஹீதநுஷம் ராமம் பாசஹஸ்தமிவாந்தகம் 11

மிக்க அறிஞனான மாரீசன் ராக்ஷஸர் தலைவனிடம் கூறுவான். “மரவுரியையும் மான் தோலையும்ணிந்து விஸ்பிடித்துள்ள ஸ்ரீராமனை ஒவ்வொரு மரத்தடியிலும் பாசமேந்திய யமனைப்பார்ப்பதுபோல் பூர்க்கிறேன் ”. (36-37)

एवमुक्त्वा तु वचनं मारीचो रावणं ततः ।

गच्छावेत्यब्रवीदीनो भयाद्राविचरप्रभोः ॥ ३८ ॥

ஏவமுக்த்வா து வசனம் மாரீசோ ராவணம் தத: 1

கச்சாவேத்யப்ரவீத் தீனோ பயாத் ராட்ரிஞ்சரப்ரபோ: 11

இவ்வார்த்தையை ராவணனிடம் கூறிய பின் அரக்கர் தலைவனிடம் பயத்தால் மாரீசன் “நாம் இருவரும் போவோம்” என உற்சாகமின்றிக் கூறினான். (38)

मृगो भूत्वाऽऽश्रमद्वारि रामस्य विचचार ह ।

ம்ருகோ பூத்வா ஆச்ரமத்வாரி ராமஸ்ய விசசார ஹ 1

பிறகு மானுகி மூராமரது ஆச்ரமவாயிலில் நடமாடினான். (38½)

सा तं संप्रेक्ष्य सुश्रोणी कुसुमान्यपचिन्वती ॥ ३९ ॥

उवाच सीता संहृष्टा चर्मणा हतचेतना ।

ஸா தம் ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய ஸுச்ரோணீ குஸுமான்யபசிங்வதீ 11

உவாச ஸீதா ஸம்ஹ்ருஷ்டா சர்மணா ஹ்ருதசேதனா 1

அழகிய இடைபையுடைய ஸீதை புஷ்பங்கள் பரிக்கையில் அந்த மாணிக்கண்டு அதன் தோலினால்கவரப்பட்ட மதியுள்ளவளாய் மகிழ்ச்சியுள்ளவளாய் சொன்னாள். (39½)

भारतस्यार्यपुत्रस्य श्वश्रूणां मम च प्रभो ॥ ४० ॥

मृगरूपमिदं व्यक्तं विस्मयं जनयिष्यति ।

பரதஸ்யார்யபுத்ரஸ்ய ச்வச்ருணாம் மம ச ப்ரபோ 11

ம்ருகரூபமிதம் வ்யக்தம் விஸ்மயம் ஜநயிஷ்யதி 1

ப்ரபுவே, பரதனுக்கும் தங்களுக்கும் மாமியார்மார்களுக்கும் எனக்கும் இந்த மான் உருவம் ஆச்சர்யத்தை விளைவிக்கப்போகிறது, நிச்சயம். (40½)

बद्धासिध्नुरादाय प्रदुद्राव यतो मृगः ॥ ४१ ॥

तमेव मृगमुद्दिश्य श्वसन्तमिव पन्नगम् ।

मुमोच ज्वलितं दीप्तमस्त्रं ब्रह्मविनिर्मितम् ॥ ४२ ॥

பத்தாளிர் தநுராதாய ப்ரதுத்ராவ யதோ ம்ருக: ॥

தமேவ ம்ருகமுத்திச்ய ச்வஸந்தமிவ பந்நகம் 1

முமோச ஜ்வலிதம் தீப்தமஸ்த்ரம் ப்ரஹ்மவிநிர்மிதம் ॥

பட்டாக்கத்தியை (இடுப்பில்) கட்டிக்கொண்டு வில்லையும் ஏந்தியவாறே ஸ்ரீராமர் மாணத்தொடர்ந்து சென்று அந்த மாணக்குறித்து ப்ரஹ்மாவால் படைக்கப்பட்ட, பாம்புபோல் சீறுகின்ற ஜ்வலிக்கும் பாணத்தை எறிந்தார். (41-42)

भ्रियमाणस्तु मारीचश्चकार च ततः स्वरम् ।

(43) सदृशं राघवस्यैव हा सीते लक्ष्मणेति च ॥ ४३ ॥

ம்ரியமாணஸ்து மாரீச: சகார ச தத: ஸ்வரம் 1

ஸத்ருசம் ராகவஸ்யைவ ஹா ஸீதே லக்ஷ்மணேதி ச' ॥

பிறகு இறக்கும் தருணத்திலிருந்த மாரீசன் 'ஏ ஸீதே, ஏ லக்ஷ்மண' என்று ஸ்ரீராமருடையதுபோன்ற குரலில் கோஷத்தைச் செய்தான். (43)

तया परुषमुक्तस्तु कुपितो राघवानुजः ।

(44) स विकान्क्षन् भृशं रामं प्रतस्थे नचिरादिव ॥ ४४ ॥

தயா பருஷமுக்தஸ்து குபிதோ ராகவானுஜ: 1

ஸ விகாங்க்ஷன் ப்ருசம் ராமம் ப்ரதஸ்தே நசிராதிவ ॥

அந்த ஸீதையால் கடுமையாகப் பேசப்பட்ட லக்ஷ்மணன் கோபம் கொண்டு ஸ்ரீராமனைக்காண மிகவும் விரும்பியவனாய் தாமதமின்றிப் புறப்பட்டான். (44)

तदासाद्य दशग्रीवः क्षिप्रमन्तरमास्थितः ।

(45) उपतस्थे च वैदेहीं भिक्षुरूपेण रावणः ॥ ४५ ॥

ததாஸாத்ய தசக்ரீவ: க்ஷிப்ரமந்தரமாஸ்தித: 1

உபதஸ்தே ச வைதேஹீம் பிஷ்முரூபேண ராவண: ॥

பத்துத் தலையுள்ள ராவணன் அந்த ஸந்தர்ப்பம் கிடைக்கப் பெற்றவனாய் ஸந்யாஸி வேஷத்துடன் ஸீதையை அணுகினான். (45)

सद्यः सौम्यं परित्यज्य भिक्षुरूपं स रावणः ।

जग्राह रावणः सीतां बुधः खे रोहिणीमिव ॥ ४६ ॥

ஸத்யஸ் ஸௌம்யம் பரித்யஜ்ய பிஷுரூபம் ஸ ராவண: 1

ஜக்ராஹ ராவணஸ்ஸீதாம் புத: கே ரோஹிணீமிவ 11

சாந்தமான துறவி வேடத்தை உடனே விட்டுவிட்டு உலகைக் கதறச்செய்யும் ராவணன், சந்த்ரனுடைய புதல்வனான புதன் தாயான ரோஹிணியைத் தீண்டுவது போல் ஸீதையைப் பிடித்துக் கொண்டான். (46)

तं शब्दमवसुप्तु जटायुरथ शुश्रुवै ।

विरराद नखैरस्य तुण्डं पृष्ठे समर्पयन् ॥ ४७ ॥

केशाश्चोत्पाटयामास नखपक्षमुखायुधः ।

स छिन्नपक्षः सहसा रक्षसा रौद्रकर्मणा ॥ ४८ ॥

தம் சப்தமவஸுப்தஸ்து ஜடாயுரத சக்ருவே 1

விரராத நகைரஸ்ய துண்டம் ப்ருஷ்டே ஸமர்பயன் 11

கேசாம்ஸ்சோத்பாடயாமாஸ நகபக்ஷமுகாயுத: 1

ஸ சின்னபக்ஷ: ஸஹஸா ரக்ஷஸா ரௌத்ரகர்மணா 11

சிறிது கண் அயர்ந்த ஜடாயு அந்த சப்தத்தைக் கேட்டார். நகங்கனையும் இரக்கைகளையும் அலகையுமே போர்ப்படையாகக் கொண்ட அவர் ராவணன் முதுகில் அலகால் கொத்தினார்; நகங்களால் கிழித்தார்; கூந்தல்களையும் பிய்த்துத் தள்ளினார். கோரச் செயலுடைய ராக்ஷஸனால் விரைவில் அவர் அறுபட்ட இரக்கைகளையுடையவரானார். (47-48)

हियमाणा तु वैदेही कंचिन्नाथमपश्यती ।

ददर्श गिरिशृङ्गस्थान् पंच वानरपुंगवान् ॥ ४९ ॥

ஹ்ரியமாணா து வைதேஹீ கஞ்சித் நாதமபச்யதீ 1

ததர்ச கிரிச்ருங்கஸ்தான் பஞ்ச வானரபுங்கவான் 11

எடுத்துச் செல்லப்படும் ஸீதை புகல் யாதும் கிடைக்கப்பெறாத வளாய் ஒரு மலையின் உச்சியிலிருந்து ஐந்து வானரவீரர்களைக்கண்டார்.

ममोच यदि रामाय शंसेयुरिति मैथिली ।

वन्नमुत्सृज्य तन्मध्ये निक्षिप्तं सहभूषणम् ॥ ५० ॥

முமோச யதி ராமாய சம்ஸேயுரிதி மைதிலீ 1

வஸ்த்ரமுத்ஸ்ருஜ்ய தம்மத்யே நிக்ஷிப்தம் ஸஹபூஷணம் 11

ஸ்ரீ ராமருக்கு அறிவிப்பரோஎன ஆசையுள்ள ஸ்ரீ ஸீதை நகை களுடன் முடியப்பட்ட தனது மேலாடையை அவர்கள் மத்தியில் எறிந்தாள். (50)

एतदन्तो दशग्रीव इति सिद्धास्तदाब्रुवन् ।

ஏததந்தோ தசக்ரீவ இதி ஸித்தாஸ்ததாப்ருவன் 1

ஸித்த புருஷர்கள் அச்சமயம் “இதனுடன் அழிந்தான் இராவணன்” என்றனர். (50½)

स तु सीतां विवेष्टन्तीमङ्केनादाय रावणः ॥ ५१ ॥

प्रविवेश पुरीं लंकां रूपिणीं मृत्युमात्मनः ।

ஸ து ஸீதாம் விவேஷ்டந்தீமங்கேநாதாய ராவண: 11

ப்ரவிவேச புரீம் லங்காம் ரூபிணீம் ம்ருத்யுமாத்மந: 1

அந்த ராவணன், உருவம் கொண்ட தன் ம்ருத்யுபோன்றவனும் துடிப்பவளுமான ஸீதையை இடுப்பில் தூக்கிக்கொண்டே லங்கையுள் புகுந்தான் (51½)

तत्र तामसितापांगां शोकमोहपरायणाम् ॥ ५२ ॥

निदधे रावणः सीतां मयो मायामिव स्त्रियम् ।

தத்ர தாமஸிதாபாங்காம் சோகமோஹபராயணாம் 11

நிததே ராவணஸ்ஸீதாம் மயே॥ மாயாமிவ ஸ்த்ரீயம் 1

சோகித்தும் மூர்ச்சித்தும் கிடந்தவளும் கருகிறமுள்ள கடைக் கண்ணையுடையவளுமான அந்த ஸீதையை மயன் ஆச்சர்யமான பெண்ணை வைப்பது போல் அங்கு வைத்தான். (52½)

संदिश्य राक्षसान् घोरान् रावणोऽष्टौ महाबलान् ॥ ५३ ॥

आत्मानं बुद्धिवैकुण्ठ्यात्कृतकृत्यममन्यत ।

ஸந்திச்ய ராக்ஷஸான் கோரான் ராவணோஷ்டௌ மஹாபலன் ॥

ஆத்மாநம் புத்திவைக்லப்யாத் க்ருதக்ருத்யமமந்யத 1

ராவணன் மஹாபலிஷ்டர்களான எட்டு கொடிய அரக்கர்களை அனுப்பி விட்டு புத்தியில்லாமையால் தனக்கு இனிச் செய்ய வேண்டு வதொன்றுமில்லை என எண்ணினான். (53½)

सा तु शोकपरीतांगी मैथिली जनकात्मजा ॥ ५४ ॥

न शर्म लभते भीरुः पाशचद्रा मृगी यथा ।

ஸா து சோகபரீதாங்கீ மைதிலீ ஜனகாத்மஜா ॥

ந சர்ம லபதே பீரூ: பாசபத்தா ம்ருகீ யதா 1

ஜனக ராஜன் மகளான ஸீதை சோகமுற்றவளாய் பயந்து போய் வலையில் சிக்கிய பெண்மான் போல் ஸுசுமேயற்றவளானாள். (54½)

ततोऽविदूरे रामेण समीपाय स लक्ष्मणः ॥ ५५ ॥

आजगाम जनस्थानं त्वरया सहलक्ष्मणः ।

ததோ஽விதூரே ராமேண ஸமீபாய ஸ லக்ஷ்மண: ॥

ஆஜகாம ஜஸ்தானம் த்வரயா ஸஹலக்ஷ்மண: 1

பின் அந்த லக்ஷ்மணன் ஸமீபத்திலேயே ராமனைச் சந்தித்தார். லக்ஷ்மணனுடன் கூடிய அவர் வி ரை வி ல் ஜஸ்தானத்திற்கு வந்தார். (55½)

दृष्ट्वाश्रमपदं शून्यं रामो दशरथात्मजः ॥ ५६ ॥

रहितां पर्णशालां च विचेतुमुपचक्रमे ।

த்ருஷ்ட்வாச்ரமபதம் சூன்யம் ராமோ தசரதாத்மஜ: ॥

ரஹிதாம் பர்ணசாலாம் ச விசேதுமுபசக்ரமே 1

தசரதர் மைந்தனான ஸ்ரீராமர் ஆச்ரமமும் பர்ணசாலையும் சூன்ய மாயிருந்ததைக் கண்டு தேடப்பெறப்பட்டார். (56½)

तं दीनं दीनया वाचा सफेनं रुधिरं वमन् ॥ ५७ ॥

अभ्यभाषत पक्षी तु रामं दशरथात्मजम् ।

தம் தீநம் தீநயா வாசா ஸபேநம் ருதிரம் வமந் ॥

அப்யபாஷத பக்ஷீ து ராமம் தசரதாத்மஜம் ।

பக்ஷியான ஜடாயு நுரையுடன் ர த த த தை த க் கக்கியவாறே
எளிய குரலில் தசரதரது மைந்தனும் வருந்தத்தக்க தோற்றமுள்ள
வருமான ஸ்ரீ ராமரிடம் கூறினார். (57½)

यामोषधिमिवायुष्मन् अन्वेषसि महावने ॥ ५८ ॥

सा देवी मम च प्राणा रावणेनोभयं हृतम् ।

யாமோஷதிமிவாயுஷ்மன் அந்வேஷஸி மஹாவனே ॥

ஸா தேவீ மம ச ப்ராணா: ராவணேநோபயம் ஹ்ருதம் ।

நீண்ட ஆயுள்கொண்ட ஸ்ரீராமா, பெருங்காட்டில் பச்சிலை
தேடுவது போல் நீ தேடும் ஸீதையும் எனது உயிரும் என்னும்
இவ்விரண்டும் ராவணனால் எடுத்துச்செல்லப்பட்டது. (58½)

गृध्रराजं परिष्वज्य रामः सौमित्रिमब्रवीत् ॥ ५९ ॥

राज्याद्बभ्रंशो वने वासः सीता नष्टा हतो द्विजः ।

ईदृशीयं ममालक्ष्मीर्निर्देहेदपि पावकम् ॥ ६० ॥

க்ருத்ரராஜம் பரிஷ்வஜ்ய ராம: ஸௌமித்ரிமப்ரவீத் ॥

ராஜ்யாத் ப்ரம்சோ வநே வாஸ: ஸீதா நஷ்டா ஹதோ த்விஜ: ।
ஈத்ருசீயம் மமாலக்ஷ்மீ: நிர்தஹேதபி பாவகம் ॥

கமுகரசனைத் தழுவியவண்ணம் ஸ்ரீராமர் லக்ஷ்மணனிடம்,
“ராஜ்யத்தை இழந்தது, வனத்தில் வாஸம், ஸீதை காணாது
போயினாள், பக்ஷி கொல்லப்பட்டார், எனது அலக்ஷ்மி (தூரதிருஷ்டம்)
இத்தகையது, இது நெருப்பையும் சுட்டெரித்துவிடும்போலும்.”
என்று கூறினார். (59-60)

मया त्वं समनुज्ञातो गच्छ लोकाननुत्तमान् ।

गृध्रराज महासत्त्व संकृतश्च मया व्रज ॥ ६१ ॥

மயா த்வம் ஸமநுஜ்ஞாதோ கச்ச லோகாநநுத்தமாந் ।

கருத்ரராஜ மஹாஸத்வ ஸம்ஸ்க்ருதச்ச மயா வ்ரஜ ॥

கமுகரசனே, நற்குணம் மிக்கவரே, என்னால் ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்பட்டவராயும் என்னாலேயே அனுமதிக்கப்பட்டவராயும் மிகச் சிறந்த உலகங்களுக்குச் செல்வீராக. (61)

एवमुक्त्वा चितां दीप्तामारोप्य पतगेश्वरम् ।

ददाह रामो धर्मात्मा स्वबन्धुमिव दुःखितः ॥ ६२ ॥

ஏவமுக்த்வா சிதாம் தீப்தாமாரோப்ய பதகேச்வரம் ।

ததாஹ ராமோ தர்மாத்மா ஸ்வபந்துமிவ துக்கித: ॥

தர்மாத்மா ராமர் துக்கப்பட்டவராய் இவ்வண்ணம் பகடியிடம் கூறி தன் பந்துவைப்போல் அவரை எரியும் சிதையில் ஏற்றி அமர்த்தி தஹணம் செய்தார். (62)

गच्छ शीघ्रमितो राम सुप्रीवं तं महाबलम् ।

वयस्यं तं कुरु क्षिप्रमितो गत्वाद्य राघव ॥ ६३ ॥

कबन्धस्त्वनुशास्यैवं खे व्यरोचत वीर्यवान् ।

கச்ச சீக்ரமிதோ ராம ஸுக்ரீவம் தம் மஹாபலம் ।

வயஸ்யம் தம் கரு குபிரம் இதோ கத்வா2த்ய ராகவ ॥

கபந்தஸ்து அநுசாஸ்யைவம் கே வ்யரோசத வீர்யவான் ।

“ரகுவம்சதிலகா, ஸ்ரீராமா, இங்கிருந்து விரைவில் செல்வாயாக. விரைவில் இன்றே சென்று பலசாலியான ஸுக்ரீவனை நண்பனாகச் செய்துகொள்” என்று இவ்வாறு உபதேசித்துவிட்டு வீர்யசாலியான கபந்தன் ஆகாசத்தில் ஓளியுடன் விளங்கினான். (63)

गम्यतां कार्यसिद्ध्यर्थमिति तावब्रवीत्स च ॥ ६४ ॥

सुप्रीतौ तावनुज्ञाप्य कबन्धः प्रस्थितस्तदा ।

கம்யதாம் கார்யஸித்த்யர்த்தம் இதி தாவப்ரவீத் ஸ ச ॥

ஸுப்ரீதௌ தாவநுஜ்ஞாப்ய கபந்த: ப்ரஸ்திதஸ்ததா ।

‘கார்யம் நிறைவேறும்பொருட்டு நீங்கள் செல்வீர்களாக’ என அவிவருவரையும் கபந்தன் நியமித்தான். அச்சமயம் மிகமகிழ்ச்சியடைந்த அவிவருவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு கபந்தன் புறப்பட்டுச் சென்றான். (64½)

(10) कृत्वा च शैलपृष्ठे तु तौ वासं रामलक्ष्मणौ ॥ ६५ ॥

पम्पायाः पश्चिमं तीरं राघवावुपतस्यतुः ।

க்ருத்வா ச சைலப்ருஷ்டே து தெள வாலம் ராமலக்ஷ்மணௌ ॥

பம்பாயா: பச்சிமம் தீரம் ராகவாவுபதஸ்தது: ।

ரகுவம்சத்தவரான அந்த ராமலக்ஷ்மணார்கள் மலையின் தாழ்வரையில் தங்கியிருந்துவிட்டு பம்பா எனும் ஏரியின் மேல்கரைக்கு வந்து சேர்ந்தனர். (65½)

(20) अपश्यतां ततस्तत्र शबर्या रम्यमाश्रमम् ॥ ६६ ॥

सुरम्यमभिवीक्षन्तौ शबरीमभ्युपेयतुः ।

அபச்யதாம் ததஸ்தத்ர சபர்யா ரம்யமாச்ரமம் ॥

ஸுரம்யமபிவீக்ஷந்தௌ சபரீமப்யுபேயது: ।

பின்னர் அங்கு சபரியின் அழகிய ஆச்ரமத்தை அவிவருவரும் கண்டனர். அழகிய அந்த ஆச்ரமத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே சபரியை மரியாதையுடன் அணுகினர். (66½)

शशंस शबरी वृद्धा रामाय प्रत्युपस्थिता ॥ ६७ ॥

अद्य मे सफलं तप्तं गुरवश्च सुपूजिताः ।

சசம்ஸ சபரீ வ்ருத்தா ராமாய ப்ரத்யுபஸ்திதா ॥

அத்ய மே ஸபலம் தப்தம் குரவச்ச ஸுபூஜிதா: ।

அங்கு எதிர்கொண்டு வந்த சபரி எனும் வயது முதிர்ந்த மாதா ராமனிடம் கூறுவாள், “எனது தவம் இன்று பலன்பெற்றது எனது குருக்கள் நன்கு பூஜிக்கப்பட்டனர். (67½)

मया तु विविधं वन्यं संचितं पुरुषर्षभ ॥ ६८ ॥

तवार्थे पुरुषव्याघ्र पम्पायास्तीरसंभवम् ।

மயா து விவிதம் வந்யம் ஸஞ்சிதம் புருஷர்ஷப ॥

தவார்த்தே புருஷவ்யாக்ர பம்பாயாஸ்தீரஸம்பவம் 1

புருஷ ச்ரேஷ்டனே, பம்பையின் கரையில் வனத்தில் தோன்றும் பல வித விளைபொருள்கள் உன்பொருட்டு என்னால் சேகரிக்கப் பட்டுள்ளன. (68½)

राघवः ग्राह विज्ञाने तां नित्यमबहिष्कृताम् ॥ ६९ ॥

दनोः सकाशात्तत्वेन प्रभावं ते महात्मनः ।

श्रुतं प्रत्यक्षमिच्छामि संद्रष्टुं यदि मन्यसे ॥ ७० ॥

ராகவ: ப்ராஹ விஜ்ஞானே தாம் நித்யமபஹிஷ்க்ருதாம் ॥

தனோஸ்ஸகாசாத் தத்வேன ப்ரபாவம் தே மஹாத்மந: 1

ச்ருதம் ப்ரத்யக்ஷமிச்சாமி ஸந்த்ரஷ்டும் யதி மந்யஸே ॥

அறிவாற்றலில் எதிலும் குறைந்துவிடாத அந்த சபரியிடம் ஸ்ரீ ராமர் கூறுவார், “மஹிமையுள்ள உனது பெருமை எல்லாம் உண்மையாக கயந்தனிடமிருந்து கேட்க்கப்பட்டுள்ளது. நீ இஷ்டப்படுவாயாகில் கேள்விப்பட்டதை நான் நேரில் காண விரும்புகிறேன். (69-70)

श्वरी दर्शयामास तावुभौ तद्वनं महत् ।

अश्वनुवद्भिस्तैर्गन्तुमुपवासश्रमालसः ॥ ७१ ॥

चिन्तितेऽभ्यागतान् पश्य सहितान् सप्तसागरान् ।

சபரீ தர்சயாமாஸ தாவுபௌ தத் வநம் மஹத் 1

அசக்ருவத்பிஸ்தைதர்கந்தும் உபவாஸச்ரமாலஸை: ॥

சிந்திதே஽ப்யாகதான் பச்ய ஸஹிதான் ஸப்தஸாகரான் 1

சபரியும் அந்தப்பெரும் சோலையை அவ்விருவர்க்கும் காண்பித்தாள், “உபவாஸத்தாலும் கடினமான பணிகளாலும் உடல் தளர்ச்சியுற்று நடக்க சக்தியற்ற அவர்களால் நினைக்கப்பட்ட வுடனேயே இங்கு ஒன்று சேர்ந்து வந்துள்ள ஏழு கடல்களையும் பார்”, (71½)

கூதாபிஷேகஸ்தைர்ந்யஸ்தா: பாஹேஷ்வஹ ॥ ௭௨ ॥

அद्याபி நாவுஷ்யந்தி ப்ரதேசே ரகுநந்ந ॥

கருதாபிஷேகைஸ்தைர்ந்யஸ்தா: வல்கலா: பாதபேஷ்வஹ ॥

அத்யாபி நாவகஷ்யந்தி ப்ரதேசே ரகுநந்த ॥

ஸ்ரீ ராமா, ஸ்நாகம் செய்துவந்த அவர்களால் மரங்களில் வைக்கப் பட்ட மரவுரிகள் இன்னும் உலரவில்லை. (72½)

தேபாமிஞ்ஞாம்யஹ் கந்து சமீபம் பாவிதாத்தமாம் ॥ ௭௩ ॥

முநிநாமாஸ்ரமோ யேபாமஹ் ச பரிசாரிணி ॥

தேஷாமிச்சாம்யஹம் கந்தும் ஸமீபம் பாவிதாத்தமாம் ॥

முநிநாமாஸ்ரமோ யேஷாமஹம் ச பரிசாரிணி ॥

இது யாருடைய ஆச்ரமமோ, நானும் யாருக்கு கைங்கர்யம் செய்பவனோ அப்படிப்பட்ட மஹிமைபுள்ள முனிவர்களுது ஸமீபத் திற்குப்போக விரும்புகிறேன். (73½)

அநுஜாதா து ராமேன ஹுவாத்தமான் ஹுதாசனே ॥ ௭௪ ॥

ஜ்வல்த்பாவகஸங்காசா ஸ்வர்கமேவ ஜகாம சா ॥

அநுஜாதா து ராமேன ஹுவாத்மான் ஹுதாசனே ॥

ஜ்வலத்பாவகஸங்காசா ஸ்வர்கமேவ ஜகாம சா ॥

ஸ்ரீ ராமரால் அநுமதிக்கப்பட்ட அவள் அக்நியில் தனது திருமேனியை ஆஹுதியாகச் செய்து ஜ்வலிக்கும் நெருப்பை ஒத்தவளாய் ஸ்வர்கத்திற்குச் சென்றாள். (74½)

லக்ஷ்மணேன சஹ ப்ராசா சிந்தயாமாஸ ராகவ: ॥ ௭௫ ॥

ப்ரனஸ்தமஸுமம் தத்தகந்யாணம் சமுபஸ்திதம் ॥

தேன தத்வேன ஹம் மே மனோ லக்ஷ்மண சம்ப்ரதி ॥ ௭௬ ॥

லக்ஷ்மணேன ஸஹ ப்ராசா சிந்தயாமாஸ ராகவ: ॥

ப்ரநஸ்தமஸுமம் தத்தத் கல்யாணம் சமுபஸ்திதம் ॥

தேந தத்வேந ஹ்ருஷ்டம் மே மனோ லக்ஷ்மண ஸம்ப்ரதி ॥

ஸ்ரீராமர் தம்பி லக்ஷ்மணனுடன் ஆலோசிக்கலானார், “அந்த அந்த அமங்களம் பூராவும் போய்விட்டது. மங்களமும் நெருங்கி வந்து விட்டது. இவ்வுண்மையால், லக்ஷ்மண, என் மனம் மகிழ்வுறுகிறது. (75-76)

अभित्वरे च तं द्रष्टुं सुग्रीवं वानरर्षभम् ।

तदधीनं हि मे सौम्य सीतायाः परिमार्गणम् ॥ ७७ ॥

அபித்வரே ச தம் த்ரஷ்டும் ஸுக்ரீவம் வானரர்ஷபம் 1

தததீநம் ஹி மே ஸௌம்ய சீதாயா: பரிமார்கணம் ॥

வானர ச்ரேஷ்டரான ஸுக்ரீவனைச் சந்திக்க விரைகிறேன். ஸீதையைத்தேடும் எனது கார்யம் அவனால் ஆகவேண்டியிருக்கிறதன்றோ. (77)

अस्यास्तीरे तु पूर्वोक्तः पर्वतो धातुमण्डितः ।

अध्यास्ते तं महावीर्यः सुग्रीव इति विश्रुतः ॥ ७८ ॥

அஸ்யாஸ்தீரே து பூர்வோக்த: பர்வதோ தாதுமண்டித: 1

அத்யாஸ்தே தம் மஹாவீர்ய: ஸுக்ரீவ இதி விச்ருத: ॥

இதன் கரையில் தான் தாதுப்பொருள்களால் அழகிய முன் கூறப்பட்ட மலை உளது. இதில் வீர்யசாலியான ஸுக்ரீவன் இருக்கிறான் எனக்கேட்கப்பட்டது. (78)

राज्यभ्रष्टेन दीनेन तस्यामासक्तचेतसा ।

कथं मया विना शक्यं सीतां लक्ष्मण जीवितुम् ॥ ७९ ॥

ராஜ்யப்ரஷ்டேன தீனேந தஸ்யாமாஸக்தசேதஸா 1

கதம் மயா விநா சக்யம் சீதாம் லக்ஷ்மண ஜீவிதும் ॥

லக்ஷ்மண, ஸீதையின் மேல் ஆசை கொண்ட மனத்தை உடையவனும், ராஜ்யத்திலிருந்து விலக்கப்பட்டவனும், எளியவனுமான என்னால் அந்த ஸீதையை விட்டு எவ்வாறு வாழ்வது இயலும்?

इत्येवमुक्त्वा मदनाभिपीडितः

स लक्ष्मणं वाक्यमनन्यचेतसम् ।

ददर्श पपां शुभदर्शकाननां

अनेकनानाविधपक्षिजालकाम् ॥ ८० ॥

இத்யேவமுக்த்வா மதநாபிபீடித:

ஸ லக்ஷ்மணம் வாக்யமநந்யசேதஸம் 1

ததர்ச பம்பாம் சுபதர்சகாநநாம்

அநேகநாநாவிதபக்ஷிஜாலகாம் ॥

இவ்வாறு ப்ரேமை மிகுந்த ஸ்ரீராமர் தம்மைத்தவிற பிறரிடம்
மனதைச் செலுத்தாத லக்ஷ்மணனிடம் கூறிவிட்டு அழகான தோற்ற
முள்ள சோலைகளையுடையதும் புலவித பக்ஷிஜாலங்களால் அழகியது
மான பம்பா எனும் ஏரியைக்கண்டார் (80)

ஆரண்யகாண்டம் முற்றும்

॥ श्रीः ॥

श्रीसीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेत श्रीरघुनन्दनपरब्रह्मणे नमः ॥

श्रीमद्वाल्मीकिरामायणरत्नाकरे

किष्किन्धाकाण्डमणिः ॥

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயண ரத்நாகரத்தில்

கிஷ்கிந்தா காண்டமணி

स तां पुष्करिणीं गत्वा पञ्चोत्पलझषाकुलाम् ।

रामः सौमित्रिसहितो विललापाकुलेन्द्रियः ॥ १ ॥

ஸ தாம் புஷ்கரிணீம் கத்வா பத்மோத்பலஜஷாகுலாம் 1

ராம: ஸௌமித்ரிஸஹித: விலலாபாகுலேந்த்ரிய: 11

லக்ஷ்மணனுடன் கூடிய ஸ்ரீராமர் தாமரை, நைதல், கயல்கள்
இவை நிரம்பிய பம்பா எனும் அந்த ஏரிக்குச் சென்று புலன்களின்
ஆற்றலிழந்தவராய்ப் புலம்பினார். (1)

यानि स्म रमणीयानि तया सह भवन्ति मे ।

तान्येवारमणीयानि जायन्ते मे तया विना ॥ २ ॥

யானி ஸ்ம ரமணீயானி தயா ஸஹ பவந்தி மே 1

தான்யேவாரமணீயானி ஜாயந்தே மே தயா விநா 11

ஸீதைபுடன் நான் சேர்ந்திருந்த போது எவை எனக்குக் களிப்
பூட்டினவோ அவையே அவளை விட்டுப்பிரிந்திருக்கும் எனக்குச்
சோகத்தைத் தருகின்றன. (2)

पद्मसौगन्धिकवहं शिवं शोकविनाशनम् ।

धन्या लक्ष्मण सेवन्ते पद्मोपवनमारुतम् ॥ ३ ॥

பத்மஸௌகந்திகவஹம் சிவம் சோகவிநாசநம் 1

தந்யா லக்ஷ்மண ஸேவந்தே பம்போபவநமாருதம் 11

தாமரையின் நறுமணத்தைச்சுமந்தும் மங்களமாயும் யாவரு
டைய துயரையும் துடைப்பதாயுமுள்ள பம்பாஸரஸ்ஸின் சோலையில்
வீசும் தென்றலை, லக்ஷ்மண, யாரோ பா க்ய சா லி க ள் அநுபவித்
கின்றனர்.

(3)

स्मितहास्यान्तरयुतं गुणवत् मधुरं लघु ।

वैदेह्या वाक्यमतुलं कदा श्रोष्यामि लक्ष्मण ॥ ४ ॥

ஸ்மித ஹாஸ்யாந்தரயுதம் குணவந்தூரம் லகு 1

வைதேஹ்யா வாக்யமதுலம் கதா ஸ்ரோஷ்யாமி லக்ஷ்மண ॥

லக்ஷ்மண, புன் சிரிப்புடன் ஹாஸ்யம் கலந்து (நிறுத்தி நிறுத்தி)
இனிமையும் பெருமையும் தெளிவும் கொண்டு நிகரற்று விளங்கும்
ஸீதையின் செஞ்சொல்லை நான் கேட்கும் நாள் என்னோ?

(4)

उवाच लक्ष्मणो भ्राता वचनं युक्तमव्ययम् ।

उत्साहमात्रमाश्रित्य सीतां प्रतिलभेमहि ॥ ५ ॥

உவாச லக்ஷ்மணோ ப்ராதா வசகம் யுக்தமவ்யயம் 1

உத்ஸாஹமாத்ரமாச்ரித்ய ஸீதாம் ப்ரதிலபேமஹி ॥

“உற்சாகத்தைப் பூராவும் பெற்று ஸீதையைத் திருப்பிப் பெறு
வோமாக” என்று வீணுகாத பொருத்தமான இவ்வார்த்தையை
இளைய ஸஹோதரனான லக்ஷ்மணன் கூறினான்.

(5)

तौ तु दृष्ट्वा महात्मानौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ।

वरायुधधरौ वीरौ सुग्रीवः शंकितोऽभवत् ॥ ६ ॥

தெள து த்ருஷ்ட்வா மஹாத்மானௌ ப்ராதரௌ ராமலக்ஷ்மணௌ 1

வராயுததரௌ வீரௌ ஸுக்ரீவ: சங்கிதோ஽பவத் ॥

மஹிமைவாய்ந்தவர்களும் சிறந்த ஆயுதமேந்தியவர்களும் வீர்ய
சாலிகளும் ஸஹோதரர்களுமான அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களைக்கண்ட
ஸுக்ரீவன் அவர்களை ஸந்தேஹப்படலானான்.

(6)

कपिरूपं परित्यज्य हनुमान् मारुतात्मजः ।

भिक्षुरूपं ततो मेजं शठबुद्धितया कपिः ॥ ७ ॥

आबभाषे तदा वीरो यथावत्प्रशंस च ।

கபிருபம் பரித்யஜ்ய ஹநுமான் மாருதாத்மஜ: ।

பிஷ்ருபம் ததோ பேஜே சடபுத்திதயா கபி: ॥

ஆபபாஷே ததோ வீரோ யதாவத் ப்ரச்சம்ஸ ச ॥

பின்னர் வாயுகுமாரராகிய ஹனுமான் எனும் வானரவீரர் (ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு) மறைக்கும் எண்ணத்தால் வானர உருவத்தை விட்டுவிட்டுத் துறவி வேஷம் தாங்கினார். அவர்களிடம் அளவளாவினார். அவர்களைப் புகழ்ந்தும் பேசினார். (7½)

उभौ योग्यावहं मन्ये रक्षितुं पृथिवीमिमाम् ॥ ८ ॥

एवं मां परिभाषन्तं कस्माद्वै नाभिभाषथः ।

உபௌ யோக்யாவஹம் மந்யே ரக்ஷிதும் ப்ருதிவீமிமாம் ॥

ஏவம் மாம் பரிபாஷந்தம் கஸ்மாத்த்வை நாபிபாஷத: ॥

நீங்கள் இருவரும் இவ்வுலகை ரக்ஷிக்கவல்லவர் என நான் அறிகிறேன். இவ்வண்ணம் பல பல பேசிய என்னிடம் நீங்கள் ஏன் பேசாது இருக்கின்றீர்கள் ? (8½)

एतत् श्रुत्वा वचस्तस्य रामो लक्ष्मणमब्रवीत् ॥ ९ ॥

नानृग्वेदविनीतस्य नायजुर्देधारिणः ।

नासामवेदविदुषः शक्यमेवं प्रभाषितुम् ॥ १० ॥

ஏதத் ச்ருத்வா வசஸ்தஸ்ய ராமோ லக்ஷ்மணமப்ரவீத் ॥

நாந்ருக்வேதவிநீதஸ்ய நாயஜுர்வேததாரிண: ॥

நாஸாமவேதவிதுஷ: சக்யமேவம் ப்ரபாஷிதும் ॥

ஹனுமானது இவ்வார்த்தையைக் கேட்ட ஸ்ரீராமன் லக்ஷ்மணனிடம் கூறுவார், “ருக்வேதத்தில் பயிற்சியளிக்கப்படாதவர்க்கும், யஜுர்வேதத்தை நன்கு மனப்பாடம் செய்யாதவர்க்கும் ஸாம வேதத்தில் நல்ல அறிவு பெறுதலர்க்கும் இவ்வண்ணம் பேசுவது னாத்யமல்ல. (9-10)

अविस्तरमसंदिग्धं अविलम्बितमद्भुतम् ।

उरस्य कण्ठं वाक्यं वर्तते मधमे स्वरे ॥ ११ ॥

அவிஸ்தரமஸந்திக்கும் அவில்ம்பிதமத்ருதம் ।

உரஸ்தம் கண்டகம் வாக்யம் வர்ததே மத்யமே ஸ்வரே ॥

தேவையற்ற சொற்களின்றிக் கச்சிதமாயும் அர்த்தத்தில் ஐயத்தை விளைவிக்காது தெளிவாயும் மிகமந்தமாயுமின்றி மிகதுரிதமாயுமின்றி மந்த்ரஸ்தாயியிலும் மத்யமஸ்தாயியிலும் பொருத்தமான குரலோசையுடன் இவரது ஸம்பாஷணை உளது. (11)

एवंगुणगणैर्युक्ता यस्य स्युः कार्यसाधकाः ।

तस्य सिद्ध्यन्ति सर्वार्थाः दत्वाक्यप्रचोदिताः ॥ १२ ॥

ஏவம் குணகணையுத்தா: யஸ்ய ஸ்யு: கார்யஸாதகா: ।

தஸ்ய ஸித்யந்தி ஸர்வார்த்தா: தூதவாக்யப்ரசோதிதா: ॥

எவனது பணி புரிவோர் இத்தகைய பண்புகளுடையவரோ அவனுக்கு எல்லாக்கார்யங்களும் தூதுவர்களின் சொல்லாலே உந்தப்பட்டவையாய் நன்கு நிறைவேறுகின்றன. (12)

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा लक्ष्मणो रामचोदितः ।

आचक्षे महात्मानं रामं दशरथात्मजम् ॥ १३ ॥

தஸ்ய தத்வசநம் ச்ருத்வா லக்ஷ்மணே ராமசோதித: ।

ஆசக்ஷே மஹாத்மநம் ராமம் தசரதாத்மஜம் ॥

அவரது அவ்வார்த்தையைக் கேட்கலுற்ற லக்ஷ்மணன் ஸ்ரீராமரால் தூண்டப்பட்டவராய் தசரதருடைய திருமகனாகிய மஹிமை வாய்ந்த ஸ்ரீராமரைப்பற்றிக் கூறலானான் (13)

राजा दशरथो नाम द्युतिमान् धर्मवत्सलः ।

तस्यायं पूर्वजः पुत्रो रामो नाम जनैः श्रुतः ॥ १४ ॥

ராஜா தசரதோ நாம த்யுதிமாந் தர்மவத்ஸல: ।

தஸ்யாயம் பூர்வஜ: புத்ரோ ராமோ நாம ஜநை: ச்ருத: ॥

“காந்தி மிகுந்தவரும் தர்மத்தில் அன்புள்ளவருமான தசரதர் என்றொரு அரசர் இருந்தார். இவர் அவருடைய முதலில் பிறந்த குமாரர், ஸ்ரீராமர் என்று ஜனங்களால் பரஸித்தமாகக் கேட்கப் பட்டவர். (14)

अहमस्यावरो भ्राता गुणैर्दास्यमुपागतः ।

कुतञ्जस्य बहुञ्जस्य लक्ष्मणो नाम नामतः ॥ १५ ॥

அஹமஸ்யாவரோ ப்ராதா குணீர்தாஸ்யமுபாகத: ।

க்ருதஜ்ஞஸ்ய பஹுஜ்ஞஸ்ய ஸுக்ரீவோ நாம நாமத: ॥

யான் நன்றி அறிபவரும் எல்லாம் தெரிந்தவருமான இவர்க்குப் பின்பிறந்த ஸஹோதரன். இவரது மங்களகுணங்களால் இவருக்கு அடிமை பூண்டவன். லக்ஷ்மணன் என்ற பெயருள்ளவன். (15)

यस्य प्रसादे सततं प्रसीदयुरिमाः प्रजाः ।

स रामो वानरेन्द्रस्य प्रसादमभिकाङ्क्षते ॥ १६ ॥

யஸ்ய ப்ரஸாதே ஸததத் ப்ரஸீதேயுரிமா: ப்ரஜா: ।

ஸ ராமோ வானரேந்த்ரஸ்ய ப்ரஸாதமபிகாங்க்ஷதே ॥

எவருக்கு அநுக்ரஹ எண்ணம் உள்ளபோது இந்த மாந்தர் அனைவரும் தெளிந்த மனத்தினராவரோ அந்த ஸ்ரீராமர் வானரராஜருடைய அநுக்ரஹத்தை எதிர்நோக்கியிருக்கிறார் ” (16)

ततः स तु महाप्राज्ञो हनुमान्मारुतात्मजः ।

जगामादाय तौ वीरौ हरिराजाय राघवौ ॥ १७ ॥

தத: ஸ து மஹாப்ராஜ்ஞோ ஹநுமான் மாருதாத்மஜ: ।

ஜகாமாதாய தெள வீரௌ ஹரிராஜாய ராகவேள ॥

பின் மிக்க அறிவுடையவரும் வாயுபுத்ரருமான அந்த ஹநுமான் வீரர்களான அந்த ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களிருவரையும் சுமந்துகொண்டு ஸுக்ரீவனைக் குறித்துச் சென்றார். (17)

ततोऽग्निं दीप्यमानं तं चक्रतुश्च प्रदक्षिणम् ।

सुग्रीवो राघवश्चैव वयस्यत्वमुपागतौ ॥ १८ ॥

ததோ:஽க்நிம் தீப்யமானம் தம் சக்ரதுச்ச ப்ரதக்ஷிணம் ।

ஸுக்ரீவோ ராகவச்சைவ வயஸ்யத்வமுபாகதௌ ॥

பின்னர் ஸுக்ரீவனும் ஸ்ரீராமரும் ஜ்வலிக்கும் அந்த அக்னி பகவானை வலம் வந்தனர்; தோழமையையும் நன்கு அடைந்தனர்,

सीताकपीन्द्रक्षणाचराणां राजीवहेमज्वलनोपमानि ।

सुग्रीवरामप्रणयप्रसंगे वामानि नेत्राणि समं स्फुरन्ति ॥ १९ ॥

ஸீதா கபீந்த்ரக்ஷணதாசராணாம்

ராஜீவ ஹேமஜ்வலனோபமாநி ।

ஸுக்ரீவ ராமப்ரணய ப்ரஸங்கே

வாமாநி நேத்ராணி ஸமம் ஸ்புரந்தி ॥

ஸுக்ரீவனும் ஸ்ரீ ராமனும் தோழமைகொண்டபொழுது தாமரை மலரையொத்த ஸீதையின் இடது கண்ணும், தங்கநிறமுள்ள வாலியின் இடது கண்ணும், நெருப்பையொத்த ராவணனது இடது கண்ணும் ஒரே ஸமயத்தில் துடித்தன. (19)

राघवो दुन्दुभेः कायं पादांगुष्ठेन लीलया ।

तोलयित्वा महाबाहुश्चिक्षेप दशयोजनम् ॥ २० ॥

ராகவோ துந்துபே: காயம் பாதாங்குஷ்டேந லீலயா ।

தோலயித்வா மஹாபாஹு: சிக்ஷேப தசயோஜநம் ॥

பெருத்த தோளையுடைய ஸ்ரீ ராமன் துந்துபியின் உடலை விளையாட்டாகவே கால்கட்டை விரலால் தூக்கிப் பத்து யோஜனை தூரம் எறிந்தார். (20)

स विसृष्टो बलवता बाणः स्वर्णपरिष्कृतः ।

भित्वा सालान् गिरिप्रस्थे सप्त भूमिं विवेश ह ॥ २१ ॥

ஸ விஸ்ருஷ்டோ பலவதா பாண: ஸ்வர்ணபரிஷ்க்ருத: ।

பித்வா ஸாலான் கிரிப்ரஸ்தே ஸப்த பூமிம் விவேச ஹ ॥

பலசாலியான ஸ்ரீ ராமரால் எறியப்பட்டதும் தங்கத்தால் அழகு படுத்தப்பட்டதுமான அந்த பாணம் ஏழு ஸாலமரங்களையும் வெட்டிய பின் மலையடிவாரத்தில் பூமிமையும் துளைத்துக்கொண்டு அதனுள் புகுந்தது. (21)

तौ शोणिताक्तौ युध्येतां वानरौ वनचारिणौ ।

मेघाविव महाशब्दैस्तर्जयानौ परस्परम् ॥ २२ ॥

தெள சோணிதாத்தெள யுத்யேதாம் வானரௌ வஞ்சாரிணௌ 1

மேகாவிவ மஹாசபதை: தர்ஜயானௌ பரஸ்பரம் ॥

வனத்தில் ஸஞ்சரிப்பவரான அந்த இருவானரர்களும் (வாலி
யும் ஸுக்ரீவனும்) ரத்தத்தினால் நனைக்கப்பட்டவராய் மேகம்போல்
பெரும் கோஷத்தால் ஒருவரை ஒருவர் பயமுறுத்திக்கொண்டு
போரிட்டனர். (22)

राघवेण महाबाणो वालिवक्षसि पातितः ।

वेगेनाभिहतो वाली निपपात महीतले ॥ २३ ॥

ராகவேண மஹாபாணோ வாலிவக்ஷஸி பாதித: 1

வேகேநாபிஹதோ வாலீ நிபபாத மஹீதலே ॥

ஸ்ரீராமரால் பெரியதொரு பாணம் வாலியின் மார்பில் பாய்ச்சப்
பட்டது. வேகமாகத் தாக்கப்பட்ட வாலி தரையில் வீழ்ந்தான். (23)

तस्य माला च देहश्च मर्मघाती च यः शरः ।

त्रिधेव रचिता लक्ष्मीः पतितस्यापि शोभते ॥ २४ ॥

தஸ்ய மாலா ச தேஹச்ச மர்மகாதீ ச யச்சர: 1

த்ரிதேவ ரசிதா லக்ஷ்மீ: பதிதஸ்யாபி சோபதே ॥

அந்த வாலியின் மாலையும் திருமேனியும் அவனது மர்ம
ஸ்தானத்தில் தாக்கிய (ராம) பாணமும், அவன் கீழே விழுந்த
பின்னரும் கூட முன்னாக வகுத்து அமைக்கப்பட்ட ஸௌந்தர்ய
லக்ஷ்மி போல் சோபித்தன. (24)

बहुमान्य च तं वीरं वीक्षमाणं शनैरिव ।

लक्ष्मणानुगतो रामो ददर्शोपसर्प च ॥ २५ ॥

பஹுமான்ய ச தம் வீரம் வீக்ஷமாணம் சநைரீவ 1

லக்ஷ்மணனுருகதோ ராமோ ததர்சோபஸஸர்ப ச ॥

மெள்ள நாற்புறமும் உன்னிப்பாகக் கவனித்த வீரனாகிய அவ்
வாலியை பெருமதிப்புடன் பார்த்த ஸ்ரீராமர் லக்ஷ்மணன் பின்
தொடர அவனை நெருங்கி வந்தார். (25)

तं दृष्ट्वा राघवं वाली लक्ष्मणं च महाबलम् ।

अब्रवीत्प्रश्रितं वाक्यं परुषं धर्मसंहितम् ॥ २६ ॥

தம் த்ருஷ்ட்வா ராகவம் வாலீ லக்ஷ்மணாம் ச மஹாபலம் ।

அப்ரவீத் ப்ரச்ரிதம் வாக்யம் பருஷம் தர்மஸம்ஹிதம் ॥

வாலி பலசாலியான ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் பார்த்து
தர்மத்தோடிணைந்ததும் கடுமையானதுமான வார்த்தையை
வணக்கத்துடன் மொழிந்தான் (26)

युक्तं यत्प्राप्नुयाद्राज्यं सुग्रीवः स्वर्गते मयि ।

अयुक्तं यदधर्मेण त्वयाहं निहतो रणे ॥ २७ ॥

யுத்தம் யத்ப்ராப்யுயாத் ராஜ்யம் ஸுக்ரீவஸ் ஸ்வர்கதே மயி ।

அயுத்தம் யததர்மேண த்வயாஹம் நிஹதோ ரணே ॥

“நான் வானுலகு சென்றதும் ஸுக்ரீவன் ராஜ்யத்தை
அடைவது ந்யாயமானதாகும். ஆனால் நான் (மற்றொருவனுடன்)
போரிடுகையில் உன்னால் தவறான முறையில் கொல்லப்பட்டது
ந்யாயமாகாது” (27)

तं निष्प्रभमिवादित्यं मुक्तोगमिवाश्बुदम् ।

अधिक्षिप्तस्तदा रामः पश्चाद्वालिनमब्रवीत् ॥ २८ ॥

தம் நிஷ்ப்ரபமிவாதித்யம் முக்ததோயமிவாம்புதம் ।

அதிக்ஷிப்தஸ்ததா ராம: பச்சாத் வாலினமப்ரவீத் ॥

ஒளியிழந்த கதிரவனையும் நீரைப் பொழிந்து தூன்யமான
மேகத்தையுமொத்த அந்த வாலியைக் குறித்து (அவனால்) கடுமை
யாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்ட ஸ்ரீராமர் பிறகு கூறலுற்றுர், (28)

सूक्ष्मः परमदुर्ज्ञेयः सतां धर्मः सुवङ्गम ।

हृदिस्थः सर्वभूतानामात्मा वेद शुभाशुभम् ॥ २९ ॥

ஸூக்ஷ்ம: பரமதர்ஜ்ஞேய: ஸதாம் தர்ம: ப்லவங்கம: ।

ஹ்ருதிஸ்த: ஸர்வபூதாநாமாத்மா வேத சுபாசுபம் ॥

வானரவீரனே, பெரியோர்களது தர்மநெறி மிக நுட்பமானது,
அறியவரிதானதுமாகும். எல்லோருடைய உள்ளத்துள் உறையும்
பரமாத்மா ஒருவரே நன்மை தீமைகளை உள்ளபடி உணர்பவராவர்.

वयं तु भरतादेशं विधिं कृत्वा हरीश्वर ।

त्वद्विधान् भिन्नमर्यादान् नियन्तुं पर्यवस्थिताः ॥ ३० ॥

வயம் து பரதாதேசம் விதிம் க்ருத்வா ஹரீச்வர 1

த்வத்விதான் பின்னமர்யாதான் நியந்தும் பர்யவஸ்திதா: 11

வானரர் தம் தலைவ, பரதனது ஆணையை எங்களது பணியாக
ஏற்று யாம் தர்மவரம்பை மீறும் உன் போன்றவரை அடக்கும்
செயலில் ஈடுபட்டுள்ளோம். (30)

एवमुक्तस्तु रामेण वाली प्रव्यथितो भृशम् ।

प्रत्युवाच ततो रामं प्राञ्जलिर्वानरेश्वरः ॥ ३१ ॥

ஏவமுக்தஸ்து ராமேண வாலீ ப்ரவ்யதிதோ ப்ருசம் 1

ப்ரத்யுவாச ததோ ராமம் ப்ராஞ்ஜலிர்வானரேச்வர: 11

இவ்வாறு ராமரால் கூறப்பட்ட வானரர் தலைவனான வாலி
மிகவும் வேதனையுற்றவனாய் கைகூப்பியவனாய் பின்னர் ராமனிடம்
மொழிந்தான், (31)

यस्त्वमात्थ नरश्रेष्ठ तदेवं नात्र संशयः ।

त्वं हि दृष्टार्थतत्त्वज्ञः प्रजानां च हिते रतः ॥ ३२ ॥

யத்த்வமாத்த நரச்ரேஷ்ட ததேவம் நாத்ர ஸம்சய: 1

த்வம் ஹி த்ருஷ்டார்த்ததத்வஜ்ஞ: ப்ரஜாநாம் ச ஹிதே ரத: 11

புருஷோத்தமரே, நீர் கூறுவது சரியே, ஐயமில்லை நீர்
உண்மைப் பொருளைக் கண்டறிந்தவர், மக்களின் நலன்களில் நாட்டம்
கொண்டவரும் நீரே. (32)

या ते नरपते वृत्तिर्भरते लक्ष्मणे च या ।

सुग्रीवे चाङ्गदे राजन् तां त्वमाधातुमर्हसि ॥ ३३ ॥

யா தே நரபதே வ்ருத்திர்பரதே லக்ஷ்மணே ச யா 1

ஸுக்ரீவே சாங்கதே ராஜன் தாம் த்வமாதாதுமர்ஹஸி 11

மக்களைக்காக்கும் மன்னா, பரதனிடத்தும் லக்ஷ்மணனிடத்திலும்
உமக்கிருக்கும் மனப்பாங்கையே ஸுக்ரீவனிடத்திலும் அங்கதனிடத்
திலும் வைப்பீராக, (33)

संसिद्धः प्रेत्यभावाय खेहादङ्गदमव्रीत् ।

देशकालौ प्रतीक्षस्व क्षममाणः प्रियाप्रिये ।

सुखदुःखसहः काले सुग्रीववशगो भव ॥ ३४ ॥

ஸம்ஸித்த: ப்ரேத்யபாவாய ஸ்நேஹாதங்கதமப்ரவீத் 1

தேசகாலௌ ப்ரதீக்ஷஸ்வ க்ஷமமாண: ப்ரியாப்ரியே 1

ஸுகதுக்கஸஹ: காலே ஸுக்ரீவவசகோ பவ 11

இறக்கும் தருணத்தையடைந்த அந்த வாலி அன் பு ட ன் அங்கதனிடம், “தேசத்திற்கும் காலத்திற்கும் ஏற்ற வண்ணம் நடந்து கொள். விருப்பு வெறுப்புக்களை அடக்கிக்கொள் ஸுகம் போல் துக்கத்தையும் பொறுத்துக்கொள் எல்லாக்காலத்திலும் ஸுக்ரீவனுக்கு உட்பட்டு இரு ” என மொழிந்தான். (34)

ततो निपतितां तारां च्युतां तारामिवाम्बरात् ।

शनैराश्वासयामास हनुमान् हरियूथपः ॥ ३५ ॥

ததோ நிபதிதாம் தாராம் ச்யுதாம் தாராமிவாம்பராத் 1

சனரைாச்வாஸயாமாஸ ஹநுமான் ஹரியூதப: 11

பின்னர் வானரர் கூட்டத்தலைவராகிய ஹநுமான் வானத் திலிருந்து வீழ்ந்த விண்மீன் போல் தரையில் வீழ்ந்து கிடந்த தாரைக்கு மெள்ள ஆறுதல் வார்த்தை கூறலானார். (35)

इत्येवमार्तस्य रघुप्रवीरः श्रुत्वा वचो वाल्यनुजस्य तस्य ।

संजातबाष्पः परवीरहन्ता रामो मुहूर्तं विमना बभूव ॥ ३६ ॥

இத்யேவமார்தஸ்ய ரகுப்ரவீர: ச்ருத்வா வசோ வால்யநுஜஸ்ய

தஸ்ய 1

ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப: பரவீரஹந்தா ராமோமுஹூர்த்தம் விமநா பபூவ 11

இவ்வண்ணமே வருந்திப் புலம்பும் அந்த ஸுக்ரீவனது உரைகளைக் கேட்டு எதிரிவீரர்களை அழிக்க வல்ல ரகுல சிரேஷ்டரான ஸ்ரீராமர் கண்ணீர் பெருக்கிய வண்ணம் சிறிது நேரம் ஒன்றும் தோன்றாதவராகக் கலங்கி நின்றார். (36)

सा तं समासाद्य विशुद्धसच्चा शोकेन संभ्रान्तशरीरभावा ।
मनस्विनी वाक्यमुवाच तारा रामं रणोत्कर्षणलब्धलक्षम् ॥

ஸா தம் ஸமாஸாத்ய விசுத்த ஸத்வா சோகேந ஸம்ப்ரான்த சரீரபாவா |
மநஸ்விநீ வாக்யமுவாச தாரா ராமம் ரணோத்கர்ஷணலப்தலக்ஷம் ||

(37) அந்தத்தாரை வருத்தத்தால் உடலும் உள்ளமும் நிலை கொள்
ளாதவளாய், யுத்தத்தில் பெருமையுடன் நினைத்ததை நடத்திக்
கொள்ளும் ஸ்ரீராமரை அடைந்ததும் கோபதாபம் நீங்கப்பெற்று சுத்த
மனத்தினளாய் இவ்வார்த்தையைக் கூறினாள், (37)

त्वमप्रमेयश्च दुरासदश्च जितेन्द्रियश्चोत्तमधार्मिकश्च ।
अक्षय्यकीर्तिश्च विचक्षणश्च क्षितिक्षमावान् क्षतजोपमाक्षः ॥

த்வமப்ரமேயச்ச துராஸதச்ச ஜிதேந்த்ரியச்சோத்தமதார்மிகச்ச |

அக்ஷய்யகீர்த்திச்ச விசக்ஷணச்ச க்ஷிதிக்ஷமாவான்

க்ஷதஜோபமாக்ஷ : ||

“ நீர் அளவிட்டறிய இயலாதவர் யாராலும் எதிர்க்க
(முடியாதவர், புலன்களை அடக்கியவர், தர்மநெறியில் நிற்பவருள்
சிறந்தவர், அழிவற்ற புகழை உடையவர், எல்லாம் செவ்வனே
அறிந்தவர், பூமிபோல் பொறுமை மிக்கவர், சிவந்த திருக்கண்களை
யுடையவர். (38)

सुग्रीवं चैव तारां च सांगदां सहलक्ष्मणः ।

समानशोकः काकुत्स्थः सान्त्वयन्निदमब्रवीत् ॥ ३९ ॥

ஸுக்ரீவம் சைவ தாராம் ச ஸாங்கதாம் ஸஹலக்ஷ்மண: |

ஸமானசோக: காசுத்ஸ்த: ஸாந்த்வயந்நிதமப்ரவீத் ||

லக்ஷ்மணனுடன் கூடிய ராமர் அவர்களது துக்கத்தைச் சமமாக
பகிர்ந்துகொண்டவராய் ஸுக்ரீவன், தாரை, அங்கதன் இவர்களைத்
தேற்றி ஆறுதலாக இவ்வார்த்தையைச் சொன்னார். (39)

इतः स्वां प्रकृतिं वाली गतः प्राप्तः क्रियाफलम् ।

तदलं परितापेन प्राप्तकालमुपास्यताम् ॥ ४० ॥

இத: ஸ்வாம் ப்ரக்ருதிம் வாலீ கத: ப்ராப்த: க்ரியாபலம் 1
ததலம் பரிதாபேந ப்ராப்தகாலமுபாஸ்யதாம் 11

“நல்வினையின் பயனை நன்கு பெற்று வாழ்ந்த வாலி இங்கிருந்து புறப்பட்டுத் தனது இயற்கையான தன்மையை எய்தியுள்ளான். ஆதலால் வருந்தியது போதும். இச்சமயத்திற்கேற்றது நன்கு செய்யப்படவேண்டும். (40)

ततस्तु तं वालिनमभ्यपौरुषं प्रकाशमिक्ष्वाकुवरेषुणा हतम् ।
प्रदीप्य दीप्ताग्निसमौजसं तदा सलक्ष्मणं राममुपेयिवान्हरिः ॥

ததஸ்து தம் வாலிநமக்ரீய பௌருஷம் ப்ரகாசமிக்ஷ்வாகு
வரேஷுண ஹதம் 1
ப்ரதீப்ய தீப்தாக்நி ஸமௌஜஸம் ததா ஸலக்ஷ்மணம்
ராமமுபேயிவான் ஹரி: 11

பின்னர் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தவரான ஸ்ரீராமரது சிறந்த பாணத் தூல் கொல்லப்பட்டவனும் சிறந்த வலிமையுடையவனும் ஜ்வலிக்கும் சுடரை ஒத்தவனுமான வாலியை துறனம் செய்துவிட்டு ஸுக்ரீவர் லக்ஷ்மணனுடன் வீற்றிருந்த ஸ்ரீராமரை வந்தடைந்தார். (41)

गजो गवाक्षो गवयः शरभो गन्धमादनः ।
मैन्द्रश्च द्विविदश्चैव हनुमान् जाम्बवान्नलः ॥ ४२ ॥

अभ्यषिञ्चन्त सुग्रीवं प्रसन्नेन सुगन्धिना ।
सलिलेन सहस्राक्ष वसवो वासवं यथा ॥ ४३ ॥

கஜோ கவாக்ஷோ கவய: சரபோ கந்தமாதந: 1
மைந்தச்ச த்விவிதச்சைவ ஹநுமான் ஜாம்பவான் நள: 11

அப்யஷிஞ்சந்த ஸுக்ரீவம் ப்ரஸந்நேந ஸுகந்திநா 1
ஸலிலேந ஸஹஸ்ராக்ஷம் வஸவோ வாஸவம் யதா 11

அஷ்ட வஸுக்களும் இந்த்ரனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வதை ப்ரபோல் கஜன், கவாக்ஷன் கவயன், சரபன், கந்தமாதனன், மைந்தன், த்விவிதன், ஹநுமான், ஜாம்பவான், நளன் இவர்கள் பதின்மரும்

ஸூக்ரீவனுக்குத் தெளிந்த நறுமணமுள்ள நநீரால் திருவபிஷேகம் செய்தனர். (42-43)

अभिषिक्ते तु सुग्रीवे प्रविष्टे वानरे गुहाम् ।

आजगाम सह आत्मा रामः प्रस्रवणं गिरिम् ॥ ४४ ॥

அபிஷித்தே து ஸூக்ரீவே ப்ரவிஷ்டே வானரே குஹாம் 1

ஆஜகாம ஸஹ ப்ராத்ரா ராம: ப்ரஸ்ரவணம் கிரிம் 11

ஸூக்ரீவன் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பெற்று கிஷ்கிந்தையெனும் குஹா நகரத்துள் ப்ரவேசித்ததும் ஸ்ரீராமர் தம்பியுடன் ப்ரஸ்ரவணமெனும் மலைக்குச் சென்றார். (44)

सुग्रीवः सत्त्वसंपन्नश्चकार मतिमुत्तमाम् ।

स संदिदेशाभिमतं नीलं नित्यकृतोद्यमम् ॥ ४५ ॥

दिक्षु सर्वासु सर्वेषां सैन्यानामुपसंग्रहे ।

ஸூக்ரீவஸ் ஸத்வஸம்பந்ச்சகார மதிமுத்தமாம் ।

ஸ ஸந்திதேசாபிமதம் நீலம் நித்ய க்ருதோத்யமம் 11

திசுஷு ஸர்வாஸு ஸர்வேஷாம் ஸைன்யாநாமுபஸங்க்ரஹே 1

பலம் மிகுந்த ஸூக்ரீவன் உத்தமமான ஒரு எண்ணத்தைக் கொண்டான், எப்பொழுதும் சுறுசுறுப்புடனிருப்பவனும் தனக்கு மிகவேண்டியவனுமான நீலன் என்பாளை எல்லா திசைகளிலுமிருந்து எல்லா ஸேனையையும் திரட்டும்படி உத்தரவிட்டான். (45)

उवाच लक्ष्मणं रामो मुखेन परिशुष्यता ॥ ४६ ॥

न च पश्यामि सुग्रीवमुद्योगं वा तथाविधम् ।

त्वं प्रविश्य च किष्किन्धां ब्रूहि वानरपुङ्गवम् ॥ ४७ ॥

உவாச லக்ஷ்மணம் ராமோ முகேந பரிசுஷ்யதா 11

ந ச பச்யாமி ஸூக்ரீவம் உத்யோகம் வா ததாவிதம் ।

த்வம் ப்ரவிச்ய ச கிஷ்கிந்தாம் ப்ருஹி வானரபுங்கவம் 11

ஸ்ரீராமர் உலர்ந்த வாயுடன் லக்ஷ்மணனிடம் சொன்னார்,
 “ஸுக்ரீவனையும் அத்தகைய அவனது முயற்சியையும்பற்றி நான்
 ஏதும் அறிந்தேனில்லை. நீ கிஷ்கிந்தைக்குச்சென்று வானரச் சேஷ்ட
 னிடம் கூறு. (46-47)

न च संकुचितः पन्था येन वाली हतो गतः ।

समये तिष्ठ सुग्रीव मा बालिपथमन्वगाः ॥ ४८ ॥

நச ஸங்குசித: பந்தா யேந வாலீ ஹதோ கத: ।
 ஸமயே திஷ்ட ஸுக்ரீவ மா வாலிபதமன்வகா: ॥

வதம் செய்யப்பட்ட வாலி சென்ற வழி இன்னும் முடப்பட
 வில்லை. ஸுக்ரீவா, ஒப்பந்தப்படி நடந்துகொள். வாலி சென்ற
 வழியே நீயும் போகவேண்டாம். (48)

तमात्तबाणासनमुत्पतन्तं निवेदितार्थं रणचण्डकोपम् ।

उवाच रामः परवीरहन्ता स्ववेशितं सानुनयं च वाक्यम् ॥

தமாத்தபாணாஸநமுத்பதந்தம் நிவேதிதார்த்தம் ரணசண்டகோபம் ।
 உவாச ராம: பரவீரஹந்தா ஸ்வவேஷிதம் ஸாநுநயம்ச வாக்யம் ॥

இவ்வாறு கூறப்பெற்றவரும் வில் அம்புகளை எடுத்துக்
 கொண்டு கிளம்பப்புகிறவரும் போரிடக் கடுமையான சிற்றம்
 கொண்டவருமான லக்ஷ்மணனிடம் எதிரி வீரர்களை அழிக்க வல்ல
 ஸ்ரீராமர் நன்கு பரிசீலிக்கப்பட்டதும் ஸமாதானத்துடன் கூடியது
 மான இச்சொல்லைச் சொன்னார். (49)

सामोपहितया वाचा रूक्षाणि परिवर्जयन् ।

वक्तुमर्हसि सुग्रीवं व्यतीतं कालपर्यये ॥ ५० ॥

ஸாமோபஹிதயா வாசா ரூக்ஷாணி பரிவர்ஜயன் ।
 வக்துமர்ஹஸி ஸுக்ரீவம் வ்யதீதம் காலபர்யயே ॥

“கடும் சொற்களை விட்டு விட்டு சாந்தம் நிறைந்த குரலில்
 காலம் தாழ்ந்த ஸுக்ரீவனிடம் அளவளாவுவாயாக. (50)

लक्ष्मणः प्रतिसंख्यो जगाम भवनं कपेः ।

बभूव लक्ष्मणं दृष्ट्वा सर्वे प्राञ्जलयः स्थिताः ॥ ५१ ॥

லக்ஷ்மணன்: ப்ரதிஸம்ரப்தோ ஜகாம பவநம் கபே: ।

பபூவ லக்ஷ்மணம் த்ருஷ்ட்வா ஸர்வே ப்ராஞ்ஜலய: ஸ்திதா: ॥

பரபரப்படைந்த லக்ஷ்மணர் வானரராஜரது அரண்மனைக்குச் சென்றார். லக்ஷ்மணரைக் கண்ட யாவரும் கைகூப்பியவராய் எழுந்து நின்றனர். (51)

चकार ज्यास्वनं वीरो दिशः शब्देन पूरयन् ॥ ५२ ॥

तेन चापस्वनेनाथ सुग्रीवः पुत्रगाधिपः ।

बुबुधे लक्ष्मणं प्राप्तं मुखं चास्य व्यशुष्यत ॥ ५३ ॥

சகார ஜ்யாஸ்வநம் வீரோ திசச்சப்தேந பூரயன் ॥

தேந சாபஸ்வநேநாத ஸுக்ரீவ: ப்லவகாதிப: ।

புபுதே லக்ஷ்மணம் ப்ராப்தம் முகம் சாஸ்ய வ்யசுஷ்யத ॥

வீரராகிய லக்ஷ்மணர் திசையெல்லாம் நிரம்பும்படி நானொலியை யெழுப்பினார் அந்த வில்லொலியால் ஷானரராஜன் லக்ஷ்மணன் வந்திருப்பதை அறிந்துகொண்டான். அவன் முகம் சுண்டியது.

तारया चाभ्यनुज्ञातस्त्वरया चापि चोदितः ।

प्रविवेश महाबाहुरभ्यन्तरमरिन्दमः ॥ ५४ ॥

தாரயா சாப்யநுஜ்ஞாதஸ்த்வரயா சாபி சோதித: ।

ப்ரவிவேச மஹாபாஹு: அப்யந்தரமரிந்தம: ॥

நீண்ட தோள்களுள்ளவனும் எதிரிகளை வெல்லவல்லவருமான லக்ஷ்மணன் தாரையால் அனுமதிக்கப்பட்டும் பதற்றத்தினால் உந்தப்பட்டும் அந்தப்புரத்தினுள் பிரவேசித்தார். (54)

प्रसादये त्वां धर्मज्ञ सुग्रीवार्थे समाहिता ।

समानेष्यति सुग्रीवः सीतया सह राघवम् ॥ ५५ ॥

ப்ரஸாதயே த்வாம் தர்மஜ்ஞ ஸுக்ரீவார்த்தே ஸமாஹிதா ।
ஸமானேஷ்யதி ஸுக்ரீவ: ஸீதயா ஸஹ ராகவம் ॥

“தர்மமறிந்தவரே, ஸுக்ரீவர் பொருட்டு பணிந்த மனத்தினளாய்
உமது அநுக்ரஹத்தை யாசிக்கிறேன். ஸீதையுடன் ஸ்ரீராமரை
ஸுக்ரீவர் நிச்சயமாகச் சேர்த்து வைப்பார்.” (55)

इत्युक्तस्तारया वाक्यं प्रश्रितं धर्मसंहितम् ।

मृदुस्वभावः सौमितिः प्रतिजग्राह तद्वचः ॥ ५६ ॥

இத்யுக்தஸ்தாரயா வாக்யம் ப்ரச்சரிதம் தர்மஸம்ஹிதம் ।
ம்ருதுஸ்வபாவஸ்ஸௌமித்ரி: ப்ரதிஜக்ராஹ தத்வச: ॥

இவ்வாறு தாரையால் தர்மம் நிகற்றந்த வார்த்தையை வணக்கத்
துடன் கூறப்பட்டவரும் இயற்கையிலேயே, சாந்தமானவருமான
லக்ஷ்மணன் அவ்வசகத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். (56)

अब्रवीत्प्रश्रितं वाक्यं सुग्रीवः संप्रहर्षयन् ।

प्रनष्टा श्रीश्च कीर्तिश्च कपिराज्यं च ग्राह्यतम् ॥ ५७ ॥

रामप्रसादात्सौमित्रे पुनः प्राप्तमिदं मया ।

அப்ரவீத் ப்ரச்சரிதம் வாக்யம் ஸுக்ரீவ: ஸம்ப்ரஹர்ஷயன் ।
ப்ரநஷ்டா ஸ்ரீச் சீர்த்திச்ச கபிராஜ்யம் ச சாச்வதம் ॥

ராமப்ரஸாதாத் ஸௌமித்ரே புந: ப்ராப்தமிதம் மயா 1

ஸுக்ரீவன் (லக்ஷ்மணனை) மகிழ்வித்துக்கோண்டே விநயத்
துடன் மொழிந்தான், லக்ஷ்மணா, இழந்த செல்வமும், புகழும் சாச்வத
மான வானர ராஜ்யமும் ஸ்ரீராமனது அநுக்ரஹத்தால் என்னால்
திரும்பவும் பெறப்பட்டன. (57)

यदि किञ्चिदतिक्रान्तं विश्वासात्प्रणयेन वा ॥ ५८ ॥

प्रेष्यस्य क्षमितव्यं मे न कश्चिन्नापराध्यति ।

யதி கிம்சிததிக்ரான்தம் விச்வாஸாத் ப்ரணயேன வா ॥
ப்ரேஷ்யஸ்ய க்ஷமிதவ்யம் மே ந கச்சித் நாபராத்யதி 1

நன்னம்பிக்கையாலும் ஸ்நேஹத்தாலும் வரம்பை மீறிய குற்றம் இருந்தால் ஏவலனாகிய எனது அக்குற்றம் பொறுத்துக் கொள்ளத்தக்கதாம். குற்றம் இழைக்காமலிருப்போர் யாருமில்ர்”.

अभवलक्ष्मणः प्रीतः प्रेम्णा चैवमुवाच ह ॥ ५९ ॥

यच्च शोकाभिभूतस्य श्रुत्वा रामस्य भाषितम् ।

मया त्वं परुषाण्युक्तस्तच्च त्वं क्षन्तुमर्हसि ॥ ६० ॥

அபவல்லக்ஷ்மணன்: ப்ரீத: ப்ரேம்னா சைவமுவாச ஹ ॥

யச்ச சோகாபிபூதஸ்ய ச்ருத்வா ராமஸ்ய பாஷிதம் 1

மயா த்வம் பருஷாண்யுக்த: த்ச்ச த்வம் க்ஷந்தும்ர்ஹஸி ॥

லக்ஷ்மணன் மகிழ்ச்சியுற்றவரானார். சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்ட ஸ்ரீராமரது சொல்லைக் கேட்டு என்னால் நீ கடுமையாகப் பேசப் பட்டனை. அதனையும் நீ பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும்” என்றில் வண்ணம் அன்பு-ன் மொழிந்தார். (59-60)

आसाद्य च ततो रामं कृताञ्जलिपूटोऽभवत् ।

पादयोः पतितं मूर्धा तमुत्थाप्य हरीश्वरम् ॥ ६१ ॥

प्रेम्णा च बहुमानाच्च राघवः परिष्वजे ।

ஆஸாத்ய ச ததோ ராமம் க்ருதாஞ்ஜலிபுடோ஽பவத் 1

பாதயோ: பதிதம் மூர்த்நா தமுத்தாப்ய ஹரீச்வரம் ॥

ப்ரேம்னா ச பஹுமானாச்ச ராகவ: பரிஷஸ்வஜே 1

பின்னர் ஸ்ரீராமனை அடைந்த ஸுக்ரீவர் கைகூப்பியவராய் நின்றார். தமது திருவடிகளில் தலையால் வணங்கிய வானர ராஜரை எழுப்பி ஸ்ரீராமர் அன்புடனும் கௌரவத்துடனும் தழுவிக்கொண்டார். (61)

भवानस्मद्विते युक्तः सुकृतार्थोऽर्थवित्तमः ॥ ६२ ॥

एवमुक्तस्तु सुग्रीवो विनतं नाम यूथपम् ।

अब्रवीद्रामसान्निध्ये लक्ष्मणस्य च धीमतः ॥ ६३ ॥

பவாநஸ்மத் ஹிதே யுக்த: ஸுக்ருதார்த்தோமர்த்தவித்தம: ||

ஏவமுக்தஸ்து ஸுகர்வோ விநதம் நாம யூதபம் |

அப்ரவீத் ராமஸாந்நித்யே லக்ஷ்மணஸ்ய ச தீமத: ||

‘கார்யங்களை நன்கு செய்ய விருப்பமுள்ளவரும் பொருளை அறிந்தவருள் சிறந்தவருமான நீ எனது நன்மையில் ஈடுபாடு உள்ளவன்’ என்றிவ்வண்ணம் ஸ்ரீராமரால் கூறப்பட்ட ஸுகர்வர் விநதன் என்ற ஒரு படைத்தலைவனிடம் ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்கள் முன்னிலையில் இதனைச் சொன்னார்.

(62-63)

महेन्द्रकान्तां वनषण्डमण्डितां दिशं चरित्वा निपुणेन वानराः ।

अवाप्य सीतां रघुवंशजप्रियां ततो निवृत्ताः सुखिनो भविष्यथा ।

மஹேந்த்ரகாந்தாம் வநஷண்டமண்டிதாம்

திசம் சரித்வா நிபுணேந வானரா: |

அவாப்ய ஸீதாம் ரகுவம்சஜப்ரியாம்

ததோ நிவ்ருத்தா: ஸுகிநோ பவிஷ்யத ||

வானரர்கள், காடுகளாலும் சோலைகளாலும் பொலிவுற்ற இந்த்ரனுக்குரிய கீழ்த்திசை நாடுகளில் ஸாமர்த்தியத்துடன் ஸஞ்சாரம் செய்து ரகுகுலத்தோன்றலான ஸ்ரீராமரது காதலியைக் கண்டறிந்த பின் இங்கு திரும்பிய நீங்கள் ஸுகவாஸிகளாக இருப்பீர்கள்”

(64)

दक्षिणां प्रेषयामास वानरानभिलक्षितान् ।

नीलमग्निसुतं चैव हनुमन्तं च वानरम् ॥ ६५ ॥

पितामहसुतं चैव जाम्बवन्तं महाबलम् ।

सुहोत्रं च शरारिं च शरगुन्मं तथैव च ॥ ६६ ॥

गजं गवाक्षं गवयं सुषेणमृषभं तथा ।

मैन्दं च द्विविदं चैव विजयं गन्धमादनम् ॥ ६७ ॥

उल्कामुखमसंगं च हुताशनसुताबुभौ ।

अंगदप्रमुखान् वीरान् वीरः कपिगणेश्वरः ॥ ६८ ॥

தக்ஷிணம் ப்ரேஷ்யாமாஸ வாநராநபிலக்ஷிதான் 1
நீலமக்நிஸுதம் சைவ ஹநுமந்தம் ச வாநரம் 11

பிதாமஹஸுதம் சைவ ஜாம்பவந்தம் மஹாபலம் 1
ஸுஹோத்ரம் ச சராரிம் ச சரகுல்மம் ததைவ ச 11

கஜம் கவாக்ஷம் கவயம் ஸுஷேணம்ருஷபம் ததா 1
மைந்தம் ச த்விவிதம் சைவ விஜயம் கந்தமாதநம் 11

உல்காமுகம் அஸங்கம் ச ஹுதாசநஸுதாவுபௌ 1
அங்கதப்ரமுகான் வீரான் வீர: கபிக்ஷேச்வர: 11

வீரனாகிய வாநராஜன் அங்கதனைத்தலைவனாகக் கொண்டவர்
களான, அக்ரிபுத்ரனாகிய நீலன், ஹநுமான், ப்ரஹ்மபுத்ரராகிய பலம்
மிக்க ஜாம்பவன், ஸுஹோத்ரன், சராரி, சரகுல்மன், கஜன்,
கவாக்ஷன், கவயன், ஸுஷேணன், ருஷபன், மைந்தன், த்விவிதன்,
விஜயன், கந்தமாதன், அக்னி குமாரர்களாகிய உல்காமுகனும்,
அஸங்கனும், என்ற இவ்வானரவீரர்களடங்கிய ஸேனையை தென்
திசையில் அனுப்பி வைத்தார். (65-68)

अथ प्रस्थाप्य सुग्रीवस्तान् हरीन् दक्षिणं दिशम् ।

अब्रवीन्मेघसंकाशं सुपेणं नाम यूथपम् ।

तारायाः पितरं राजा श्वशुरं भीमविक्रमम् ॥ ६९ ॥

அத ப்ரஸ்தாப்ய ஸுக்ரீவஸ்தான் ஹரீன் தக்ஷிணம் திசம் 1

அப்ரவீன் மேகஸங்காசம் ஸுஷேணம் நாம யூதபம் 1

தாராயா: பிதரம் ராஜா ச்வசுரம் பீமவிக்ரமம் 11

பிறகு ஸுக்ரீவன் அந்த வானரர்களை தென் திசைக்கு அனுப்பி
விட்டு மேகத்திற்கு ஒப்பானவனும் பயம் தரும் பராக்ரமமுள்ளவனும்
தாரையின் தந்தையும் மாமனருமான ஸுஷேணர் என்ற ஸேனைத்
தலைவனிடம் கூறினான். (69)

ततः सुपेणप्रमुखाः पुवङ्गाः सुग्रीववाक्यं निपुणं निशम्य ।

आनन्त्य सर्वे पुवगाधिपं ते जग्मुर्दिशं तां वरुणाभिगुप्ताम् ॥

தத: ஸுஷேணப்ரமுகா: ப்லவங்கா: ஸுகீவ வாக்யம் நிபுணம்
 நிசம்ய 1
 ஆமந்தர்ய ஸர்வே ப்லவகாதிபம் தே ஜக்முர்திசம் தாம்
 வருணபிகுப்தாம் 11

பின்னர் ஸுஷேணன் தொடர்கமான வானரவீரர்கள் ஸுகீவனது ஆணையை உன்னிப்பாகக் கேட்டபின் வானரராஜராகிய அவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு வருணன் பரிபாலிக்கும் மேல் திசையைக் குறித்துச் சென்றனர். (70)

वीरं शतवर्लि नाम वानरं वानरर्षभः ।

उवाच राजा धर्मज्ञः सर्ववानरसत्तमम् ॥ ७१ ॥

வீரம் சதவலிம் நாம வானரம் வானரர்ஷப: 1

உவாச ராஜா தர்மஜ்ஞ: ஸர்வவானரஸத்தமம் 11

வானரராஜனும் தர்மமறிந்தவனுமான ஸுகீவன் வானரயாவரிலும் சிறந்த வானர வீரராகிய சதவலியிடம் கூறினார். (71)

वैवस्वतसुतैः सार्धं प्रतिष्ठस्व स्वमन्त्रिभिः ।

सर्वतः परिमार्गध्वं रामपत्नीमनिन्दिताम् ॥ ७२ ॥

வைவஸ்வதஸுதைஸ் ஸார்த்தம் ப்ரதிஷ்டஸ்வ ஸ்வமந்த்ரிபி: 1

ஸர்வத: பரிமார்கத்வம் ராமபத்நீமநிந்திதாம் 11

உனது அமைச்சர்களான யம குமாரர்களுடன் புறப்படு. நீங்கள் யாவரும் குற்றமொன்று மில்லாத விதேஹ ராஜகுமாரியை எல்லாவிடத்திலும் தேடுங்கள். (72)

सिद्धा वैखानसास्तत्र बालखिन्याश्च तापसाः ।

बन्धास्ते तु तपःसिद्धास्तपसा वीतकल्मषाः ॥ ७३ ॥

प्रष्टव्या चापि सीतायाः प्रवृत्तिर्विनयान्वितैः ।

ஸித்தா வைகானஸாஸ்தத்ர வாலகியாச்ச தாபஸா: 1

வந்த்யாஸ்தே து தபஸ்ஸித்தாஸ்தபஸா வீதகல்மஷா: 11

ப்ரஷ்டவ்யா சாபி ஸீதாயா: ப்ரவ்ருத்திர்விநயாந்ஸிதை: 1

அங்கு ஸித்தர்களும் தபஸ்விகளான வைகாநஸர்களும்
வாலகில்யர்களும் வஸிக்கின்றனர். தபஸ்ஸில் ஸித்திபெற்றவர்
களும் பாபம் யாவும் நீங்கப்பெற்றவர்களுமான அந்தத் தவ
முனிவர்கள் உங்களால் வணங்கப்பட வேண்டியவர்கள். வணக்க
முள்ள உங்களால் ஸீதையைப்பற்றிய செய்தி அவர்களிடம் கேட்கப்
படவேண்டும். (73½)

यदन्यदपि नोक्तं च तत्रापि क्रियतां मनः ॥ ७४ ॥

யதன்யதபி நோக்தம் ச தத்ராபி க்ரியதாம் மந: ॥

நான் கூறுதது ஏதேனுமிருந்தாலும் அவ்விஷயத்திலும்
மனத்தைச் செலுத்துங்கள். (74)

विशेषेण तु सुग्रीवो हनुमत्यर्थमुक्तवान् ।

सुग्रीवः परमप्रीतः प्रभुः सर्ववनौकसाम् ॥ ७५ ॥

விசேஷேண து ஸுக்ரீவோ ஹநுமத்யர்த்தமுக்தவான் 1

ஸுக்ரீவ: பரமப்ரீத: ப்ரபு: ஸர்வவநௌகஸாம் ॥

வாநரர் யாவர்க்குமதிபராகிய அழகிய கழுத்தையுடைய
ஸுக்ரீவர் மிகவும் மனமுகந்தவராய் ஹநுமானிடம் குறிப்பாக
நற்பொருளுள்ள ஒரு வார்த்தையைக் கூறினார். (75)

ददौ तस्य ततः प्रीतः खनामाङ्गोपशोमितम् ।

अंगुलीयमभिज्ञानं राजपुत्र्याः परंतपः ॥ ७६ ॥

ததௌ தஸ்ய தத: ப்ரீத: ஸ்வநாமாங்கோபசோபிதம் 1

அங்குளீயமபிஜ்ஞாநம் ராஜபுத்ர்யா: பரந்தப: ॥

பின்னர் எதிரிகளை எரிக்கவல்ல ஸ்ரீராமர் மகிழ்ச்சியுற்றவராய்
ஜநகராஜகுமாரிக்கு அடையாளம் கண்டுகொள்ளும் ஸாதனமான தம்
திருநாமத்தால் பொலிவுற்ற கணையாழியை அவரிடம் தந்தார். (76)

सुग्रीवस्तु ततो राममुवाच प्रणतात्मवान् ।

ततोऽहं वालिना तेन सानुबन्धः प्रधावितः ॥ ७७ ॥

ஸுக்ரீவஸ்து ததோ ராமமுவாச ப்ரணதாத்மவான் 1

ததோஃஹ் வாலினா தீந சானுபந்ந: ப்ரதாவித: ॥

ஸுக்ரீவஸ்து ததோ ராமம் உவரச ப்ரணதாத்மவான் 1

ததோ஽ஹம் வாலிநா தேந ஸாநுபந்த: ப்ரதாவித: 11

பின்பு ஸுக்ரீவன் மனத்தால் வணங்கி ராமரிடம் கூறுவான்,
“என்னைச் சேர்ந்தவர்களுடன் நான் வாலியால் வேகமாக ஓடும்படி
தூர்த்தப்பட்டேன்.” (77)

आदर्शितलसंकाशा ततो वै पृथिवी मया ।

अलातचक्रप्रतिमा दृष्टा गोष्पदवत्तदा ॥ ७८ ॥

ஆதர்சதலஸங்காசா ததோ வை ப்ருதிவீ மயா ।

அலாதசக்ரப்ரதிமா த்ருஷ்டா கோஷ்பதவத்ததா 11

அப்பொழுது இந்த பூமி கண்ணாடியில் பார்க்கப்படும் படங்கள்
போலவும் வேகமாய் சுழற்றப்பட்ட எரியும் கொள்ளிக்கட்டை
போலவும் ஒரு குளம்படிபோல் சிறியதாகவும் என்னால்
காணப்பட்டது. (78)

एवं मया तदा राजन् प्रत्यक्षमुपलक्षितम् ।

पृथिवीमण्डलं कृत्स्नं गुहामस्म्यागतस्ततः ॥ ७९ ॥

ஏவம் மயா ததா ராஜன் ப்ரத்யக்ஷமுபலக்ஷிதம் ।

ப்ருதிவீமண்டலம் க்ருத்ஸ்நம் குஹாமஸ்ம்யாகதஸ் தத: 11

அரசனே, அச்சமயம் இவ்வண்ணம் பூமண்டலம் முழுவதும்
என்னால் நேரில் காணப்பட்டது. பின்னரே இக்குறைக்கு வந்து
சேர்ந்தவனானேன்.” (79)

तदहः प्रथमं कृत्वा मासे प्रस्रवणं गताः ।

कपिराजेन संगम्य निराशाः कपियुथपाः ॥ ८० ॥

ததஹ: ப்ரதமம் க்ருத்வா மாஸே ப்ரஸ்ரவணம் கதா: ।

கபிராஜேந ஸம்கமய நிராசா: கபியூதபா: 11

அவர்கள் புறப்பட்ட நாளை முதலாகக் கொண்ட ஒருமாத
காலத்திற்குள் ஆசையழிந்தவர்களாய் வானரவீரர்கள் ஸுக்ரீவனிடம்
வந்துசேர்ந்து ப்ரஸ்ரவண மடிலக்கு வந்தனர். (80)

सह तारांगदाभ्यां तु गत्वा स इनुमान् कपिः ।

विचिनोति स्म विन्ध्यस्य गुहाश्च गहनानि च ॥ ८१ ॥

ஸஹ தாராங்கதாப்யாம் து கத்வா ஸ ஹநுமான் கபி: 1

விசினோதி ஸ்ம விந்த்ய ஸ்ய குஹாச்ச கஹநாநி ச 11

தாரன், அங்கதன் இவர்களுடன் சேர்ந்து சென்ற வானரவீர
ராகிய ஹநுமான் விந்த்ய மலையின் குகைகளிலும் மனிதர் புக
முடியாதபடி அடர்ந்த புதர்களுள்ள நிலங்களிலும் தேடலானார். (81)

स वालिपुत्राभिहतो वक्त्रात् शोणितमुद्रमन् ।

असुरोऽभ्यपतद्भूमौ पर्यस्त इव पर्वतः ॥ ८२ ॥

ஸ வாலிபுத்ராபிஹதோ வக்த்ராத் சோணிதமுத்வமன் 1

அஸுரோஃப்யபதத்பூமௌ பர்யஸ்த இவ பர்வத: 11

அங்கதனால் அறையப்பட்ட அத்தகைய ஓர் அஸுரன்
வாயிலிருந்து ரத்தத்தைக் கக்கியவண்ணம் பிளந்தெறியப்பட்ட
மலைச் சிகரம்போல் தரையில் வீழ்ந்தான். (82)

प्रविष्टा हरिशार्दूला विलं तिमिरसंवृतम् ।

ददृशुर्वानराः शूराः स्त्रियं काञ्चिददूरतः ॥ ८३ ॥

ப்ரவிஷ்டா முரிசார்தூலா: பிலம் திமிரஸம்வ்ருதம் 1

தத்ருசுர் வானரா: சூரா: ஸ்த்ரியம் காட்சிததூரத: 11

இருள் சூழ்ந்த சுரங்கப்பாதையில் வானர வீரர்கள் புகுந்தனர்.
அங்கு சூரர்களான அவ்வானரர்கள் அருகில் ஒரு ஸ்த்ரியைக்
கண்டனர். (83)

वानरास्तु महात्मानो हस्तरुद्धमुखास्तदा ।

निमेषान्तरमात्रेण विलादुत्तारितास्तया ॥ ८४ ॥

வானராஸ்து மஹாத்மானோ ஹஸ்தருத்த முகாஸ்ததா 1

நிமேஷாந்தரமாத்ரேண பிலாதுத்தாரிதாஸ்தயா 11

அச்சமயம் மஹிமை வாய்ந்த வானர வீரர்கள் கைகளால் முகங்
களை முடிக்கொள்ளவே அந்த ஸ்திரீயால் ஒரு நிமிஷத்திற்குள் மேல்
தரைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டனர். (84)

आख्याता गृध्राजेन समुत्पत्य पुवङ्गमाः ।

हृष्टाः सागरमाजग्मुः सीतादर्शनकाक्षिणः ॥ ८५ ॥

ஆக்யாதா க்ருத்ராஜேக ஸமுத்தபத்ய ப்லவங்கமா: 1

ஹ்ருஷ்டா: ஸாகரமாஜக்மு: ஸீதாதர்சனகாங்க்ஷிண: 11

கமுகரசனாகிய ஸம்பாதியால் தெரிவிக்கப்பட்ட வானரவீரர்கள்
மனமகிழ்ந்து எதேதையக் காணுமாசையுள்ளவர்களாய் கடலை
வந்தடைந்தனர். (85)

सा वानराणां ध्वजिनी परिवार्याङ्गदं बभौ ।

वासवं परिवार्येव मरुतां वाहिनी स्थिता ॥ ८६ ॥

ஸா வானராணாம் த்வஜிநீ பரிவார்யாங்கதம் பபௌ ।

வாஸவம் பரிவார்யேவ மருதாம் வாஹிநீ ஸ்திதா 11

தேவேந்திரனைச் சூழ்ந்து நிற்கும் தேவர்களின் ஸேனைபோல்
அங்கதனை அணைத்து நிற்கும் வானர வீரர்களின் ஸேனை
விளங்கியது. (86)

अनेकशतसाहस्रीं विषणां हरिवाहिनीम् ।

जाम्बवान् समुदीक्ष्यैवं हनुमन्तमथाब्रवीत् ॥ ८७ ॥

அநேகசதஸாஹஸ்ரீம் விஷண்ணாம் ஹரிவாஹிநீம் 1

ஜாம்பவான் ஸமுதீக்ஷயைவம் ஹநுமந்தமதாப்ரவீத் 11

பின் பல லக்ஷக்கணக்கானவரடங்கிய வருந்திய வானரப்
படையைக்கண்ட ஜாம்பவான் ஹநுமானிடம் இவ்வண்ணம்
மொழிந்தார். (87)

बलं बुद्धिश्च तेजश्च सत्त्वं च हरिपुङ्गव ।

विशिष्टं सर्वभूतेषु किमात्मानं न बुध्यसे ॥ ८८ ॥

பலம் புத்திச்ச தேஜச்ச ஸத்வம் ச ஹரிபுங்கவ ।

விசிஷ்டம் ஸர்வபூதேஷு கிமாத்மாநம் ந புத்யஸே ॥

வானரப் பெருமகனே, உமது வலிமை, அறிவு, ஒளி, தைர்யம் இவை யாவும் மிகச்சிறந்தது. எல்லா ப்ராணிகளிலும் உயர்ந்த உம்மை நீர் ஏனோ புரிந்துகொள்ளவில்லை. (87)

अंजनेति परिख्याता पत्नी केसरिणो हरेः ।

गुहायां त्वां महाबाहो प्रजज्ञे पुवर्गभम् ॥ ८९ ॥

அஞ்ஜனேதி பரிசுயாதா பத்னீ கேஸரினோ ஹரே: ।

குஹாயாம் த்வாம் மஹாபாஹோ ப்ராஜ்ஞே புவகர்ஷபம் ॥

பெரிய தோளுடையவரே, கேஸரி யெனும் வானர வீரரின் புகழ் வாய்ந்த பத்னியான அஞ்ஜனை யென்பாள் குறை ஒன்றில் வானர ச்ரேஷ்டராகிய உம்மை பெற்றெடுத்தனள். (89)

अभ्युत्थितं ततः सूर्य बालो दृष्ट्वा महावने ।

फलं चेति जिघृक्षुस्त्वं उत्प्लुत्याभ्युद्गतो दिवम् ॥ ९० ॥

அப்யுத்திதம் ததஸ் ஸூர்யம் பாலோ த்ருஷ்ட்வா மஹாவனே ।

பலம் சேதி ஜிக்ருக்ஷுஸ்த்வம் உத்ப்லுத்யாப்யுத்தகதோ திவம் ॥

பின்னர் உதித்த கதிரவனைக் குழந்தையாகிய நீ பெருங்காட்டில் தோன்றிய பழமென எண்ணிப் பறிக்க விரும்பியவனாய் வானத்தில் தாவி அவனை நோக்கிச்சென்றனை. (90)

क्षिप्तमिन्द्रेण ते वज्रं क्रोधाविष्टेन धीमता ।

तदा शैलाग्रशिखरे वामो हनुरभज्यत ॥ ९१ ॥

கிப்தமிந்த்ரேண தே வஜ்ரம் க்ரோதாவிஷ்டேந தீமதா ।

ததா சைலாக்ரஸிகரே வாமோ ஹநுரபஜ்யத ॥

அச்சமயம் அறிவாளியான இந்த்ரனும் வெகுண்டு வஜ்ர ஆயுதத்தையெறிய மலையின் சிகரத்தில் வீழ்ந்த உனது இடது தாண்ட முறிந்தது. (91)

ततो हि नामधेयं ते हनुमानिति कीर्त्यते ॥ ९२ ॥

ததோ ஹி நாமதேயம் தே ஹனுமானிதி கீர்த்யதே 1

அதனால் ஹனுமான் என்ற உனது திருநாமம் யாவராலும் போற்றப்படுகிறது. (92)

प्रसादिते च पवने ब्रह्मा तुभ्यं वरं ददौ ।

अशस्त्रवध्यतां तात समरे सत्यविक्रम ॥ ९३ ॥

ப்ரஸாதிதே ச பவநே ப்ரஹ்மா துப்யம் வரம் ததௌ 1

அசஸ்த்ரவத்யதாம் தாத ஸமரே ஸத்யவிக்ரம 11

வீணுகாத பராக்ரமமுள்ள குழந்தாய், வாயு பகவான் ஸமாதானம் செய்யப்பட்ட பின், ப்ரஹ்மதேவர் போரில் ஆயுதங் களால் கொல்லப்படாமை யெனும் வரத்தை உனக்கு அளித்தார். (93)

सहसनेत्रः प्रीतात्मा ददौ ते वरमुत्तमम् ।

स्वच्छन्दतश्च मरणं ते भूयादिति वै प्रभो ॥ ९४ ॥

ஸஹஸ்ரநேத்ர: ப்ரீதாத்மா ததௌ தே வரமுத்தமம் 1

ஸ்வச்சந்ததச்ச மரணம் தே பூயாதிதி வை ப்ரபோ 11

சக்தி வாய்ந்தவனே, இந்த்ரனும் மகிழ்வுற்றவனும் நீ இஷ்டப் பட்டபோது மரணமடையலாம் என்னும் சிறந்த வரத்தை அளித்தார்.

तद्विजृम्भस्व विक्रान्तः पुवतामुत्तमो ह्यसि ।

त्वदीयं द्रष्टुकामेयं सर्ववानरवाहिनी ।

विक्रमस्व महाबाहो विष्णुस्त्रीन् विक्रमानिव ॥ ९५ ॥

தத்விஜ்ஞும்பஸ்வ விக்ரான்த: ப்லவதாமுத்தமோ ஹ்யஸி 1

த்வத்வீர்யம் த்ரஷ்டுகாமேயம் ஸர்வவாநரவாஹிநீ 1

விக்ரமஸ்வ மஹாபாஹோ விஷ்ணுஸ்தீந் விக்ரமானிவ 11

பெரிய தோளுடைய வீரனே, அதலால் கிளர்ந்தெழுவாயாக. பராக்கரமுமுள்ள நீ (வானத்தில்) தாவுகிறவர்களுள் சிறந்தவனாக இருக்கின்றாயன்றோ. இந்த வானர ஸேனை முழுவதும் உனது வீர்யத்தைக்காண ஆசைப்படுகிறது. திருமால் மூன்றடி தாவியது போல் நீயும் தாவுவாயாக. (95)

हरीणामुत्थितो मध्यात्संप्रहृष्टतनूरुहः ।

अभिवाद्य हरीन् वृद्धान् हनुमानिदमब्रवीत् ॥ ९६ ॥

ஹரீணாமுத்திதோ மத்யாத் ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்டதநூருஹ: ।

அபிவாத்ய ஹரீன் வ்ருத்தான் ஹநுமானிதமப்ரவீத் ॥

மயிர்க்குச்சலுடையவராய் வானரர் மத்தியிலிருந்து எழுந்து நின்ற ஹநுமான் வயது முதிர்ந்த வானரப் பெரியோர்களை வணங்கி ஆசீர்வாதத்தைப்பெற்றுக்கொண்டு இதனை மொழியலுற்றார். (96)

पन्नगाशनमाकाशे पतन्तं पक्षिसेविते ।

वैनतेयमहं शक्तः परिगन्तुं सहस्रशः ॥ ९७ ॥

பந்காசநமாகாசே பதந்தம் பகிஸேவிதே ।

வைநதேயமஹம் சக்த: பரிகந்தும் ஸஹஸ்ரச: ॥

பகிர்கள் பறந்துலவும் வானத்தில் பாம்பை உணவாகக் கொண்டவரும் (அதன் பொருட்டுக் கடலை நோக்கிப்) பாய்பவருமான விரதையின்குமரனான கருடனை ஆயிரக்கணக்கான தடவைகள் வலம்வருமாற்றல் படைத்தவன் யான். (97)

ऋते सुपर्णराजानं मारुतं वा महाजवम् ।

न तदभूतं प्रपश्यामि यन्मां प्लुतमनुव्रजेत् ॥ ९८ ॥

ருதே ஸுபர்ண ராஜாநம் மாருதம் வா மஹாஜவம் ।

ந தத்பூதம் ப்ரபச்யாமி யந் மாம் ப்லுதமநுவ்ரஜேத் ॥

தாவிச்செல்லும் என்னைப் பின்தொடர்ந்து வருவதற்குச் சக்தி யுள்ளதாக வேகம் மிகுந்த பகிராஜனையும் வாயுதேவனையும் தவிர வேறு ப்ராணி யாதும் காண்கின்றிலேன். (98)

अहं द्रक्ष्यामि वैदेहीं प्रमोदध्वं पुवङ्गमाः ।

लङ्कां वापि समुत्क्षिप्य गच्छेयमिति मे मतिः ॥ ९९ ॥

அஹம் த்ரக்ஷ்யாமி வைதேஹீம் ப்ரமோதத்வம் ப்லவங்கமா: 1

லங்காம் வாபி ஸமுத்திப்ய கச்சேயமிதி மே மதி: 11

நான் உறுதியாக விதேஹ ராஜகுமாரியைக் காண்பேன்.
வானர வீரர்களே, மகிழ்ச்சியுறுங்கள். லங்கா நகரையும்
எடுத்தேந்தியவாறு வரக்கடவேனென்ற எண்ணமும் எனக்குளது.

ततस्तं मारुतप्रख्यः स हरिर्मारुतात्मजः ।

आरुरोह नगश्रेष्ठं महेन्द्रमरिमर्दनः ॥ १०० ॥

ததஸ்தம் மாருதப்ரக்ய: ஸ ஹரீர்மாருதாத்மஜ: 1

ஆருரோஹ நகச்ரேஷ்டம் மஹேந்த்ரமரிமர்தந: 11

பின்னர் வாயுவையொத்த வாயுகுமாரராகிய அந்த வானரவீரர்
சத்ருக்களை அழிக்கப்போகிறவராய் மஹேந்த்ரமென்னும் அச்சிறந்த
மலையின் மேல் ஏறினார். (100)

स वेगवान् वेगसमाहितात्मा हरिप्रवीरः परवीरहन्ता ।

मनः समाधाय महानुभावो जगाम लङ्कां मनसा मनस्वी ॥

ஸ வேகவான் வேகஸமாஹிதாத்மா

ஹரிப்ரவீர: பரவீரஹந்தா 1

மநஸ்ஸமாதாய மஹாநுபாவே

ஜகாம லங்காம் மநஸா மநஸ்வீ 11

வேகமாகச் செல்ல வல்லவரும், மிக்க ஆற்றல் படைத்தவரும்
கம்பீர மனமுள்ளவரும் வேகமாகச் செல்வதற்காக முச்சையடக்கிக்
கொண்டவரும் எதிரி வீரர்களை வதம் செய்பவருமான அந்த
ஹனுமான் மனஸ்ஸை வலிமையுள்ளதாகக்கொண்டு அம்
மனஸ்ஸாலேயே லங்கைக்குச் செல்லவிழைந்தார். (101)

கிஷ்கிந்தாகாண்டம் முற்றிற்று.

॥ श्रीः ॥

श्रीवाल्मीकिरामायणरत्नाकरे

सुन्दरकाण्डमणिः ॥

ஸ்ரீ வால்மீகி ராமாயண ரத்நாகரம்

ஸுந்தரகாண்ட மணி

[தேவநாகரியிலும் தமிழிலும்]

ஸ்ரீ உப. வே. M S. ராஜகோபாலாசார்யர் ஸ்வாமி (சிவராமணி)
அவர்களின் தமிழ் பொழிப்புரையுடனும்,

சுகப்ரஹ்மம் ப்ரஹ்மஸ்ரீ S. ராமஸ்வாமி சாஸ்திரிகளின்
முகவுரையுடனும் கூடியது.

ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீ ராமநவமி உத்ஸவ ஸமாஜத்தாரால்
வெளியிடப்பட்டது.

ஸ்ரீ வாணி விலாஸ் பிரஸ், ஸ்ரீரங்கம்.

1966

விலை ரூ. 1-25.

॥ श्रीः ॥

श्रीसीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेतरामचन्द्रपरब्रह्मणे नमः ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् ।

आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥

श्रीमद्वाल्मीकिरामायणामृते

सुन्दरकाण्डः ॥

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயண அம்ருதத்தில்

ஸுந்தர காண்டம்

ततो रावणनीतायाः सीतायाः शत्रुकर्शनः ।

इषेय पदमन्वेष्टुं चारणाचरिते पथि ॥ १ ॥

ததோ ராவண நீதாயா: ஸீதாயா: சத்ருகர்சந: ।

இயேஷ பதமந்வேஷ்டும் சாரணாசரிதே பதி ॥

பின்னர் சத்ருக்களை அழிக்க வல்ல ஹனுமான் ஸித்தசாரணர்
களால் நடமாடப்பட்ட மார்க்கமாகிய ஆகாசத்தில் ராவணனால்
எடுத்துச் செல்லப்பட்ட ஸீதையினுடைய இருப்பிடத்தைத் தேடு
வதற்கு விரும்பினார். (1)

उत्पपाताथ वेगेन वेगवानविचारयन् ।

जगामाकाशमाविश्य पन्नगाशनवत्कृपिः ॥ २ ॥

உத்பபாதாத வேகேன வேகவானவிசாரயன் ।

ஜகாமாகாசமாவிச்ய பந்நகாசநவத் கபி: ॥

பிறகு வேகத்தையுடைய ஹனுமான் கருடன் போல் யோசனை
செய்யாதவராகவே வேகமாகத்தாவினார். பின் ஆகாயத்துள் புகுந்து
சென்றார். (2)

जगाम वेगवान् लङ्कां लङ्घयित्वा महोदधिम् ।

निशि लङ्कां महासत्त्वो विवेश कपिकुञ्जरः ॥ ३ ॥

ஜகாம வேகவான் லங்காம் லங்கயித்வா மஹோததிம் ।

நிசி லங்காம் மஹா ஸத்வோ விவேச கபிகுஞ்ஜர: ॥

வேகத்தையுடைய மஹாபலசாலியான வானரசர்ரேஷ்டர் பெருங் கடலைத்தாண்டி லங்கையை அடைந்தார். இரவில் லங்கையுள் புகுந்தார். (3)

स निर्जित्य पुरीं श्रेष्ठां लङ्कां तां कामरूपिणीम् ।

विक्रमेण महातेजा हनुमान् मारुतात्मजः ॥ ४ ॥

ஸ நிர்ஜித்ய புரீம் ச்ரேஷ்டாம் லங்காம் தாம் காமரூபிணீம் ।

விக்ரமேண மஹாதேஜா: ஹனுமான் மாருதாத்மஜ: ॥

அந்த ஹனுமான் இஷ்டப்பட்ட உருவத்தை எடுத்துக்கொள்ளும் சிறந்த நகரான அந்த லங்கையின் நகர தேவதையை பராக்ரமத்தால் வென்று விளங்கினார். (4)

भवनाद्भवनं गच्छन् ददर्श पवनात्मजः ।

विविधाकृतिरूपाणि भवनानि ततस्ततः ॥ ५ ॥

பவநத் பவநம் கச்சன் ததர்ச பவநாத்மஜ: ।

விவிதாக்ருதிரூபாணி பவநாநி ததஸ்தத: ॥

(1) ஹனுமான் ஒரு வீட்டிலிருந்து மற்றொரு வீட்டிற்குப் போய்க் கொண்டே ஆங்காங்கு பலவித அமைப்புகளையும் உருவங்களையும் உடைய வீடுகளைக்கண்டார். (5)

ततः स मध्यगतमंशुमन्तं ज्योत्स्नावितानं महदुद्रमन्तम् ।

ददर्श धीमान् दिवि भानुमन्तं गोष्ठे वृषं मत्तमिव भ्रमन्तम् ॥

ததஸ்ஸ மத்யம் கதமம்சுமந்தம்

ஜ்யோத்ஸ்நாவிதானம் மஹதுத்வமந்தம் ।

ததர்ச தீமான் திவி பாநுமந்தம்

கோஷ்டே வ்ருஷம் மத்தமிவ ப்ரமந்தம் ॥

பிறகு புத்திமானாகிய அந்த ஹனுமான் ஆகாசத்தின் நடுவில் வந்ததும் ஒளிநிறைந்ததும் பெரிய நிலாவின் பரப்பை வெளிப்படுத்துகிறதும், கொட்டிலில் திரியும் மதம் கொண்ட காளைபைப்போல் உள்ள துமாகிய சந்திரனைக்கண்டார். (6)

या भाति लक्ष्मीर्भुवि मन्दरस्था तथा प्रदोषेषु च सागरस्था ।
तथैव तोयेषु च पुष्करस्था रराज सा चारु निशाकरस्था ॥

யா பாதி லக்ஷ்மீ: புவி மந்தரஸ்தா

ததா ப்ரதோஷேஷு ச ஸாகரஸ்தா ।

ததைவ தேயோஷு ச புஷ்கரஸ்தா

ரராஜ ஸா சாரு நிசாகரஸ்தா ॥

எந்த அழகு பூமியில் மந்தரமலையில் உள்ளதாயும் அவ்வாறே ஸாயங்காலங்களில் ஸமுத்தரத்திலிருப்பதாயும் அப்படியே ஜலத்தில் தாமரைகளிலிருப்பதாயும் விளங்குகிறதோ அதுவே சந்திரனிடத்திலிருப்பதாய்க்கொண்டு நன்கு விளங்கியது. (7)

(01)

भवनं राक्षसेन्द्रस्य बहुप्रासादसंकुलम् ।
मार्गमाणस्तु वैदेहीं सीतामायतलोचनाम् ॥
सर्वतः परिचक्राम हनुमान हरिलोचनः ॥ ८ ॥

பவநம் ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்ய பஹுப்ராஸாத ஸங்குலம் ।

மார்கமாணஸ்து வைதேஹீம் சீதாம் ஆயதலோசநாம் ।

ஸர்வத: பரிசக்ராம ஹனுமான் ஹரிலோசந: ॥

விதேஹ ராஜகுமாரியும் அகன்ற கண்களையுடையவளுமான ஸீதையைத் தேடிக்கொண்டு பச்சை நிறக்கண்களையுடைய ஹனுமான் அனேக மாடிகள் நிறைந்த ராவணனுடைய வீட்டில் எல்லாப்புற்றும் சுற்றினார். (8)

(11) पत्नीः स प्रियभार्यत्य तस्य रक्षःपतेर्गृहे ।

अम्लानमान्याभरणा ददर्श हरियूथपः ॥ ९ ॥

பத்னீஸு ஸ ப்ரிய பார்யஸ்ய தஸ்ய ரக்ஷ:பதேர்க்ருணே ।

அம்லாநமால்யாபரண ததர்ச ஹரியூத: ॥

அந்த வானரச்ரேஷ்டரான ஹனுமான் அன்பான மனைவிகளை உடைய அந்த ராக்ஷஸராஜனுடைய வீட்டில் வாடாத புஷ்பங்களையும் ஆபரணங்களையுமுடைய அவன் மனைவிகளைப் பார்த்தார். (9)

कपिर्मन्दोदरीं तत्र शयानां चारुरूपिणीम् ।

तर्कयामास सीतेति रूपयौवनसंपदा ॥

अवधूय च तां बुद्धिं बभूवावस्थितस्तदा ॥ १० ॥

கபிர் மந்தோதரீம் தத்ர சயாநாம் சாருரூபிணீம் ।

தர்க்கயாமாஸ சீதேதி ரூபயௌவந ஸம்பதா ॥

அவதூய ச தாம் புத்திம் பபூவாவஸ்திதஸ்ததா ॥

அங்கு ஹனுமான் படுத்திருக்கும் அழகிய உருவத்தையுடைய மந்தோதரியை அழகினுடையவும் யௌவன வயதினுடையவும் மஹிமையால் ஸீதையென்று ஊகித்தார். பின்அந்த எண்ணத்தை போக்கிவிட்டு அப்பொழுது நேராகச் சிந்திக்கும் மனமுள்ளவராக ஆனார். (10)

न रामेण वियुक्ता सा स्वप्तुमर्हति भामिनी ।

न भोक्तुं नाप्यलंकर्तुं न पानमुपसेवितुम् ॥

नान्यं नरमुपस्थातुं सुराणामपि चेश्वरम् ॥ ११ ॥

ந ராமேண வியுக்தா சா ஸ்வப்து மர்ஹதி பாமிநீ ।

ந போக்தும் நாப்யலங்கர்தும் ந பானமுபஸேவிதும் ॥

நான்யம் நரமுபஸ்தாதும் ஸுராணாமபி சேச்வரம் ॥

ராமனிடமிருந்து பிரிந்த அந்த அழகி தூங்கத்தகுந்தவளல்ல. சாப்பிடவும் தக்கவளல்ல ஆபரணம் பூட்டிக்கொள்ளவும் தகுந்தவளல்ல பானத்தை உட்கொள்ளவும் தக்கவள் அல்ல. தேவர்களின் அதிபதியாயிருந்த போதிலும் வேறு மனிதனை அவள் அடைவதற்கும் தகுந்தவளல்ல. (11)

अन्येयमिति निश्चित्य पानभूमौ चचार सः ।

निरीक्षमाणश्च तदा ताः स्त्रियः स महाकपिः ॥

जगाम महतीं चिन्तां धर्मसाध्वसशङ्कितः ॥ १२ ॥

அந்யேயமிதி நிச்சித்ய பாந்புமௌ சசார ஸ: |

|| நிரீக்ஷமாணச்ச ததா தா: ஸ்த்ரிய: ஸ மஹாகபி: ||

ஜகாம மஹதீம் சிந்தாம் தர்ம ஸாத்வஸ சங்கித: ||

அவர், இவள் வேறு ஒருத்தி என்று தீர்மானித்து பானசாலை யில் ஸஞ்சரித்தார் அப்பொழுது அந்த வானரச்ரேஷ்டர் அந்தப் பெண்களை பார்த்துக்கொண்டு அதுதர்ம விரோதம் என்ற சந்தேஹம் கொண்டவராய் அதிக கவலையை அடைந்தார். (12)

परदारावरोधस्य प्रसुप्तस्य निरीक्षणम् ।

इदं खलु ममात्यर्थं धर्मलोपं करिष्यति ॥ १३ ॥

பரதாராவரோதஸ்ய ப்ரஸுப்தஸ்ய நிரீக்ஷணம் |

இதம் கலு மமாத்யர்த்தம் தர்மலோபம் கரிஷ்யதி ||

இந்த தூங்கிய பிறர் மனைவிகளாகிய அந்தப்புரப் பெண்களை பார்த்தல் எனக்கு மிகவும் தர்ம நாசத்தை செய்யப்போகிறது. (13)

तस्य प्रादुरभूचिन्ता पुनरन्या मनस्विनः ।

कामं दृष्टा मया सर्वा विश्वस्ता रावणस्त्रियः ॥ १४ ॥

தஸ்ய ப்ராதுரபூத் சிந்தா புநர்ந்யா மநஸ்விந: |

காமம் த்ருஷ்டா மயா ஸர்வா: விச்வஸ்தா ராவணஸ்த்ரிய: ||

கம்பிரமனமுள்ள அவருக்கு மேலும் இன்னொரு எண்ணம் தோன்றியது நம்பிக்கையுள்ள ராவணன் மனைவிகள் யாவரும் என்னால் தாராளமாக பார்க்கப்பட்டனர் தான். (14)

न हि मे मनसः किञ्चिद्वैकृत्यमुपपद्यते ।

मनो हि हेतुः सर्वेषामिन्द्रियाणां प्रवर्तने ॥ १५ ॥

ந ஹி மே மநஸ: கிம்சித் வைக்ருத்யமுபபத்யதே |

மனோ ஹி ஹேதுஸ்ஸர்வேஷா மிந்த்ரியாணாம் ப்ரவர்தநே ||

எனது மனத்திற்கு யாதொரு தீச்செயலும் பொருந்துவதில்லை மனமே எல்லா புலன்களின் இயக்கத்திற்கும் காரணம் (15)

शुभाशुभास्वस्थासु तच्च मे सुव्यवस्थितम् ।
नान्यत्र हि मया शक्या वैदेही परिमार्गितम् ॥ १६ ॥

சுபாசுபாஸ்வஸ்தாஸு தச்ச மே ஸுவ்யவஸ்திதம் ।

நான்யத்ரஹி மயா சக்யா வைதேஹி பரிமார்கிதம் ॥

எனது நல்லது தியதுகளான நிலைகளில் அம்மனம் நல்லகட்டுப் பாடுடையதாயுள்ளது. என்னால் வேறிடத்தில் தேடுவதற்கு ஸீதை தகுந்தவளல்ல.

(16)

स्त्रियो हि स्त्रीषु दृश्यन्ते सदा संपरिमार्गणे ।
तदिदं मार्गितं तावच्छुद्धेन मनसा मया ॥
रावणान्तःपुरं सर्वं दृश्यते न च जानकी ॥ १७ ॥

ஸ்த்ரியோ ஹி ஸ்த்ரீஷு த்ருச்யந்தே ஸதா ஸம்பரிமார்கணே ।

ததிதம் மார்கிதம் தாவத் சுத்தேன மனஸா மயா ॥

ராவணாந்த:புரம் ஸர்வம் த்ருச்யதே ந ச ஜானகீ ॥

எப்பொழுதும், தேடும்பொழுது பெண்கள் பெண்களுள்தான் காணப்படுகிறார்கள் ஆதலால் என்னால் சுத்தமான மனமுடன் இந்த ராவணனுடைய அந்தப்புரம் முழுவதும் இப்பொழுது தேடப்பட்டது ஸீதையும் காணப்படவில்லை.

(17)

अनिर्वेदः श्रियो मूलमनिर्वेदः परं सुखम् ।

अनिर्वेदो हि सततं सर्वार्थेषु प्रवर्तकः ॥ १८ ॥

(18) அநிர்வேத: ச்ரியோ மூலம் அநிர்வேத: பரம் ஸுகம் ।

அநிர்வேதோ ஹி ஸததம் ஸர்வார்த்தேஷு ப்ரவர்த்தக: ॥

உத்ஸாஹம் செல்வத்திற்குக்காரணம் கவலையின்மையே உயர்ந்த இன்பம். உத்ஸாஹமே எப்பொழுதும் எல்லா விஷயங்களிலும் தூண்டுகோல்.

करोति सफलं जन्तोः कर्म यत्तत्करोति सः ।

तस्मादनिर्वेदकृतं यत्नं चेष्टेऽहमुत्तमम् ॥ १९ ॥

(19) தாஸாஹம் செல்வத்திற்குக்காரணம் கவலையின்மையே உயர்ந்த இன்பம். உத்ஸாஹமே எப்பொழுதும் எல்லா விஷயங்களிலும் தூண்டுகோல்.

கரோதி ஸபலம் ஜந்தோ: கர்ம யத்தத்தகரோதி ஸ: ।

தஸ்மாத் அநிர்வேதக்ருதம் யத்நம் சேஷ்டேஹமுத்தமம் ॥

அந்த உத்ஸாஹம் (மனிதன்) எதைச் செய்கிறானோ அந்த மனிதனுடைய கார்யத்தை பலனுள்ளதாகச் செய்கிறது ஆதலால் உத்ஸாஹத்தால் உண்டான சிறந்த முயற்சியை நான் செய்கிறேன். (19)

यावत्सीतां हि पश्यामि रामपत्नीं यशस्विनीम् ।

तावदेतां पुरीं लङ्कां विचिनोमि पुनःपुनः ॥ २० ॥

யாவதஸீதாம் ஹி பச்யாமி ராமபத்னீம் யசஸ்வினீம் ।

தாவதேதாம் புரீம் லங்காம் விசினோமி புந: புந: ॥

எதற்குள் ராமன் மனைவியும் புகழ்வாய்ந்தவளுமான ஸீதையைப் பார்க்கிறேனோ அது வரையில் திருப்பித்திருப்பி இந்த லங்கை எனும் பட்டணத்தில் தேடுகிறேன். (20)

अशोकवनिका चेयं दृश्यते सुमहादृमा ।

इमामभिगमिष्यामि न हीयं विचिता मया ॥ २१ ॥

அசோகவனிகா சேயம் த்ருச்யதே ஸுமஹாத்ருமா ।

இமாம் அபிகமிஷ்யாமி ந ஹீயம் விசிதா மயா ॥

மிகப்பெரிய மரங்களைபுடையதாக இந்த அசோகவனம் காணப்படுகிறது இதைக்குறித்து போகப்போகிறேன் இது என்னால் தேடப்படவில்லை. (21)

नमोऽस्तु रामाय सलक्ष्मणाय देव्यै च तस्यै जनकात्मजायै ।

नमोऽस्तु रुद्रेन्द्रयमानिलेभ्यो नमोऽस्तु चन्द्रार्कमरुद्गणेभ्यः ॥

நமோஸ்து ராமாய ஸலக்ஷ்மணாய

தேவ்யை ச தஸ்யை ஜனகாத்மஜாயை ।

நமோஸ்து ருத்ரேந்த்ர யமானிலேப்யோ

நமோஸ்து சந்த்ரார்கமருத்ருணேப்ய: ॥

லக்ஷ்மணனுடன் சேர்ந்து எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ ராமனையும் ஸ்ரீ ஜனகராஜன் திருமகளான ஸ்ரீ ஸீதா பிராட்டியாரையும் ருத்ரன்,

இந்தரன், யமன், வாயு, சந்த்ரன், சூர்யன் மற்றுமுள்ள தேவர்கள்
யாவரையும் நான் வணங்குகிறேன். (22)

स मुहूर्तमिव ध्यात्वा चिन्तावग्रथितेन्द्रियः ।

उदतिष्ठन्महातेजा हनुमान् मारुतात्मजः ॥ २३ ॥

ஸ முஹூர்த்தமீவ த்யாத்வா சிந்தாவக்ரதிதேந்த்ரிய: ।

உததிஷ்டன் மஹாதேஜா: ஹநுமான் மாருதாத்மஜ: ॥

வருத்தத்தால் தளர்ந்த புலன்களையுடையவரும் வாயுபுத்ரனும்
மிக்ககாந்தியுள்ளவருமான அந்த ஹனுமான் சிறிது நேரம் யோசித்து
விட்டு எழுந்திருந்தார். (23)

स प्रविश्य विचितां तां विहगैरभिनादिताम् ।

काञ्चनीं शिशुपामेकां ददर्श हनुमान् कपिः ॥

ஸ ப்ரவிச்ய விசித்ராம் தாம் விஹகைரபிநாதிதாம் ।

காஞ்சனீம் சிம்சுபாமேகாம் ததர்ச ஹநுமான் கபி: ॥

அந்த வானரராகிய ஹனுமான் பக்ஷிகளால் இரைச்சலிடப்பட்ட
ஆச்சரியமான அந்த அசோகவனத்துள் புகுந்து தங்கமயமான ஒரு
சிம்சுபாமரத்தைக் கண்டார். (24)

तामारुह्य महाबाहुः शिशुपां पर्णसंवृताम् ।

अवेक्षमाणश्च महीं सर्वा तामन्ववैक्षत ॥ २५ ॥

தாமாருஹ்ய மஹாபாஹு: சிம்சுபாம் பர்ணஸம்வ்ருதாம் ।

அவேக்ஷமாணச்ச மஹீம் ஸர்வாம் தாம்ந்வவைக்ஷத ॥

நீண்ட தோள்களையுடைய ஹனுமான் இலைகள் நிறைந்த அந்த
சிம்சுபா மரத்தில் ஏறிக்கொண்டு நான்குபுறமும் பார்த்துக்கொண்டே
அந்த எல்லா தரைப்பிரதேசத்தையும் கண்டார். (25)

ततो मलिनसंवीतां राक्षसीभिः समावृताम् ।

उपवासकृशां दीनां निःश्वसन्तीं पुनः पुनः ॥

ददर्श शुक्लपक्षादौ चन्द्रलेखामिवामलाम् ॥ २६ ॥

ததோ மலிநஸம்வீதாம் ராக்ஷஸீபிஸ் ஸமாவ்ருதாம் ।

உபவாஸக்ருசாம் தீநாம் நிச்வஸந்தீம் புந: புந: ॥

ததர்ச சக்லபக்ஷாதௌ சந்த்ரலேகாமிவாமலாம் ॥

பிறகு அழுக்கு உடையணிந்தவரும் ராக்ஷஸிகளால் சூழப்பட்ட
வரும் பட்டினியால் இளைத்தவரும் இரங்கத்தக்கவரும் அடிக்கடி
பெருமூச்சிடுகிறவளுமான ஸீதையை சக்லபக்ஷ ஆரம்பத்தில் தோஷ
மற்ற சந்திரனது பிறையைப்போல் கண்டார். (26)

तां समीक्ष्य विशालाक्षीमधिकं मलिनां कृशाम् ।

सर्कयामास सीतेति कारणैरुपपादिभिः ॥ २७ ॥

தாம் ஸமீக்ஷ்ய விசாலாக்ஷீம் அதிகம் மலினாம் க்ருசாம் ।

தர்கயாமாஸ ஸீதேதி காரணைருபபாதிபி: ॥

அகன்ற கண்களையுடையவரும் மிகவும் அழுக்கடைந்தவரும்
இளைத்தவளுமான அவளைப் பார்த்து பொருத்தமுள்ள காரணங்
களால் ஸீதை என ஊஹித்தார். (27)

ह्रियमाणा तदा तेन रक्षसा कामरूपिणा ।

यथारूपा हि दृष्टा वै तथारूपेयमङ्गना ॥ २८ ॥

ஹ்ரியமானா ததா தேன ரக்ஷஸா காமரூபிணா ।

யதாரூபா ஹி த்ருஷ்டா வை ததாரூபேயமங்கநா ॥

அச்சமயம் இஷ்டப்படி உருவமெடுக்கும் அந்த ராக்ஷஸனால் அப
ஹரிக்கப்படுகிறவளாய் எந்த உருவமுள்ளவளாய் காணப்பட்டாளோ
அந்தவடிவ முள்ளவளாக இந்தப் பெண் (இருக்கிறாள்.) (28)

वैदेह्या यानि चाङ्गेषु तदा रामोऽन्वकीर्तयत् ।

मणिविद्रुमचित्वाणि हस्तेष्वाभरणानि च ॥

तान्येवैतानि मन्येऽहं यानि रामोऽन्वकीर्तयत् ॥ २९ ॥

வைதேஹ்யா யானி சாங்கேஷு ததா ராமோऽந்வகீர்தயத் ।

மணிவித்ரும சித்ராணி ஹஸ்தேஷ்வாபரணாநி ச ॥

தான்யேவைதானி மந்யேஹம் யானி ராமோऽந்வகீர்தயத் ॥

அப்பொழுது ஸீதையின் அங்கங்களில் ரத்னங்களாலும் பவளங்
களாலும் அழகியதான எந்த ஆபரணங்களை ராமன் வர்ணித்தாரோ
அவைகளாகவே இவற்றை நான் எண்ணுகிறேன். (29)

पीतं कनकपट्टाभं सस्तं तद्वसनं शुभम् ।
इदं चिरगृहीतत्वाद्वसनं क्लिष्टवत्तरम् ।
(30) तथापि नूनं तद्वर्णं तथा श्रीमद्यथेतरत् ॥ ३० ॥

பீதம் கனகபட்டாபம் ஸ்ரஸ்தம் தத்வஸனம் சபம் ।

இதம் சிரக்ருஹீதத்வாத் வஸனம் க்லிஷ்டவத்தரம் ।

ததாபி நூனம் தத்வர்ணம் ததா ஸ்ரீமத்யதேதரத் ॥

நமூவி விழுந்த மஞ்சள் நிறமுள்ள தங்க ஜரிகை வஸ்திரம்
போன்ற அந்தவஸ்திரம் அழகியது. இந்த வஸ்திரம்வெகுநாள் தரித்
தமையால் மிக்கக்கசங்கி இருக்கிறது ஆகிலும் மற்றது எப்படியோ
அப்படியே அதே நிறமுள்ளதும் அழகுள்ளதுமாக இருக்கிறது.
நிச்சயம். (30)

अस्या देव्या मनस्तस्मिस्तस्य चास्यां प्रतिष्ठितम् ।

तेनेयं स च धर्मात्मा मुहूर्तमपि जीवति ॥ ३१ ॥

அஸ்யா தேவ்யா மனஸ்தஸ்மின் தஸ்ய சாஸ்யாம் ப்ரதிஸ்திதம் ।

தேனேயம் ஸ ச தர்மாத்மா முஹூர்தமபி ஜீவதி ॥

இந்த ஸீதாதேவியின் மனம் அந்த ராமனிடத்திலும் அந்த
ராமனுடைய மனம் இவனிடத்திலும் நிலைத்துள்ளது அதனால்தான்
இவளும் தார்மிகனான அவரும் சிறிது காலமாவது ஜீவித்திருக்
கிறார்கள். (31)

एवं सीतां तदा दृष्ट्वा हृष्टः पवनसंभवः ।

जगाम मनसा रामं प्रशशंस च तं प्रभुम् ॥ ३२ ॥

॥ ஏவம் ஸீதாம் ததா த்ருஷ்ட்வா ஹ்ருஷ்ட: பவநஸம்பவ: ।

ஜகாம மநஸா ராமம் ப்ரசசம்ஸ ச தம் ப்ரபும் ॥

இவ்வாறு அச்சமயம் ஸீதையை பார்த்துவிட்டு மகிழ்ந்தவாய்
குமாரர் மனஸ்ஸால் ராமனை அடைந்தார். அந்த பிரபுவான ராமனை
புகழ்ந்தார். (32)

तथा विप्रेक्षमाणस्य वनं पृष्वितपादपम् ।

विचिन्वतश्च वैदेहीं किञ्चिच्छेषा निशाऽभवत् ॥ ३३ ॥

ததா விப்ரேக்ஷமாணஸ்ய வநம் ப்ஷ்விதபாதபம் ।

விசிந்வதச்ச வைதேஹீம் கிஞ்சிச்சேஷா நிசா஽பவத் ॥

அவ்வாறு பூத்த மரங்களைபுடைய வனத்தை பார்த்துக்கொண் டிருக்கையிலும் ஸீதையை தேடுகையிலும் (கழிந்த) இரவு கொஞ்சமே மிச்சமுள்ளதாக ஆயிற்று. (33)

विबुध्य तु यथाकालं राक्षसेन्द्रः प्रतापवान् ।

अशोकवनिकामेव प्राविशत्सन्तवद्रुमाम् ॥ ३४ ॥

விபுத்ய து யதாகாலம் ராக்ஷஸேந்த்ர: ப்ரதாபவான் ।

அசோகவநிகாமேவ ப்ராவிசத் ஸந்ததத்ருமாம் ॥

பிரதாபம் மிகுந்த ராக்ஷஸராஜனாகிய ராவணன் சரியான காலத்தில் எழுந்து நெருக்கமான மரங்களைபுடைய அசோகவனத் துள்ளேயே புகுந்தான். (34)

ततो दृष्ट्वैव वैदेही रावणं राक्षसाधिपम् ।

प्रावेपत वरारोहा प्रवाते कदली यथा ॥ ३५ ॥

ததோ த்ருஷ்ட்வைவ வைதேஹீ ராவணம் ராக்ஷஸாதிபம் ।

ப்ராவேபத வராரோஹா ப்ரவாதே கதலீ யதா ॥

பிறகு அழகிய இடுப்பையுடைய ஸீதை ராக்ஷஸராஜனாகிய ராவணனை பார்த்து பெருங்காற்றில் வாழைபோல் நடுங்கினாள். (35)

स तां पतिव्रतां दीनां निरानन्दां तपस्विनीम् ।

साकारैर्मधुरैर्वाक्यैर्न्यदर्शयत् रावणः ॥ ३६ ॥

ஸ தாம் பதிவ்ரதாம் தீநாம் நிராநந்தாம் தபஸ்விநீம் ।

ஸாகாரைர்மதுரைர்வாக்யை: ந்யதர்சயத ராவண: ॥

அந்த ராவணன் பதிவ்ரதையும் இரங்கத்தக்கவளும் ஸந்தோஷ மற்றவளும் தபோபலமுள்ளவளுமான அவளைக் குறித்து ஜாடை

களுடன்கூடிய இனிய வார்த்தைகளால் (தனது அபிப்பிராயத்தை)
வெளிக்காட்டினான். (36)

कामये त्वां विशालाक्षि बहुमन्यस्व मां प्रिये ।

प्रणयस्व च तत्त्वेन मैवं भूः शोकलालसा ॥ ३७ ॥

காமயே த்வாம் விசாலாக்ஷி பஹுமன்யஸ்வ மாம் ப்ரியே ।

ப்ரணயஸ்வ ச தத்வேன மைவம் பூ: சோகலாலஸா ॥

அகன்ற கண்களையுடையவளே! உன்னை விரும்புகிறேன்.
ப்ரியமானவளே! என்னை கௌரவப்படுத்து. உண்மையாக நேசி.
இவ்வாறு வருத்தமுற்றவளாக இருக்காதே. (37)

पिब विहर रमस्व भुङ्क्ष्व भोगान्

धननिचयं प्रदिशामि मेदिनीं च ।

मयि लल ललने यथासुखं त्वं

त्वयि च समेत्य ललन्तु बान्धवास्ते ॥ ३८ ॥

பிப விஹர ரமஸ்வ புங்க்ஷ்வ போகான

தநநிசயம் ப்ரதிசாமி மேதிநீம் ச ।

மயி லல லலனே யதாஸுகம் த்வம்

த்வயி ச ஸமேத்ய லலந்து பாந்தவாஸ்தே ॥

குடி, விளையாடு, ஸந்தோஷப்படு போகங்களை அனுபவி. பணக்
குவியிலையும் பூமியையும் தருகிறேன். பெண்ணே! ஸுகத்திற்கு
குறைவின்றி என்னிடத்தில் ஆசைப்படு. உன்னிடத்தில் உனது
உறவினர்களும் ஒன்றுகூடி ஸந்தோஷமடையட்டும், (38)

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा सीता रौद्रस्य रक्षसः ।

वृणमन्तरतः कृत्वा प्रत्युवाच शुचिसिता ॥ ३९ ॥

தஸ்ய தத்வசநம் ஸ்ருத்வா ஸீதா ரௌத்ரஸ்ய ரக்ஷஸ: ।

த்ருணமந்தரத: க்ருத்வா ப்ரத்யுவாச சுசிஸ்மிதா ॥

பயங்கரமான அந்த ராக்ஷஸனுடைய அவ்வார்த்தையை கேட்டு
அழகிய புன்சிரிப்புள்ள ஸீதை புல்லை மத்தியில் வைத்துவிட்டு பதில்
அளித்தாள், (39)

इह सन्तो न वा सन्ति सतो वा नानुवर्तसे ।

तथा हि विपरीता ते बुद्धिराचारवर्जिता ॥ ४० ॥

இஹ ஸந்தோ ந வா ஸந்தி ஸதோ வா நானுவர்தஸே ।
ததாஹி விபரீதா தே புத்திராசாரவர்ஜிதா ॥

இங்கு ஸாதுக்கள் இல்லையா? இருப்பவர்களை நீ அனுஸரிப்
பதில்லையா? ஏனெனில் நல்ல நடத்தையற்ற உனது புத்தி சாஸ்தரத்
திற்கு எதிரிடையாக உளது. (40)

इमे ते नयने क्रूरे विरूपे कृष्णपिङ्गले ।

क्षितौ न पतिते कस्मान्मामनार्य निरीक्षतः ।

कथं व्याहरतो मां ते न जिह्वा व्यवशीर्यते ॥ ४१ ॥

இமே தே நயநே க்ரூரே விருபே க்ருஷ்ணபிங்களே ।
க்ஷிதௌ ந பதிதே கஸ்மாத் மாம் அநார்ய நிர்ரிக்ஷத: ।
கதம் வ்யாஹரதோ மாம் தே ந ஜிஹ்வா வ்யவசீர்யதே ॥

துஷ்டா, என்னை பார்க்கிற உனது இந்த கொடிய கோரமான
கருப்பும் சிவப்புமான இரு கண்களும் தரையில் ஏன் விழவில்லை?
என்னைக் குறித்துப் பேசுகிற உனது நாக்கு எப்படி அழியாமல்
இருக்கிறது. (41)

सीताया वचनं श्रुत्वा रावणो राक्षसेश्वरः ।

संदिदेश ततः सर्वा राक्षसीर्घोरदर्शनाः ॥ ४२ ॥

ஸீதாயா வசநம் ஸ்ருத்வா ராவணோ ராக்ஷஸேஸ்வர: ।

ஸந்திதேச ததஸ் ஸர்வா: ராக்ஷஸீர்கோரதர்சநா: ॥

ராக்ஷஸர் தலைவனாகிய ராவணன் ஸீதையினது வார்த்தையை
கேட்டுப் பின்னர் பயங்கரத் தோற்றமுள்ள எல்லா ராக்ஷஸிகளையும்
ஆஜ்ஞாபித்தான். (42)

यथा मद्रश्या सीता क्षिप्रं भवति जानकी ।

तथा कुरु राक्षस्यः सर्वाः क्षिप्रं समेत्य च ॥ ४३ ॥

யதா மத்வசகா ஸீதா கழிப்ரம் பவதி ஜாநகீ ।

ததா குருத ராக்ஷஸ்ய: ஸர்வா: கழிப்ரம் ஸமேத்ய ச ॥

ஜனகராஜகுமாரியான ஸீதை கீக்கிரத்திலேயே எவ்வாறு எனக்கு வசப்பட்டவளாக ஆகிறாளோ அவ்விதம் ராக்ஷஸிகளாகிய நீங்கள் யாவரும் சீக்கிரமே ஒன்று சேர்ந்து செய்வீர்களாக. (43)

इति प्रतिसमादिश्य राक्षसेन्द्र: पुन:पुन: ।

ज्वलद्भास्करवर्णामं प्रविवेश निवेशनम् ॥ ४४ ॥

இதி ப்ரதிஸமாதிச்ய ராக்ஷஸேந்த்ர: புந: புந: ।

ஜ்வலத் பாஸ்கரவர்ணபம் ப்ரவிவேச நிவேசனம் ॥

ராக்ஷஸராஜன் இவ்வாறு பலதடவை உத்தரவிட்டுவிட்டு பிரகாசிக்கும் ஸலிரியனுடையதுபோன்ற காந்தியுள்ள (தன்) வீட்டிற்குள் புகுந்தான். (44)

सा राक्षसेन्द्रस्य वचो निश्म्य

तद्रावणस्याप्रियमप्रियार्ता ।

सीता वितत्रास यथा बनान्ते

सिंहामिपन्ना गजराजकन्या ॥ ४५ ॥

ஸா ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்ய வசோ நிசம்ய

தத் ராவணஸ்யாப்ரியமப்ரியார்தா ।

ஸீதா விதத்ராஸ யதா வநாந்தே

ஸிம்ஹாபிபந்நா கஜராஜகந்யா ॥

ராக்ஷஸாதிபதியான ராவணனுடையதும் மனதிற்குப் பிடிக்காததுமான வார்த்தையைக் கேட்டு மனவருத்தமடைந்த அந்த ஸீதை காட்டின் மத்தியில் சிங்கத்தால் தாக்கப்பட்ட சிறந்த யானையின் பெண்குட்டி எப்படியோ அப்படி நடுங்கினாள். (45)

प्रवेपमाना परिशुष्कवक्त्रा नगोत्तमं पुष्पितमाससाद ।

शोकाभितप्ता बहुधा विचिन्त्य सीताऽथ वेणुद्रथनं गृहीत्वा ॥

उद्ध्व्य वेणुद्रथनेन शीघ्रमहं गमिष्यामि यमस्य मूलम् ।

ப்ரவேபமாநா பரிசுஷ்கவக்த்ரா

நகோத்தமம் புஷ்பிதம் ஆஸஸாத ।

சோகாபிதப்தா பஹுதா விசிந்த்ய

ஸீதாZத வேண்யுத்க்ரதநம் க்ருஹீத்வா ॥

உத்பத்ய வேண்யுத்க்ரதனேன சீக்ரம்

அஹம் கமிஷ்யாமி யமஸ்ய மூலம் ।

பிறகு நடுங்குகின்றவளும் உலர்ந்த முகத்தையுடையவளும்
சோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவளுமாகிய ஸீதை கூந்தலால் கட்டிக்
கொள்வதால் தூக்கிட்டுக்கொண்டு விரைவில் நான் யமனுடைய
ஸமீபத்திற்கு போவேன் என்று பலவாறு ஆலோசித்து கூந்தல்
முடியை பிடித்துக்கொண்டு பூத்த சிறந்த மரத்தை வந்தடைந்தாள்.

उपस्थिता सा मृदुसर्वग्री शाखां गृहीत्वाऽथ नगस्य तस्य ॥

உபஸ்திதா ஸா ம்ருதுஸர்வகாத்ரீ

சாகாம் க்ருஹீத்வாZத நகஸ்ய தஸ்ய ॥

பின்னர் மிருதுவான எல்லா அவயவங்களையும் உடைய அந்த
ஸீதை அந்த மரத்தின் கிளையை பிடித்துக்கொண்டு நெருங்கி
வந்தாள்.

तस्यास्तु रामं प्रविचिन्तयन्त्या रामानुजं स्वं च कुलं शुभाङ्गवाः ।

शोकानिमित्तानि तथा बहूनि धैर्यार्जितानि प्रवराणि लोके ॥

प्रादुर्निमित्तानि तदा बभूवुः पुरापि सिद्धान्युपलक्षितानि ।

தஸ்யாஸ்து ராமம் ப்ரவிசிந்தயந்த்யா:

ராமாநுஜம் ஸ்வம் ச குலம் சுபாங்க்யா: ।

சோகாநிமித்தானி ததா பஹுணி

தைர்யார்ஜிதானி ப்ரவராணி லோகே ॥

ப்ராதூர்நிமித்தானி ததா பபூவு:

புராபி ஸித்தான்யுபலக்ஷிதானி ।

ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் தனது வம்சத்தையும்பற்றி
நினைத்துக்கொண்டவளும் மங்களமான அவயவங்களையுடையவளும்

ஆகிய அந்த ஸீதைக்கு சோகத்தைப் போக்க ஹேதுக்களாயும்
தைரியத்தை வளர்ப்பவைகளாயும் உலகத்தில் சிறந்ததாய் பிரஸித்த
மானவைகளாயும் முன்பும் பலனுள்ளதாக அறியப்பட்டவையாயும்
உள்ள பல நல்ல சகுனங்கள் அச்சமயம் தோன்றின. (48)

हनुमानपि विक्रान्तः सर्वं शुश्राव तत्त्वतः ।

ततो बहुविधां चिन्तां चिन्तयामास वानरः ॥ ४९ ॥

ஹனுமானபி விக்ரான்த: ஸர்வம் சுசுராவ தத்வத: ।

ததோ பஹுவிதாம் சிந்தாம் சிந்தயாமாஸ வானர: ॥

பிறகு பராக்ரமசாலியான வானரராகிய ஹனுமான்
உண்மையில் எல்லாவற்றையும் கேட்டார். பின் பலவிதமான
யோசனையைப் பற்றி எண்ணினார். (49)

निशाचरीणां प्रत्यक्षमनहं चापि भाषणम् ।

अनेन रात्रिशेषेण यदि नाश्वास्यते मया ।

सर्वथा नास्ति सन्देहः परित्यक्ष्यति जीवितम् ॥ ५० ॥

நிசாசரீணாம் ப்ரத்யக்ஷம் அந்ஹம் சாபி பாஷணம் ।

அநேன ராத்ரிசேஷேண யதி நாச்வாஸ்யதே மயா ।

ஸர்வதா நாஸ்தி ஸந்தேஹ: பரித்யக்ஷ்யதி ஜீவிதம் ॥

அரக்கிகளுக்கு எதிரில் அவர்களுக்குத் தெரியும்படி பேசுவது
உசிதமில்லை. இந்த இரவின் மிகுதியான பாகத்திற்குள்
என்னால் ஸமாதானம் செய்யப்படவில்லையாகில் அப்பொழுது (ஸீதை)
உயிரை விட்டுவிடுவாள். எவ்விதத்திலும் ஸந்தேஹம் இல்லை (50)

यदि वाचं प्रदास्यामि द्विजातिरिव संस्कृताम् ।

रावणं मन्यमाना मां सीता भीता भविष्यति ॥ ५१ ॥

யதி வாசம் ப்ரதாஸ்யாமி த்விஜாதிரிவ ஸம்ஸ்க்ருதாம் ।

ராவணம் மந்யமானா மாம் ஸீதா பீதா பவிஷ்யதி ॥

ப்ராஹ்மணன்போல் இலக்கணசுத்தமான வார்த்தையை
பிரயோகிப்பேனாகில் அப்பொழுது என்னை ராவணனாக எண்ணுகின்ற
வளாய் ஸீதை பயந்தவளாக ஆவாள். (51)

प्राणत्यागश्च वैदेह्या भवेदनभिभाषणे ।

एष दोषो महान् हि स्यान्मम सीताभिभाषणे ॥ ५२ ॥

ப்ராணத்யாகச்ச வைதேஹ்யா: பவேதநபிபாஷணே ।

ஏஷ தோஷோ மஹான் ஹி ஸ்யாத் மம சீதாபிபாஷணே ॥

பேசாமலிருக்கையில் ஸீதைக்கு உயிர்நீத்தல் நேரிடும். எனக்கு ஸீதையுடன் ஸம்பாஷணை நடந்தால் இந்தப் பெரிய கெடுதல் உண்டாகும். (52)

भूताश्चार्था विषयन्ते देशकालविरोधिताः ।

विष्णुं दूतमासाद्य तमः सूर्योदये यथा ॥ ५३ ॥

பூதாச்சார்த்தா விபத்யந்தே தேசகால விரோதிதா: ।

விஃஸ்யம் தூதமாஸாத்ய தமஸ் ஸூர்யோதயே யதா ॥

ஸாமர்த்தியமற்ற தூதனை அடைந்து இடத்திற்கும் ஸமயத் திற்கும் எதிரிடையாகச் செய்யப்பட்டதுகளாய்க்கொண்டு நன்கு நிறைவேறிய கார்யங்களும் ஸூர்யன் உதிக்கையில் இருட்டுபோல் அழிவடைகின்றன. (53)

अर्थानर्थान्तरे बुद्धिर्निश्चितापि न शोभते ।

घातयन्ति हि कार्याणि दूताः पण्डितमानिनः ॥ ५४ ॥

அர்த்தாநர்த்தாந்தரே புத்தி: நிச்சிதாபி ந சோபதே ।

காதயந்தி ஹி கார்யாணி தூதா: பண்டிதமானின: ॥

நற்பயனுள்ளது நற்பயனற்றது என்கிற விஷயத்தில் முடிவு செய்யப்பட்ட ஆலோசனையும் சோபியாமல் போகிறது. அறிவாளிகளாகத் தம்மைத்தாமே நினைத்துக்கொள்ளும் தூதர்கள் கார்யங்களை கெடுத்துவிடுகின்றனர். (54)

न विनश्येत्कथं कार्यं वैकुण्ठं न कथं भवेत् ।

इति संचिन्त्य हनुमान् चकार मतिमान्मतिम् ॥ ५५ ॥

ந விநச்யேத் கதம் கார்யம் வைக்லப்யம் ந கதம் பவேத் ।

இதி ஸஞ்சிந்த்ய ஹநுமான் சகார மதிமான் மதிம் ॥

எவ்வாறு கார்யம் கொடாது, எவ்வாறு ஸாமர்த்தியமின்மை உண்டாகாது என்று ஆலோசித்துவிட்டு புத்திமானாகிய அனுமன் இந்த தீர்மானத்தைச் செய்தார். (55)

राममहिष्कर्माणं स्वबन्धुमनुकीर्तयन् ।

नैनामुद्वेजयिष्यामि तद्वन्धुगतमानसाम् ॥ ५६ ॥

ராமமக்லிஷ்டகர்மாணம் ஸ்வபந்தும் அநுகீர்த்தயன் ।

நைநாம் உத்வேஜயிஷ்யாமி தத்பந்துகதமானஸாம் ॥

அவளுடைய பந்துவான ச்ரமமில்லாமல் கார்யங்களைச் செய்கிற ராமனை வர்ணித்துக்கொண்டு அவனது உறவினரிடத்திலும் செலுத்தப்பட்ட மனமுள்ள இந்த ஸீதையை பயப்படாமல் இருக்கச் செய்வேன். (56)

एवं बहुविधां चिन्तां चिन्तयित्वा महाकपिः ।

संश्रवे मधुरं वाक्यं वैदेह्या व्याजहार ह ॥ ५७ ॥

ஏவம் பஹுவிதாம் சிந்தாம் சிந்தயித்வா மஹாகபி: ।

ஸம்சர்வே மதுரம் வாக்யம் வைதேஹ்யா வ்யாஜஹார ஹ ॥

இவ்வாறு பலவிதமான ஆலோசனையை யோசித்துவிட்டு ஹனுமான், ஸமீபத்தில் கேட்கையிலேயே இனியதான வார்த்தையை ஸீதையின் பொருட்டு சொன்னார். (57)

राजा दशरथो नाम रथकुञ्जरवाजिमान् ।

तस्य पुत्रः प्रियो ज्येष्ठस्ताराधिपनिभाननः ॥ ५८ ॥

ராஜா தசரதோ நாம் ரதகுஞ்ஜரவாஜிமான் ।

தஸ்ய புத்ர: ப்ரியோ ஜ்யேஷ்டஸ்தாராதிபநிபாந: ॥

(58) தேர் யானை குதிரைகளையுடைய தசரதன் என்ற அரசன் இருந்தார். அவருடைய முத்த புதல்வர் பிரியமானவர் சந்த்ரனை ஓத்த முகமுடையவர். (58)

रामो नाम विशेषज्ञः श्रेष्ठः सर्वधनुष्मताम् ।

तस्य सत्याभिसन्धस्य वृद्धस्य वचनात्पितुः ।

सभार्यः सह च भ्रात्रा वीरः प्रवाजितो वनम् ॥ ५९ ॥

ராமோ நாம விசேஷஜ்ஞ: ச்ரேஷ்ட: ஸர்வதநுஷ்டதாம் ।
தஸ்ய ஸத்யாபிஸந்தஸ்ய வ்ருத்தஸ்ய வசநாத் பிது: ।
ஸபார்ய: ஸஹ ச பராத்ரா வீர: ப்ரவ்ராஜிதோ வநம் ॥

ராமன் என்பவர் உயர்ந்த பொருளை உணர்ந்தவர் எல்லா வில்லாளிகளுக்குள்ளும் சிறந்தவர். உண்மையான பிரதிஜ்ஞையை உடைய வயது முதிர்ந்த அந்த தந்தையின் வார்த்தையினால் மனைவி யுடன்கூடிய வீரராகிய அவர் தம்பியுடன்கூட காட்டுக்கு நாடு கடத்தப்பட்டார். (59)

ततस्त्वमर्षापहृता जानकी रावणेन तु ।
स मार्गमाणस्तां देवीं रामः सीतामनिन्दिताम् ।
आससाद वने मित्रं सुग्रीवं नाम वानरम् ॥ ६० ॥

ததஸ்த்வமர்ஷாபஹ்ருதா ஜானகீ ராவணேந து ।
ஸ மார்கமாணஸ்தாம் தேவீம் ராம: ஸீதாமநிந்திதாம் ।
ஆஸஸாத வநே மித்ரம் ஸுக்ரீவம் நாம வானரம் ॥

பிறகு ஸீதை ராவணனால் கோபத்தினால் அபகரிக்கப்பட்டாள். அந்த ராமன் குற்றமற்ற அந்த ஸீதாதேவியை தேடிக்கொண்டு காட்டில் ஸுக்ரீவன் என்ற வானரரை நண்பராக அடைந்தார்.

सुग्रीवेणापि सन्दिष्टाः हरयः कामरूपिणः ।
दिक्षु सर्वासु तां देवीं विचिन्वन्ति सहस्रशः ॥ ६१ ॥

ஸுக்ரீவேணாபி ஸந்திஷ்டா: ஹரய: காமரூபிண: ।
திசுஷு ஸர்வாஸு தாம் தேவீம் விசிந்வந்தி ஸஹச்ரச: ॥

ஸுக்ரீவனால் ஆயிரக்கணக்கில் அனுப்பப்பட்ட இஷ்டமான உருவமுள்ள வானரர்கள் எல்லா திசைகளிலும் அந்த ஸீதாதேவியை தேடுகிறார்கள். (61)

अस्या हेतोर्विशालाक्ष्याः सागरं वेगवान् प्लुतः ।
यथारूपां यथावर्णं यथालक्ष्मीं च निश्चिताम् ।

अश्रौं राघवस्याहं सेयमासादिता मया ॥ ६२ ॥

அஸ்யா ஹேதோர்விசாலாக்ஷ்யா: ஸாகரம் வேகவான் ப்லுத: |
யதாருபாம் யதாவர்ணம் யதாலக்ஷ்மீம் ச நிச்சிதாம் |
அச்ரௌஷம் ராகவஸ்யாஹம் ஸேயமாஸாத்தா மயா ||

அகன்ற கண்களையுடைய இவளது காரணமாக வேகத்தை
யுடைய நான் ஸமுத்ரத்தை தாண்டினேன். ராமனிடமிருந்து எவ்வித
உருவமுள்ளவளாகவும் எந்த நிறமுள்ளவளாகவும் எவ்வித காந்தியை
யுடையவளாகவும் ஸந்தேஹமில்லாமல் கேள்விப்பட்டேனோ
அப்பேர்ப்பட்ட இவள் என்னால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டாள். (62)

जानकी चापि तच्छ्रुत्वा विस्मयं परमं गता ।

सा ददर्श कपिं तत्र प्रश्रितं प्रियवादिनम् ॥ ६३ ॥

ஜானகி சாபி தத் ச்ருத்வா விஸ்மயம் பரமம் கதா |
ஸா ததர்ச கபிம் தத்ர ப்ரச்ரிதம் ப்ரியவாதினம் ||

ஸீதையும் அதைக்கேட்டு அதிக ஆச்சர்யத்தை அடைந்தாள்.
அவள் அங்கு வணக்கமுள்ளவரும் பிரியமாகப் பேசுகிறவருமான
வானரரை பார்த்தாள். (63)

ताम्रवीन्महातेजा हनुमान्मारुतात्मजः ।

अहं रामस्य संदेशादेवि दूतस्तवागतः ॥ ६४ ॥

தாம்ப்ரவீன் மஹாதேஜா: ஹனுமான் மாருதாத்மஜ: |

அஹம் ராமஸ்ய ஸந்தேசாத் தேவி தூதஸ்தவாகத: ||

மஹாதேஜஸ்வியான வாயுபுத்ரனாகிய ஹனுமான் அவளிடம்
கூறினார். தேவியே, நான் ராமனுடைய உத்தரவினால் உன்னிடம்
தூதனாக வந்தேன். (64)

वैदेहि कुशली रामस्त्वां च कौशलमब्रवीत् ।

(10) लक्ष्मणश्च महातेजा भर्तुस्तैऽनुचरः प्रियः ॥ ६५ ॥

வைதேஹி குசலீ ராம: த்வாம் ச கௌசலமப்ரவீத் |

லக்ஷ்மணச்ச மஹாதேஜா: பர்துஸ்தேநுசர: ப்ரிய: ||

ஸீதையே, கேஷமமாயிருக்கும் ராமன் உம்மிடம் கேஷமத்தை விசாரித்தார். உமது கணவனுடைய தாஸனும் பக்தனுமாகிய தேஜஸ்வியான லக்ஷ்மணனும் கேஷமத்தை விசாரித்தார். (65)

सा तयोः कुशलं देवी निश्म्य नरसिंहयोः ।

प्रीतिसंहृष्टसर्वाङ्गी हनुमन्तमथाब्रवीत् ॥ ६६ ॥

ஸா தயோ: குசலம் தேவீ நிசம்ய நரஸிம்ஹயோ: ।
ப்ரீதி ஸம்ஹ்ருஷ்டஸர்வாங்கீ ஹநுமந்தமதாப்ரவீத் ॥

புருஷச்ரேஷ்டர்களான அவ்விருவருடைய கேஷமத்தை கேட்டு அந்த ஸீதாதேவி பிறகு மகிழ்ச்சியினால் மயிர்க் கூச்சலுள்ள உடம்பை யுடையவளாய் ஹனுமனிடம் கூறினாள். (66)

कन्याणी वत गाथेयं लौकिकी प्रतिभाति मे ।

एति जीवन्तमानन्दो नरं वर्षशतादपि ॥ ६७ ॥

கல்யாணீ பத காதேயம் லௌகிகீ ப்ரதிபாதி மே ।
ஏதி ஜீவந்தமாந்தோ நரம் வர்ஷசதாதபி ॥

ஆச்சர்யம் உயிர்வாழ்கிற மனிதனை ஸந்தோஷம் நூறு வருஷங் கட்டுப் பிறகாவது வந்தடைகிறது (என்கிற) இந்த உலகத்தில் பிரஸித்தமான பழமொழி உண்மைப் பொருளுடையதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. (67)

भूय एव महातेजा हनुमान्मारुतात्मजः ।

अब्रवीत्प्रश्रितं वाक्यं सीताप्रत्ययकारणात् ॥ ६८ ॥

பூய ஏவ மஹாதேஜா: ஹநுமான் மாருதாத்மஜ: ।
அப்ரவீத் ப்ரச்ரிதம் வாக்யம் ஸீதாப்ரத்யயகாரணாத் ॥

மஹாதேஜஸ்வியான வாயு குமாரராகிய ஹனுமான் மறுபடியும் ஸீதைக்கு நம்பிக்கையின் பொருட்டு வணக்கமுள்ள வார்த்தையைக் கூறினார். (68)

रामनामाङ्कितं चेदं पश्य देव्यङ्गुलीयकम् ।

गृहीत्वा प्रेक्षमाणा सा भर्तुः करविभूषणम् ॥

ராமநாமாங்கிதம் சேதம் பஸ்ய தேவ்யங்குலியகம் ।
கூஹீத்வா ப்ரேக்ஷமாணா சா ப்ர்து: கரவிபூஷணம் ॥

भर्तारमिव संप्राप्ता जानकी मुदिताऽभवत् ॥ ६९ ॥

ராமநாமாங்கிதம் சேதம் பச்ய தேவ்யங்குளியகம் ।

க்ருஹீத்வா ப்ரேக்ஷயாண ஸா பர்து: கரவிபூஷணம் ॥

பர்தாரமிவ ஸம்ப்ராப்தா ஜாகீ முதிதா஽பவத் ॥

ஸீதாதேவியே ! ராமனுடைய பெயரால் அடையாளமிடப்பட்ட இம்மோதிரத்தைப் பாரும. அந்த ஸீதாதேவி கணவனது கைக்கு அலங்காரமாகிய மோதிரத்தை வாங்கிப் பார்த்துக்கொண்டு கணவனையே அடைந்தவள்போல் ஸந்தோஷமடைந்தாள்.

अभिज्ञानं प्रयच्छ त्वं जानीयाद्राघवो हि यत् ।

एवमुक्ता हनुमता सीता सुरसुतोपमा ।

उवाच वचनं मन्दं बाष्पप्रग्रथिताक्षरम् ॥ ७० ॥

அபிஜ்ஞானம் ப்ரயச்ச த்வம் ஜானீயாத் ராகவோ ஹி யத் ।

ஏவமுக்தா ஹநுமதா ஸீதா ஸுரஸுதோபமா ।

உவாச வசநம் மந்தம் டாஷ்பப்ரகரதிதாக்ஷரம் ॥

ராமன் எதை அறிவாரோ அந்த அடையாளத்தை நீர் கொடும் என்று இவ்வாறு ஹனுமானால் கூறப்பட்ட தேவலோகப் பெண் போன்ற ஸீதை கண்ணீரில் கலந்த வார்த்தைகளையுடைய வசனத்தை மெதுவாக சொன்னாள். (70)

शैलस्य चित्रकूटस्य पादे पूर्वोत्तरे पुरा ।

वायसः सहसाऽऽगम्य विददार स्तनान्तरे ॥ ७१ ॥

சைலஸ்ய சித்ரகூடஸ்ய பாதே பூர்வோத்தரே புரா ।

வாயஸஸ் ஸஹஸா஽஽கமய விததார ஸ்தநாந்தரே ॥

முன்பு சித்திரகூடமென்கிற மலையின் வடகிழக்கிலுள்ள தாழ் வரையில் காகாஸுரன் திடீரென வந்து மார்பின் மத்தியில் பிடுண்டிடுனான். (71)

स मां दृष्ट्वा महाबाहुवितुनां स्तनयोस्तदा ।

ततस्तस्याक्षि काकस्य हिनस्तिस्र स दक्षिणम् ॥ ७२ ॥

ஸ மாம் த்ருஷ்ட்வா மஹாபாஹு: விதுந்நாம் ஸ்தநயோஸ்ததா ।
ததஸ்தஸ்யாக்ஷி காகஸ்ய ஹிநஸ்தி ஸ்ம ஸ தக்ஷிணம் ॥

அச்சமயம் மார்புகளில் துன்புறுத்தப்பட்ட என்னை பார்த்து
பிறகு அந்த பெரிய தோள்களையுடைய ராமபிரான் அந்த காகா
ஸுரனுடைய வலது கண்ணை அழித்தார். (72)

ततो वस्त्रगतं मुक्त्वा दिव्यं चूडामणिं शुभम् ।
प्रदेयो राघवायेति सीता हनुमते ददौ ॥
ततस्तु हनुमान् वीरो बभञ्ज प्रमदावनम् ॥ ७३ ॥

ததோ வஸ்த்ரகதம் முக்த்வா திவ்யம் சூடாமணிம் சுபம் ।
ப்ரதேயோ ராகவாயேதி ஸீதா ஹநுமதே ததௌ ॥
ததஸ்து ஹநுமான் வீர: பபஞ்ஜ ப்ரமதாவநம் ॥

பின்னர் வஸ்திரத்தில் கட்டப்பட்டுள்ள உயர்ந்த மங்களமான
சூடாமணியை அவிழ்த்து. ராமருக்குக் கொடுக்கப்படவேண்டுமென்று
சொல்லி ஸீதை ஹநுமானிடம் கொடுத்தாள். பிறகு வீரராகிய
ஹநுமான் அந்தப்புரத்துள்ள அசோகவனமென்ற அந்த உத்யா
னத்தை முறித்தார். (73)

निजग्राह महाबाहुर्मा रुतात्मजमिन्द्रजित् ।
स ददर्श महातेजा रावणः कपिसत्तमम् ॥ ७४ ॥

நிஜக்ராஹ மஹாபாஹு: மாருதாத்மஜமிந்ரஜித் ।
ஸ ததர்ச மஹாதேஜா: ராவண: கபிஸத்தமம் ॥

நீண்ட கைகளையுடைய இந்திரஜித் ஹநுமானைக் கட்டினான்.
அதிககாந்தியுடைய அந்த ராவணன் வானரச்சேரஷ்டரைப் பார்த்தான்.

तं समीक्ष्य महासत्वं सत्त्वान् हरिसत्तमः ।
वाक्यमर्थवदव्यग्रस्तमुवाच दशाननम् ॥ ७५ ॥

தம் ஸமீக்ஷ்ய மஹாஸத்வம் ஸத்வவான் ஹரிஸத்தம: ।
வாக்யமர்த்தவதவ்யக்ர: தழுவாச தசானநம் ॥

பலமுள்ள வானரச்சேரஷ்டராகிய ஹநுமான் அந்த அதிக பல

முடைய ராவணனைப் பார்த்து பரபரப்பற்றவராய் அவனைக் குறித்து
அர்த்தபுஷ்டியுள்ள இவ்வார்த்தையைச் சொன்னார். (75)

अहं तु हनुमानाम मारुतस्यौरसः सुतः ।

सीतायास्तु कृते तूर्णं शतयोजनमायतम् ॥ ७६ ॥

समुद्रं लङ्घयित्वैव तां दिदृक्षुरिहागतः ।

भ्रमता च मया दृष्टा गृहे ते जनकात्मजा ॥ ७७ ॥

அஹம் து ஹனுமான் நாம மாருதஸ்யௌரசஸு: ஸுத: ।

ஸீதாயாஸ்து க்ருதே தூர்ணம் சதயோஜநமாயதம் ॥

ஸமுத்ரம் லங்கயித்வைவ தாம் தித்ருக்ஷூரிஹாகத: ।

ப்ரமதா ச மயா த்ருஷ்டா க்ருஹே தே ஜநகாத்மஜா ॥

வாயுவின் சொந்தமான புத்ரனாகிய ஹனுமான் என்கிற நான்
ஸீதையின் பொருட்டு வேகமாக நூறு யோஜனை அகலமுள்ள
ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி அவளைக் காண விருப்பமுள்ளவனாய்
இங்கு வந்துள்ளேன். சுற்றிவருகின்ற என்னால் ஜனக ராஜன்
குமாரியான ஸீதை உனது வீட்டில் காணப்பட்டாள். (76-77)

तद्भवान् दृष्टधर्मार्थस्तपःकृतपरिग्रहः ।

परदारान् महाप्राज्ञ नोपरोद्ध्यु त्वमर्हसि ॥ ७८ ॥

தத்பவான் த்ருஷ்ட தர்மார்த்த: தப:க்ருதபரிக்ரஹ: ।

பரதாரான் மஹாப்ராஜ்ஞ நோபரோத்தும் த்வம் அர்ஹஸி ॥

நீ அறியப்பட்ட தர்மம் பொருள் இவற்றையுடையவன்.
தவத்தால் வரம் பெற்றவன். ஆதலால் மிக்க அறிவாளியே, நீ பிறர்
மனைவியை ஹிம்ஸிப்பதற்குத் தகுந்தவனல்ல. (78)

न तु धर्मोपसंहारमधर्मफलसंयुतम् ।

तदेव फलमन्वेति धर्मश्चाधर्मनाशनः ॥ ७९ ॥

ந து தர்மோபஸம்ஹாரம் அதர்மபலஸம்யுதம் ।

ததேவ பலமந்வேதி தர்மச்சாதர்மநாசந: ॥

தர்மத்தின் பலம் அதர்மத்தின் பலத்துடன் சேர்ந்ததாக இருப்பதில்லை. அதே தர்மபலமே (மனிதனை) தொடர்கிறது. தர்மம் அதர்மத்தை அழிக்கவல்லது. (79)

प्राप्तं धर्मफलं तावद्भवता नात्र संशयः ।

फलमस्याप्यधर्मस्य क्षिप्रमेव प्रपत्स्यसे ॥ ८० ॥

ப்ராப்தம் தர்மபலம் தாவத் பவதா நாத்ர ஸம்சய: ।

பலமஸ்யாப்யதர்மஸ்ய க்ஷிப்ரமேவ ப்ரபத்ஸ்யஸே ॥

இப்பொழுது உன்னால் தர்மத்தின் பலன் அடையப்பட்டது. இவ்விஷயத்தில் ஸந்தேஹம் இல்லை. இந்த பாயத்தின் பலனையும் சீக்கிரத்திலேயே அடையப்போகிறது. (80)

जनस्थानवधं बुद्ध्वा बुद्ध्वा वालिवधं तथा ।

रामसुग्रीवसख्यं च बुद्ध्यस्व हितमात्मनः ॥ ८१ ॥

ஜனஸ்தானவதம் புத்த்வா புத்த்வா வாலிவதம் ததா ।

ராமஸுக்ரீவஸக்யம் ச புத்த்யஸ்வ ஹிதமாத்மந: ॥

ஜனஸ்தானத்திலுள்ள (கரதூஷணதிகளுடைய) வதத்தை அறிந்தும் அப்படியே வாலியின் வதத்தையும் அறிந்தும் ராமனுக்கும் ஸுக்ரீவனுக்கும் ஸ்நேஹத்தையும் அறிந்து கொண்டும் உன்னுடைய நன்மையைத் தெரிந்துகொள். (81)

यां सीतेत्यभिजानासि येयं तिष्ठति ते वशे ।

कालरात्रीति तां विद्धि सर्वलङ्काविनाशिनीम् ॥ ८२ ॥

யாம் ஸீதேத்யபிஜானாஸி யேயம் திஷ்டதி தே வசே ।

காலராத்ரீதி தாம் வித்தி ஸர்வலங்காவிநாசிநீம் ॥

எவளை ஸீதையென்று எண்ணுகிறாயோ யாதொரு இவள் உணது அதீனத்தில் இருக்கிறாளோ லங்கைமுழுவதையும் அழிக்கவல்ல அவளை பிரளயகால இரவு என்று தெரிந்துகொள். (82)

तदलं कालपाशेन सीताविग्रहरूपिणा ।

स्वयं स्कन्धावसक्तेन क्षममात्मनि चिन्त्यताम् ॥ ८३ ॥

ததலம் காலபாசேன ஸீதாவிக்கரஹருபிணா ।

ஸ்வயம் ஸ்கந்தாவஸக்தேன க்ஷமமாத்மனி சிந்த்யதாம் ॥

(87) ஆதலால் தானே தோளில் மாட்டிக் கொள்ளப்பட்டதும் ஸீதையின் சரீரத்தை உருவமாகக் கொண்டதுமான யமபாசக் கயிறு வேண்டாம். உனக்குத் தகுந்த விஷயம் ஆலோசிக்கப் பட வேணும். ॥ 87 ॥

सर्वान् लोकान् सुसंहृत्य सभूतान् सचराचरान् ।

पुनरेव तथा सष्टुं शक्तो रामो महायशः ॥ ८४ ॥

ஸ்ர்வான் லோகான் ஸுஸம்ஹ்ருத்ய ஸபூதான் ஸசராசரான் ।

(88) புநரேவ ததா ஸ்ரஷ்டும் சக்தோ ராமோ மஹாயசா: ॥

மிகப்புகழுள்ள ராமன் பிராணிகளுடன் கூடியதும் ஜங்கம ஸ்தாவரங்களையுடையதுமான எல்லா உலகங்களையும் நன்கு அழித்து விட்டு திரும்பவும் அப்படியே படைப்பதற்கு சக்தியுள்ளவர். (84)

ब्रह्मा स्वयंभूश्चतुराननो वा रुद्रस्त्रिणेतस्त्रिपुरान्तको वा ।

इन्द्रो महेन्द्रः सुरनायको वा त्रातुं न शक्ता युधि रामवध्यम् ॥

ப்ரஹ்மா ஸ்வயம்பூ: சதுராநநோ வா

ருத்ரஸ்த்ரிநேத்ரஸ்த்ரிபுராந்தகோ வா ।

(89) இந்த்ரோ மஹேந்த்ர: ஸுரநாயகோ வா

த்ராதும் ந சக்தா யுதி ராமவத்யம் ॥

॥ நான்குமுகமுடைய தானே தோன்றிய ப்ரஹ்மாவோ முப்புர மெரித்த முக்கண்ணுடைய சிவனோ தேவர்களுடைய அதிபதியும் மிக்க செல்வமுள்ளவனுமான இந்திரனோ யுத்தத்தில் ராமனால் கொல்லப்படுகிறவனை காப்பாற்றுவதற்கு சக்தரல்லர். (85)

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा वानरस्य महात्मनः ।

आज्ञापयद्राक्षसेन्द्रः पुरं सर्वं सचत्वरम् ।

लाङ्गूलेन प्रदीप्तेन रक्षोभिः परिणीयताम् ॥ ८६ ॥

॥ தஸ்ய தத்வசநம் ஸ்ருத்வா வானரஸ்ய மஹாத்மன: ।

ஆஞ்ஞாபயத் ராக்ஷஸேந்த்ர: புரம் ஸர்வம் ஸசத்வரம் ।
லாங்கூலேன ப்ரதீப்தேன ரக்ஷோபி: பரிணீயதாம் ॥

மஹிமையுள்ள அந்த வானரருடைய அவ்வார்த்தையை கேட்டு
ராக்ஷஸராஜன் நாற்சந்துகளுடன் கூடிய நகரம் பூராவும் எரிகிற
வாலுடன் (வானரன்) ராக்ஷஸர்களால் சுற்றி அழைத்துவரப்பட
வேண்டும் என்று உத்தரவிட்டான். (86)

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राक्षसाः कोपकर्कशाः ।
वेष्टयन्ति स लाङ्गूलं जीर्णैः कार्पासकैः पटैः ।
तैलेन चाभिषिच्यथ तेऽग्निं तन्नाभ्यपातयन् ॥ ८७ ॥

தஸ்ய தத்வசநம் ச்ருத்வா ராக்ஷஸா: கோபகர்க்கசா: ।
வேஷ்டயந்தி ஸ்ம் லாங்கூலம் ஜீர்ணை: கார்பாஸகை: படை: ।
தைலேன சாபிஷிச்யாத தேஹ்நிம் தத்ராப்யபாதயன் ॥

அந்த ராவணனுடைய அவ்வார்த்தையை கேட்டு கோபத்தால்
க்ரூரர்களான ராக்ஷஸர்கள் வாலை கந்தையாகிய பருத்தியாலான
வஸ்த்ரங்களால் சுற்றினர். பின்னர் எண்ணெயினால் நனைத்து
அவர்கள் அந்த வாலில் நெருப்பை இட்டனர். (87)

मङ्गलाभिमुखी तस्य सा तदासीन्महाकपेः ।
उपतस्थे विशालाक्षी प्रयता हव्यवाहनम् ॥ ८८ ॥

மங்களாபிமுகீ தஸ்ய ஸா ததாஸீந்மஹாகபே: ।
உபதஸ்தே விசாலாக்ஷீ ப்ரயதா ஹவ்யவாஹநம் ॥

அகன்ற கண்களையுடைய அந்த ஸீதை அவ்வாற வீரரான
ஹநுமானுக்கு மங்களத்தை விரும்பியவளாய் சுத்தமானவளாக
இருந்துகொண்டு அக்னிதேவனை வழிபடலானாள். (88)

लङ्कां समस्तां संदीप्य लाङ्गूलाग्निं महाबलः ।
निर्वापयामास तदा समुद्रे हरिसत्तमः ॥ ८९ ॥

லங்காம் ஸமஸ்தாம் ஸந்தீப்ய லாங்கூலாக்நிம் மஹாபல: ।
நிர்வாபயாமாஸ ததா ஸமுத்ரே ஹரிஸத்தம: ॥

மிக்க பலமுடைய வானரவீரராகிய ஹனுமான் லங்கை முழுவதையும் எரித்துவிட்டு அச்சமயம் வாலில் உள்ள நெருப்பை ஸமுத்திரத்தில் அணைத்தார். (89)

स लिलङ्घयिषुर्भीमं सलीलं लवणार्णवम् ।

कछोलास्फालवेरान्तमुत्पपात नभो हरिः ॥ ९० ॥

ஸ லிலங்கயிஷுர்பீமம் ஸலீலம் லவணர்ணவம் ।

கல்லோலாஸ்பாலவேலாந்தம் உத்பபாத நபோ ஹரி: ॥

அந்த வானரவீரர் பயங்கரமானதும் அலைகளின்மோதுதலை யுடைய கரையின் ஓரத்தையுடைய உப்பு ஸமுத்தரத்தை விளையாட்டாக தாண்டப்போகிறவராக ஆகாசத்தில் உயரத்தாவினார். (90)

निपपात महेन्द्रस्य शिखरे पादपाकुले ।

दृष्टा सीतेति विक्रान्तः संक्षेपेण न्यवेदयत् ॥ ९१ ॥

நிபபாத மஹேந்த்ரஸ்ய சிகரே பாதபாகுலே ।

த்ருஷ்டா ஸீதேதி விக்ராந்த: ஸங்க்ஷேபேண ந்யவேதயத் ॥

மரங்கள் அடர்ந்த மஹேந்த்ரமலையின் சிகரத்தில் குதித்தார். ஸீதை காணப்பட்டாள் என்று பராக்கரமசாலியான ஹனுமான் சுருக்கமாக அறிவித்தார். (91)

प्रीतिमन्तस्ततः सर्वे वायुपुत्रपूरःसराः ।

महेन्द्राद्रिं परित्यज्य पुच्छुवुः पुवगर्षभाः ॥ ९२ ॥

ப்ரீதிமந்தஸ்தத: ஸர்வே வாயுபுத்ரபூர்ஸரா: ।

மஹேந்த்ராத்ரிம் பரித்யஜ்ய புக்ஷுவு: புவகர்ஷபா: ॥

பிறகு ஸந்தோஷத்தோடுகூடிய ஹனுமார் முதலிய வானர ச்ரேஷ்டர்கள் யாவரும் மஹேந்த்ரமலையை விட்டுவிட்டு தாண்டினார்கள். (92)

निपेतुर्हरिराजस्य समीपे राघवस्य च ।

हनुमांश्च महाबाहुः प्रणम्य शिरसा ततः ।

नियतामश्रुतां देवीं राघवाय न्यवेदयत् ॥ ९३ ॥

கிபேதுர்ஹிராஜஸ்ய ஸமீபே ராகவஸ்ய ச |
ஹநுமான் ச மஹாபாஹு: ப்ரணமய சிரஸா தத: |
நியதாமக்ஷதாம் தேவீம் ராகவாய ந்யவேதயத் ||

வானரராஜனாகிய ஸுக்ரீவனுடையவும் ராமனுடையவும்
ஸமீபத்தில் கீழே குதித்தனர். பிறகு நீண்ட கைகளையுடைய
ஹனுமான் தலையால் வணங்கிவிட்டு ராமனுக்கு நியமங்களையுடைய
வளாயும் கெடுதலே இல்லாதவளுமான ஸீதாதேவியைப்பற்றி
தெரிவித்தார். (93)

तौ जाताश्वासौ राजपुत्रौ विदित्वा
तच्चाभिज्ञानं राघवाय प्रदाय ।
देव्या चाख्यातं सर्वमेवानुपूर्व्याद्
वाचा संपूर्णं वायुपुत्रः शशंस ॥ ९४ ॥

தெள ஜாதாச்வாஸௌ ராஜபுத்ரௌ விதித்வா
தச்சாபிஜ்ஞானம் ராகவாய ப்ரதாய |
தேவ்யா சாக்யாதம் ஸர்வமேவாநுபூர்வ்யாத்
வாசா ஸம்பூர்ணம் வாயுபுத்ர: சசம்ஸ ||

ஹனுமான் அந்த ராஜகுமாரரிருவரையும் உண்டான மனஸ்
ஸமாதானத்தையுடையவர்களாக அறிந்து அந்த அடையாளமான
துடாமணியை ராமனுக்கு அளித்துவிட்டு ஸீதாதேவியினால் சொல்லப்
பட்ட எல்லாவற்றையுமே வரிசையாக நல்ல குரலால் ஒன்றுவிடாமல்
வர்ணித்தார். (94)

ஸுந்தரகாண்டம் முற்றும்.

॥ श्रीरामपट्टाभिषेकः ॥

ततः स प्रयतो वृद्धो वसिष्ठो ब्राह्मणैः सह ।

रामं रत्नमये पीठे सहस्रीतं न्यवेशयत् ॥

தத: ஸ ப்ரயதோ வ்ருத்தோ வஸிஷ்டோ ப்ராஹ்மணை: ஸஹ ।

ராமம் ரத்னமயே பீடே ஸஹஸீதம் ந்யவேசயத் ॥

பிறகு பரிசுத்தமானவரும் வயது முதிர்ந்தவருமான அப்பேர்ப்
பட்ட வஸிஷ்டர் ப்ராஹ்மணர்களுடன்கூட ரத்னமயமான பீடத்தில்
ஸீதையுடன்கூடிய ராமனை அமரும்படி செய்தார்.

वसिष्ठो वामदेवश्च जाबालिरथ काश्यपः ।

कात्यायनो गौतमश्च सुयज्ञो विजयस्तथा ॥

अभ्यषिञ्चन्नरव्याघ्रं प्रसन्नेन सुगन्धिना ।

सलिलेन सहस्राक्षं वसवो वासवं यथा ॥

வஸிஷ்டோ வாமதேவச்ச ஜாபாலிரத காச்யப: ।

காத்யாயனோ கௌதமச்ச ஸுயக்ஞோ விஜயஸ்ததா ॥

அப்யஷிஞ்சன் நரவ்யாக்ரம் ப்ரஸந்நேந ஸுகந்திநா ।

ஸலிலேன ஸஹஸ்ராக்ஷம் வஸவோ வாஸவம் யதா ॥

வஸிஷ்டரும் வாமதேவரும் ஜாபாலியும் காச்யபரும் காத்யாயன
ரும் கௌதமரும் ஸுயக்ஞரும் விஜயரும் வஸுதேவதைகள் ஆயிரம்
க்ண்களையுடைய இந்த்ரணைப்போல் தெளிந்த நறுமணமூட்டப்பட்ட
தீர்த்தத்தினால் புருஷச்சுரேஷ்டராகிய ராமனை அபிஷேகம் செய்வித்
தார்கள்.

॥ श्रीः ॥

श्रीवाल्मीकिरामायणरत्नाकरे
युद्धकाण्ड-उत्तरकाण्डमणिः ॥

ஸ்ரீ வால்மீகி ராமாயண ரத்நாகரம்
யுத்தகாண்ட
உத்தரகாண்ட மணிகள்

[தேவநாகரியிலும் தமிழிலும்]

ஸ்ரீ உப. வே. M. S. ராஜகோபாலாசார்யர் ஸ்வாமி (சிரோமணி)
அவர்களின் தமிழ் பொழிப்புரையுடனும்

அகில பாரத சங்கர ஸேவா ஸமிதி
பொதுக்காரியதரிசி
ஈரோடு ஸ்ரீ K. V. சுப்பரத்னமய்யர், B. A., B. L.,
அட்வகேட் அவர்களின்
முன்னுரையுடனும் கூடியது.

ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீ ராமநவமி உத்ஸவ ஸமாஜத்தாரால்
வெளியிடப்பட்டது.

ஸ்ரீ வாணீ விலாஸ் பிரஸ், ஸ்ரீரங்கம்.

1967

॥ श्रीः ॥

श्रीसीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेत श्रीरघुनन्दनपरब्रह्मणे नमः ॥

श्रीमद्वाल्मीकिरामायणरत्नाकरे

युद्धकाण्डमणिः ॥

ஸ்ரீமத்வால்மீகி ராமாயண ரத்நாகரத்தில்

யுத்தகாண்டமணி

श्रुत्वा हनुमतो वाक्यं यथावदभिभाषितम् ।

रामः प्रीतिसमायुक्तो वाक्यमुत्तरमब्रवीत् ॥ १ ॥

ச்ருத்வா ஹநுமதோ வாச்யம் யதாவதபிபாஷிதம் ।

ராம: ப்ரீதிஸமாயுக்தோ வாக்யமுத்தரமப்ரவீத் ॥

உள்ளபடி பேசப்பட்ட ஹநுமானது வார்த்தையைக் கேட்ட
மநீராமர் அன்பு மேலிட்டவராய் பதிலாக இவ்வசுநத்தை மொழிந்தார்.

एष सर्वस्वभूतो मे परिष्वङ्गो हनुमतः ।

मया कालमिमं प्राप्य दत्तस्तस्य महात्मनः ॥ २ ॥

ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதோ மே பரிஷ்வங்கோ ஹநுமத: ।

மயா காலமிமம் ப்ராப்ய தத்தஸ்தஸ்ய மஹாத்மந: ॥

என்னுடைய ஸகல உடைமையும் எனது திவ்ய
திருமேனியே. இதை ஹநுமாருக்குச் சொந்தமாக்க எனது
ஆலிங்கனம் பொருத்தமான ஸந்தர்ப்பம் கிடைக்கப்பெற்ற என்னால்
அம்மஹாத்மாவுக்கு அளிக்கப்படுகிறது (2)

इत्युक्त्वा प्रीतिहृष्टाङ्गो रामस्तं परिष्वजे ।

हनुमन्तं महाबाहुस्ततो ध्यानमुपागमत् ॥ ३ ॥

இத்யுக்த்வா ப்ரீதிஹ்ருஷ்டாங்கோ ராமஸ்தம் பரிஷஸ்வஜே ।
ஹநுமந்தம் மஹாபாஹுஸ்ததோ த்யாந்முபாகமத் ॥

இவ்வாறு கூறிவிட்டு தடம் பெரும் தோள்களையுடைய ஸ்ரீராமர் மகிழ்ச்சியால் மயிர் கூச்சலுள்ள திருமேனியராய் அந்த ஹநுமானை நன்கு தழுவிக்கொண்டார். பின்னர் சிந்தனையில் ஈடுபடலானார். (3)

ततोऽब्रवीन्महातेजा रामः सत्यपराक्रमः ।
अस्मिन् मुहूर्ते विजये प्राप्ते मध्यं दिवाकरे ॥ ४ ॥

सीतां हत्वा तु मे जातु कासौ यास्यति यास्यतः ।

ததோஃப்ரவீந் மஹாதேஜா: ராமஸ்ஸத்யபராக்ரம: ।
அஸ்மின் முஹூர்த்தே விஜயே ப்ராப்தே மத்யம் திவாகரே ॥

ஸீதாம் ஹநுதவா து மே ஜாது க்வாஸௌ யாஸ்யதி யாஸ்யத: ।

பின்னர் ஒளிமிக்கவரும் அழிவற்ற பராக்ரமத்தையுடைய வருமான ஸ்ரீராமர் மொழிந்தார், “ஸூர்யன் வானத்தின் நடு இடத்தை அடைந்திருக்கையில் வெற்றி தரும் அபிஜித் எனும் இந்த நல்வேளையில் நான் தண்டெடுத்துப் புறப்படும் பொழுது ஸீதையைக் கவர்ந்த அவன் (ராவணன்) எக்காலத்திலும் எங்கும் தப்பிப்போய்விட முடியாது.

(4-5)

ते वानरगणाः सर्वे समुत्पत्य युयुत्सवः ॥ ५ ॥

गुहाभ्यः शिखरेभ्यश्च आशु पुप्लुविरे तदा ।

अनुवाति शुभो वायुः सेनां मृदुहितः सुखः ॥ ६ ॥

தே வானரகணஸ்ஸர்வே ஸமுத்பத்ய யுயுத்ஸவ: ॥

குஹாப்யச்சிக்ஷேப்யச்ச ஆசு புப்லுவிரே ததா ।

அநுவாதி சுபோ வாயு: ஸேநாம் ம்ருதுஹிதஸ்ஸுக: ॥

பின்னர் வானரக் கூட்டங்கள் யாவும் போரிடும் ஆசையுள்ளவர்களாய் அச்சமயம் குறைகூறிலிருந்தும் மலையுச்சிகளிலிருந்தும் விரைவில் களம்பு விட்டனர். மங்களஸூசகமாயும் மென்மையுள்ள

தாயும் நன்மைபயப்பதாயும் இன்பகரமாயும் உள்ள காற்று அநுகூலமாக வீசியது. (5-6)

सा स याति दिवारात्रं महती हरिवाहिनी ।

बभूव वसुधा तैस्तु संपूर्णा हरियूथपैः ॥ ७ ॥

ஸா ஸ்ம யாதி திவாராத்ரம் மஹதீ ஹரிவாஹினீ ।

பபூவ வஸுதா தைஸ்து ஸம்பூர்ணா ஹரியூதபை: ॥

மிகப்பெரிய அந்த வானர ஸேனை பகலும் இரவும் ஓயாது நடந்து சென்றது. அந்த வானர வீரர்களால் பூமி முழுவதுமே நிறைந்தது ஆயிற்று. (7)

सा तु नीलेन विधिवत्स्वारक्षा सुसमाहिता ।

सागरस्योत्तरे तीरे साधु सेना निवेशिता ॥ ८ ॥

ஸா து நீலேந விதிவத் ஸ்வாஸ்க்ஷா ஸுஸமாஹிதா ।

ஸாகரஸ்யோத்தரே தீரே ஸாது ஸேநா நிவேசிதா ॥

நீலனெனும் ஸேநாபதியால் நன்கு பரிபாலிக்கப்பட்டதும் மனத்தில் கைர்யம் கொண்டதாயுமுள்ள அந்த வானர ஸேனை மாகடலின் வடகரையில் நன்கு தண்டிற்செய்யப்பட்டது. (8)

लंकायां तु कृतं कर्म घोरं दृष्ट्वा भयावहम् ।

राक्षसेन्द्रो हनुमता शक्रणेव महात्मना ॥ ९ ॥

अब्रवीद्राक्षसान् सर्वान् द्विया किंचिदवाङ्मुखः ।

லங்காயாம் து க்ருதம் கர்ம கோரம் த்ருஷ்ட்வா பயாவஹம் ।

ராக்ஷஸேந்த்ரோ ஹநுமதா சக்ரேணேவ மஹாத்மநா ॥

அப்ரவீத் ராக்ஷஸான் ஸர்வான் ஹ்ரியா கிஞ்சிதவாங்குக: ।

தேவேந்த்ரானுலேபோல மஹிமையுள்ள ஹநுமானால் லங்கையில் செய்யப்பட்ட பயங்கரமான கொடிய செயலைக் கண்ட ராக்ஷஸர் தலைவன் வெட்கத்தால் தலை குனியப்பெற்று ராக்ஷஸர்கள் யாவரையும் நோக்கிச் சொன்னான், (9-10)

चापानि च सर्वाणानि खड्गांश्च विपुलान् शितान् ॥ १० ॥

प्रगृह्य परमक्रुद्धाः समुत्पत्य च राक्षसाः ।

अब्रुवन् रावणं सर्वे प्रदीप्ता इव तेजसा ॥ ११ ॥

சுபாநி ச ஸபாநாநி கட்காம்ச்ச விபுலான் சிதான் ॥

ப்ரக்ருஹ்ய பரமக்ருத்தா: ஸமுத்பத்ய ச ராக்ஷஸா: ।

அப்ருவன் ராவணம் ஸர்வே ப்ரதீப்தா இவ தேஜஸா ॥

பாணத்துடன் பூட்டப்பட்ட விற்க்கையும் பெரியதும் கூரானது
மான பட்டாக்கத்திகளையும் ஏந்தியவாறு, மிக சீற்றம் கொண்ட
ராக்ஷஸர்கள் யாவரும் பராக்ரமத்தால் ஜ்வலிப்பவர்கள் போல்
தோன்றிய வண்ணம் ராவணனுக்கு பதிலளித்தனர். (10-11)

तदेवं प्रस्तुते कार्ये प्रायश्चित्तमिदं क्षमम् ।

रोचते यदि वैदेही राघवाय प्रदीयताम् ॥ १२ ॥

इति स्म मंत्रिणां मध्ये भ्राता भ्रातरमूचिवान् ।

रावणं राक्षसश्रेष्ठं पथ्यमेतद्विभीषणः ॥ १३ ॥

ததேவம் ப்ரஸ்துதே கார்யே ப்ராயச்சித்தமிதம் க்ஷமம் ।

ரோசதே யதி வைதேஹீ ராகவாய ப்ரதீயதாம் ॥

இதி ஸ்ம மந்த்ரிணாம் மத்யே ப்ராதா ப்ராதரமூசிவான் ।

ராவணம் ராக்ஷஸச்ரேஷ்டம் பத்யமேதத்விபீஷண: ॥

இங்கு பேசப்படும் விஷயம் இவ்வாறிருக்கையில் இதற்குத்
தக்க ப்ராயச்சித்தம் செய்ய விருப்பமிருக்குமாகில் விதேஹ ராஜகுமாரி
ரகுருலதிலனுக்கு விஷயத்துடன் நன்கு திருப்பியளிக்கப்பட வேண்டும்
என்று மந்த்ரிகளின் மத்தியில் ஸஹோதரனாகிய விபீஷணன் தன்
மூத்த ஸஹோதரனும் ராக்ஷஸர் தலைவனுமான ராவணனிடம்
க்ஷமம் தரும் நல்வார்த்தையைக் கூறினான். (12-13)

हितं महार्थं मृदु हेतुमंहितं व्यतीतकालायतिसंप्रतिक्षमम् ।

निशम्य तद्वाक्यमुपस्थितज्वरः प्रसंगवानुत्तरमेतदब्रवीत् ॥ १४ ॥

ஹிதம் மஹார்த்தம் ம்ருது ஹேது ஸம்ஹிதம்

நியதீதகாலாயதிஸம்ப்ரதிக்ஷமம் ।

நிம்ய தத்வாக்யமுபஸ்திதஜ்வர:

ப்ரஸங்கவாநுத்தரமேததப்ரவீத் ॥

அந்த விபீஷணனது மொழி நன்மைபயப்பது, சிறந்த நற் பொருளுள்ளது, யுக்திவாதத்துடன் கூடியது, முக்காலத்திற்கும் கேஷமமளிக்க வல்லது. இதனைக் கேட்ட ராவணனோ மிக்க காம முள்ளவன். எனவே இந்த பதிலைச் சொன்னான். (14)

भयं न पश्यामि कुतश्चिदप्यहं

न राघवः प्राप्स्यति जातु मैथिलीम् ।

सुरैः सहेन्द्रैरपि संगतः कथं

ममाग्रतः स्थास्यति लक्ष्मणाग्रजः ॥ १५ ॥

பயம் ந பச்யாமி குதச்சிதப்யஹம்

ந ராகவ: ப்ராபஸ்யதி ஜாது மைதிலீம் ।

ஸுரைஸ்ஸஹேந்த்ரைரபி ஸங்கத: கதம்

மமாக்ரத: ஸ்தாஸ்யதி லக்ஷ்மணாக்ரஜ: ॥

யாங்கனும் பயத்தை யான் காணவில்லை. எச் சமயத்திலும் ராமன் எந்தையை அடையமாட்டான். தேவேந்த்ரனுள்ளிட்ட தேவர் களுடன் சேர்ந்து வந்தாலும் லக்ஷ்மணனுடைய முத்தஸஹோதரன் எனக்கு முன்னால் நிற்கவும் சக்தியற்றவன். (15)

ततो महार्थं वचनं बभाषे

विभीषणः शस्त्रभृतां वरिष्ठः ।

धनानि रत्नानि विभूषणानि

वासांसि दिव्यानि मणींश्च चित्रान् ।

सीतां च रामाय निवेद्य देवीं

वसेम राजन् इह वीतशोकाः ॥ १६ ॥

(81)

யுத்தகாண்டம்

ததோ மஹார்த்தம் வசநம் பபாஷே
விபீஷணச்சஸ்தர்ப்ருதாம் வரிஷ்ட: 1
தநாநி ரத்நாநி விபூஷணாநி
வாஸாம்ஸி திவ்யாநி மணீம்ச்ச சித்ராந் 1

ஸீதாம் ச ராமாய நிவேத்ய தேவீம்
வஸேம ராஜன் இஹ வீத சோகா: ॥

பின்னர் ஆயுதங்களை நன்கு ப்ரயோகிக்க வல்லவருள் சிறந்த
விபீஷணர் உயர்ந்த கருத்துக்களடங்கிய வார்த்தையை மொழிந்தார்.
“செல்வங்களையும், ரத்னங்களையும், ஆபரணங்களையும் நல்ல வஸ்தரங்
களையும் பலவித மணிகளையும் எடுத்துக்கொண்டு சென்று
அவற்றுடன் அன்னையான ஸீதையை ஸ்ரீராமனிடம் திருப்பி
ஸமர்ப்பிவித்துவிட்டோமானால் அப்பொழுதுதான் துயரமற்றவர்
களாய் காமிருக்கமுடியும்”

(16)

சுநிவிष्टं हितं वाक्यमुक्तवन्तं विभीषणम् ।

अब्रवीत्पुरुषं वाक्यं रावणः कालचोदितः ॥ १७ ॥

ஸுநிவிஷ்டம் ஹிதம் வாக்யம் உக்தவந்தம் விபீஷணம் ।

அப்ரவீத் பருஷம் வாக்யம் ராவண: கால சோதித: ॥

நன்கு பொருந்தியதும் நன்மை தருவதுமான வார்த்தையைக்
கூறிய விபீஷணனைக்குறித்து ராவணன் யமனால் தூண்டப்
பட்டவனாய்க் கடுமையான இச்சொல்லைச் சொன்னான்.

(17)

विद्यते गोषु संपन्नं विद्यते ब्राह्मणे दमः ।

विद्यते स्त्रीषु चापल्यं विद्यते ज्ञातितो भयम् ॥ १८ ॥

வித்யதே கோஷு ஸம்பந்நம் வித்யதே ப்ராஹ்மணே தம: 1

வித்யதே ஸ்த்ரீஷு சாபல்யம் வித்யதே ஜ்ஞாதிதோ பயம் ॥

ஆவினங்களிருக்குமிடத்தில் செல்வம் நிறைந்திருக்கும்;
அந்தணர்களிடம் புலனடக்கமுண்டு. பெண்களிடம் சபல குணம்
உளது. பங்காளிகளிடமிருந்து பயப்பட்ட வேண்டியதுமுண்டு. (18)

ततो नेष्टमिदं सौम्य यदहं लोकसत्कृतः ।

ऐश्वर्यमभिजातश्च रिपूणां मूर्धन्यवस्थितः ॥ १९ ॥

ததோ நேஷ்டமிதம் ஸௌம்ய யதஹம் லோகஸதக்கருத: |

ஐச்வர்யமபிஜாதச்ச ரிபூணாம் மூர்த்நி அவஸ்தித: ||

“நான் உலகத்தாரால் போற்றப்படுகிறேன், எல்லோரையும் அடக்கி ஆளும் பெருமை பெற்றவன், எதிரிகள் தலையால் வணங்க உயர்ந்து இருக்கிறேன் என்கிற இது யாவும் உனக்கு ஸம்மதமில்லை”

इत्युक्तः परुषं वाक्यं न्यायवादी विभीषणः ।

उत्पपात गदापाणिश्चतुर्भिः सह राक्षसैः ॥ २० ॥

இத்யுக்த: பருஷம் வாக்யம் ந்யாயவாதீ விபீஷண: |

உத்பபாத கதாபாணிச்சதுர்பிஸ்ஸஹ ராக்ஷஸை: ||

இவ்வாறு கடும் சொற்களைக் கூறப்பெற்றவரும் தர்மநெறியை எடுத்துரைத்தவருமான விபீஷணர் கையில் உள்ள கதையுடன் நான்கு ராக்ஷஸர்களுடன் உயரக்கிளம்பினார். (20)

अब्रवीच्च तदा वाक्यं जातक्रोधो विभीषणः ।

अन्तरिक्षगतः श्रीमान् भ्रातरं राक्षसाधिपम् ॥ २१ ॥

அப்ரவீத் ச ததா வாக்யம் ஜாதக்ரோதோ விபீஷண: |

அந்தரிக்ஷகத: ஸ்ரீமான் ப்ராதரம் ராக்ஷஸாதிபம் ||

ஸ்ரீராம பக்தியெனும் செல்வம் மிகுந்த விபீஷணர் கோபமுள்ள வராய் ஆகாசத்தில் நின்றவாறே ராக்ஷஸர் தலைவனைக்குறித்துக் கூறினார். (21)

सुलभाः पुरुषा राजन् सततं प्रियवादिनः ।

अप्रियस्य तु पथ्यस्य वक्ता श्रोता च दुर्लभः ॥ २२ ॥

ஸுலபா: புருஷா ராஜன் ஸததம் ப்ரியவாதின: |

அப்ரியஸ்ய து பத்யஸ்ய வக்தா ச்ரோதா ச துர்லப: ||

அரசனே ! எப்பொழுதுமினிமையாகப் பேசுவோர் என்தில் கிடைப்பர், ஆனால் மனதிற்கு உகந்ததில்லையானாலும், அது நன்மை பயப்பதொன்றையினும் அதை எடுத்துச்சொல்லுவோரும் அதைக் கேட்போரும் கிடைப்பதரிது. (22)

आत्मानं सर्वथा रक्ष पुरीं चेमां सराक्षसाम् ।

स्वस्ति तेऽस्तु गमिष्यामि सुखी भव मया विना ॥ २३ ॥

ஆத்மாநம் ஸர்வதா ரக்ஷ புரீம் சேமாம் ஸராக்ஷஸாம் ।
ஸ்வஸ்தி தேஸ்து கமிஷ்யாமி ஸுகீ பவ மயா விநா ॥

எவ்வண்ணத்தாலும் உன்னையும் அரக்கர்கள் நிறைந்த இந்த லங்காபுரியையும் காப்பாற்றிக்கொள், உனக்குக் கேடமம் உண்டாகட்டும். நான் (லக்ஷ்மியின் அவதாரமான ஸீதை) இன்றி இன்பம் பெற்றவனாக ஆகுவாய். (23)

तं मेरुशिखराकारं दीप्तामिव शतहृदाम् ।

गगनस्यं महीस्थास्ते ददृशुर्वानराधिपाः ॥ २४ ॥

தம் மேருசிகராகாரம் தீபதாமிவ சதஹ்ரதாம் ।
ககநஸ்தம் மஹீஸ்தாஸ்தே தத்ருசர் வாநராதிபா: ॥

மேருமலையின் சிகரம் போன்ற மேனியுள்ளவரும் நின்று ஜ்வலிக்கும் மின்னல் போன்ற ஒளியுள்ளவருமாய் வானில் நின்றிருந்த அவரைத் தரையில் இருந்த வானரர் தலைவர்கள் கண்டனர். (24)

उत्तरं तीरमासाद्य खस्थ एव व्यतिष्ठत ।

उवाच च महाप्राज्ञः खरेण महता महान् ॥ २५ ॥

உத்தரம் தீரமாஸாத்ய கஸ்த ஏவ வ்யதிஷ்டத ।
உவாச ச மஹாப்ராஜ்ஞ: ஸ்வரேண மஹதா மஹான் ॥

மிருந்த நம்பிக்கையுள்ள அவர் கடலின் வடக்குக்கரையை அடைந்து வானத்திலேயே நின்றார் அப்பெரியவர் பெருங்குரலோசையுடன் இதனையும் நவீனரார். (25)

रावणो नाम दुर्वृत्तो राक्षसो राक्षसेश्वरः ।

तेन सीता जनस्थानात् हता हत्वा जटायुषम् ॥ २६ ॥

ராவணோ நாம துர்வ்ருத்தோ ராக்ஷஸோ ராக்ஷஸேச்வர: ।

தேந சீதா ஜநஸ்தானாத் ஹ்ருதா ஹத்வா ஜடாயுஷம் ॥

“ராவணன் எனும் ஓர் அரக்கன் உளன். அவன் கொடிய நடத்தையுடையவன். அவன் மக்களும் அரக்கர்களே. அவனால் ஜநஸ்தானத்திலிருந்து ஜடாயு எனும் கழுகைக்கொண்டு சீதை என்பாள் எடுத்துவரப்பட்டாள். (26)

तमहं हेतुभिर्वाक्यैर्विविधैश्च न्यदर्शयम् ।

साधु निर्यात्यतां सीता रामायेति पुनः पुनः ॥ २७ ॥

தமஹம் ஹேதுபிர் வாக்யைர் விவிதைச்ச ந்யதர்சயம் ।

ஸாது நிர்யாத்யதாம் சீதா ராமாயேதி புந: புந: ॥

“சீதை ராமனிடம் நல்ல முறையில் திருப்பி ஸமர்ப்பிக்கப்பட வேண்டும்” எனப் பல தடவை பலவித யுக்திகள் நிறைந்த பல பல வார்த்தைகளால் உண்மையை எடுத்துக்காட்டினேன். (27)

स च न प्रतिजग्राह रावणः कालचोदितः ।

सोऽहं परुषितस्तेन दासवच्चावमानितः ॥ २८ ॥

ஸ ச ந ப்ரதிஜக்ராஹ ராவண: காலசோதித: ।

ஸோஹம் பருஷிதஸ்தேந தாஸவச்சாவமானித: ॥

மரணகாலத்தை அடைவிக்கும் யமனால் தூண்டப்பட்டு அவன் என் வார்த்தையை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. நான் அவனால் கடும் சொல் கூறி அவமதிக்கப்பட்டேன். (28)

सर्वलोकशरण्याय राघवाय महात्मने ।

निवेदयत मां क्षिप्रं विभीषणमुपस्थितम् ॥ २९ ॥

ஸர்வலோகசரணயாய ராகவாய மஹாத்மநே ।

நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம் விபீஷணமுபஸ்திதம் ॥

எல்லா உலகினர்க்கும் அவர்களது விருப்பத்தை நிறைவேற்றி வைக்கும் பொறுப்பை ஏற்கவல்லவராயும் ரகுலத்தில் தோன்றிய வராயும் எல்லாம் வல்லவராயும் உள்ள ஸ்ரீராமனிடம் அவர் இருக்குமிடம் நாடி வந்த என்னை சடக்கென ஸமர்ப்பியுங்கள் ” (29)

एतत्तु वचनं श्रुत्वा सुग्रीव इदमब्रवीत् ।

वध्यतामेष दण्डेन तीव्रेण सचिवैः सह ॥ ३० ॥

ஏதத்து வசநம் ச்ருத்வா ஸுக்ரீவ இதமப்ரவீத் 1

வத்யதாமேஷ தண்டேந தீவ்ரேன ஸசிவைஸ்ஸஹ 11

இந்த வார்த்தையைக்கேட்டதும் ஸுக்ரீவன், “மந்திரிகளுடன் கூட இவன் கடுமையான தண்டனையளிக்கப்பட்டுக் கொல்லப்பட வேண்டும்” என்றிவ்வார்த்தையைக் கூறினார். (30)

इत्येवं परिपृष्टास्ते खं खं मतमतन्द्रिताः ।

सोपचारं तदा रामं ऊचुर्हितचिकीर्षवः ॥ ३१ ॥

இத்யேவம் பரிப்ருஷ்டாஸ்தே ஸ்வம் ஸ்வம் மதம் அதந்த்ரிதா: 1

ஸோபசாரம் ததா ராமம் ஊசுர் ஹிதசிகீர்ஷவ: 11

என்றிவ்வாறே ஸ்ரீராமரால் தம் தம் அபிப்ராயத்தைக்கூறும்படி கேட்கப்பட்ட வானர வீரர்கள் அச்சமயம் மரியாதையுடன் ஸ்ரீராமனுக்கு நன்மை செய்யவேண்டுமென்கிற ஆசையுள்ளவர்களாய் கூறலுற்றார்கள். (31)

अथ संस्कारसंपन्नो हनुमान् सचिवोत्तमः ।

उवाच वचनं श्लक्ष्ण अर्थवन्मधुरं लघु ॥ ३२ ॥

அத ஸம்ஸ்காரஸம்பந்நோ ஹநுமான் ஸசிவோத்தம: 1

உவாச வசநம் ஸ்லக்ஷ்ணம் அர்த்தவன் மதூரம் லகு 11

பின்னர் இலக்கணசுத்தியுள்ளவரும் நல்ல பயிற்சியுள்ளவரும் அமைச்சருள் சிறந்தவருமான ஹநுமான் தெளிவான தும் நற்பொருள் உள்ளதும், இனிமையானதும் எளிதில் புரியக்கூடியதாயும் உள்ள இவ்வார்த்தையைக் கூறினார். (32)

न वादानापि संघर्षान्नाधिक्यान च कामतः ।

वक्ष्यामि वचनं राजन् यथार्थं राम गौरवात् ॥ ३३ ॥

ந வாதாந் நாபி ஸங்கர்ஷாத் நாதிக்க்யாந் ந ச காமத: ।

வக்ஷ்யாமி வசநம் ராஜன் யதார்த்தம் ராம கௌரவாத் ॥

அரசராகிய ஸ்ரீ ராமரே, வாதப்போரில் ஈடுபடும் ஆசையாலோ, போட்டிக்காகவோ, வல்லவன் எனக் காட்டிக்கொள்வதற்காகவோ, வீண் சபலம் காரணமாகவோ இன்றி தேவரீரிடமுள்ள மரியாதை காரணமாகவே உண்மையையே பேசப்போகிறேன். (33)

उद्योगं तव संप्रेक्ष्य मिथ्यावृत्तं च रावणम् ।

बालिनश्च वधं श्रुत्वा सुग्रीवं चाभिषेचितम् ॥ ३४ ॥

राज्यं प्रार्थयमानश्च बुद्धिपूर्वमिहागतः ।

एतावत्तु पुरस्कृत्य युज्यते त्वस्य संग्रहः ॥ ३५ ॥

உத்யோகம் தவ ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய மித்யாவ்ருத்தம் ச ராவணம் ।

வாலினச்ச வதம் ச்ருத்வா ஸுக்ரீவம் சாபிஷேசிதம் ॥

ராஜ்யம் ப்ரார்தயமானச்ச புத்திபூர்வமிஹாகத: ।

ஏதாவத்து புரஸ்க்ருத்ய யுஜ்யதே த்வஸ்ய ஸங்க்ரஹ: ॥

உமது முயற்சியையும் தவருன நடத்தையுள்ள ராவணனையும் பார்த்தும், வாலிவதத்தையும் ஸுக்ரீவ பட்டாபிஷேகத்தையும் கேட்டும் ராஜ்யத்தை விரும்பியவனாய் விபீஷணன்நல்ல நுண்ணறிவுடன் இங்கு வந்துள்ளார். இவ்வளவுள்ள யுக்திகளை மட்டுமே முன்னிட்டு இவனை ஏற்றுக்கொள்ளுவது சாலப்பொருத்தமுடையதாம். (34-35)

अथ रामः प्रसन्नात्मा श्रुत्वा वायुसुतस्य ह ।

प्रत्यभाषत दुर्धर्षः श्रुत्वानात्मनि स्थितम् ॥ ३६ ॥

அத ராம: ப்ரஸந்நாத்மா ச்ருத்வா வாயுஸுதஸ்ய ஹ ।

ப்ரத்யபாஷத துர்தர்ஷ: ச்ருதவாநாத்மநி ஸ்திதம் ॥

தெளிவுற்ற சிந்தையரும் கூல்வி கேள்விகளில் வல்லவரும்
எவராலும் எதிர்க்கமுடியாதவருமான ஸ்ரீராமர் வாயுவின் மைந்தனது
வாசகத்தைக் கேட்டதற்குப்பின் தம் திருவுள்ளத்தில் உள்ளதைக்
கூறலானார். (36)

मित्रभावेन संप्राप्तं न त्यजेयं कथंचन ।

दोषो यद्यपि तस्य स्यात् सतामेतदगर्हितम् ॥ ३७ ॥

மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதம்சந !

தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேததகர்ஹிதம் ॥

அன்புகொண்ட துணிவுடன் தன் உடைமை யாவையும்
துறந்து நந்நம் பி க் கையுடன் நானிருக்குமிடத்திற்கு நல்ல
முறையோடு வந்தடைந்தவனை நான் ஒருக்காலும் கைவிடேன்.
அவனிடம் தோஷமிருந்தாலும் அது ஒரு பொருட்டல்ல. இது
ஸாதுக்களின் கூட்டத்தில் இகழப்படாததாம். (37)

न सर्वे भ्रातरस्तात भवन्ति भरतोपमाः ।

मद्विधा वा पितुः पुत्राः सुहृदो वा भवद्विधाः ॥ ३८ ॥

ந ஸர்வே ப்ராதரஸ்தாத பவந்தி பரதோபமா: !

மத்விதா வா பிது: புத்ரா: ஸுஹ்ருதோ வா பவத்விதா: ॥

அன்பனே, ஸுக்ரீவா, உடன்பிறந்தோர் யாவருமே பரதனை
யொத்தவராகமாட்டார்கள். எந்தத்தந்தைக்கும் என்னைப்போன்ற
புதல்வர்கள் இருப்பதரிது. உம்மைப்போன்ற நண்பர்களும்
கிடையாது. (38)

पिशाचान् दानवान् यक्षान् पृथिव्यां चैव राक्षसान् ।

अङ्गुल्यग्रण तान् हन्यामिच्छन् हरिगणेश्वर ॥ ३९ ॥

பிசாசான் தானவான் யக்ஷான் ப்ருதிவ்யாம் சைவ ராக்ஷஸான் !

அங்குள்யக்ரணே தான் ஹன்யாம் இச்சன் ஹரிகணேச்வர ॥

இப்புவி முழுவதிலுமுள்ள பிசாசங்களையும் அஸுரர்களையும்
யக்ஷர்களையும் அரக்கர்களையும் நினைத்த மாத்ரத்தில் நுனிவிரலால்
முட்டுமே அழிக்கவல்லவன் நான். (39)

स हि तं प्रतिजग्राह भार्याहर्तारमागतम् ।
कपोतो वानरश्रेष्ठ किंपुनर्मद्विधो जनः ॥ ४० ॥

ஸ ஹி தம் ப்ரதிஜக்ராஹ பார்யாஹர்த்தாரமாகதம் ।
கபோதோ வானரச்ரேஷ்ட கிம்புநர் மத்விதோ ஜந: ॥

ஒரு புற தன் மனைவியைக் கவர்ந்த தத்கூணமே தன் இருப்
பிடத்திற்குவந்த வேடனை அதிதியாக ஏற்று உபசரித்தது. வானரசர்
தலைவனே, என்னைப்போன்ற நற்பிறப்புள்ளவர் அடைக்கலம் புகுந்த
வரைக் கைவிடலாகாதென்பதைக் கூறவும் வேண்டுமா? (40)

आर्तो वा यदि वा दमः परेषां शरणागतः ।
अरिः प्राणान् परित्यज्य रक्षितव्यः कृतात्मना ॥ ४१ ॥

ஆர்த்தோ வா யதிவா த்ருப்த: பரேஷாம் சரணாகத: ।
அரி: ப்ராணான் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்மநா ॥

பிறரிடம் சரணம் புகுந்தவன் ஒரு கணமும் பொறுக்க
முடியாதபடி துயரத்தின் மிகுதியை யுடையவனாகவாவது சிறிது
காலம் பொறுக்கக்கூடிய துயரத்தை யுடையவனாகவாவது இருக்
கட்டும் இவன் முன்பு எதிரியாகவும் இருக்கட்டும். ஆகிலும் நண்கு
பண்படுத்தப்பட்ட மனத்தையுடையவனால் தனது உயிரையும்
விட்டாவது அவன் ரக்ஷிதப்படவேண்டும். (41)

एवं दोषो महानत्र प्रपन्नानामरक्षणे ।
अस्वर्ग्यं चायशस्यं च बलवीर्यविनाशनम् ॥ ४२ ॥

எவம் தோஷோ மஹானத்ர ப்ரபந்நாநாமரக்ஷணே ।
அஸ்வர்க்யம் சாயசஸ்யம் ச பலவீர்யவிநாசநம் ॥

அடைக்கலம் புகுந்தவரை ரக்ஷிக்காவிடில் இது பெரும் குற்ற
மாகும். ஸ்வர்கம் கிடைக்காது கெட்ட பெயர் வரும். எதையும்
ஸஹிப்பது, எதிரியை அழிப்பதுபோன்ற எல்லா ஆற்றல்களும்,
அழிந்துபோம். (42)

सकृदेव प्रपन्नाय तवास्मीति च याचते ।
अभयं सर्वभूतेभ्यो ददाम्येतद्ब्रतं मम ॥ ४३ ॥

ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே ।
அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம ॥

“உனக்கே அடிமை செய்வேனாய் எக்காலத்தமிருப்பேன்” என்று கெஞ்சிய வண்ணம் தன்னையும் தன்னைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பையும் ஒரக்காலே என்னிடம் முறைபாக ஒப்புவிப்பவனுக்கு எல்லா ப்ராணிகளிடமிருந்தும் பயமின்மையை அளிக்கக்கடவேன். சரண் புகுந்தவன் எந்த ப்ராணியாகவும் இருக்கலாம். இதுவே எனது விடமுடியாத நோன்பாகும். (43)

आनयैनं हरिश्रेष्ठ दत्तमस्याभयं मम ।
विभीषणो वा सुग्रीव यदि वा रावणः स्वयम् ॥ ४४ ॥

ஆநயைநம் ஹரிச்ரேஷ்ட தத்தமஸ்யாபயம் மம ।
விபீஷணோ வா ஸுக்ரீவ யதி வா ராவணஸ்ஸ்வயம் ॥

ஸுக்ரீவா, விபீஷணன் தான் வந்தானே அல்லது ராவணனே நேரில் வந்தானே அது எதுவானாலும் வாகாச்சரேஷ்டரே, அவனை இங்கு அழைத்துவாரும். என்னால் இவர்க்கு முன்னமே பயமின்மை அளிக்கப்பட்டுவிட்டது. (44)

ततस्तु सुग्रीवचो निश्म्य तद्
हरीश्वरेणाभिहितं नरेश्वरः ।
विभीषणेनाशु जगाम संगमं
पतिराजेन यथा पुरन्दरः ॥ ४५ ॥

ததஸ்து ஸுக்ரீவவசோ நிசம்ய தத்
ஹரிச்வரேணாபிஹிதம் நரேச்வர: ।
விபீஷணேநாசு ஜகாம ஸங்கமம்
பதத்ரிராஜேந யதா புரந்தர: ॥

பின்னர் வானரர் வேந்தனாகிய ஸுகீரீவனால் தன் பெருமைக்
கேற்பக் கூறப்பட்ட ஒப்புதல் வார்த்தையைக்கேட்ட அரசராகிய
ஸ்ரீராமர் உடனேயே இந்தரன் பகலி ராஜனாகிய கருடனுடன்
சேர்ந்துதுபோல் சேர்ந்துகொண்டார். (45)

स तु रामस्य धर्मात्मा निपपात विभीषणः ।

पादयोः शरणान्वेषी चतुर्भिः सह राक्षसैः ॥ ४६ ॥

ஸது ராமஸ்ய தர்மாத்மா நிபபாத விபீஷண: ।

பாதயோச்சரணன்வேஷீ சதுர்பிஸ் ஸஹ ராக்ஷஸை: ॥

ராக்ஷஸர் நால்வருடன் அடைக்கலம் தேடிவந்த தார்மிகரான
அந்த விபீஷணர் ஸ்ரீராமரது திருவடிகளில் தண்டனிட்டார். (46)

अब्रवीच्च तदा रामं वाक्यं तत्र विभीषणः ।

धर्मयुक्तं च युक्तं च सांप्रतं संग्रहर्षणम् ॥ ४७ ॥

அப்ரவீத் ச ததா ராமம் வாக்யம் தத்ர விபீஷண: ।

தர்மயுக்தம் ச யுக்தம் ச ஸாம்ப்ரதம் ஸம்ப்ரஹர்ஷணம் ॥

அங்கப்போது விபீஷணர் தர்மத்திலிருந்து வழுவாததும் யுக்தி
வாதத்திற்கேற்றதும் மங்களம் தருவதும் மகிழ்ச்சியூட்டுவதுமான
இவ்வசனத்தை மொழிந்தார். (47)

अनुजो रावणस्याहं तेन चाप्यवमानितः ।

भवन्तं सर्वभूतानां शरण्यं शरणागतः ॥ ४८ ॥

அநுஜோ ராவணஸ்யாஹம் தேன சாப்யவமானித: ।

பவந்தம் ஸர்வபூதாநாம் சரண்யம் சரணாகத: ॥

ராவணன் பின் பிறந்தவனும் அவனாலேயே அவமதிக்கப்பட்ட
வனுமாகிய நான் எல்லா ஜீவராசிகளையும் காக்கும் பொறுப்பை
ஏற்கும் பண்பையுடைய உம்மை சரணமாகப்பற்றுகிறேன். (48)

परित्यक्ता मया लङ्का मित्राणि च धनानि च ।

भवद्गतं मे राज्यं च जीवितं च सुखानि च ॥ ४९ ॥

பரித்யக்தா மயா லங்கா மித்ராணி ச தநாநி ச ।

பவத்ததம் மே ராஜ்யம் ச ஜீவிதம் ச ஸுகாநி ச ॥

லங்கையும் அதன் தொடர்புள்ள யாவும் என்னால் துறக்கப் பட்டுவிட்டன. நண்பர்களும் துறக்கப்பட்டனர். செல்வமும் துறக்கப்பட்டது. ராஜ்யமும் உயிரும் ஸுகபோகங்களும் எனக்கு இனி தேவரீரே. (49)

राक्षसानां वधे साह्यं लङ्कायाश्च प्रधर्षणम् ।

करिष्यामि यथाप्राणं प्रवेक्ष्यामि च वाहिनीम् ॥ ५० ॥

ராஷாஸாநாம் வதே ஸாஹ்யம் லங்காயாச்ச ப்ரதர்ஷணம் ।

கரிஷ்யாமி யதாப்ராணம் ப்ரவேக்ஷ்யாமி ச வாஹிநீம் ॥

அரக்கர்களை அழிப்பதில் உதவியையும் லங்கையினை அழித் தலையும் உயிருள்ளவரை செய்யக்கடவேன். ஸேனையில் ஒருவனாகக் கலந்துகொள்வேன். (50)

एवमुक्तस्तु सौमित्रिः अभ्यविश्वद्विभीषणम् ।

मध्ये वानरमुख्यानां राजानं रामशंसनात् ॥ ५१ ॥

ஏவமுக்தஸ்து ஸௌமித்ரி: அப்யவிஞ்சத் விபீஷணம் ।

மத்தே வானரமுக்யாநாம் ராஜாநம் ராமசாஸநாத் ॥

இவ்வாறு கூறப்பட்டதும் லக்ஷ்மணர் ஸ்ரீ ராமரது உத்தரவால் வானரவீரர்களது முன்னிலையில் ஸ்ரீ விபீஷணரை ராக்கூஸ் ராஜனாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்தார். (51)

समुद्रं राघवो राजा शरणं गन्तुमर्हति ।

एवमुक्तः कुशास्तीर्णे तीरे नदनदीपतेः ।

संविवेश तदा रामो वेद्यामिव हुताशनः ॥ ५२ ॥

ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா சாணம் கந்துமர்ஹதி ।

ஏவமுக்த: குசாஸ்தீர்ணே தீரே நதநதீபதே: ।

ஸம்விவேச ததா ராமோ வேத்யாமிவ ஹுதாசந: ॥

ரகுலத்தரசனாகிய ராமர் கடலைத் தஞ்சம் புகக்கடவர் என்று இவ்வாறு கூறப்பட்ட ஸ்ரீராமர் அப்பொழுதே மேற்குமுகமாகவும் கிழக்குமுகமாகவும் பாயும் ஆறுகளின் பதிடான மாகடலின் கரையில், யாகமேடையில் ஆ ஹு திகளைப் புஜிக்கும் அக்ரிதேவன்போல் அழகாகச் சாய்ந்தருளிஞர். (52)

न च दर्शयते मन्दः तदा रामस्त सागरः ।
समुद्रस्य ततः क्रुद्रो रामो रक्तान्तलोचनः ॥ ५३ ॥

ந ச தர்சயதே மந்த: ததா ராமஸ்ய ஸாகர: 1
ஸமுத்ரஸ்ய தத: க்ருத்தோ ராமோ ரக்தாந்தலோசந: ॥

அறிவற்ற கடலரசன் அச்சமயம் ராமனுக்குத் தன்னைக் காட்ட வில்லை. உடனே கடலின்மீது கோபமடைந்தவராய் ராமன் சிவந்த கண்களையுடையவரானார். (53)

ततस्तु तं राघवमुग्रवेगं प्रकर्षमाणं धनुप्रमेयम् ।
सौमित्रिरुत्पत्य समुच्छ्वसन्तं मा मेति चोक्त्वा धनुरालम्बे ॥

ததஸ்து தம் ராகவமுக்ரவேகம்
ப்ரகர்ஷமாணம் தநுரப்ரமேயம் 1
ஸௌமித்ரிருத்தபத்ய ஸமுச்ச்வஸந்தம்
மா மேதி சோக்த்வா தநுராலலம்பே ॥

பின்னர் கோபப்பெருமூச்சு விடுகிறவரும் மதிப்பிடமுடியாத கடும் வேகத்தை யுடையவில்லை (நாணை) நன்த இழுப்பவருமான ஸ்ரீ ராமரிடம் உடனே பாய்ந்தோடிவந்த லக்ஷ்மணர் “வேண்டாம் வேண்டாம்” என்று கூறியவாறே அந்த வில்லைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டார். (54)

गङ्गासिन्धुप्रधानाभिरापगाभिः समावृतः ।
सागरः समुपाक्रम्य पूर्वमामन्त्र्य वीर्यवान् ॥ ५५ ॥

அவ்வித்ப்ராஜ்ஜலிவாக்யம் ரா஘வ் ஶரபாணிநம் ।
ஹ்ரிணா் தரணே ராம கரிக்யாமி யதா ஸ்யலம் ॥ ५६ ॥

கங்காளிந்துப்ரதாநாபி: ஆபகாபிஸ்ஸமாவ்ருத: 1

ஸாகரஸ் ஸமுபாக்ரமய பூர்வமாமந்த்ர்ய வீர்யவான் ||

அப்ரவீத் ப்ராஞ்ஜலிர் வாக்யம் ராகவம் சரபாணிநம் |

ஹரீணாம் துரணே ராம கரிஷ்யாமி யதா ஸ்தலம் ||

கங்கா, எரிந்து தொடக்கமான நதீதேவதைகள் புடைதழு
வீரனாகிய கடலரசன் முதலிலேயே ராமா என அழைத்தவண்ணம்
அருகில் ஓடிவந்து பாணமும் கையுமாயிருந்த ராமனிடம் கைகூப்பிய
வராய்க் கூறினார். வாநரர்கள் என்னைத்தாண்டும் பொருட்டுப்
போதிய தரையை நானே செய்து தருகிறேன் என்று. (55-56)

नलश्चक्रे महासेतुं मध्ये नदनदीपते: ।

ददृशुर्द्वेगन्धर्वा नलसेतुं सुदुष्करम् ॥ ५७ ॥

நளச்சக்ரே மஹாஸேதும் மத்த்யே நதநதீபதே: |

தத்ருசர் தேவகந்தர்வா: நளஸேதும் ஸுதுஷ்கரம் ||

நளன் எனும் வாநரவீரர் மாகடலின் மத்தியில் திருவணையை
நிருமித்தார். பிறரால் நிருமாணிக்க முடியாத இப்பெரும்
திருவணையை தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் வந்து கண்டனர். (57)

वानराणां हि सा तीर्णा वाहिनी नलसेतुना ।

दृष्ट्वा दाशरथिर्लङ्कां चित्रध्वजपताकिनीम् ।

जगाम मनसा सीतां दूयमानेन चेतसा ॥ ५८ ॥

வாநராணாம் ஹி ஸா தீர்ணா வாஹிநீ நளஸேதுநா |

த்ருஷ்ட்வா தாசரதீர் லங்காம் சித்ரத்வஜபதாகிநீம் |

ஜகாம மநஸா சீதாம் தூயமானேந சேதஸா ||

அந்த வாநரஸேனை நளன் கட்டிய திருவணைவழியாக கடலைக்
கடந்தது. பூரீ ராமரும் பல பல கொடிகளும் தோரணங்களும்
நிறைந்த லங்கையைக்கண்டதும் வருந்தும் மனத்துடன் அங்கு
இருக்கும் ஸீதையைப்பற்றி எண்ணமிடலானார். (58)

ततस्तमक्षोभ्यवलं लङ्काधिपतये चराः ।

सुवेले राघवं शैले निविष्टं प्रत्यवेदयन् ॥ ५९ ॥

ததஸ்தமக்ஷோப்யபலம் லங்காதிபதயே சரா: 1

ஸுவேலே ராகவம் சைலே நிவிஷ்டம் ப்ரத்யவேதயன் ॥

பின்னர் வேவுகாரர்கள், ஸ்ரீ ராமனும் சலக்கமுடியாத மஹிமை
யுள்ள வானரசேனையும் ஸுவேல மலையில் தண்டிற்ங்கியுள்ளதை
ராவணனுக்கு அறிவித்தனர். (59)

अशोकवनिकायां तु सीतादर्शनलालसः ।

नैर्ऋतानामधिपतिः संविवेश महाबलः ॥ ६० ॥

அசோகவனிகாயாம் து சீதாதர்சனலாலஸ: 1

நைர்ஹுதாநாமதிபதி: ஸம்விவேச மஹாபல: ॥

சீதையைப்பார்க்க விரும்பிய மஹா பலிஷ்டனான ராவணன்
அப்பொழுது அசோக வனத்துள் புகுந்தான். (60)

स विद्युजिह्वेन सहैव तच्छिरो

धनुश्च भूमौ विनिकीर्य रावणः ।

विदेहराजस्य सुतां यशस्विनीं

ततोऽब्रवीत्तां भव मे वशानुगा ॥ ६१ ॥

ஸ வித்யுஜிஹ்வேந ஸஹைவ தச்சிரோ

தநுச்ச பூமௌ விநிகீர்ய ராவண: 1

விதேஹராஜஸ்ய ஸுதாம் யசஸ்விநீம்

ததோ:ப்ரவீத் தாம் பவ மே வசாநுதா ॥

அங்கு அந்த ராவணன் வித்யுஜ்ஜிஹ்வன் எனும் அரக்கனால்
உண்டாக்கப்பட்ட ராமனது (மாயா) சிரஸ்ஸையும் வில்லையும்
தரையில் பரத்திவைத்து விதேஹ ராஜனுடைய புகழ் வாய்ந்த
திருமகளிடம், “எனக்கு வசப்பட்டவளாக ஆகிவிடு” என
மொழிந்தான். (61)

एवं लालप्यमानायां सीतायां तत्र राक्षसः ।
अभिचक्राम भर्तारं अनीकस्थः कृताञ्जलिः ॥ ६२ ॥

ஏவம் லாலப்பமாநாயாம் ஸீதாயாம் தத்ர ராக்ஷஸ: ।
அபிசக்ராம பர்தாரம் அநீகஸ்த: க்ருதாஞ்ஜலி: ॥

இவ்வண்ணம் அதனைக்கண்டு ஸீதை துயரத்தால் துடிக்கும்
பொழுது ஸேனையில் பணிபுரியும் அரக்கன் ஒருவன் ராக்ஷஸனிடம்
நெருங்கிவந்தான். (62)

एतच्छ्रुत्वा दशग्रीवो राक्षसप्रतिवेदितम् ।
अशोकवनिकां त्यक्त्वा मन्त्रिणां दर्शनं ययौ ॥ ६३ ॥

ஏதத் ச்ருத்வா தசக்ரீவோ ராக்ஷஸப்ரதிவேதிதம் !
அசோகவனிகாம் த்யக்த்வா மந்த்ரிணாம் தர்சநம் யயௌ ॥

அந்த அரக்கனால் அறிவிக்கப்பட்ட விஷயத்தைக் கேட்ட
ராவணன் அசோகவனத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு மந்த்ரிகளைப்
பார்க்கச் சென்றான். (63)

अन्तर्धानं तु तच्छीषं तच्च कामुकमुत्तमम् ।
जगाम रावणस्यैव निर्याणसमनन्तरम् ॥ ६४ ॥

அந்தர்தாநம் து தச்சீர்ஷம் தச்ச கார்முகமுத்தமம் ।
ஜகாம ராவணஸ்யைவ நிர்யாணஸமநந்தரம் ॥

ராவணன் புறப்பட்டுச் சென்றவுடனேயே அந்த அழகிய
தலையும் வில்லும் மறைந்து போய்விட்டன. (64)

उवाच सरमा सीतां इदं मधुरभाषिणी ।
श्रीस्त्वां भजति शोकघ्नी रक्षसां भयमागतम् ॥ ६५ ॥

உவாச ஸரமா ஸீதாம் இதம் மதுரபாஷிணீ ।
ஸ்ரீஸ்த்வாம் பஜதி சோகக்நீ ரக்ஷஸாம் பயமாகதம் ॥

இனிமையாகப் பேசும் ஸரமா என் ப வ ள் ஸீதையிடம் கூறலுற்றாள், “ துயரை அகற்றவல்ல ஸௌபாக்யலக்ஷ்மி உன்னை நெருங்கிவருகிறாள். அரக்கர்களுக்கு பயம் வந்துவிட்டது. (65)

गिरिवरमभितोऽनुवर्तमानो

हय इव मण्डलमाशु यः करोति ।

तमिह शरणमभ्युपेहि देवं

दिवसकरं प्रभवो ह्ययं प्रजानाम् ॥ ६६ ॥

கிரிவரமபிதோ:நுவர்தமானோ

ஹய இவ மண்டலமாக ய: கரோதி 1

தமிழை சரணமப்யுபேஹி தேவம்

திவஸகரம் ப்ரபவோ ஹ்யயம் ப்ரஜாநாம் ॥

சிறந்த மலையான மஹாமேருவை குதிரை வட்டம் சுற்றுவது போல் வலம் வரும் பகலவனாகிய தேவனைச் சரணமடைவாயாக. ப்ரஜைகளைத்தோற்றி அவர்களைக் காக்கும் பொறுப்புள்ள ஸ்வாமி அல்லவா அவர். (66)

तत्तु माल्यवतो वाक्यं हितमुक्तं दशाननः ।

न मर्षयति दुष्टात्मा कालस्य वशमागतः ॥ ६७ ॥

தத்து மால்யவதோ வாக்யம் ஹிதமுக்தம் தசாநந: 1

ந மர்ஷயதி துஷ்டாத்மா காலஸ்ய வசமாகத: ॥

மால்யவான் கூறிய நல்வார்த்தையை ம்ருத்யுவின் பிடியில் சிக்கிக்கொண்ட துஷ்ட சித்தனான ராவணன் ஏற்கவில்லை. (67)

रावणस्तु सहामात्यो मन्त्रयित्वा विमृश्य च ।

लङ्कायामतुलां गुप्तिं कारयामास राक्षसः ॥ ६८ ॥

ராவணஸ்து ஸஹாமாத்யோ மந்த்ரயித்வா விம்ருச்ய ச 1

லங்காயாமதுலாம் குப்திம் காரயாமாஸ ராக்ஷஸ: ॥

ராவணன் மந்த்ரிகளுடன்கூட ஆலோசித் துத் தானும்

சிந்தித்துப்பார்த்து லங்கைக்கு இதற்குமுன் இல்லாத பலமான
காவலை ஏற்படுத்தினான், (68)

अथ हरिवरनाथः प्राप्य संग्रामकीर्तिं
निशिचरपतिमाजौ योजयित्वा श्रमेण ।
गगनमतिविशालं लङ्घयित्वा र्सूनुः
हरिवरगणमध्ये रामपार्श्वं जगाम ॥ ६९ ॥

அத ஹரிவரநாத: ப்ராப்ய ஸங்க்ராமகீர்த்திம்
நிசிசரபதிமாஜௌ யோஜயித்வா ஸ்ரமேண
ககநமதிவிசாலம் லங்கயித்வார்க்கஸூநு:
ஹரிவரகணமத்யே ராமபார்ச்வம் ஜகாம ॥

பின் வாநரக் கூட்டத்தலைவராகிய ஸுக்ரீவர் (ராவணனுடன்)
போரில் வெற்றிப் புகழ்பெற்று அரக்கர் தலைவனுக்கு மிக்க களைப்பை
உண்டாக்கி நீண்ட வானத்தைத் தாண்டித் திரும்பி வந்து வாநரப்
பெருமக்கள் மத்தியில் ஸ்ரீராமரது திருமுன்பு வந்து சேர்ந்தார். (69)

अथ तस्मिन्निमित्तानि दृष्ट्वा लक्ष्मणपूर्वजः ।
सुग्रीवं संपरिष्वज्य तदा वचनमब्रवीत् ॥ ७० ॥

அத தஸ்மிந்நிமித்தாநி த்ருஷ்ட்வா லக்ஷ்மணபூர்வஜ: 1
ஸுக்ரீவம் ஸம்பரிஷ்வஜ்ய ததா வசநமப்ரவீத் ॥

அவரிடம் போரிட்ட அடையாளங்களான காயங்களைக்கண்டதும்
ஸ்ரீ ராமர் அவரைத் தழுவிக்கொண்டே அச்சமயம் இச்சொல்லை
மொழிந்தார். (70)

इदानीं मा कृथा वीर एवंविधमचिन्तितम् ।
त्वयि किञ्चित्समापन्ने किं कार्यं सीतया मम ॥ ७१ ॥
भरतेन महाबाहो लक्ष्मणेन यवीयसा ।
शत्रुघ्नेन च शत्रुघ्न स्वशरीरेण वा पुनः ॥ ७२ ॥

இதாநம் மா க்ருதா வீர ஏவம்விதமசிந்திதம் ।
தவயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம ॥

பரதேந மஹாபாஹோ லக்ஷ்மணேந யவீயஸா ।
சத்ருக்நேந ச சத்ருக்ந ஸ்வசரீரேண வா புந: ॥

“ வீரரே சத்ருக்களை அழிக்கவல்லவரே, இச்சமயத்தில் இம்
மாதிரி முன்யோஜனையின்றி எதனையும் செய்யாதீர். உமக்கேதேனும்
நேர்ந்துவிட்டால் ஸீதையாலும் பரதனாலும் இனையவனான லக்ஷ்மண
னாலும் சத்ருக்களாலும் - ஏன் - எனக்கே உரிய விலக்ஷணமான
இந்த திருமேனிபாலும்கூட எனக்கு எவ்வித பயனும் இல்லாது
போம். ” (71-72)

धर्मात्मा रक्षसां श्रेष्ठः संप्राप्तोयं विभीषणः ।
लङ्कैश्वर्यमयं श्रीमानयं प्रामोत्यकण्टकम् ॥ ७३ ॥

தர்மாத்தமா ரக்ஷஸாம் ச்ரேஷ்ட: ஸம்ப்ராப்தோயம் விபீஷண: ।
லங்கைச்வர்யமயம் ஸ்ரீமானயம் ப்ராப்நோத்யகண்டகம் ॥

“ தர்மத்தில் நிலைத்த மனத்தினரும் என்னை வந்தடைந்தவரும்
பக்தியெனும் செல்வமுள்ளவருமான இந்த விபீஷணர் எதிரிகளே
இல்லாது லங்கையின் அரசரிமையைப்பெறுகிறார் ” (73)

इत्युक्तः स तु तारेयो रामेणाक्लिष्टकर्मणा ।
सामात्यं श्रावयामास निवेद्यात्मानमात्मना ॥ ७४ ॥

இத்யுக்தஸ் ஸ து தாரேயோ ராமேணாக்லிஷ்டகர்மணா ।
ஸாமாத்யம் ச்ராவயாமாஸ நிவேத்யாத்மாந்மாத்மா ॥

ஸ்ரீ ராமரால் இவ்வாறு (கூறும்படி) உத்தரவிடப்பட்ட
தாரையின் சிறுவன் (அங்கதன்) மந்திரிகளுடன் கூடியிருந்த
ராவணனிடம் சென்று தன்னைத்தானே அறிமுகம் செய்துகொண்டு
(ஸ்ரீ ராமர் தூதுமொழியை) இதனைக் கேட்பித்தான். (74)

व्यथयन् राक्षसान् सर्वान् हर्षयंश्चापि वानरान् ।
स वानराणां मध्ये तु रामपार्श्वमुपागतः ॥ ७५ ॥

வ்யதயன் ராக்ஷஸான் ஸர்வான் ஹர்ஷயம்ஸ்சாபி வாநரான் 1
ஸ வாநராணாம் மத்யே து ராமபார்ச்வமுபாகத: ॥

பின் அங்கதன் எல்லா அரக்கர்களையும் நன்கு தாக்கிவிட்டு
வாநரவீரர்களை மகிழ்வித்துக்கொண்டே அவர்கள் மத்தியில்
ஸ்ரீ ராமரிடம் திரும்பி வந்துசேர்ந்தார். (75)

एतस्मिन्नन्तरे तेषामन्योन्यमभिधावताम् ।

रक्षसां वानराणां च द्वन्द्वयुद्धमवर्तत ॥ ७६ ॥

ஏதஸ்மிந்நந்தரே தேஷாமந்யோந்யமபிதாவதாம் 1

ராக்ஷஸாம் வானராணாம் ச த்வந்த்வயுத்தமவர்த்தத ॥

இச்சமயம் ஒருவரை ஒருவர் போரிட எதிர்த்து ஓடிவரும்
ராக்ஷஸ வாநர வீரர்களுக்கு இடையே போர் துவங்கியது. (76)

इन्द्रजितु रथं त्यक्त्वा हताश्वो हतसारथिः ।

सोन्तर्धानगतः पापो घोरैर्नागमयैः शरैः ॥ ७७ ॥

वबन्ध शरबन्धेन भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ।

प्रविवेश पुरीं लङ्कां हर्षयन् सर्वराक्षसान् ॥ ७८ ॥

இந்த்ரஜித் து ரதம் த்யக்த்வா ஹதாச்வோ ஹதஸாரதி: 1

ஸோந்தர்தாநகத: பாபோ கோரார் நாகமயைச்சரை: ॥

பபந்த சரபந்தேந ப்ராதரௌ ராமலக்ஷ்மணௌ 1

ப்ரவிவேச புரீம் லங்காம் ஹர்ஷயன் ஸர்வராக்ஷஸான் ॥

அச்சமயம் தேர்ப்பாகனும் குதிரையும் கொல்லப்பட்டதும் பாபி
யான் இந்த்ரஜித் மறைந்தவனாய் பாம்புகளாலான பாணங்களால்
பாசத்தால் கட்டுவதுபோல் ஸ்ரீ ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கட்டினான்.
பின் எல்லா அரக்கர்களையும் மகிழ்வித்துக்கொண்டு நகருக்குள்
ப்ரவேசித்துவிட்டான். (77-78)

भतारिं निहतं दृष्ट्वा लक्ष्मणं च महाबलम् ।

विललाप भृशं सीता करुणं शोककशिता ॥ ७९ ॥

பர்தாரம் நிறுதம் த்ருஷ்ட்வா லக்ஷ்மணம் ச மஹாபலம் ।

விலலாப ப்ருசம் ஸீதா கருணம் சோககர்சிதா ॥

மஹா பலசாலிகளான கணவனும் லக்ஷ்மணனும் இறந்தவர்
களாக எண்ணி சோகத்தால் வாடிய ஸீதை யாவரும் இரங்கும்
வண்ணம் புலம்பினாள். (79)

परिदेवयमानां तां राक्षसी त्रिजटाऽब्रवीत् ।

मा विषादं कृथा देवि भर्ताऽयं तव जीवति ॥ ८० ॥

பரிதேவயமானாம் தாம் ராக்ஷஸீ த்ரிஜடாப்ரவீத் ।

மா விஷாதம் க்ருதா தேவி பர்தாயம் தவ ஜீவதி ॥

இவ்வாறு புலம்பும் ஸீதையை, “தேவியே, வருந்தாதே.
உனது கணவன் நன்கு வாழ்கிறார்” என த்ரிஜடையேனும் அரக்கி
மொழிந்தாள். (80)

ततो मुहूर्तादुरुडं वैनतेयं महाबलम् ।

वानरा ददृशुः सर्वे ज्वलन्तमिव पावकम् ॥ ८१ ॥

ததோ முஹூர்தாத் கருடம் வைநதேயம் மஹாபலம் ।

வானரா தத்ருசஸ் ஸர்வே ஜ்வலந்தமிவ பாவகம் ॥

பின்னர் விரைவிலேயே பலம்மிக்கவரும் விரதையின் நன்மகனும்
ஜ்வலிக்கும் தீக்கடவுள் போன்றவருமான கருடனை வானரவீரர்கள்
கண்டனர். (81)

तमागतमभिप्रेक्ष्य नागास्ते विप्रदुद्रुवुः ।

वैनतेयेन संस्पृष्टास्तयोः संरुहुर्रणाः ॥ ८२ ॥

தமாகதமபிப்ரேக்ஷ்ய நாகாஸ்தே விப்ரதுத்ருவ: ।

வைநதேயேந ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டாஸ்தயோஸ்ஸம்ருஹூர்வ்ரண: ॥

அங்குவந்த வைநதேயரைக்கண்ட நாகங்கள் ஓடி மறைந்தன.
கருடனால் தடவிக்கொடுக்கப்பட்ட அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களது
காயமும் நன்கு ஆறிவிட்டது. (82)

धूमाक्षं निहतं श्रुत्वा रावणो राक्षसेश्वरः ।
क्रोधेन महताविष्टो निःश्वसन्नुरगो यथा ॥ ८३ ॥

தூம்ராக்ஷம் நிஹதம் ச்ருத்வா ராவணோ ரக்ஷஸேஸ்வர: ।

க்ரோதேந மஹதாவிஷ்டோ நிச்வஸந்நுரகோ யதா ॥

தூம்ராக்ஷன் கொல்லப்பட்டதையறிந்த அரக்கர் தலைவனாகிய ராவணன் பாம்புபோல் பெருமூச்சு விட்டவண்ணம் கடும் சினத்தால் பற்றிக்கொள்ளப்பட்டான். (83)

वज्रदंष्ट्रं हतं दृष्ट्वा राक्षसा भयमोहिताः ।
तं दृष्ट्वा निहतं भूमौ राक्षसेन्द्रं अकम्पनम् ।
व्यथिता राक्षसाः सर्वे क्षितिकम्प इव द्रुमाः ॥ ८४ ॥

வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரம் ஹதம் த்ருஷ்ட்வா ராக்ஷஸா பயமோஹிதா: ।

தம் த்ருஷ்ட்வா நிஹதம் பூமௌ ராக்ஷஸேந்த்ரம் அகம்பநம் ।

வ்யதிதா ராக்ஷஸாஸ்வே க்ஷிதிகம்ப இவ த்ருமா: ॥

வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன் கொல்லப்பட்டதைக்கண்ட அரக்கர்கள் பயத்தால் மதியிழந்தனர். ராக்ஷஸர்களுள் சிறந்த அகம்பநன் கொல்லப்பட்டுத் தரையில் இருந்ததைக் கண்ட எல்லா அரக்கர்களும் பூகம்பத்தின் பொழுது மரங்கள் ஆடுவதுபோல் நடுங்கினர். (84)

सा तेन कपिमुख्येन विमुक्ता महती शिला ।
विभेद बहुधा घोरा प्रहस्तस्य शिरस्तदा ॥ ८५ ॥

ஸா தேந கபிமுக்யேந விமுக்தா மஹதீ சிலா ।

பிபேத பஹுதா கோரா ப்ரஹஸ்தஸ்ய சிரஸ்ததா ॥

வாநரஸேநாதிபதியான நீலனால் எரியப்பட்ட பயங்கரமான பெரும் பாறையொன்று ப்ரஹஸ்தனது தலையை பலதுண்டுகளாகப் பிளந்தது. (85)

स तां विधूमानलसंनिकाशां
वित्रासिनीं वानरवाहिनीनाम् ।

चिक्षेप शक्तिं तरसा ज्वलन्तीं
सौमित्रये राक्षसराष्ट्रनाथः ॥

ஸ தாம் வீ துரமாநலஸந்நிகாசாம்

வித்ராஸநீம் வாநரவாஹநீநாம் ।

சிக்ஷேப சக்திம் தரஸா ஜ்வலந்தீம்

ஸௌமித்ரயே ராக்ஷஸராஷ்ட்ரநாத: ॥

அரக்கர் அரசின் உரிமையாளனான அந்த ராவணன் புகையில்லா நெருப்புபோல் ஜ்வலிப்பதும் வாநரப்படைகளை மதிகலங்கச்செய்வது மான சக்தி (வேல்) என்னும் ஆயுதத்தை பலத்துடன் வீசி லக்ஷ்மணன் மேல் எறிந்தான்.

तं विह्वलन्तं सहसाऽभ्युपेत्य

जग्राह राजा तरसा भुजाभ्याम् ॥ ८६ ॥

தம் விஹ்வலந்தம் ஸஹஸாப்யுபேத்ய

ஜக்ராஹ ராஜா தரஸா புஜாப்யாம் ॥

உடனே வேகமாக ஓடிவந்த அந்த அரக்கர் குலத்தலைவன் இரு புஜங்களாலும் மிக்க முபற்சியுடன், துடிக்கும் லக்ஷ்மணனைத் தூக்க எண்ணிப்பிடித்துக்கொண்டான்.

(86)

हिमवान् मन्दरो मेरुर्लोक्यं वा सहामरैः ।

शक्यं भुजाभ्यामुद्धर्तुं न संख्ये भरतानुजः ॥ ८७ ॥

ஹிமவான் மந்தரோ மேரு: த்ரைலோக்யம் வா ஸஹாமரை: ।

சக்யம் புஜாப்யாமுத்தர்தும் ந ஸங்க்யே பரதாநுஜ: ॥

அவனால் ஹிமவானும் மந்தரமும் மேருமையும் தேவர்கள் யாவருடன் முன்று லோகங்களும்கூட இரு புஜங்களைக்கொண்டே தூக்கமுடியும்தான். ஆனால் போரில் லக்ஷ்மணனைத் தூக்க இயலாதவனான்.

(87)

वायुसूनोः सुहृत्त्वेन भक्त्या परमया च सः ।

शत्रूणामप्रकम्प्योपि लघुत्वमगमत्कपेः ॥ ८८ ॥

வாயுஸூகீஸுஸ் ஸுஹ்ருத்வேந பக்த்யா பரமயா ச ஸு: 1
சத்ருனாமப்ரகம்ப்யோபி லகுத்வமகமத் கபே: 11

வாயுவின் மைந்தனான ஹனுமார் நல்ல உள்ளம் படைத்தவராயும்
மிக்க பக்தியுள்ளவராயும் இருந்தமையால் சத்ருக்கள் பலராலும்
அசைக்க இயலாதவராயிருந்த லக்ஷ்மணர் அவர்க்கு லேசாக
ஆகிவிட்டார். (88)

तस्याभिचक्रम्य रथं सचक्रं

साश्वधजच्छत्रमहापताकम् ।

ससारथिं साशनिशूलखड्गं

रामः प्रचिच्छेद शरैः सुपुङ्खैः ॥ ८९ ॥

தஸ்யாபிசங்க்ரம்ய ரதம் ஸசக்ரம்

ஸாச்வத்வஜ்சத்ரமஹாபதாகம் 1

ஸஸாரதிம் ஸாசநிசூல கட்கம்

ராம: ப்ரசிச்சேத சரை: ஸுபுங்கை: ॥

உறுதியான சக்ரம், குதிரைகள் கொடி குடை கெடும் தோரணம்,
ஸாரதி, வஜ்ரம், சூலம், கத்தி இவைகளுடன் கூடிய அவனது
தோருகில் சென்று ஸ்ரீராமர் அழகியதும் கூர்மையானதுமான
பாணங்களால் நன்றாகத் துகளாக்கினார். (89)

यो वज्रपाताशनिसन्निपातात्

न चुक्षुभे नापि चचाल राजा ।

स रामबाणाभिहतो भृशार्तः

चचाल चापं च मुमोच वीरः ॥ ९० ॥

யோ வஜ்ரபாதாசநிஸந்நிபாதாத்

ந சுக்ஷுபே நாபி சசால ராஜா 1

ஸ ராமபாணாபிஹதோ ப்ருசார்த:

சசால சாபம் ச முமோச வீர: ॥

வீரனான எந்த ராசுஸ மன்னன் வஜ்ரம் இடி இவைகளின்
தாக்குதல்களாலும் சிறிதும் கலங்குவதும் அசைவதும் கூட

இல்லையோ அவனே ராமபாணத்தால் தாக்குண்டு மிகவும் மனம் குழம்பியவனாய் நடுங்கிப்போனான் ; வில்லையும் நழுவவிட்டுவிட்டான்.

गच्छानुजानामि रणादितस्त्वं
प्रविश्य रात्रिचरराज लङ्काम् ।
आश्वास्य निर्याहि रथी च धन्वी
तदा वलं द्रक्ष्यसि मे रथस्थः ॥
स एवमुक्तो हतदर्पहर्षो
विवेश लङ्कां सहसा स राजा ॥ ९१ ॥

கச்சாநுஜாநாமி ரணாந்திதஸ்த்வம்
ப்ரவிச்ய ராத்ரிஞ்சரராஜ லங்காம் ।
ஆச்வாஸ்ய நிர்யாஹி ரதீ ச தந்வீ
ததா பலம் த்ரக்ஷ்யஸி மே ரதஸ்த: ॥

ஸ ஏவமுக்தோ ஹததர்பஹர்ஹோ
விவேச லங்காம் ஸஹஸா ஸ ராஜா ॥

“ராசுஸர்தலைவ, போய்வா யான் அனுமதிதருகிறேன் நீ போரில் அடிபட்டு ஆயாஸப்படுகிறாய் லங்கையுட் புகுந்து, இளைப்பாறிவிட்டு. தேரும், வில்லும் புதியதாகக்கொண்டு திரும்பிவா. அப்பொழுது தேரில் இருந்த வண்ணமே நீ எனது பலத்தை உணர்வாய் ” என (ஸ்ரீராமரால்) கூறப்பட்ட ராவணன் கொழுப்பும் மகிழ்ச்சியும் அழிக்கப்பட்டுப்போனவனாய் விரைவில் லங்கையினுள் புகுந்து விட்டான். (91)

स कुम्भकर्णः संक्रुद्रो गदामुद्यम्य वीर्यवान् ।
अर्दयन् सुमहाकायः समन्ताद्वाक्षिपद्रिपून् ॥ ९२ ॥

ஸ கும்பகர்ணஸ் ஸங்க்ருத்தோ கதாமுத்யம்ய வீர்யவான் ।
அர்தயன் ஸுமஹாகாயஸ் ஸமந்தாத வ்யாக்ஷிபத் ரிபூன் ॥

வீர்யசாலியும் பெரிய உடலை உடையவனுமான அத்தகைய கும்பகர்ணன் கதையை எடுத்துச் சுழற்றிப் பலரைத் துன்புறுத்திய வாறே எதிரிகளை நாலுபுறமும் ஓடச்செய்தான். (92)

उत्पाद्य लङ्कामलयात् स शृङ्गं

जघान सुग्रीवमुपेत्य तेन ।

स शैलशृङ्गाभिहतो विसंज्ञः

पपात भूमौ युधि वानरेन्द्रः ॥ ९३ ॥

உத்பாட்ய லங்காமலயாத் ஸ ச்ருங்கம்

ஜகாந ஸுக்ரீவமுபேத்ய் தேந ।

ஸ சைலச்ருங்காபிஹதோ விஸம்ஜ்ஞ:

பபாத பூமௌ யுதி வானரேந்த்ர: ॥

அவன் லங்கையில் உள்ள த்ரிசூடமலையிலிருந்து ஒரு சிகரத்தைப் பெயர்த்தெடுத்து ஸுக்ரீவனருகில் சென்று அதைல் அவனைத்தாக்கினான். அந்த வானரர்தலைவனும் போரில் அம்மலைச் சிகரத்தால் தாக்கப்பட்டதும் தரையில் வீழ்ந்தார். (93)

स कुम्भकर्णोऽथ विवेश लङ्कां

स्फुरन्तमादाय महाकपिं तम् ।

विमानचर्यागृहगोपुरस्थैः

पुष्पाभ्यवर्षैरवकीर्यमाणः ॥ ९४ ॥

ஸ கும்பகர்ணோத விவேச லங்காம்

ஸ்புரந்தமாதாய மஹாகபிம் தம் ।

விமானசர்யாக்ருஹ கோபுரஸ்தை:

புஷ்பாகர்யவர்ஷைரவகீர்யமாண: ॥

அந்த கும்பகர்ணன் துள்ளும் ஸுக்ரீவனைச் சுமந்துகொண்டே வானூர்தி, மதிள்களில் உள்ள நடைபாதைகள், கோபுரங்கள், இவற்றுள் இருந்த அரக்கர்களால் சிறந்த பூமாரிகளால் தூவப் பெற்றவனாய் லங்கையுள் புகுந்தான். (94)

लाजगन्धोदवर्षैस्तु कीर्यमाणः शनैः शनैः ।

राजमार्गस्य शीतत्वात् संज्ञामाप महाबलः ॥ ९५ ॥

லாஜகந்தோதவர்ஷைஸ்து கீர்யமாணச்சகநச்சகை: |

ராஜமார்க்கஸ்ய சீதத்வாத் ஸம்ஜ்ஞாமாப மஹாபல: ||

பொரி, சந்தனம், நந்ரீர் இவற்றால் உபசரிக்கப்பட்டமையாலும்
ராஜவீதியும் குளிர்ந்து இருந்தமையாலும் வலிமிக்க வாகரராஜன்
மெள்ளமெள்ள ப்ரஜ்ஞையை அடைந்தார். (95)

ततः कराग्रैः सहसा समेत्य

राजा हरीणाममरेन्द्रशत्रुम् ।

खरैश्च कर्णौ दशनैश्च नासां

ददंश पार्श्वेषु च कुम्भकर्णम् ॥ ९६ ॥

தத: கரக்ரைஸ்ஸஹஸா ஸமேத்ய

ராஜா ஹரீணாமமரேந்த்ரசத்ரும் |

கரைச்ச கர்ணௌ தசனேச்ச நாஸாம்

ததம்ச பார்ச்வேஷு ச கும்பகர்ணம் ||

பின்னர் வானரராஜன் உடனே தெளிவுற்று கூர்மையான நகங்
களால் இரு காதுகளையும் துண்டித்து, பற்களால் முக்கைக்கடித்து
அறுத்தும் இரு பக்கங்களில் பல இடங்களிலும் காயத்தையும் உண்
டாக்கினார். (96)

तमापतन्तं धरणीधराभं

उवाच रामो युधि कुम्भकर्णम् ।

अवेहि मां शक्रसपत्न-रामं

मया मुहूर्ताद्भविता विचेताः ॥ ९७ ॥

தமாபதந்தம் தரணீதராபம்

உவாச ராமோ யுதி கும்பகர்ணம் |

அவேஹி மாம் சக்ரஸபத்ந ராமம்

மயா முஹூர்த்தாத் பவிதா விசேதா: ||

பின் திரும்பி ஓடிவரும் மலையைப்போன்ற சரீரமுடைய அந்த
கும்பகர்ணனைக் குறித்து ராமர், “இந்திரனுடைய எதிரியே, நான்

ராமன் என உணர்ந்து கொள். விரைவில் என்னால் மதி (உயிர்) இழந்தவனாக ஆவாய்” எனக் கூறினார். (97)

स तस्य बाहुं सहसालवृक्षं
समुद्यतं पन्नगभोगकल्पम् ।

ऐन्द्रास्त्रयुक्तेन जघान रामः

चिच्छेद पादौ युधि राक्षसस्य ॥ ९८ ॥

ஸ தஸ்ய பாஹும் ஸஹஸாலவ்ருக்ஷம்

ஸமுத்யதம் பந்நகபோக கல்பம் ।

ஐந்த்ராஸ்த்ரயுக்தேந ஜகாந் ராம:

சிச்சேத பாதௌ யுதி ராக்ஷஸஸ்ய ॥

அந்த ராமரும் போரில் ஐந்த்ரமந்த்ரம் ஐபித்த பாணத்தால் பாம்பின் உடலையொத்ததும் ஸாலமரமேந்தியதுமான கும்பகர்ணன் கரத்தை வெட்டினார். அந்த அரக்கனது இருபாதங்களையும் துண்டித்தார். (98)

चकर्त रक्षोऽधिपते: शिरस्तथा

यथैव वृत्रस्य पुरा पुरन्दर: ।

तद्रामबाणाभिहतं पपात

प्राकारमुच्चं तमपातयच्च ॥ ९९ ॥

சகர்த ரக்ஷோ஽திபதேச்சிரஸ்ததா

யதௌவ வ்ருத்ரஸ்ய புரா புரந்தர: ।

தத் ராமபாணாபிஹதம் பபாத

ப்ராகாரமுச்சம் தம்பாதயச்ச ॥

முன்னர் இந்த்ரன் வ்ருத்ராஸுரனுடைய தலையை அறுத்தது போல் அச்சமயம் ராமரும் அரக்கர் தலைவனும் கும்பகர்ணன் தலையைவெட்டினார். ராமபாணத்தால் வெட்டப்பட்ட அந்த தலையும் வீழ்ந்தது. உயர்ந்த மதினையும் இடித்துத் தள்ளியது. (99)

नरान्तकं हतं दृष्ट्वा चुक्रुशुर्नैर्ऋतर्षभाः ।

देवान्तकस्त्रिमूर्धा च पौलस्त्यश्च महोदरः ॥ १०० ॥

நராந்தகம் ஹதம் த்ருஷ்ட்வா சக்ருசர் நைர்ருதர்ஷபா: 1

தேவாந்தகஸ்த்ரிமூர்தா ச பெளஸஸ்த்யச்ச மஹோதர: ॥

நராந்தகன் கொல்லப்பட்டதைக்கண்ட தேவாந்தகன், த்ரிசிரஸ், மஹோதரன் அதிகாயனெனும் ராக்ஷஸர்கள் கூச்சலிட்டனர்.

देवान्तको राक्षसराजसुनुः गतासुरव्यां सहसा पपात ।

ततः स शैलेन्द्रनिपातभयः महोदरस्तेन महाद्विपेन ॥ १०१ ॥

தேவாந்தகோ ராக்ஷஸராஜஸுநு:

கதாஸுருர்வ்யாம் ஸஹஸா பபாத 1

ததஸ்ஸ சைலேந்த்ரநிபாதபக்:

மஹோதரஸ்தேந மஹாத்விபேந ॥

ராக்ஷஸராஜன் மகனாகிய தேவாந்தகன் உயிரிழந்தவனாய் உடனே தரையில் வீழ்ந்தான். பின் மலைச்சிகரத்தால் தாக்கப்பட்டு (தான் ஏறிவந்த) உயர்ந்த யானையுடன் கூட மஹோதரனும் முறியடிக்கப்பட்டான். (101)

स तस्य शीर्षाण्यसिना शितेन

किरीटजुष्टानि सकुण्डलानि ।

क्रुद्धः प्रचिच्छेद सुतोऽनिलस्य

त्वष्टुः सुतस्येव शिरांसि शक्रः ॥ १०२ ॥

ஸ தஸ்ய சீர்ஷாண்யஸிநா சிதேந

கிரீடஜுஷ்டாநி ஸகுண்டலாநி 1

க்ருத்த: ப்ரசிச்சேத ஸுதோ: அநிலஸ்ய

த்வஷ்டுஸ் ஸுதஸ்யேவ சிராம்ஸி சக்ர: ॥

அந்த வாயு குமாரன் குண்டல மணியப்பெற்றதும் கிரீடங்கள் தரிக்கப்பெற்றதுமான த்ரிசிரஸ்ஸின் முன்றுதலைகளையும் இந்ந்ரன் த்வஷ்டாவின் மகனான விச்வருபனது முன்று தலைகளையும் வெட்டியதுபோல் வெட்டித்தள்ளினார். (102)

स संग्राप्य चिरात्संज्ञां ऋषभो वानरर्षभः ।
 गृहीत्वा तां गदां भीमामाविध्य च पुनःपुनः ।
 मत्तानीकं महात्मानं जघान रणमूर्धनि ॥ १०३ ॥

ஸ ஸம்ப்ராப்ய சிராத் ஸம்ஜ்ஞாம் ருஷபோ வானரர்ஷப: 1
 க்ருஹீத்வா தாம் கதாம் பீமாம் ஆவித்ய ச புந: புந: 1
 மத்தானீகம் மஹாத்மானம் ஜகாந ரணமூர்த்தநி ॥

வெகுநேரம் சென்றபின் ப்ரஜ்ஞையையடைந்த வானர சிரேஷ்ட
 ஞான ருஷபன், மஹாபார்சுவன் எனும் மத்தானீகனிடமிருந்து பயங்கர
 மான கதையைப் பிடுங்கிக்கொண்டு பலதடவை அதைச்சுழற்றிப்
 போர்முனையில் நின்ற அவனைக்கொன்றார்.

(103)

अतिकायं हतं श्रुत्वा लक्ष्मणेन महौजसा ।
 उद्वेगमगमद्राजा वचनं चेदमब्रवीत् ॥ १०४ ॥

அதிகாயம் ஹதம் ச்ருத்வா லக்ஷ்மணேந மஹௌஜஸா 1
 (104) உத்வேகமகமத் ராஜா வசநம் சேதமப்ரவீத் ॥

மஹாபலிஷ்டரான லக்ஷ்மணரால் அதிகாயன் கொல்லப்
 பட்டதைக் கேள்வியுற்ற அரக்கர்தலைவன் பயமடைந்தான். இச்சொல்
 லையும் கூறினான்.

(104)

यस्य विक्रममासाद्य राक्षसा निधनं गताः ।
 तं मन्ये राघवं वीरं नारायणमनामयम् ॥ १०५ ॥

யஸ்ய விக்ரமமாஸாத்ய ராக்ஷஸா நிதநம் கதா: 1
 தம் மன்யே ராகவம் வீரம் நாராயணமநாமயம் ॥

“எந்த ராமனது பராக்கரமத்தில் சிக்கிக்கொண்டு ராக்ஷஸர்கள்
 மரணத்தை அடைகிறார்களோ (திரும்பிவருவதில்லையோ) அந்த
 வீரனாகிய ராமனை திரும்பப்பிறவி எனும் நோயை அடைவிக்காத
 பூமீந்நாராயணனாகவே கருதுகிறேன் ”

(105)

इन्द्रजित् ततः क्रुद्धो महातेजा महाबलः ।

वानराणां शरीराणि व्यधमद्रावणात्मजः ॥ १०६ ॥

இந்த்ரஜித் து தத: க்ருத்தோ மஹாதேஜா மஹாபல: 1

வாநராணாம் சரீராணி வ்யதமத் ராவணாத்மஜ: ॥

பின்னர் ராவணன் மகனும் மிக்க ஒளிபடைத்தவனும் பலசாலியு
மான இந்த்ரஜித் என்பான் வாநரர்களது உடல்களை மிக்க துன்பப்
படுத்தினான். (106)

स तच्चदा वानरसैन्यमेवं

रामं च संख्ये सह लक्ष्मणेन ।

विषादयित्वा सहसा विवेश

पुरीं दशग्रीवपुराभिगुप्ताम् ॥ १०७ ॥

ஸ தத் ததா வாநரஸையமேவம்

ராமம் ச ஸங்க்யே ஸஹ லக்ஷ்மணேந 1

விஷாதயித்வா ஸஹஸா விவேச

புரீம் தசக்ரீவ புராபிகுப்தாம் ॥

அச்சமயம் அந்த இந்த்ரஜித் போரில் அந்த வாநரஸேனையை
இவ்வண்ணம் துன்புறுத்தியபின் லக்ஷ்மணனுடன் கூடிய ராமரையும்
ப்ரஜ்ஞையையிழந்தவர்களாகச் செய்தபின் ராவணன் தோள்வலிமை
யால் பாதுகாக்கப்பட்ட லங்கையினுள் புகுந்தான். (107)

विभीषणवचः श्रुत्वा जाम्बवान् ऋक्षपुङ्गवः ।

कृच्छादभ्युद्गिरन् वाक्यमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १०८ ॥

விபீஷணவச: ச்ருத்வா ஜாம்பவான் ருக்ஷபுங்கவ: 1

க்ருச்ச்ராதப்யுத்கிரன் வாக்யம் இதம் வசநமப்ரவீத் ॥

விபீஷணனின் வார்த்தையைக்கேட்ட, கரடிகளுள் சிறந்த
வரான ஜாம்பவான் கஷ்டப்பட்டுச்சொற்களைச் சொல்லுகிறவராய்
இந்த வார்த்தையை மொழிந்தார். (108)

अंजना सुप्रजा येन मातरिश्वा च नैर्ऋत ।

हनुमान् वानरश्रेष्ठः प्राणान् धारयते क्वचित् ॥ १०९ ॥

அஞ்ஜநா ஸுப்ரஜா யேந மாத்ரிச்வா ச நைர்ஹுத ।

ஹநுமான் வானர்சுரேஷ்ட: ப்ராணான் தாரயதே க்வசித் ॥

நிர்ருதி தேவன் வழித்தோன்றலே , அஞ்ஜனா தேவியாரும் வாயு தேவனும் நன்மகனையுடையவர்களாக யாரால் ஆகிறார்களோ அந்த வானரவீரரான ஹனுமான் உயிருள்ளவராகத்தானே இருக்கிறார்?

तस्मिन् जीवति वीरे तु हतमप्यहतं बलम् ।

हनुमत्युज्झितप्राणे जीवन्तोपि वयं हताः ॥ ११० ॥

தஸ்மின் ஜீவதி வீரே து ஹதமப்யஹதம் பலம் ।

ஹநுமத்யுஜ்ஜிதப்ராணே ஜீவந்தோபி வயம் ஹதா: ॥

அந்த ஹனுமான் எனும் வீரர் உயிருடன் இருந்தால் இறந்த நம்படையும் உயிர் பெற்றுவிடும். அவர் உயிரிழந்தாரானால் உயிருடனிருக்கும் நாம் யாருடனும் கொல்லப்பட்டவர்களாவோம். (110)

श्रुत्वा जाम्बवतो वाक्यं हनुमान् हरिपुङ्गवः ।

स योजनसहस्राणि समतीत्य महाकपिः ।

दिव्यौषधिधरं शैलं व्यचरन्मारुतात्मजः ॥ १११ ॥

ச்ருத்வா ஜாம்பவதோ வாக்யம் ஹநுமான் ஹரிபுங்கவ: ।

ஸ யோஜநஸஹஸ்ராணி ஸமதீத்ய மஹாகபி: ।

திவ்யௌஷதிதரம் சைலம் வ்யசரன் மாருதாத்மஜ: ॥

ஜாம்பவானது வசனத்தைச் செவியுற்ற வானர்சுரேஷ்டரான ஹனுமானேனும் வாயுதமாரர் ஆயிரக்கணக்கான யோஜனைகள் கடந்துசென்று தைவிகப் பச்சிலைகளை சுவந்து நித்தும் மலையில் சென்று அலைந்தார். (111)

स तस्य शृङ्गं सनगं सनागं

सकाञ्चनं धातुसहस्रजुष्टम् ।

विकीर्णकूटज्वलिताग्रसानुं

प्रगृह्य वेगात् सहसोन्मसाथ ॥

स तं समुत्पाद्य खमुत्पपात

जगाम वेगाद्गुडोप्रवेगः ॥ ११२ ॥

ஸ தஸ்ய ச்ருங்கம் ஸங்கம் ஸங்கம்

ஸகாஞ்சநம் தாதுஸஹஸ்ரஜுஷ்டம் 1

விகீர்ணகூடஜ்வலிதாக்ரஸாநம்

ப்ரக்ருஹ்ய வேகாத் ஸஹஸோந்மமாத 11

ஸ தம் ஸமுத்பாட்ய கமுத்பபாத

ஜகாம வேகாத் கருடோக்ரவேக: 11

கருடனது போல் கடும்வேகமுள்ள ஹனுமான் மரங்களுடனும் யானைகளுடனும் (பாம்புகளுடனும்) தங்கம் முதலிய தாதுப்பொருள் களுடனும் கூடியதும் சிகரத்தைப்பிளந்ததால் மலையின் மேல்ப்ரதேசத் தில் பளபளப்பாயுள்ளதுமான சிகரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு பலத்துடன் ஆட்டினார். அதனைப்பிளந்து எடுத்துக்கொண்டு வானத்தில் பாய்ந்தார். வெகுவேகமாக (திரும்பியும்) வந்தார். (112)

सर्वे विशल्या विरुजः क्षणेन

हरिप्रवीरा निहताश्च ये स्युः ।

गन्धेन तासां प्रवरौषधीनां

सुप्ता निशान्तेष्विव संप्रबुद्धाः ॥ ११३ ॥

ஸர்வே விசல்யா விருஜ: க்ஷணேந

ஹரிப்ரவீரா நிஹதாச்ச யே ஸ்யு: 1

கந்தேந தாஸாம் ப்ரவரௌஷதீநாம்

ஸுப்தா நிசாந்தேஷ்விவ ஸம்ப்ரபுத்தா: 11

முன்பு கொல்லப்பட்ட வான வீரர்கள் யாவருமே அந்த சிறந்த மூலிகைகளின் நறுமணத்தால் சிலாம்புகள் நீங்கப்பெற்றவர்களாயும் வலியற்றவர்களாயும் விரைவில் ஆக்கப்பெற்றவர்களாய் விடியற் காலைமில் துயிலெழுவதுபோல் எழுந்தனர். (113)

ततोऽस्तं गत आदित्ये रौद्रे तस्मिन्निशामुखे ।

लङ्कामभिमुखाः सोल्काः जग्मुस्ते पुवर्गर्भाः ॥ ११४ ॥

ததோஸ்தம் கத ஆதித்யே ரௌத்ரே தஸ்மிந் நிசாமுகே ।

லங்காமபிமுகா: ஸோல்கா: ஜக்முஸ்தே ப்லவகர்ஷபா: ॥

பின்னர் ஸூர்யன் அஸ்தமித்ததும் அந்த பயங்கரமான இரவின் முன்வேளையில் வானர வீரர்கள் கொள்ளிக்கட்டைகளுடன் லங்கையை நோக்கிச் சென்றனர்.

(114)

सा बभूव मुहूर्तेन हरिभिर्दीपिता पुरी ।

लोकस्यास्य क्षये घोरे प्रदीप्तेव वसुन्धरा ॥ ११५ ॥

ஸா பபூவ முஹூர்தேன ஹரிபிர் தீபிதா புரீ ।

லோகஸ்யாஸ்ய க்ஷயே கோரே ப்ரதீப்தேவ வஸுந்தரா ॥

சிறிது நேரத்தலேயே அந்த லங்காபுரியும் ப்ரளய காலத்தில் பூமி தீக்கடவுளால் எரிக்கப்படுவதுபோல் வானர வீரர்களால் சுட்டெரிக்கப்பட்டது.

(115)

अंगदः कम्पनं वीरं आससाद रणोत्सुकः ।

अर्दितश्च प्रहारेण कम्पनः पतितो भुवि ॥ ११६ ॥

அங்கத: கம்பனம் வீரம் ஆஸஸாத ரணோத்ஸுக: ।

அர்திதச்ச ப்ரஹாரேண கம்பன: பதிதோ புவி ॥

போரில் வேட்கையுள்ள அங்கதன் கம்பனன் எனும் அரக்கனை எதிர்த்தான். (அங்கதனது) தாக்குதலால் கஷ்டப்படுத்தப்பட்ட கம்பனனும் துரையில் வீழ்ந்தான்.

(116)

वालिपुत्रोऽभिदुद्राव रणशीर्षे परानरीन् ।

आयसीं तु गदां वीरः प्रगृह्य कनकाङ्गदः ।

शोणिताक्षः समाविध्य तमेवानुपपात ह ॥ ११७ ॥

வாலிபுத்ரோ஽பிதுத்ராவ ரணசீர்ஷே பரானீன் ।

ஆயஸீம் து கதாம் வீர: ப்ரக்ருஹ்ய கநகாங்கத: 1

சோணிதாக்கூஸ் ஸமாவித்ய தமேவாநுபபாத ஹ 11

வாலியின் மைந்தனும் தங்கத்தோள்வளையணிந்தவனுமான அங்கதன் இரும்பாலான கதையை யேந்திப் போர்முனையில் எதிரி களை நோக்கி ஓடிவந்தான். சோணிதாக்கூன் அதனால் தாக்குண்ட வனாய் உடனே வீழ்ந்தான். (117)

प्रजङ्घस्य शिरः कायात्खड्गेनापातयत् क्षितौ ।

द्विविदः शोणिताक्षं तु विददार नखैर्मुखे ॥ ११८ ॥

ப்ரஜங்கஸ்ய சிர: காயாத் கட்டேநாபாதயத் க்ஷிதௌ 1

த்விவித: சோணிதாக்கூம் து விததார நகைர்முகே ॥

(அங்கதன்) ப்ரஜங்கனது உடலிலிருந்து அவன் தலையைக் கத்தியால் வெட்டித் தரையில் வீழ்த்தினான். த்விவிதன் சோணி தாக்கூனை முகத்தில் நகத்தால் பிராண்டிக் கொள்ளான். (118)

स तत्राभिहतस्तेन सुग्रीवो वानरर्षभः ।

स मुष्टिं पातयामास कुम्भस्योरसि वीर्यवान् ।

निपपात तदा कुम्भो गतार्चिरिव पावकः ॥ ११९ ॥

ஸ தத்ராபிஹதஸ்தேன ஸுக்ரீவோ வானரர்ஷப: ।

ஸ முஷ்டிம் பாதயாமாஸ கும்பஸ்யோரஸி வீர்யவான் ।

நிபபாத ததா கும்போ கதார்சிரிவ பாவக: ॥

ஆங்கு தாக்குண்ட ஸுக்ரீவன் எனும் வானராஜன் கும்பனது மார்பில் தனது முஷ்டியால் தாக்கினார்; ஒளியிழந்த நெருப்புப்போல் வலிமைகுன்றிக் கும்பனும் உயிரிழந்து வீழ்ந்தான். (119)

व्यपेते तु जीवे निकुम्भस्य हृष्टाः

विनेदुः प्लवङ्गा दिशः सखनुश्च ।

चचालेव चोर्वी पफालेव च द्यौः

भयं राक्षसानां बलं चाविवेश ॥ १२० ॥

வ்யபேதே து ஜீவே நிகுப்பஸ்ய ஹ்ருஷ்டா:

வினேது: ப்லவங்கா திச: ஸஸ்வனுச்ச 1

சசாலேவ சோர்வீ பபாலேவ ச த்யௌ:

பயம் ராக்ஷஸானாம் பலம் சாவிவேச ॥

நிகும்பனது உயிர் போனதும் மகிழ்ச்சியுற்ற வானரர்கள் வெற்றிக்கூச்சலிட்டனர், திசைகளும் எதிரொலித்தன. பூமியும் நடுங்கியது. வானமும் உடைந்தது போலாயிற்று. பயமும் அரக்கர் படையைக் கவ்விக்கொண்டது (120)

मकराक्षं हतं श्रुत्वा रावणः समितिञ्जयः ।

आदिदेशाथ संक्रुद्धो रणायेन्द्रजितं सुतम् ॥ १२१ ॥

மகராக்ஷம் ஹதம் ச்ருத்வா ராவண: ஸமிதிஞ்ஜய: ।

ஆதிதேசாத ஸங்க்ருத்தோ ரணயேந்த்ரஜிதம் சுதம் ॥

(811) மகராக்ஷன் கொல்லப்பட்டதைக் கேள்வியுற்றதும் போரில் வெற்றி கொள்ளும் ராவணன் கோபமடைந்தவனாய் போர்செய்யத் தன் மகனான இந்த்ரஜித்தை அனுப்பினான் (121)

इन्द्रजित्तु रथे स्थाप्य सीतां मायामयीं ततः ।

शितधारेण खड्गेन निजघानेन्द्रजित्स्वयम् ॥ १२२ ॥

இந்த்ரஜித்து ரதே ஸ்தாப்ய சீதாம் மாயாமயீம் தத: ।

சித்தாரேண கட்கேன நிஜகாநேந்த்ரஜித் ஸ்வயம் ॥

இந்திரனை வென்ற இந்திரஜித் மாயாசக்தியால் உண்டாக்கப் பட்ட (பொய்) சீதையைத் தனது தேரில் வைத்துக் கூர்மையான முனையுள்ள பட்டாக்கத்தியால் தானே கொன்றான். (122)

स तेन हरिसैन्येन संनिर्घ्नं महायशाः ।

शीघ्रमागम्य रामाय दुःखितो वाक्यमब्रवीत् ॥ १२३ ॥

ஸ தேன ஹரிஸையேன ஸந்நிகர்ஷம் மஹாயசா: ।

சீக்ரமாகம்ய ராமாய து:கிதோ வாக்யமப்ரவீத் ॥

புகழ்வாய்ந்த அந்த ஹனுமாரும் தயருற்றவராய் விரைவில்
ராமன் அருகில் வந்தடைந்து அவர்க்கு இவ்விருத்தாந்தத்தைக்
கூறினார். (123)

तं लक्ष्मणोऽथ बाहुभ्यां परिव्रज्य सुदुःखितः ।

उवाच राममस्वस्यं वाक्यं हेत्वर्थसंयुतम् ॥ १२४ ॥

தம் லக்ஷ்மணோத பாஹுப்யாம் பரிஷ்ஷஜ்ய ஸுது:கித: 1

உவாச ராமமஸ்வஸ்த்தம் வாக்யம் ஹேத்வர்த்தஸம்யுதம் 11

பின்னர் மிகத்துயறுற்ற லக்ஷ்மணர் நிலை குலைந்த ராமரை இரு
புஜங்களாலும் தழுவிக்கொண்டு யுக்தி நிறைந்த இவ்வார்த்தையைக்
கூறினார். (124)

यस्यार्थास्तस्य मित्राणि यस्यार्थास्तस्य बान्धवाः ।

यस्यार्थाः स पुमान् लोके यस्यार्थाः स च पण्डितः ॥

யஸ்யார்த்தாஸ் தஸ்ய மித்ராணி யஸ்யார்த்தாஸ் தஸ்ய பரந்தவா: 1

யஸ்யார்த்தாஸ் ஸ புமான் லோகே யஸ்யார்த்தாஸ் ஸ ச
பண்டித: 11

பணமுள்ளவனுக்கு நண்பர் சேருவர். பந்துக்களும் கூடுவர்
உலகில் பணமுள்ளவனே ஆண்மகனாவான். பணமுள்ளவனே
அறிஞனுமாவான். (125)

अविदूरं ततो गत्वा प्रविश्य च महदनम् ।

दर्शयामास तत्कर्म लक्ष्मणाय विभीषणः ॥ १२६ ॥

அவிதூரம் ததோ கத்வா ப்ரவிச்ய ச மஹத் வநம் 1

தர்சயாமாஸ தத் கர்ம லக்ஷ்மணாய விபீஷண: 11

சிறிது நோத்திற்குப்பிறகு (லக்ஷ்மணனுடன்) விபீஷணன்
சென்று (நிகும்பினை) சோலையையும் அங்கு (இந்தராஜித் செய்யும்)
அந்த கர்மாவையும் லக்ஷ்மணனுக்குக்காண்பித்தார். (126)

तौ धन्विनौ जिघांसन्तौ अन्योन्यमिषुभिर्भृशम् ।

विजयेनाभिनिष्क्रान्तौ वने गजवृषाविव ॥ १२७ ॥

தௌ தந்விரௌ ஜிகாம்ஸந்தௌ அந்யோந்யமிஷுபிர்ப்ருசம் 1

விஜயேநாபிநிஷ்க்ரான்தௌ வநே கஜவ்ருஷாவிவ 11

காட்டில் ஒன்றை யொன்று எதிர்க்கும் சிறந்த இரு யானைகள்
போல் வில்லையேந்திய இந்த்ராஜித், லக்ஷ்மணன் இருவரும் பாணங்
களால் ஒருவரை ஒருவர் வெற்றிகாணக் கொல்ல விரும்பியவர்
களாய் எதிர்க்கலாயினர். (127)

संघाय धनुषि श्रेष्ठे विकर्षादिमब्रवीत् ।
लक्ष्मीवान् लक्ष्मणो वाक्यमर्थसाधकमात्मनः ॥ १२८ ॥

ஸந்தாய தநுஷி ச்ரேஷ்டே விகர்ஷந்ரிதமப்ரவீத் ।
லக்ஷ்மீவான் லக்ஷ்மணோ வாக்யமர்த்தஸாதகமாத்மநஃ ॥

அழகு பொருந்திய லக்ஷ்மணன் சிறந்த தம் வில்லில் நானேற்றி
பாணம் தொடுத்து நாணையிழுத்தவாறே தம் மனதிற்கு உகந்ததை
நிறைவேற்றித்தரவல்ல இவ்வார்த்தையைச் சொன்னார். (128)

धर्मात्मा सत्यसन्धश्च रामो दाशरथिर्यदि ।
पौरुषे चाप्रतिद्वन्द्वः शरैनं जहि रावणिम् ॥ १२९ ॥

தர்மாத்மா ஸத்யஸந்தச்ச ராமோ தாசரதிர் யதி ।
பௌருஷே சாப்ரதித்வந்தவஃ சரைநம் ஜஹி ராவணிம் ॥

ஸ்ரீராமர் தர்மஸ்வருபியாயும் ப்ரதிஜ்ஞையை உண்மையாக்க
வல்லவராயும் ஆண்மைத் தனத்தில் நிகரற்றவராயுமிருப்பாராகில்
ஏ பாணமே, ராவணன் மைந்தனை நீ கொல்வாயாக. (129)

इत्युक्त्वा बाणमाकर्णं विकृष्य तमजिह्वगम् ।
लक्ष्मणः समरे वीरः ससर्जेन्द्रजितं प्रति ॥ १३० ॥

இத்யுக்த்வா பாணமாகர்ணம் விக்ருஷ்ய தமஜிம்ஹகம் ।
லக்ஷ்மணஸ் ஸமரே வீரஃ ஸஸர்ஜேந்த்ராஜிதம் ப்ரதி ॥

இவ்வாறு கூறி நேராகப்பாயவல்ல அந்தப்பாணத்தைக்காது
வரையில் இழுத்து அதனை லக்ஷ்மணர் இந்த்ராஜித்தைக் குறித்து
எய்தார். (130)

स शिरः सशिरस्त्राणं श्रीमद् ज्वलितकुण्डलम् ।
प्रमथ्येन्द्रजितः कायात् पातयामास भूतले ॥ १३१ ॥

ஸ சிரஸ் ஸசிரஸ்த்ராணம் ஸ்ரீமத் ஜ்வலிதகுண்டலம் ।
ப்ரமத்யேந்த்ராஜிதஃ காயாத் பாதயாமாஸ பூதலே ॥

அந்த அஸ்த்ரம் கிரீடமும் ஒளிவீசும் குழைவினையும் தரித்ததும்
அழகுள்ளதுமான் இந்த்ராஜித்தின் தலையை உடலிலிருந்து
துண்டித்துத் தரையில் வீழ்த்தியது. (131)

ततो रामो महातेजाः धनुरादाय वीर्यवान् ।
प्रविश्य राक्षसं सैन्यं शरवर्षं वर्ष ह ॥ १३२ ॥

ததோ ராமோ மஹாதேஜா: தநுராதாய வீர்யவான் 1
ப்ரவிச்ய ராக்ஷஸம் சைன்யம் சரவர்ஷம் வவர்ஷ ஹ 11

பின்னர் மிக்க பராக்ரமமும் வீரமும் பொருந்திய ஸ்ரீராமர்
வில்லேந்தி ராக்ஷஸரௌது மூலபலத்துள் புகுந்து பாண மழை
பொழிந்தார். (132)

न ते ददृशिरे रामं दहन्तमरिवाहिनीम् ।
मोहिताः परमास्त्रेण गान्धर्वेण महात्मना ॥ १३३ ॥

ந தே தத்ருசிரே ராமம் தஹந்தமரிவாஹிநீம் 1
மோஹிதா: பரமாஸ்த்ரேண காந்தர்வேண மஹாத்மநா 11

மஹிமையுள்ள ராமரால் கந்தர்வனை தேவதையாகக்கொண்ட
சிறந்த பாணத்தால் அறிவிழந்த அந்த அரக்கர்கள் ராக்ஷஸப்
படையைச்சுட்டுப் பொசுக்கும் ராமரைக்காணவும் இயலாதவராயினர்.

विनाशितं प्रेक्ष्य विरूपनेत्रं
महाबलं तं हरिपार्थिवेन ।
बलं समस्तं कपिराक्षसानां
उन्मत्तगंगाप्रतिमं बभूव ॥ १३४ ॥

விநாசிதம் ப்ரேக்ஷ்ய விருபநேத்ரம்
மஹாபலம் தம் ஹரிபார்த்திவேந 1
பலம் ஸமஸ்தம் கபிராக்ஷஸாநாம்
உந்மத்தகங்காப்ரதிமம் பபூவ 11

வாநரராஜனாகிய ஸுகிரீவரால் பலசாலியான விருபாக்ஷன்
அழிக்கப்பட்டதைக் கண்ட அரக்கர்படை முழுவதும் கரையை
உடைத்துக்கொண்டு பெருகும் கங்கை போல் கட்டுக்கடங்காமல்
ஓடியது. (134)

महोदरं तं विनिपात्य भूमौ

महापिरेः कीर्णमिवैकदेशम् ।

सूर्यात्मजस्तत्र रराज लक्ष्म्या

सूर्यः स्वतेजोभिरिवाप्रधृष्यः ॥ १३५ ॥

மஹோதரம் தம் விநிபாத்ய பூமௌ

மஹாகிரே: கீர்ணமிவைகதேசம் ।

ஸூர்யாதம்ஜஸ் தத்ர ரராஜ லக்ஷ்ம்யா

ஸூர்யஸ் ஸ்வதேஜோபிரிவாப்ரத்ருஷ்ய: ॥

இடிக்கப்பட்ட பெரிய மலையின் பெரியதொரு பகுதிபோன்ற
மஹோதரனைத் தரையில் கொன்று தள்ளிய ஸூர்யகுமாரனாகிய
ஸூர்யவன் சுடர் மிகுந்த நெருங்கமுடியாத ஸூர்யன்போல் மிக்க
காந்திபடைத்தவராய்த்திகழ்ந்தார். (135)

शक्या विनिहतं दृष्ट्वा रावणेन बलीयसा ।

लक्ष्मणं समरे शूरं सुषेणं वाक्यमब्रवीत् ॥ १३६ ॥

சக்த்யா விநிஹதம் த்ருஷ்ட்வா ராவணேந பலீயஸா ।

லக்ஷ்மணம் ஸமரே சூரம் ஸுஷேணம் வாக்யமப்ரவீத் ॥

அதிக பலமுள்ள ராவணனால் சக்தியெனும் வேலாயுதத்தால்
கடுமையாகத்தாக்கப்பட்ட சூரனாகிய லக்ஷ்மணனைப்பார்த்து
ஸ்ரீராமர் ஸுஷேணனைக் குறித்துக் கூறினார். (136)

देशे देशे कलत्राणि देशे देशे च बान्धवाः ।

तं तु देशं न पश्यामि यत्र आता सहोदरः ॥ १३७ ॥

தேசே தேசே களத்ராணி தேசே தேசே ச பாந்தவா: ।

தம் து தேசம் ந பச்யாமி யத்ர ப்ராதா ஸஹோதர: ॥

தேசம் தோறும் மனைவியரும் மற்ற உறவினரும் கிடைப்பர்
ஆனால் உடன்பிறந்தவன் கிடைக்கும் தேசத்தை நான் கண்டதில்லை.

ततः संक्षोदयित्वा तामोषधीं वानरोत्तमः ।

लक्ष्मणस्य ददौ नस्तः सुषेणः सुमहाद्युतेः ॥ १३८ ॥

தத: ஸம்கேஷாதயித்வா தாமோஷதீம் வானரோத்தம: 1

லக்ஷ்மணஸ்ய ததௌ நஸ்த: ஸுஷேணஸ் ஸுமஹாத்யுதே: 11

பின்னர் ஸுஷேணனெனும் வானர வீரன் ஒரு மூலிகையைப் பிழிந்து மிக அழகிய காந்திபடைத்த லக்ஷ்மணர்க்கு முக்கு வழியாக உள்ளே செலுத்தினார். (138)

सशल्यस्तां समाधाय लक्ष्मणः परवीरहा ।

विश्ल्यो विरुजः शीघ्रमुदतिष्ठन्महीतलात् ॥ १३९ ॥

ஸசல்யஸ்தாம் ஸமாக்ராய லக்ஷ்மண: பரவீரஹா 1

விசல்யோ விருஜ்சீக்ரமுததிஷ்டன் மஹீதலாத் 11

சிலாம்புகளுடன் கூடிய மஹாவீரனாகிய லக்ஷ்மணரும் அந்த ஓழிதி ரஸத்தை உறிஞ்சியதும் சிலாம்புகளும் உலியும் நீங்கப்பெற்று விரைவிலேயே தரையிலிருந்து எழுந்து நின்றார். (139)

दशग्रीवो रथस्थस्तु रामं वज्रोपमैः शरैः ।

आजघान महाघोरैः धाराभिरिव तोयदः ॥ १४० ॥

தசக்ரீவோ ரதஸ்தஸ்து ராமம் வஜ்ரோபமைச்சரை: 1

ஆஜகாந மஹாகோரை: தாராபிரிவ தோயத: 11

தேரிலிருந்து ராவணன் வஜ்ராயுதத்தை ஒத்த பாணங்களால் மேகம் மழைதாரைகளால் தாக்குவதுபோல் ஸ்ரீராமரைத்தாக்கினான்.

भूमौ स्थितस्य रामस्य रथस्थस्य च रक्षसः ।

न समं युद्धमित्याहुः देवगन्धर्वदानवाः ॥ १४१ ॥

பூமௌ ஸ்திதஸ்ய ராமஸ்ய ரதஸ்தஸ்ய ச ரக்ஷஸ: 1

ந ஸமம் யுத்தமித்யாஹு: தேவகந்தர்வதானவா: 11

“வெறும் தரையில் நிற்கும் ராமனுக்கும் தேரின்மேல் உள்ள ராக்ஷஸமன்னனுக்கும் நடக்கும் போர் நீதி நிலைக்கு ஒவ்வாது” என தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் அஸுரர்களும் கூறினர். (141)

देवराजेन संदिष्टो रथमारुह्य मातलिः ।

अभ्यवर्तत काकुत्स्थम् अवतीर्य त्रिविष्टपात् ॥ १४२ ॥

தேவராஜேந ஸந்திஷ்டோ ரதமாருஹ்ய மாதலி: 1

அப்பயவர்த்தத காகுத்ஸ்தம் அவதீர்ய த்ரிவிஷ்டபாத் ||

தேவராஜனால் உத்தரவிடப்பட்ட மாதலி என்ற தேர்ப்பாகன் ரதத்திலேறி ஸ்வர்ச்சகத்திலிருந்து இறங்கி ராமனிடம் நெருங்கி வந்தான். (142)

इत्युक्तः संपरिक्रम्य रथं समभिवाद्य च ।

आरूरोह ततो रामो लोकान् लक्ष्म्या विराजयन् ॥ १४३ ॥

இத்யுக்தஸ் ஸம்பரிக்ரம்ய ரதம் ஸமபிவாத்ய ச 1

ஆருரோஹ ததோ ராமோ லோகான் லக்ஷ்மியா விராஜயன் ||

இவ்வாறு கூறப்பட்ட ஸ்ரீராமர் தேரை வலம்வந்து வணங்கிய பின்னர் உலகங்களைத் தமது காந்தியால் ஒளிபெறச் செய்தவாறே அதன்மேல் ஆரோஹணித்தார். (143)

भूय एवाद्यद्रामो रावणं राक्षसान्तकृत् ।

हन्यमानो दशग्रीवो विघूर्णहृदयोऽभवत् ॥ १४४ ॥

பூய ஏவார்தயத் ராமோ ராவணம் ராக்ஷஸாந்தக்ருத் 1

ஹந்யமானோ தசக்ரீவோ விகூர்ணஹ்ருதயோ஽பவத் ||

ராஷஸர்களை அழிக்கமுற்பட்ட ஸ்ரீராமர் முன்பைவிட அதிகமாக ராவணனைத் துன்புறுத்தினார். தாக்கப்படும் ராவணனும் கதி கலங்கிய உள்ளத்தினாலே ஆனான். (144)

सूतस्तु व्यथितं बाणैः स्यन्दनस्थं निरीक्ष्य तम् ।

तस्माद्रणादपोवाह रावणं हतपौरुषम् ॥ १४५ ॥

ஸூதஸ்து வ்யதிதம் பாணை: ஸ்யந்தநஸ்தம் நிரீக்ஷ்ய தம் 1

தஸ்மாத் ரணாதபோவாஹ ராவணம் ஹதபௌருஷம் ||

ராமபாணங்களால் தாக்குண்டு துன்புற்று ஆண்மையிழந்து தேரில் அமர்ந்தவண்ணமிருந்த ராவணனைக்கண்ட அவனது தேர்ப்பாகன் போர்க்களத்திலிருந்து அப்பாலழைத்துச் சென்றுவிட்டான்.

क्रोधसंरक्तनयनो रावणः सूतमब्रवीत् ।

शत्रोः प्रख्यातवीर्यस्य रञ्जनीयस्य विक्रमैः ।

पश्यतो युद्धलुब्धोऽहं कृतः कापुरुषस्त्वया ॥ १४६ ॥

க்ரோதஸம்ரக்தநயனோ ராவணஸ்ஸுதமப்ரவீத் 1

சத்ரோ: ப்ரக்யாத வீர்யஸ்ய ரஞ்ஜநீயஸ்ய விக்ரமை: 1

பச்யதோ யுத்தலுப்தோஹம் க்ருத: காபுருஷஸ்த்வயா ॥

கோபத்தால் கண்சிவந்த ராவணன் ஸுதனிடம் 'நானே புகழ் ஆசைப்படும் வீர்யசாலியாயும் வலிமிக்க செயல்களால் பிறரை மகிழ் விப்பவனுமான் எனது சத்ருவான ராமன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிலே யுத்தப்ரியனானான் உன்னால் அல்பமனிதனாக ஆக்கப்பட்டு விட்டேனே" என்றான்.

(146)

उपयानापयाने च स्थानं प्रत्यपसर्पणम् ।

सर्वमेतद्रथस्थेन ज्ञेयं रथकुटुम्बिना ॥ १४७ ॥

संतुष्टस्तेन वाक्येन रावणस्तस्य सारथेः ।

ददौ तस्मै शुभं ह्येकं हस्ताभरणमुत्तमम् ॥ १४८ ॥

உபயாநாபயாநே ச ஸ்தாநம் ப்ரத்யபஸர்ப்பணம் 1

ஸர்வமேதத் ரதஸ்தேந ஜ்ஞேயம் ரதகுடும்பிநா ॥

ஸந்துஷ்டஸ்தேந வாಕ್யேந ராவணஸ்தஸ்ய ஸாரதே: 1

ததௌ தஸ்மை சுபம் ஹ்யேகம் ஹஸ்தாபரணமுத்தமம் ॥

"எதிரியின் அருகில்செல்லுதல், தூரத்தில் விலகிச்செல்லுதல், ஓரேயிடத்தில் நிலைத்து நின்றல், பின் வாங்குதல் இவை யாவும் தேரில் இருக்கும் தேர்ப்பாகனால் அறிந்து யோஜித்துச் செயல்பட வேண்டும்." என்ற அந்த ஸாரதியின் வார்த்தையால் மகிழ்ச்சியடைந்த ராவணன் அவனுக்குச் சிறந்ததொரு தோள்வளையை அன்பளிப்பாகக் கொடுத்தான்.

(147-148)

ततो युद्धपरिश्रान्तं समरे चिन्तया स्थितम् ।
रावणं चाग्रतो दृष्ट्वा युद्धाय समुपस्थितम् ॥ १४९ ॥

दैवतैश्च समागम्य द्रष्टुमभ्यागतो रणम् ।
उपागम्याब्रवीद्राममगस्त्यो भगवानृषिः ॥ १५० ॥

ததோ யுத்தபரிச்ராந்தம் ஸமரே சிந்தயா ஸ்திதம் ।
ராவணம் சாக்ரதோ த்ருஷ்ட்வா யுத்தாய ஸமுபஸ்திதம் ॥

தைவதைச்ச ஸமாகமய த்ரஸ்டுமப்யாகதோ ரணம் ।
உபாகம்யாப்ரவீத் ராமம் அகஸ்த்யோ பகவான் ருஷி: ॥

ராவணன் தேர்திரும்பிய பிறகு யுத்தத்தில் களைத்துப் போன வரும் யுத்தத்தில் (தமது அமாநுஷ சக்திவெளியாகுமே என்ற) கவலைபுடன் இருப்பவரும் தன் முன்னால் ராவணனைப்பார்த்துவிட்டுப் போரிட அருகில் நெருங்குபவருமான ராமரை அணுகிப் போரைக் காண தேவர்களுடன் வந்த அகஸ்தயரெனும் மஹிமை வாய்ந்த முனிவர் கூறலுற்றார்.

(149-150)

राम राम महाबाहो शृणु गुह्यं सनातनम् ।
येन सर्वानरीन्वत्स समरे विजयिष्यसि ॥ १५१ ॥

ராம ராம மஹாபாஹோ ச்ருணு குஹ்யம் ஸநாதனம் ।
யேந ஸர்வானரீன் வத்ஸ ஸமரே விஜயிஷ்யஸி ॥

பருத்த புஜங்கனையுடைய குழந்தாய், மனத்தை மகிழ்விக்கும் ராம, போரில் எல்லா எதிரிகளையும் எதனால் வெல்வாயோ அத்தகைய பழமையான ரஹஸ்யமந்தர் மொன்றைக் கேட்பாயாக.

(151)

आदित्यहृदयं पुण्यं सर्वशत्रुविनाशनम् ।
जयावहं जपेन्नित्यमक्षयं परमं शिवम् ॥ १५२ ॥

सर्वमङ्गलमाङ्गल्यं सर्वपापप्रणाशनम् ।
चिन्ताशोकप्रशमनमायुर्वर्धनमुत्तमम् ॥ १५३ ॥

ஆதித்யஹ்ருதயம் புண்யம் ஸர்வசத்ருவிநாசநம் ।
ஜயாவஹம் ஜபேத் நித்யம் அக்ஷய்யம் பரமம் சிவம் ॥

ஸர்வமங்களமாங்கல்யம் ஸர்வபாபப்ரணாசநம் ।
சிந்தாசோகப்ரசமநம் ஆயுர்வர்தநமுத்தமம் ॥

புண்யத்தைத் தருவதும் சத்ருக்கள் யாவரையும் அழிக்கும் வல்லமையளிப்பதும் வெற்றியைக் கொடுப்பதும் அழியாப் பலனுள்ளதும், மிகத்தூயதும் எல்லா மங்களப் பொருட்கும் மங்களத்தன்மையைத் தருவதும் எல்லாப் பாபங்களையும் போக்க வல்லதும் பலவித கவலைகளை நீக்குவதும் ஆயுஸ்ஸை வ்ருக்தி செய்வதும் சிறந்ததுமான (ஸுலர்யமண்டலத்திலுள்ள பகவானின் திருவுள்ளத்திற்குகந்ததாகையால்) ஆதித்யஹ்ருதயமெனும் பெயருள்ளதுமான ஸ்தோத்ரத்தை எப்பொழுதும் ஜபம் செய்ய வேண்டும். (152-153)

रश्मिमन्तं समुद्यन्तं देवासुरनमस्कृतम् ।
पूजयस्व विवस्वन्तं भास्करं भुवनेश्वरम् ॥ १५४ ॥

ரச்மிமந்தம் ஸமுத்யந்தம் தேவாஸுரநமஸ்க்ருதம் ।
பூஜயஸ்வ விவஸ்வந்தம் பாஸ்கரம் புவனேச்வரம் ॥

அழகிய கிரணங்களையுடையவராகவே நன்கு உதிப்பவரும் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் வணங்கப்பட்டவரும் (மற்ற ஒளிகளை மறைக்கவல்ல) காந்தியுள்ளவரும் (ஸுலர்யன் சந்திரன் முதலிய ஒளிப்பொருட்கு) ஒளியை உண்டாக்குபவரும் எல்லா உலகங் களுக்கு மதிபத்யுமான பகவானைப் பூஜிப்பாயாக. (154)

सर्वदेवात्मको ह्येष तेजस्वी रश्मिभावनः ।
एष देवासुरगणाल्लोकान्पाति गभस्तिमिः ॥ १५५ ॥

ஸர்வதேவாத்மகோ ஹ்யேஷ தேஜஸ்வீ ரச்மிபாவநஃ ।
ஏஷ தேவாஸுரகணான் லோகான் பாதி கபஸ்திபிஃ ॥

இவர் எல்லா தேவதைகளுக்கு ஆத்மா. ஒளியினால் சிறந்தவர் கிரணங்களால் (யாவரையும்) வாழ்விப்பவர் இவர் தேவாஸுரக் கூட்டங்களையும் மற்ற உலகத்தினரையும் ஸங்கல்ப ஜ்ஞானம் எனும் கிரணத்தால் காப்பாற்றுகிறார். (155)

एष ब्रह्मा च विष्णुश्च शिवः स्कन्दः प्रजापतिः ।
महेन्द्रो धनदः कालो यमः सोमो ह्यपांपतिः ॥ १५६ ॥

ஏஷ ப்ரஹ்மா ச விஷ்ணுச்ச சிவ: ஸ்கந்த: ப்ரஜாபதி: ।
மஹேந்த்ரோ தநத: காலோ யமஸ் ஸோமோ ஹ்யபாம்பதி: ॥

இவரே, நான் முகன் (மிகப்பெரியவர்) விஷ்ணு (எங்கும் வ்யாபிப் பவர்) சிவன் (மங்களமானவர்) ஸுப்ரஹ்மண்யர் (சத்ருக்களை யழிப்பவர்) மற்ற ப்ரஜாஸ்ருஷ்டி கர்த்தாக்களாகவும் அமைந்தவர். தேவேந்த்ரன் (உயர்ந்தசெல்வமுள்ளவர்). குபேரன் (செல்வமளிப் பவர்) ஸம்ஹாரக்கடவுள். பாபிகளை தண்டிக்கும் யமன். சந்திரன் (மகிழ்விப்பவர்) வருணன். (156)

पितरो वसवः साध्या ह्यश्विनौ मरुतो मनुः ।
वायुर्वह्निः प्रजाप्राण ऋतुकर्ता प्रभाकरः ॥ १५७ ॥

பிதரோ வஸவஸ்ஸாத்யா ஹ்யச்விநௌ மருதோ மநு: ।
வாயுர் வஹ்நி: ப்ரஜாப்ராண: ருதுகர்தா ப்ரபாகர: ॥

இவரே பித்ருதேவதைகளாக இருப்பவர் (படைத்துக்காப்பவர்) எட்டுவசுக்களாக இருப்பவர். (செல்வமாக அமைந்தவர்) பன்னிரு ஸாத்ய தேவதைகளாக இருப்பவர் (ஸித்தியை அளிக்கும் தகுதி வாய்ந்தவர்) தேவவைத்யர்களான அச்வினீ தேவதைகளாயிருப்பவர். 49 வாயுதேவர்களாக இருப்பவர் (மரணத்தை அடக்குபவர்-அழுகையை நீக்குபவர்). வைவஸ்வதர்போன்ற மனுக்களாயிருப் பவர். (எல்லாவற்றையும் சிந்தனையில் உள்ளவர்) உயிராக இருப்பவர் அக்னியாக இருப்பவர் (எல்லாவற்றையும் சுமப்பவர்) ப்ரஜைகளை வாழ்விப்பவர். வஸந்தம் முதலிய காலநியதியை உண்டாக்கியவர். ஜ்ஞானத்தைக்கொடுப்பவர். (157)

आदित्यः सविता सूर्यः खगः पूषा गभस्तिमान् ।
सुवर्णसदृशो भानुर्हिरण्यरेता दिवाकरः ॥ १५८ ॥

ஆதித்யஸ் ஸவிதா ஸூர்ய: கக: பூஷா கபஸ்திமான் ।
ஸுவர்ண ஸத்ருசோ பாநுர் ஹிரண்யரேதா திவாகர: ॥

நீர் அதிதியின் குமாரர் (பூமிதேவியின் சணவர்) படைப்பவர்
நியமிப்பவர். ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பவர். போஷிப்பவர் நல்ல
கிரணங்களை யுடையவர். (சக்ஷமிதேவியுடன் கூடியவர்).
தங்கம் போன்றவர் அழகாக ப்ரகாசிப்பவர். தங்கமயமான
ப்ரஹ்மாண்டத்தை உத்பத்தி செய்தவர். ஜ்ஞானமெனும் பகலை
உண்டாக்குபவர். (158)

हरिदश्वः सहस्राचिः सप्तसप्तिर्मरीचिमान् ।

तिमिरोन्मथनः शम्भुस्त्वष्टा मार्ताण्ड अंशुमान् ॥ १५९ ॥

ஹரிதச்வஸ் ஸஹஸ்ராச்சிஸ் ஸப்தஸப்தீர் மரீசிமான் ।

திமிரோன்மதநஃ சம்புஃ த்வஷ்டா மார்தாண்ட அங்கமான் ॥

பச்சையான குதிரைகளையுடையவர் (மனதைக்கவரும் கருட
னெனும் வாஹனத்தை யுடையவர்) ஆயிரம் கதிர்களையுடையவர்.
ஏழு குதிரைகளையுடையவர். (இருகண்கள், இருகாதுகள், இருநாசி
த்வாரங்கள், வாக்கு ஒன்று இவ்வேழு புலன்களையும் இயக்குபவர்)
கிரணங்களையுடையவர். அஜ்ஞான இருளை நீக்குபவர். ஸுகத்தைத்
தருபவர். (பாபங்களை) அழிப்பவர். அழிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மாண்டத்
திற்கு உயிரூட்டுபவர் பலகிரணங்களையுடையவர். (159)

हिरण्यगर्भः शिशिरस्तपनो भास्करो रविः ।

अग्निगर्भोऽदितेः पुत्रः शङ्खः शिशिरनाशनः ॥ १६० ॥

ஹிரண்யகர்ப்ச்சிரஸ்தபனோ பாஸ்கரோ ரவிஃ ।

அக்நிகர்போதிதேஃ புத்ரஃ சங்க்ச்சிரநாசநஃ ॥

நன்மையளிப்பதும் இனிமையாக இருப்பதுமான சிந்தனையை
உடையவர். (ஸமஷ்டி ஜீவனாகிய நான் முகனை உந்தியில்
கொண்டவர்) ஸம்ஸார தாபத்தை நீக்கும் குளிர்ச்சியுள்ளவர். எதிரி
களை எரிப்பவர். பகலில் கிரணங்களைத் தோற்றுவிப்பவர். துதிக்கப்
படுபவர், நெருப்பை உள்ளே உடையவர் அதிதியின் மைந்தர்,
மாலையில் வானில் மறைபவர் (ஆனந்தம் அதிகமாக உள்ளவர்)
குளிரை (மடைமையை) அழிப்பவர். (160)

व्योमनाथस्तमोभेदी ऋग्यजुःसामपारागः ।

घनवृष्टिपां मित्रो विन्ध्यवीथीप्लवङ्गमः ॥ १६१ ॥

வ்யோமநாதஸ்தமோபேதீ ருக்யஜுஸ்ஸாமபாரக: 1

கவ்ருஷ்டிரபாம் மித்ரோ விந்த்ய விதீப்லவங்கம்: ॥

ஆகாசத்தின் அதிபதி (பஞ்சபூதங்களைப் படைப்பவர்) இருட்டை (அறியர்மையை)ப் போக்குபவர். (காலையில்) ருக்வேதம் (நடுப்பகலில்) யஜுர்வேதம் (மாலையில்) ஸாமவேதம் இவற்றைப் பூரணமாக அறிவிப்பவர் மழையை (வேண்டியதை அதிகமாக)த் தருபவர். ஜலத்தை அளித்து உதவுபவர். (தக்ஷிணயுகத்தில்) விந்திய மலை வழியாக வேகமாகச் செல்பவர் (ஸுக்ஷ்மமான மூர்தன்ய நாடியில்) வேகமாகச் செல்ல உதவுபவர். (161)

आतपी मण्डली मृत्युः पिङ्गलः सर्वतापनः ।

कविर्विश्वो महातेजा रक्तः सर्वभयोद्भवः ॥ १६२ ॥

ஆதபீ மண்டலீ ம்ருத்யு: பிங்களஸ் ஸர்வதாபந: 1

கவிர் விச்வோ மஹாதேஜா ரக்தஸ் ஸர்வபோதபவ: ॥

வெய்யிலைத் தோற்றுவிப்பவர் (படைக்கும் ஸங்கல்பமுள்ளவர்) வட்டவடிவினர் (ஸ்ரீ கௌஸ்துபம் போன்ற நகைகளுள்ளவர்). எதிரினை அழிப்பவர். பொன்போன்ற ஸ்வபாவமுள்ளவர். எல்லாவற்றையும் (ப்ரளய காலத்தில்) எரிப்பவர். ஸுக்ஷ்மங்களை அறிபவர் எல்லாமாய் நிற்பவர் மிக்க ஒளி படைத்தவர் நேசிக்கப் படுகிறவர். எல்லாருடைய பிறவிக்கும் காரணமாயிருப்பவர். (162)

नक्षत्रग्रहताराणामधिपो विश्वभावनः ।

तेजसामपि तेजस्वी द्वादशात्मन्नमोस्तु ते ॥ १६३ ॥

நக்ஷத்ரக்ரஹதாராணாம் அதிபோ விச்வபாவந: 1

தேஜஸாமபி தேஜஸ்வீ த்வாதசாத்மந் நமோஸ்து தே ॥

அச்வினி முதலிய நக்ஷத்ரங்கள் நவக்ரஹங்கள் மற்ற விண் மீன்கள் இவற்றின் அதிபர் அகிலத்தையும் பெருமைப் படுத்துபவர் ஒளிப்பொருட்கும் ஒளியளிப்பவர். இந்த்ரன், தாதா, பகன், பூஷா, அர்யமா, மித்ரன், வருணன், அர்ச்சிஸ், விவஸ்வான், த்வஷ்டா ஸவிதா, விஷ்ணு எனப்பன்னிருவடிவினரே உமக்கு நமஸ்காரம்,

नमः पूर्वाय गिरये पश्चिमायाद्रये नमः ।

ज्योतिर्गणानां पतये दिनाधिपतये नमः ॥ १६४ ॥

நம: பூர்வாய கிரயே பச்சிமாயாத்ரயே நம: ।

ஜ்யோதிர்கணாம் பதயே திநாதிபதயே நம: ॥

கீழ்த்திசையில் மலையில் தோன்றுபவர்க்கு நமஸ்காரம்
மேல்த்திசை மலையில் மறைபவர்க்கு நமஸ்காரம் ஒளிப்பொருட்களின்
(முக்தாத்மாக்களின்) கூட்டங்களின் அதிபதியான பகலவரான
உமக்கு நமஸ்காரம். (164)

जयाय जयभद्राय हर्यश्वाय नमो नमः ।

नमो नमः सहस्रांशो आदित्याय नमो नमः ॥ १६५ ॥

ஜயாய ஜயபத்ராய ஹர்யச்வாய நமோ நம: ।

நமோ நமஸ் ஸஹஸ்ராம்சோ ஆதித்யாய நமோ நம: ॥

வெல்பவரும் உபாஸகர்க்கு வெற்றிடையும் மங்களத்தையும்
அளிப்பவரும் (வாநரரான ஹநுமானை வாஹநமாக உடையவரும்)
பாபத்தை போக்கி யாவற்றையும் வ்யாபிப்பவருமான உமக்குப் பல
பல நமஸ்காரங்கள். ஆயிரக்கணக்கான ஜீவராசிகளை அம்சமாக
உடையவரே உமக்கு பல நமஸ்காரம் எல்லாவற்றையும்
தம்பொருட்டே படைத்துக்காத்து அழிப்பவரான உமக்கு நமஸ்காரம்.

नम उग्राय वीराय सारङ्गाय नमो नमः ।

नमः पद्मप्रबोधाय प्रचण्डाय नमो नमः ॥ १६६ ॥

நம உக்ராய வீராய ஸாரங்காய நமோ நம: ।

நம: பத்மப்ரபோதாய ப்ரசண்டாய நமோ நம: ॥

(பாபிகளுக்கு) கடுமையாயிருப்பவரும், பலபடிகளாக உத்தரவிடு
கிறவரும் சீக்கிரமாகச் செல்பவரும் (ஸ்ரவவேத ஸாரமான ஓங்காரத்
தால் அறியப்படுபவரும்) தாமரையை (உள்ளத்தை) மலரச்செய்பவரும்
மிக்க பயமளிப்பவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். (166)

ब्रह्मेशानाच्युतेशाय सूर्यादित्यवर्चसे ।

भास्वते सर्वभक्षाय रौद्राय वपुषे नमः ॥ १६७ ॥

ப்ரஹ்மேசாநாச்யுதேசாய ஸூர்யாயாதித்யவர்ச்சஸே ।
பாஸ்வதே ஸர்வபக்ஷாய ரௌத்ராய வபுஷே நம: ॥

ஸ்ருஷ்டி, ஸம்ஹாரம், ரக்ஷணம் இவற்றைச்செய்யும் கடவுளாகக்
காலே, மத்யாஹ்நம், மாலைகளில் தோற்றமளிப்பவரும். எங்கும்
வ்யாபிப்பவரும், ஸூர்யனுக்கும் காந்திதருபவரும் மிகுந்த ஒளி
யுள்ளவரும், ப்ரளயகாலத்தில் அகிலத்தையும் உணவுபோல் தம்
உள் வைத்துக்கொள்பவரும் நாளிம்ஹம் போன்ற பயமளிக்கும்
தோற்றத்தை உடையவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். (167)

तमोन्नाय हिमन्नाय शत्रुघ्नாயामितात्मने ।

कृतघ्ननाय देवाय ज्योतिषां पतये नमः ॥ १६८ ॥

தமோக்நாய ஹிமக்நாய சத்ருக்நாயாமிதாத்மநே ।
க்ருதக்நக்நாய தேவாய ஜ்யோதிஷாம் பதயே நம: ॥

அஜ்ஞான இருளை ஒழிப்பவரும், உண்மையைப் பணிபோல்
மறைக்கும் மோஹத்தை அழிப்பவரும், காம க்ரோதாதி ஆறு எதிரி
களைப் போக்குபவரும், பரமவிபுவான திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தை
உடையவரும், நன்றியற்ற (பகவதுபகாரத்தை மறந்த)வர்களை
அழிப்பவரும், ஜகத் ஸ்ருஷ்டி முதலிய இன்புறும் இவ்வினையாட்டை
யுடையவரும், ஒளிகளைக் காப்பவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். (168)

तप्तचामीकराभाय हरये विश्वकर्मणे ।

नमस्तमोभिनिघ्नाय रुचये लोकसाक्षिणे ॥ १६९ ॥

தப்தசாமிகராபாய ஹரயே விச்வகர்மணே ।
நமஸ்தமோபிநிக்நாய ருசயே லோகஸாக்ஷிணே ॥

உருக்கப்பட்ட தங்கத்தின் ப்ரகாச முள்ளவரும், பாபத்தை
அழிப்பவரும், எல்லாவற்றையும் படைப்பவரும் தமோகுணத்தை
அழிப்பவரும், ப்ரீதியையளிப்பவரும் ஜனங்களின் செயல்களைப்
பற்றில்லாமல் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவருமான உமக்கு நமஸ்காரம்.

नाशयत्येष वै भूतं तदेव सृजति प्रभुः ।

पायत्येष तपत्येष वर्षत्येष गभस्तिभिः ॥ १७० ॥

நாசயத்யேஷ வை பூதம் ததேவ ஸ்ருஜதி ப்ரபு: 1

பாயத்யேஷ தபத்யேஷ வர்ஷத்யேஷ கபஸ்திபி: 11

சக்தியுள்ள இவர்தான் ஜகத்தை அழிக்கிறார், அதனையே படைக்கிறார், கிரணங்களால் (ஸங்கல்பத்தால்) உலற்றுக்கிறார். இவரே எரிக்கிறார். இவரே (கருணை) மழை பொழிகிறார். (170)

एष सुप्तेषु जागति भूतेषु परिनिष्ठितः ।

एष एवाग्निहोत्रं च फलं चैवाग्निहोत्रिणाम् ॥ १७१ ॥

ஏஷ ஸுப்தேஷு ஜாகதி பூதேஷு பரிநிஷ்டித: 1

ஏஷ ஏவாக்நிஹோத்ரம் ச பலம் சைவாக்நிஹோத்ரிணாம் 11

ப்ராணிகள் தூங்கும்போது நல்லநிலையுள்ளவராய் இவர் விழிப்புடனிருக்கிறார் இவரே அக்நிஹோத்ரம் முதலிய ஸத்கர்மங்கள் போல் தவறாது பலனளிப்பவர். அக்நிஹோத்ரம் முதலிய கர்மங்களை செய்பவருக்குப் பலனாகவுமிருப்பவர். (171)

वेदाश्च क्रतवश्चैव क्रतूनां फलमेव च ।

यानि कृत्यानि लोकेषु सर्व एष रविः प्रभुः ॥ १७२ ॥

வேதாச்ச க்ரதவச்சைவ க்ரதூநாம் பலமேவ ச 1

யானி க்ருத்யானி லோகேஷு ஸர்வ ஏஷ ரவி: ப்ரபு: 11

இவரே வேதங்களால் அறியப்படுகிறவர், யாகங்களால் பூஜிக்கப்படுபவர், யாகங்களின் பலனாக அடையப்படுபவர் உலகங்களில் எந்தத்தொழில்கள் உண்டோ அவை யாவற்றுக்கும் ஸர்வ தேவஸ்வருபியான இவரே பலனளிப்பவர். (172)

एनमापत्सु कृच्छ्रेषु कान्तारेषु भयेषु च ।

कीर्तयन्पुरुषः कश्चिन्नावसीदति राघव ॥ १७३ ॥

ஏனமாபத்ஸு க்ருச்ச்ரேஷு காந்தாரேஷு பயேஷு ச 1

கீர்த்தயன் புருஷ: கச்சிந் நாவஸீததி ராகவ 11

ஸ்ரீராம, இந்த பகவானை ஆபத்திலும் ஸங்கடமான காலத்திலும் வறங்களிலும் பயமுண்டாகும் காலங்களிலும், துதித்துக்கொண்டிருக்கும் எந்த மனிதனும் துக்கமடையமாட்டான். (173)

पूजयस्वैनमेकाग्रो देवदेवं जगत्पतिम् ।

एतत्त्रिगुणितं जप्त्वा युद्धेषु विजयिष्यसि ॥ १७४ ॥

பூஜயஸ்வைநமேகாக்ரோ தேவதேவம் ஜகத்பதிம் ।

ஏதத் த்ரிகுணிதம் ஜப்த்வா யுத்தேஷு விஜயிஷ்யஸி ॥

இந்தத்துதியை மும்முறை ஜபித்துவிட்டு ஒரே நினைவுள்ள வராய், தேவதேவனும் லோகாதிபனுமான இந்த பகவானைப் பூஜை செய்வாயாக. போர்களில் வெற்றிபெறுவாய். (174)

अस्मिन्क्षणे महाबाहो रावणं त्वं वधिष्यसि ।

एवमुक्त्वा तदाऽगस्त्यो जगाम च यथागतम् ॥ १७५ ॥

அஸ்மின்க்ஷணே மஹாபாஹோ ராவணம் த்வம் வதிஷ்யஸி ।

ஏவமுக்த்வா ததாஃகஸ்த்யோ ஜகாம ச யதாகதம் ॥

பெருத்த தோளுடையவனே நீ இதே கணத்தில் ராவணனை வதம் செய்வாய் இவ்வாறு கூறிவிட்டு அப்பொழுதே அகஸ்த்யர் வந்த வழியே சென்றார். (175)

एतच्छ्रुत्वा महातेजा नष्टोकोऽभवत्तदा ।

धारयामास सुप्रीतो राघवः प्रयतात्मवान् ॥ १७६ ॥

ஏதத் ச்ருத்வா மஹாதேஜா: நஷ்டசோகோ஽பவத் ததா ।

தாரயாமாஸ சுப்ரீதோ ராகவ: ப்ரயதாத்மவான் ॥

அச்சமயம் பராக்க்ரமம் மிகுந்தவரும் மன அடக்கமுள்ளவருமான ஸ்ரீராமர் இம்மந்தரத்தைக் கேட்டு வருத்தம் நீங்கியவராக ஆனார் மிக மகிழ்ந்தவராய் இதனை மனத்துள் தரித்து வைத்துக்கொண்டார்.

आदित्यं प्रेक्ष्य जप्त्वा तु परं हर्षमवाप्तवान् ।

विराचम्य शुचिर्भूत्वा धनुरादाय वीर्यवान् ॥ १७७ ॥

ஆதித்யம் ப்ரேக்ஷ்ய ஜப்த்வாது பரம் ஹர்ஷமவாப்தவான் ।

தீரிராசமய சுசிர்ஹூத்வா தநுராதாய வீர்யவான் ॥

வீர்ய மிகுந்த அந்த ராமர் சுத்தராக ஆசமனம் செய்தபின்
வில்லை தரித்தவாறே ஸூர்யனை நோக்கி முன்று தடவை இதனை
ஜபித்து விட்டு மிக்க மகிழ்ச்சியை அடைந்தார். (177)

रावणं प्रेक्ष्य हृष्टात्मा युद्धाय समुपागमत् ।

सर्वयत्नेन महता वधे तस्य धृतोऽभवत् ॥ १७८ ॥

ராவணம் ப்ரேக்ஷ்ய ஹ்ருஷ்டாத்மா யுத்தாய ஸமுபாகமத் ।
ஸர்வயத்நேந மஹதா வதே தஸ்ய த்ருதோ஽பவத் ॥

அந்த ராமர் ராவணனைப் பார்த்து மகிழ்ந்த மனத்தினராய் போர்
புரிய வந்தார். தீவ்ரமான எல்லாவித முயற்சியுடனும் அவனுடைய
வதமென்னும் பணியில் உறுதியுள்ளவராகவும் ஆனார். (178)

अथ रविरवदन्निरीक्ष्य रामं

मुदितमनाः परमं प्रहृष्यमाणः ।

निशिचरपतिसंक्षयं विदित्वा

सुरगणमध्यगतो वचस्त्वरेति ॥ १७९ ॥

அத ரவிரவதத் நிரீக்ஷ்ய ராமம்

முதிதமநா: பரமம் ப்ரஹ்ருஷ்யமாணா: ।

நிசிசரபதிஸம்க்ஷயம் விதித்வா

ஸுரகணமத்யகதோ வசஸ்த்வரேதி ॥

பின் தேவக்கூட்டத்தினிடையிலிருந்த ஸூர்யன் ராக்ஷஸ
ராஜனது அழிவை அறிந்து ராமனைப் பார்த்து மகிழ்ந்த மனத்தினராய்
மிகவும் புளகாங்கிதராய் “ விரைவாகச் செயல் புரிவாயாக ” என்கிற
வார்த்தையைச் சொன்னார். (179)

रावणस्य रथं क्षिप्रं चोदयामास सारथिः ।

रथं राक्षसराजस्य नरराजो ददर्श ह ॥ १८० ॥

ராவணஸ்ய ரதம் க்ஷிப்ரம் சோதயாமாஸ ஸாரதி: ।

ரதம் ராக்ஷஸராஜஸ்ய நரராஜோ ததர்ச ஹ ॥

ஸாரதியும் ராவணனது தேரை வேகமாகச் செலுத்தினான்.
மக்களின் மன்னனான ஸ்ரீராமனும் ராக்ஷஸமன்னனது தேரை
பார்த்துவிட்டார். (180)

ततः संस्मारितो रामस्तेन वाक्येन मातलेः ।

जग्राह स शरं दीप्तम् अमोघं युधि वीर्यवान् ॥ १८१ ॥

ததஸ்ஸம்ஸ்மாரிதோ ராம: தேந வாக்யேந மாதலே: 1

ஜக்ராஹ ஸ சரம் தீப்தம் அமோகம் யுதி வீர்யவான் ॥

பின் மாதலியின் அத்தகைய சொல்லால் நினைவூட்டப்பட்ட
வீரராகிய ஸ்ரீராமர் நன்கு ப்ரகாசிப்பதும், யுத்தத்தில் வீணாகாதது
மான பாணத்தை எடுத்தார். (181)

चिक्षेप परमायत्तस्तं शरं मर्मघातिनम् ।

स शरो रावणं हत्वा रुधिराद्रீकृतच्छविः ।

कृतकर्मा निभृतवत् स्वतूणीं पुनरागमत् ॥ १८२ ॥

சிக்ஷேப பரமாயத்த: தம் சரம் மர்மகாதிநம் 1

ஸ சரோ ராவணம் ஹத்வா ருதிரார்தீக்ருதச்சவி: 1

க்ருதகர்மா நிப்ருதவத் ஸ்வதூணீம் புநராகமத் ॥

மிகுந்த முயற்சிபுள்ளவராய் உயிர் நிலையை அழிக்கவல்ல அந்த
பாணத்தை ராவணன் மீது எறிந்தார். அந்த பாணமும் ராவணனைக்
கொன்று ரத்தத்தால் நனைந்த ஒளியுடன் தன் பணியை நன்கு
ஆற்றிய பின் மெள்ள தனது பாணக் கூட்டினிற்குள் புகுந்து
விட்டது. (182)

तासां विलपमानानां तथा राक्षसयोषिताम् ।

पतिं मन्दोदरी तत्र कृपणा पर्यदेवयत् ॥ १८३ ॥

தாஸாம் விலபமானாநாம் ததா ராக்ஷஸயோஷிதாம் 1

பதிம் மந்தோதரீ தத்ர க்ருபணா பர்யதேவயத் ॥

ராக்ஷஸனுடைய மனைவிகள் யாவரும் புலம்புகையில் மந்தோதரி
என்பாள் மிகவும் இரங்கத்தக்கவளாய்ப் புலம்பினாள். (183)

व्यक्तमेष महायोगी परमात्मा सनातनः ।

अनादिमध्यनिधनः महतः परमो महान् ॥ १८४ ॥

तमसः परमो धाता शंखचक्रगदाधरः ।

श्रीवत्सवक्षा नित्यश्रीरजययः शाश्वतो ध्रुवः ॥ १८५ ॥

मानुषं वपुरास्थाय विष्णुः सत्यपराक्रमः ।

सराक्षसपरीवारं हतवांस्त्वां महाद्युतिः ॥ १८६ ॥

வ்யக்தமேஷ மஹாயோகீ பரமாத்மா ஸநாதந: 1

அநாதிமத்யநிதநோ மஹத: பரமோ மஹான் ॥

தமஸ: பரமோ தாதா சங்கசக்ரகதாதர: 1

ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஸ்ரீ: அஜய்யச்சாச்வதோ த்ருவ: ॥

மானுஷம் வபுராஸ்தாய விஷ்ணுஸ் ஸத்யபராக்ரம: 1

ஸராக்ஷஸபரீவாரம் ஹதவான் த்வாம் மஹாத்யுதி: ॥

இந்த ஸ்ரீராமர் உயர்ந்த மங்கள குணங்கள் நிறைந்தவர், ஜீவராசிகளுக்கும் ஆத்மாவாய் இருப்பவர். ப்ரளயகாலத்திலும் விழிப்புடன் இருப்பவர். பிறப்பும் அழிவும் இடைக்காலமும் இல்லாதவர். பெரியோர்களைக்காட்டிலும் சீரியவர். தன்னிலும் சீரியவராகப் பிறரொருவரில்லாதவர். ஸம்ஸார மண்டலத்திற்கும் அப்பாற்பட்டவர். யாவரையும் படைப்பவர் சங்கம், சக்ரம், கதை தொடக்கமான ஆயுதம் ஏந்துபவர் திருமறுமார்பினர், லக்ஷ்மியுடன் பிரிவில்லாதவர் வெல்லமுடியாதவர். நித்யமானவர். எவ்வித மாறுபாடு மற்றவர். வீணுகாத பராக்ரமமுள்ள இந்த விஷ்ணுவே மனிதவடிவுகொண்டு பரிவாரத்துடன் கூடிய உன்னைக்கொன்றவர்.

शुभकृत् शुभमामोति पापकृत् पापमश्नुते ।

विभीषणः सुखं प्राप्तस्त्वं प्राप्तः पापमीदृशम् ॥ १८७ ॥

சுபக்ருத் சுபமாப்நோதி பாபக்ருத் பாபமச்நுதே 1

விபீஷணஸ்ஸுகம் ப்ராப்த: த்வம் ப்ராப்த: பாபமீத்ருசம் ॥

நல்லது செய்வோர் நன்மையடைவார். பாபம்புரிவோர்
கேடுறுவார். விபீஷணர் இன்பத்தைப் பெற்றார். நீரோ இத்தகைய
அழிவை அடைந்தீர். (187)

ददौ च पावकं तस्य विधियुक्तं विभीषणः ।
स्नात्वा चैवार्द्रवस्त्रेण तिलान्दूर्वाभिमिश्रितान् ॥ १८८ ॥

उदकेन च संमिश्रान् प्रदाय विधिपूर्वकम् ।
प्रदाय चोदकं तस्मै मूर्ध्ना चैनं प्रणम्य च ।
रामपार्श्वमुपागम्य तदातिष्ठद्विनीतवत् ॥ १८९ ॥

ததௌ ச பாவகம் தஸ்ய விதியுத்தம் விபீஷண: 1
ஸ்நாத்வா சைவார்த்ரவஸ்த்ரேண திலான் துர்வாபிமிசரிதான் ॥

உதகேந ச ஸம்மிசரான் ப்ரதாய விதிபூர்வகம் 1
ப்ரதாய சோதகம் தஸ்மை மூர்த்நா சைநம் ப்ரணம்ய ச 1
ராமபார்ச்வமுபாகம்ய ததாதிஷ்டத் விநீதவத் ॥

விபீஷணர் அந்த ராவணனுக்கு ப்ரஹ்மமேத விதிப்படி அக்நி
ப்ரதாநம் செய்தார். ஸ்நாநம் செய்து ஈரவஸ்த்ரத்துடன் அருகம்
புல்லுடனும் நீருடனும் திலதர்ப்பணமும், உதகப்ரதானமும் செய்து
தலையால் (அவனை) வணங்கிவிட்டுப்பின் ஸ்ரீராமரது அருகில் வந்து
வணக்கத்துடன் நின்றார். (188-189)

अतिशीघ्रं ततो गत्वा वानरास्ते महाबलाः ।
आगतास्तञ्जलं गृह्य समुद्राद्वा नरोत्तमाः ॥ १९० ॥

அதிகீக்ரம் ததோ கத்வா வானராஸ் தே மஹாபலா: 1
ஆகதாஸ் தஜ்ஜலம் க்ருஹ்ய ஸமுத்ராத் வானரோத்தமா: ॥

பின் அதிவிரைவில் வானரத்தலைவர்களான வானர வீரர்கள்
ஸமுத்ரத்திலிருந்து அதன் ஜலத்தை எடுத்துக்கொண்டு திரும்பி
வந்தனர். (190)

ततस्त्वेकं घटं गृह्य संस्थाप्य परमासने ।

घटेन तेन सौमित्रिः अभ्यषिञ्चद्विभीषणम् ।

लंकायां रक्षसां मध्ये राजानं रामशासनात् ॥ १९१ ॥

ததஸ்த்வேகம் கடம் க்குஹ்ய ஸம்ஸ்தாப்ய பரமாஸநே ।

கடேந தேந ஸௌமித்ரி: அப்யஷிஞ்சத் விபீஷணம் ।

லங்காயாம் ரக்ஷஸாம் மத்யே ராஜாநம் ராமசாஸநாத் ॥

பின்னர் ஸ்ரீராமரது நியமந்தால் லக்ஷ்மணர் ஒரு பூர்ண கலசத்தை எடுத்துக்கொண்டு விபீஷணரைச் சிறந்த ஆஸநத்தில் அமரச்செய்து அந்தக் கலசநீரால் லங்கையில் ராக்ஷஸர்களுடைய மத்தியில் அரசராக திருவபிஷேகம் செய்தார். (191)

दृष्ट्वा तमागतं देवी हनुमन्तं महाबलम् ।

तूष्णीमास्त तदा दृष्ट्वा स्मृत्वा प्रमुदिताऽभयम् ॥ १९२ ॥

த்ருஷ்ட்வா தமாகதம் தேவீ ஹநுமந்தம் மஹாபலம் ।

தூஷ்ணீமாஸ்த ததா த்ருஷ்ட்வா ஸ்ம்ருத்வா ப்ரமுதிதா:ஸபவத் ॥

ஸீதை தன் அருகில் வந்த பலசாலியான ஹனுமானை அடிக்கடி பார்த்து நினைவுபடுத்திக்கொண்டும் மௌனமாக இருந்தாள், மகிழ்ச்சியடைந்தவளாகவும் ஆனாள். (192)

एवमुक्ता हनुमता वैदेही जनकात्मजा ।

उवाच धर्मसहितं हनुमन्तं यशस्विनी ॥ १९३ ॥

ஏவமுக்தா ஹநுமதா வைதேஹீ ஜனகாத்மஜா ।

உவாச தர்மஸஹிதம் ஹநுமந்தம் யசஸ்விநீ ॥

இப்படி நடந்ததை ஹனுமானால் கூறப்பட்ட விதேஹன் ஜனகருடைய திருமகளான புகழ்படைத்த ஸீதை ஹனுமானிடம் தர்மம் நிறைந்த இச்சொல்லைக் கூறினாள். (193)

न परः पापमादत्ते परेषां पापकर्मणाम् ।

समयो रक्षितव्यस्तु सन्तश्चारित्रभूषणाः ॥ १९४ ॥

ந பர: பாபமாதத்தே பரேஷாம் பாபகர்மணாம் ।

ஸமயோ ரக்ஷிதவ்யஸ்து ஸந்தச்சாரித்ரபூஷணா: ॥

உயர்ந்த மனிதர் பாபத்தொழில் புரியும் பிறருடைய கார்யங்
களுக்குத் திருப்பி தீங்கு செய்யமாட்டார் பழிக்குப்பழிவாங்குவது
கூடாது எனும் நியமம் சிறிதும் வழுவாது அநுஷ்டிக்கப்பட
வேண்டும். நல் நடத்தை ஒன்றையே ஸாதுக்கள் அணிகலனாகக்
கொண்டவர்கள் அன்றோ ? (194)

पापानां वा शुभानां वा वधाहीनां पुवङ्गम ।

कार्यं करुणमार्येण न कश्चनापराध्यति ॥ १९५ ॥

பாபாநாம் வா சுபாநாம் வா வதார்ஹாணம் ப்லவங்கம் ।
கார்யம் கருணமார்யேண ந கச்சிந் நாபராத்யதி ॥

நல்ல நடத்தை யுள்ள ஸாதுவால் நல்லவர்களிடத்தில் போல்
கொலை தண்டனை விதிக்கத்தக்க பாபிகளிடத்திலும் கருணை காட்டப்
படவேண்டும் . குற்றம் பண்ணாமலேயே யாரும் இருக்கமுடியாது.

युक्ता रामस्य भवती धर्मपत्नी यशस्विनी ।

तामेवमुक्त्वा राजन्तीं सीतां साक्षादिव श्रियम् ।

आजगाम महावेगो हनुमान् यत्र राघवः ॥ १९६ ॥

யுக்தா ராமஸ்ய பவதீ தர்மபத்னீ யசஸ்விநீ ।

தாமேவமுகக்த்வா ராஜந்தீம் ஸீதாம் ஸாக்ஷாதிவ ச்ரியம் ।

ஆஜகாம மஹாவேகோ ஹநுமான் யத்ர ராகவ: ॥

“புகழுள்ள தேவரீர் ஸ்ரீராமருக்குப் பொருத்தமான மனைவியர்
ஆவீர்” என்றிவ்வாறு நேரில் தோன்றும் மஹாலக்ஷ்மி போல்
விளங்கும் ஸீதைபிடம் சொல்லிவிட்டு மிகவேகத்துடன் ஹநுமான்
ராமரிருக்குமிடம் வந்தார். (196)

ततः सीतां शिरःस्नातां युवतीभिरलंकृताम् ।

रक्षोभिर्वहुभिर्गुप्ताम् आजहार विभीषणः ॥ १९७ ॥

ததஸ் ஸீதாம் சிரஸ்ஸநாதாம் யுவதீபிரலங்க்ருதாம் ।

ரக்ஷோபிர் பஹுபிர் குப்தாம் ஆஜஹார விபீஷண: ॥

பின்னர் யுவதிகளால் மங்கள் நீராட்டப்பட்டு நகைகளணிவிக்கப் பட்ட ஸீதையை பல ராக்ஷஸர்களால் பாதுகாக்கப்பட்டவளாய் விபீஷணர் ராமரிடம் அழைத்து வந்தார்- (197)

तां तु पार्श्वस्थितां प्रह्नां रामः संप्रेक्ष्य मैथिलीम् ।

अब्रवीत्परुषं सीतां मध्ये वानररक्षसाम् ॥ १९८ ॥

दीपो नेत्रातुरस्येव प्रतिकूलसि मे दृढम् ।

नास्ति मे त्वय्यभिஷ्वङ्गो यथेष्टं गम्यतामितः ॥ १९९ ॥

தாம் து பார்ச்வஸ்திதாம் ப்ரஹ்வாம் ராம: ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய மைதிலீம் |
அப்ரவீத் பருஷம் ஸீதாம் மத்யே வானரரக்ஷஸாம் ||

தீபோ நேத்ராதுரஸ்யேவ ப்ரதிகூலாஸி மே த்ருடம் |

நாஸ்தி மே த்வய்யபிஷ்வங்கோ யதேஷ்டம் கம்யதாமித: ||

ஸ்ரீராமர் தம் அருகில் வணங்கிநின்ற மிதிலையின் மன்னன் குமாரியான ஸீதையை குறித்து வானராக்ஷஸர்கள் மத்தியிலேயே, “கண்ணோவுள்ளவனுக்குத் தீபம்போல எனக்கு மிக்க கஷ்டமளிப்பவளாக உள்ளாய் எனக்கு உன்மீது அன்பில்லை. இங்கிருந்து இஷ்டம்போல் நீ செல்லலாமென மொழிந்தார். (198-199)

प्रणम्य देवताभ्यश्च ब्राह्मणेभ्यश्च मैथिली ।

बद्धाञ्जलिपुटा चेदमुवाचाशिसमीपतः ॥ २०० ॥

ப்ரணம்ய தேவதாப்யச்ச ப்ராஹ்மணேப்யச்ச மைதிலீ |

பத்தாஞ்ஜலிபுடா சேதம் உவாசாக்நிஸமீபத: ||

ஸீதை கைகூப்பியவளாய் அக்நிஸமீபத்தில் வந்து தேவதைகளையும் ப்ராஹ்மணர்களையும் வணங்கி விட்டு இவ்வாறு கூறினாள்.

यथा मे हृदयं नित्यं नापसर्पति राघवात् ।

तथा लोकस्य साक्षी मां सर्वतः पातु पावकः ॥ २०१ ॥

யதா மே ஹ்ருதயம் நித்யம் நாபஸர்பதி ராகவாத் |

ததா லோகஸ்ய ஸாக்ஷீ மாம் ஸர்வத: பாது பாவக: ||

“எனது உள்ளம் என்றுமே ஸ்ரீராகவணவிட்டுப் பிறரிடம் செல்லாமல் இருப்பதுபோல் உலகை நேரில் கண்காணித்துவரும் அக்நிதேவன் என்னை எல்லாவித இடுக்கண்களிலிருந்து ரக்ஷிக்க வேண்டும்.”

(201)

एवमुक्त्वा तु वैदेही परिक्रम्य हुताशनम् ।
विवेश ज्वलनं दीप्तं निःसङ्गेनान्तरात्मना ॥ २०२ ॥

ஏவமுக்த்வா து வைதேஹீ பரிக்ரம்ய ஹுதாசனம் ।
விவேச ஜ்வலனம் தீப்தம் நிஸ்ஸங்கேநாந்தராத்மநா ॥

ஸீதை இவ்வாறு கூறியபின் அக்நியை வலம் வந்து உடலில் பற்றற்ற மனதுடன் எரியும் தீயினுள் புகுந்து விட்டாள். (202)

ततो वैश्रवणो राजा यमश्चामित्रकर्शनः ।
सहस्राक्षो महेन्द्रश्च वरुणश्च परंतपः ॥ २०३ ॥

पडर्धनयनः श्रीमान् महादेवो वृषध्वजः ।
कर्ता सर्वस्य लोकस्य ब्रह्मा ब्रह्मविदां वरः ॥ २०४ ॥

आगम्य नगरीं लंकाम् अभिजग्मुश्च राघवम् ।
अब्रुवन् त्रिदशश्रेष्ठाः प्राञ्जलिं राघवं स्थितम् ॥ २०५ ॥

ததோ வைச்ரவணோ ராஜா யமச்சாமித்ரகர்சக: ।
ஸஹஸ்ராக்ஷோ மஹேந்த்ரச்ச வரூணச்ச பரந்தப: ॥

ஷடர்தநயந: ஸ்ரீமான் மஹாதேவோ வ்ருஷத்வஜ: ।
கர்த்தா ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய ப்ரஹ்மா ப்ரஹ்மவிதாம் வர: ॥

ஆகமய நகரீம் லங்காம் அபிஜக்முச்ச ராகவம் ।
அப்ருவன் த்ரிதசச்ச்ரேஷ்டா: ப்ராஞ்ஜலிம் ராகவம் ஸ்திதம் ॥

உடனே விச்ரவஸ் குமாரன் குபேரனும், சத்ருக்களை அழிக்கவல்ல யமனும், ஆயிரம் கண்கள் கொண்ட இந்திரனும், எதிரியைப் பொசுக்கவல்ல வருணனும், மூன்று கண்ணுடையவரும் காந்தியுள்ள வரும், எருதுக் கொடியுடையவருமான மஹாதேவரும் எல்லா

உலகையும் படைக்கும் சிறந்த ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானியான ப்ரஹ்மாவும்
லங்காநகர் வந்து ராமரிடம் நெருங்கி வந்தனர். கைகையி நின்று
ராமரிடம் கூறினார்கள். (203-205)

ऋतधामा वसुः पूर्वं वसूनां त्वं प्रजापतिः ।

त्रयाणां त्वं हि लोकानाम् आदिकर्ता स्वयंप्रभुः ॥ २०६ ॥

ருததாமா வஸு: பூர்வம் வஸூநாம் த்வம் ப்ரஜாபதி: 1

த்ரயாணாம் த்வம் ஹி லோகாநாம் ஆதிகர்த்தா ஸ்வயம்ப்ரபு: 11

“நீர் எட்டு வஸுக்களுள் ருததாமா எனும் வஸு (ஸத்யத்தில்
நிலைத்தவர், எங்கும் பரந்து வளர்ப்பவர். ப்ரஜைகளைப் பாதுகாப்பவர்,
எல்லா உலகங்களுக்கும் வித்தாகவும் படைப்பவராகவும் இருப்பவர்.
பிறரால் படைக்கப்படாதவர். (206)

रुद्राणामष्टमो रुद्रः साध्यानामसि पञ्चमः ।

अश्विनौ चापि ते कर्णौ चन्द्रसूर्यौ च चक्षुषी ।

अन्ते चादौ च लोकानां दृश्यसे त्वं परन्तप ॥ २०७ ॥

ருத்ராணமஷ்டமோ ருத்ர: ஸாத்யாநாமஸி பஞ்சம: 1

அச்விநௌ சாபி தே கர்ணௌ சந்த்ரஸூர்யௌ ச சக்ஷுஷீ 1

அந்தே சாதௌ ச லோகாநாம் த்ருச்யஸே த்வம் பரந்தப 11

தேவரீர் பதினோரு ருத்ரர்களுள் எட்டாவது ருத்ரர். ஸாத்ய
தேவர்களுள் ஐந்தாமவர். இரு அச்விதேவர்களும் உமது காதுகள்.
சந்த்ரஸூர்யர்கள் உமது கண்கள் உலகம் தோன்றுவதற்கு முன்பும்
உலகம் அழிந்தபின்பும் காணப்படுபவர். (207)

आत्मानं मातुषं मन्ये रामं दशरथात्मजम् ।

इति ब्रुवन्तं काकुत्स्थं ब्रह्मा ब्रह्मविदां वरः ।

अब्रवीत् शृणु मे राम सत्यं सत्यपराक्रम ॥ २०८ ॥

ஆத்மாநம் மாநுஷம் மன்யே ராமம் தசரதாத்மஜம் 1

இதி ப்ருவந்தம் காகுத்ஸ்தம் ப்ரஹ்மா ப்ரஹ்மவிதாம் வர: 1

அப்ரவீத் ச்ருணு மே ராம ஸத்யம் ஸத்யபராக்ரம 11

“தசரதன் மைந்தனை ராமனெனும் மனிதனாகவே என்னைக் கருதுகிறேன்” என்று கூறிய ஸ்ரீராமனிடம் வேதமறிந்தவருள் சிறந்த ப்ரஹ்மா கூறினார். “வீணுகாத பராக்ரமத்தையுடைய ராம, உண்மையை என்னிடமிருந்து கேட்பாயாக. (208)

भवानारायणो देवः श्रीमान् चक्रायुधो विभुः ।
एकशृङ्गो वराहस्त्वं भूतभव्यसपत्नजित् ॥ २०९ ॥

பவாந் நாராயணோ தேவ: ஸ்ரீமான் சக்ராயுதோ விபு: 1
ஏகச்ருங்கோ வராஹஸ்த்வம் பூதபவ்யஸபத்நஜித் 1

நீயே எல்லாவற்றையும் வியாபித்து அதற்கு ஆதாரமாய் இருப்பவர். தோஷமற்றவராகையால் எங்கும் பிரகாசிப்பவர். லக்ஷ்மியுடன் பிரியாமலிருப்பவர், திருவாழி ஏந்துபவர், எங்கும் வியாபித்தவர், நீயே ஒரு கொம்பையுடைய ஆதிவராஹமூர்த்தி எல்லாக் காலத்திலும் வரும் விரோதிகளை அழிப்பவர். (209)

अक्षरं ब्रह्म सत्यं च मध्ये चान्ते च राघव ।
लोकानां त्वं परो धर्मः विष्वक्सेनश्चतुर्भुजः ॥ २१० ॥

அக்ஷரம் ப்ரஹ்ம ஸத்யம் ச மத்யே சாந்தே ச ராகவ 1
லோகாநாம் த்வம் பரோ தர்மோ விஷ்வக்ஸேநச்சதுர்புஜ: 11

ஸ்வரூபத்தில் தேய்வு (மாறுதல்) இல்லாதவர் மிகப் பெரியவராயும் பிறரைப் பெருமைப் படுத்துகிறவராகவும் இருப்பவர் பண்பிலும் குறையாதவர் ஆதிமத்யம் இறுதி என எல்லாக்காலத்திலுமிருப்பவர். உலகத்தார் விரும்பியதையளிக்கவல்ல தர்ம ஸ்வரூபி போர் வீரர்களைப்போல் தமர்களை எல்லாவிடத்திற்கும் அனுப்பி உபதேசம் முதலான வழிகளால் உலகத்தை ரக்ஷிப்பவர், நான்கு தோளுடையவர். (210)

शार्ङ्गधन्वा हृषीकेशः पुरुषः पुरुषोत्तमः ।
अजितः खड्गधृष्टिष्णुः कृष्णश्चैव बृहद्बलः ॥ २११ ॥

சார்ங்கதன்வா ஹ்ருஷீகேச: புருஷ: புருஷோத்தம: 1
அஜித: கட்கத்ருத் விஷ்ணு: க்ருஷ்ணச்சைவ ப்ருஹத்பல: 11

ஸ்ரீ சார்ங்கமெனும் வில்லேந்துபவர் எல்லாருடைய புலன்களை அடக்கி ஆள்பவர். அதிகமாக வழங்குபவர். ஸம்ஸாரிகள் முக்தர்கள் எனும் எல்லா ஆத்மாக்களையும் வ்யாபித்துத் தாங்கி ஸ்வாமியாயிருப்பதால் புருஷோத்தமர் எனப்படுவர் பிறரால் வெல்லப்படாதவர். ஜ்ஞானத்தின் வடிவான நந்தகம் எனும் கத்தி ஏந்துபவர் எங்கும் நியமிப்பதன் பொருட்டு உட்புகுதிருவர் எல்லாரையும் ஆகர்ஷிப்பவர். குறைவற்ற பலசாலி. (211)

सेनानीर्ग्रामणीश्च त्वं बुद्धिः सत्त्वं क्षमा दमः ।

प्रभवश्चाप्ययश्च त्वमुपेन्द्रो मधुसूदनः ॥ २१२ ॥

ஸேனாநீர்க்ராமணீச்ச த்வம் புத்திஸ்ஸத்வம் க்ஷமா தம: 1

ப்ரபவச்சாப்யயச்ச த்வம் உபேந்த்ரோ மதுஸூதந: ॥

தலைவர்களுடன் கூடிய உலகத்தை நல்வழிக்குக் கொண்டு வருபவர். ப்ராணிகளின் கூட்டத்தை இஷ்டப்படி நடத்தி வைப்பவர் புத்திமான்களின் புத்தியும், பலசாலிகளின் பலமும், பொறுமையுள்ளோர்களின் பொறுமையும், புலனடக்கமுள்ளவர்களின் புலனடக்கமும் நீ அளித்தவையே யாகும். ஜகத் தோன்றுமிடமும் அழியுமிடமும் நீயே. இந்த்ரன் பின் பிறந்தவனாக அவதரித்து தேவர்களை ரக்ஷிப்பவர் மதுவைக்கொல்பவர். (212)

इन्द्रकर्मा महेन्द्रस्त्वं पञ्चनाभो रणान्तकृत् ।

शरण्यं शरणं च त्वाम् आहुर्दिव्या महर्षयः ॥ २१३ ॥

இந்த்ரகர்மா மஹேந்த்ரஸ்த்வம் பத்மநாபோ ரணாந்தக்ருத் 1

சரண்யம் சரணம் ச த்வாம் ஆஹுர் திவ்யா மஹர்ஷய: ॥

நீ செல்வமளிக்கும் பணிபுரிபவர், இந்திரனுக்கும் மேற்பட்டவர். உலகத்தைப்படைக்கும் நான்முகனைத்தோற்றுவித்த பத்மத்தை உந்தியில் உடையவர் போரில் பலமான வெற்றியையளிப்பவர். உன்னைச்சரண்புகுவோரைக் காக்கும் பொறுப்பை யேற்கும் தகுதியுள்ளவராயும் அப்படிக்காப்பவராயும் தேவருஷிகள் கூறுகின்றனர்.

सहस्रशृङ्गो वेदात्मा शतजिह्वो महर्षभः ।

त्वं त्रयाणां हि लोकानामादिकर्ता स्वयं प्रभुः ॥ २१४ ॥

सिद्धानामपि साध्यानामाश्रयश्चासि पूर्वजः ।

त्वं यज्ञस्त्वं वषट्कारः त्वमोँकारः परंतपः ॥ २१५ ॥

ஸஹஸ்ரர்ருங்கோ வேதாத்தமா சதஜிஹ்வோ மஹர்ஷப: 1

த்வம் த்ரயாணாம் ஹி லோகாநாம் ஆதிகர்த்தா ஸ்வயம்ப்ரபு: 11

ஸித்தாநாமபி ஸாத்யாநாம் ஆச்யசச்சாஸி பூர்வஜ: 1

த்வம் யஜ்ஞஸ்த்வம் வஷட்கார: த்வமோங்கார: பரந்தப: 11

நீர் ஆயிரம் பிரிவுள்ள ஸாம வேத ஸ்வரூபீ, நூற்றுக்கணக்கான நாக்குக்கள் பேரன்ற ஜ்வாலையையுடைய யாகாக்நியாக இருப்பவர், காளிவடிவம் கொண்ட உயர்ந்த தர்மஸ்வரூபி. முவுலகங்கட்கும் முதல் ஸ்நஷ்டி கர்த்தா, பிறரால் ஏவப்படாதவர். நித்ய தூரிகட்கும் முக்தியடைந்தவர்க்கும் ஆதாரமாயிருப்பவர். கஷ்டப்படும் பக்தர்களின் கூப்பீட்டிற்கு முன்பே அவதரிப்பவர். யாகஸ்வரூபி. யாவரையும் தம் அதீனமாக்கிக்கொள்பவர். ஒங்காரத்தின் பொருளாயிருப்பவர். எதிரியைப்பொசுக்குபவர். (214-215)

प्रभवं निधनं वा ते न विदुः को भवानिति ।

दृश्यसे सर्वभूतेषु ब्राह्मणेषु च गोषु च ।

दिक्षु सर्वासु गगने पर्वतेषु वनेषु च ॥ २१६ ॥

ப்ரபவம் நிதநம் வா தே ந விது: கோ பவானிதி 1

த்ருச்யஸே ஸர்வபூதேஷு ப்ராஹ்மணேஷு ச கோஷு ச 1

திஷு ஸர்வாஸு ககநே பர்வதேஷு வநேஷு ச 11

உற்பத்தியையோ, அழிவையோ, நீர் யார் என்பதைத்தானோ யாருமறியார். எல்லாப்ராணிகளிடத்திலும் (சிறப்பாக) அந்தணர்களிடமும் ஆவினங்களிடமும் எல்லாத்திசைகளிலும், வானத்திலும் மலைகளிலும் காடுகளிலும் காணப்படுகிறீர். (216)

सहस्रचरणः श्रीमान् शतशीर्षः सहस्रदृक् ।

त्वं धारयसि भूतानि वसुधां च सपर्वताम् ॥ २१७ ॥

ஸஹஸ்ரசரண: ஸ்ரீமான் சதசீர்ஷ: ஸஹஸ்ரதருக் 1

த்வம் தாரயஸி பூதானி வஸுதாம் ச ஸபர்வதாம் 11

(புருஷஸூக்தத்தில் சொல்லப்பட்டபடி) பல பல பாதங்களையும் திருமுடிகளையும் திருக்கண்களையும் உடையவர் லக்ஷ்மியிடமும் மேலான அன்புள்ளவர், மகேயுடன் கூடிய பூமியையும் ப்ராணிகளையும் நீர் தாங்குகிறீர். (217)

अन्ते पृथिव्याः सलिले दृश्यसे त्वं महोरगः ।

त्रीन् लोकान् धारयन् राम देवगन्धर्वदानवान् ॥ २१८ ॥

அந்தே ப்ருதிவ்யா: ஸலிலே த்ருச்யஸே த்வம் மஹோரக: 1
தரீன் லோகான் தாரயன் ராம தேவகந்தர்வதானவான் 11

தேவர்கள் கந்தர்வர்கள் அஸுர்கள் இவர்களையுமுடைய முவுல கங்களையும் தாங்கிக்கொண்டிருக்கும் நீர் பூமிக்குக்கீழ் பெரிய பாம்பணியில் சாய்ந்தவராய்க்காணப்படுகிறீர். (218)

अहं ते हृदयं राम जिह्वा देवी सरस्वती ।

देवा गात्रेषु रोमाणि निर्मिता ब्रह्मणः प्रभो ॥ २१९ ॥

அஹம் தே ஹ்ருதயம் ராம ஜிஹ்வா தேவீ ஸரஸ்வதீ 1
தேவா காத்ரேஷு ரோமாணி நிர்மிதா ப்ரஹ்மண: ப்ரபோ 11

ஸ்ரீராம, நான் உமது இதயத்திலும் ஸரஸ்வதிதேவீ உமது நாவிலும் உமது உறுப்புக்களில் தேவர்கள் ரோமகூப்பங்களிலும் அமர்த்தப்பட்டவராயிருக்கிறோம். (219)

निमेषस्ते भवेद्रात्रिरुन्मेषस्ते भवेद्दिवा ।

संस्कारास्तेऽभवन् वेदा न तदस्ति त्वया विना ॥ २२० ॥

நிமேஷஸ்தே பவேத் ராத்ரி: உந்மேஷஸ்தே பவேத் திவா 1
ஸம்ஸ்காராஸ்தே: அவந் வேதா: ந ததஸ்தி த்வயா விநா 11

நீர் கண்முடிஞல் இரவும் விழித்தால் பகலும் தோன்றும். இலக் கணகத்தமான உமது மொழிகளே வேதங்களாம். நீ வ்யாபிக்காததாக ஒரு பொருளும் இல்லை. (220)

जगत्सर्वं शरीरं ते स्यैयं ते वसुधातलम् ।

अग्निः क्रोपः प्रसादस्ते सोमः श्रीवत्सलक्षण ॥ २२१ ॥

ஐகத் ஸர்வம் சரீரம் தே ஸ்தைர்யம் தே வஸுதாதலம் 1

அக்னி: கோப: ப்ரஸாதஸ்தே ஸோம: ஸ்ரீவத்ஸலக்ஷண 11

திருமறு மார்ப, உலகம் யாவும் உமது திருமேனி பூமியின்
பரப்பிற்குத்திண்மை உமக்கதினமாம் உமது கோபம் அக்நியாகவும்
அருள் சந்த்ரனாகவும் தோன்றின (221)

त्वया लोकास्त्रयः क्रान्ताः पुराणे विक्रमैस्त्रिभिः ।

महेन्द्रश्च कृतो राजा बलिं बद्ध्वा महासुरम् ॥ २२२ ॥

த்வயா லோகாஸ்த்ரய: க்ராந்தா: புராணே விக்ரமைஸ்த்ரிபி: 1

மஹேந்த்ரச்ச க்ருதோ ராஜா பலிம் பத்வா மஹாஸுரம் 11

முன்னர் முன்றடிகளால் முவுலகங்களும் அளக்கப்பட்டன.
பெரிய அஸுரரான பலியைக்கட்டி மஹேந்த்ரனும் அவற்றிற்கு
அரசனாகச் செய்யப்பட்டான். (222)

सीता लक्ष्मीर्भवान् विष्णुर्देवः कृष्णः प्रजापतिः ।

वधार्थं रावणस्येह प्रविष्टो मानुषीं तनुम् ॥ २२३ ॥

ஸீதா லக்ஷ்மீர் பவான் விஷ்ணுர் தேவ: க்ருஷ்ண: ப்ரஜாபதி: 1

வதார்த்தம் ராவணஸ்யேஹ ப்ரவிஷ்டோ மாநுஷீம் தனும் 11

ஸீதையே லக்ஷ்மிதேவியாவாள். ப்ரஜைகளின் ரக்ஷகராயும்
அகிலத்திற்கும் அந்தர்யாமியாயும் ஐகத்ஸ்ருஷ்டி முதலான லீலைகள்
புரிபவராயும் எல்லாரையும் கவரும் குணங்களும் அழகும் உள்ளவரா
யும் இருக்கும் விஷ்ணுவே நீர். ராவணனை வதம் செய்வதற்காக
மனித உடலில் புகுந்துள்ளீர். (223)

अमोघं बलवीर्यं ते अमोघस्ते पराक्रमः ।

अमोघं दर्शनं राम न ते मोघः स्तवस्तव ।

अमोघास्ते भविष्यन्ति भक्तिमन्तश्च ये नराः ॥ २२४ ॥

அமோகம் பலவீர்யம் தே அமோகஸ் தே பராக்ரம: 1

அமோகம் தர்சனம் ராம ந தே மோக: ஸ்தவஸ்தவ 1

அமோகாஸ்தே பவிஷ்யந்தி பக்திமந்தச்ச யே நரா: 11

ஸ்ரீராம, உமது பலமும் வீர்யமும் வீணாகாதவை. உமது பராக்ரமம் வீண் ஆகாது உம்மை தர்சிப்பது வீணாகாது. உம்மைத் துதிப்பது வீணல்ல. எவர் உம்மிடம் பக்தி பூண்டுள்ளனரோ அவர்களும் நற்பலனுள்ள பிறவியையும் பணிகளையும் உடையவராவர். (224)

इममार्षं स्तवं नित्यमितिहासं पुरातनम् ।

ये नराः कीर्तयिष्यन्ति नास्ति तेषां पराभवः ॥ २२५ ॥

இமமார்ஷம் ஸ்தவம் நிய்யம் இதிறாஸம் புராதனம் ।

யே நரா: கீர்த்தயிஷ்யந்தி நாஸ்தி தேஷாம் பராவ: ॥

பழமையானதும் உண்மையில் முன்பு நடந்ததைச்சொல்வதும் ருஷிகளால் கூறப்படுவதுமான இத்துதியைக்கீர்த்தனம் செய்வோர்க்கு அவமானமே ஏற்படாது. (225)

स विधूय चितां तां तु वैदेहीं हव्यवाहनः ।

उत्तस्थौ मूर्तिमानाशु गृहीत्वा जनकात्मजाम् ॥ २२६ ॥

ஸ விதூய சிதாம் தாம் து வைதேஹீம் ஹவ்யவாஹந: ।

உத்தஸ்தௌ மூர்த்திமாநாசு க்ருஹீத்வா ஜநகாத்மஜாம் ॥

உருவத்துடன் வந்த அக்நிதேவர் அந்த சிதையைத் தூக்கி யெறிந்து விட்டு விதேஹராஜனாகிய ஜநகருடைய திருமகளைத்தாங்கிக் கொண்டு உயரக்கிளம்பி வந்தார். (226)

अनन्या हि मया सीता भास्करेण प्रभा यथा ।

अवश्यं तु मया कार्यं सर्वेषां वो वचः शुभम् ॥ २२७ ॥

அநந்யா ஹி மயா சீதா பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா ।

அவச்யம் து மயா கார்யம் ஸர்வேஷாம் வோ வச: சுபம் ॥

“கதிரவனைவிட்டு ஒளிபிரியாதது போல் என்னைவிட்டு ஸீதை பிரிந்து போக இயலாதவள் மேலும் உங்கள் எல்லாருடைய மங்களமான வார்த்தை என்னால் அனுஷ்டிக்கப்படவேண்டும்” (227)

इतीदमुक्त्वा विदितं महाबलैः

प्रशस्यमानः सकृतेन कर्मणा ।

समेत्य रामः प्रियया महाबलः

सुखं सुखार्होऽनुबभूव राघवः ॥ २२८ ॥

இதீதழுக்குவா விதிதம் மஹாபலை:

ப்ரசஸ்யமாந: ஸ்வக்ருதேந கர்மணா I

ஸமேத்ய ராம: ப்ரியயா மஹாபல:

ஸுகம் ஸுகார்ஹோऽநுபபூவ ராகவ: II

இவ்வாறு யாருமறிந்த இதனைக்கூறியபின் ஸுகத்திற்குத் தகுதி வாய்ந்த ரகுலதிலகராகிய ஸ்ரீராமர் தாம் செய்த அரிய செயலிற்காக மஹாபலசாலிகளால் புகழப்படுகிறவராயும் தம் மனத்திற்குந் ஸீதையுடன் கூடியவராயும் இருந்துகொண்டு மிகுந்த ஆனந்தத்தை அநுபவிக்கலானார், (228)

महादेववचः श्रुत्वा काकुत्स्थः सहलक्ष्मणः ।

विमानशिखरस्थस्य प्रणाममकरोत्पितुः ॥ २२९ ॥

மஹாதேவவச: ச்ருத்வா காகுத்ஸ்த: ஸஹலக்ஷ்மண: I

விமானசிகரஸ்தஸ்ய ப்ரணாமமகரோத் பிது: II

பரமேச்வரரது வசந்ததைக்கேட்டு லக்ஷ்மணனுடன் கூடிய ராமர் விமானத்தில் உயர்ந்த ஆஸநத்தில் வீற்றிருந்த தந்தையான தசரதருக்கு நமஸ்காரம் செய்தார். (229)

अभिवाद्य च काकुत्स्थः सर्वास्तान् त्रिदशोत्तमान् ।

लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा वासमाज्ञापयत्तदा ॥ २३० ॥

அபிவாத்ய ச காகுத்ஸ்த: ஸர்வான் தான் த்ரிதசோத்தமான் I

லக்ஷ்மணேந ஸஹ ப்ராத்ரா வாஸமாஜ்ஞாபயத் ததா II

ராமன் லக்ஷ்மணனுடன் சேர்ந்துகொண்டு அந்த தேவ ச்ரேஷ்டர்களை வணங்கி (விடைபெற்றபின்) அச்சமயம் அங்கு தங்கு வதற்கு வசதி செய்ய உத்தரவிட்டார். (230)

“स तु ताम्यति धर्मात्मा मम हेतोः सुखोचितः ।

सुकुमारो महाबाहुः कुमारः सत्यश्रवः ॥ २३१ ॥

ஸ து தாம்யதி தர்மாத்மா மம ஹேதோ: ஸுகோசித: 1

ஸுகுமாரோ மஹாபாஹு: குமார: ஸதயஸம்சர்வ: 11

ஸுகம் அநுபவிக்கப்பிறந்தவனும் மென்மைமிக்கவனும் நீண்ட
தோள்களையுடையவனும் உண்மையான ப்ரதிஜ்ஞையுடையவனும்
இளையவனுமான பரதன் என்பொருட்டு வருந்துகிருன். (231)

एवमुक्तस्तु काकुत्स्थं प्रत्युवाच विभीषणः ।

तेन यास्यसि यानेन त्वमयोध्यां गतज्वरः ॥ २३२ ॥

ஏவமுக்தஸ்து காகுத்ஸ்தம் ப்ரத்யுவாச விபீஷண: 1

தேந யாஸ்யஸி யானேந த்வமயோத்யாம் கதஜ்வர: 11

இவ்வாறு கூறப்பட்ட விபீஷணர், “அத்தகைய (புஷ்பகம்
எனும்) விமானத்தால் அபோத்திக்கு பயமற்றவராய் நீர் செல்லலாம்”
என ராமனிடம் மொழிந்தார். (232)

आरुहो ततो रामस्तद्रिमानमनुत्तमम् ।

अंकेनादाय वैदेहीं लज्जमानां यशस्विनीम् ॥ २३३ ॥

ஆருஹோ ததோ ராம: தத்விமானமநுத்தமம் ।

அங்கேநாதாய வைதேஹீம் லஜ்ஜமானாம் யசஸ்விநீம் 11

பின்னர் ராமன் வெட்கப்படும் புகழ் வாய்ந்த ஸீதையை மடியில்
அணைத்தவண்ணம் புஷ்பக விமானத்தில் ஏறி அமர்ந்தார். (233)

ते सर्वे वानरा हृष्टा राक्षसाश्च महाबलाः ।

यथासुखमसंवाधं दिव्ये तस्मिन्नुपाविशन् ॥ २३४ ॥

தே ஸர்வே வானரா ஹ்ருஷ்டா ராக்ஷஸாச்ச மஹாபலா: 1

யதாஸுகமஸம்பாதம் திவ்யே தஸ்மிந்நுபாவிசன் 11

மஹாபலசாலிகளான வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் மன
மகிழ்ந்தவர்களாய் தைவஸாந்நித்யமுள்ள புஷ்பக விமானத்தில்
நெருக்கமில்லாதபடி ஸகீகமாக ஏறி அமர்ந்தனர். (234)

पूर्णे चतुर्दशे वर्षे पञ्चम्यां लक्ष्मणाग्रजः ।

भरद्वाजाश्रमं प्राप्य ववन्दे नियतो मुनिम् ॥ २३५ ॥

பூர்ணே சதுர்தசே வர்ஷே பஞ்சம்யாம் லக்ஷ்மணாக்கஜ: 1

(135) பரத்வாஜாச்ரமம் ப்ராப்ய வவந்தே நியதோ முநிம் ॥

பதினான்கு ஆண்டு பூர்த்தியானதும் பஞ்சமி திதியன்று
புரீராமர் பரத்வாஜ ஆச்ரமத்தைச் சென்றடைந்து பக்தியுள்ளவராய்
முனிவரை வணங்கினார். (235)

इति प्रतिसमादिष्टो हनुमान् मारुतात्मजः ।

मानुषं धारयन् रूपम् अयोध्यां त्वरितो ययौ ॥ २३६ ॥

இதி ப்ரதிஸமாதிஷ்டோ ஹனுமான் மாருதாத்மஜ: 1

மாநுஷம் தாரயன் ரூபம் அயோத்யாம் த்வரிதோ யயௌ ॥

(புரீராமரால்) இவ்வண்ணம் சொல்லி அனுப்பப்பட்ட வாயு
குமாரரான ஹனுமான் மனித உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டவராய்
விரைவாக அயோத்திக்குச் சென்றார். (236)

ददर्श भरतं दीनं कृशमाश्रमवासिनम् ।

उवाच प्राञ्जलिर्वीक्ष्यं हनुमान् मारुतात्मजः ॥ २३७ ॥

ததர்ச பரதம் தீனம் க்ருசமாச்ரமவாஸினம் 1

(237) உவாச ப்ராஞ்ஜலிர்வாக்யம் ஹனுமான் மாருதாத்மஜ: ॥

வாயுவின் மைந்தனான ஹனுமான் ஆச்ரமத்தில் வஸிப்பவரும்
இங்கத்தக்கவரும் மெலிந்தவருமான பரதனைப்பார்த்தார். கை
கூப்பியவராய் இவ்வசனத்தை மொழிந்தார். (237)

प्रियमाख्यामि ते देव शोकं त्यज सुदारुणम् ।

अस्मिन् सुहूर्ते भ्रात्रा त्वं रामेण सह संगतः ॥ २३८ ॥

ப்ரியமாக்யாமி தே தேவ சோகம் த்யஜ சுதாருணம் 1

(238) அஸ்மின் முஹூர்த்தே ப்ராத்ரா த்வம் ராமேண ஸஹ ஸங்கத: ॥

தேவரே, மனத்திற்குக் கொடுத்த செய்தியைக்கூறுகிறேன் மிகக் கொடிய சோகத்தை விட்டு விடுவீராக. இதேநேரத்தில் அண்ணனான ராமனுடன் நீர் சேர்ந்து கொள்ளப்போகிறீர். (238)

हनुमन्तमुवाचेदं भरतः प्रियवादिनम् ।

कल्याणी बत गाथेयं लौकिकी प्रतिभाति मे ।

एति जीवन्तमानन्दो नरं वर्षशतादपि ॥ २३९ ॥

ஹனுமந்த்முவாசேதம் பரத: ப்ரியவாதினம் ।

கல்யாணீ பத காதேயம் லௌகிகீ ப்ரதிபாதி மே ।

ஏதிஜீவந்தமானந்தோ நரம் வர்ஷசதாதி ॥

பிரிய வார்த்தை கூறும் ஹனுமானைக்குறித்து, “உயிருடன் மாத்திரம் ஒரு மனிதன் இருந்துவிட்டால் நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகாவது அவனுக்கு மகிழ்ச்சி தானே கிடைக்கும் எனும் உலகத்தில் ப்ரஸித்தமான இப்பழமொழி உண்மையில் மங்களம் நிறைந்ததாக எனக்குத்தோன்றுகிறது” என்று பரதன் கூறினார். (239)

प्रत्युद्ययौ ततो रामं महात्मा सचिवैः सह ।

ददृशुस्तं विमानस्थं नराः सोममिवाम्बरं ॥ २४० ॥

ப்ரத்யுத்யயௌ ததோ ராமம் மஹாத்மா ஸசிவைஸ்ஸஹ ।

தத்ருசஸ்தம் வீமானஸ்தம் நரா: ஸோமமிவாம்பரே ॥

பின்னர் மந்த்ரிகளுடன் கம்பீரமனமுள்ள பரதர் ஸ்ரீராமரை எதிர்கொண்டழைக்கச் சென்றார். வானத்தில் உதிக்கும் சந்திர பிம்பத்தைப்போல் அங்குள்ள யாவரும் விமானத்தில் வீற்றிருந்த ஸ்ரீராமரைக்கண்டனர். (240)

स्वागतं ते महाबाहो कौसल्यानन्दवर्धन ।

इति प्राञ्जलयः सर्वे नागरा वाक्यमब्रुवन् ॥ २४१ ॥

ஸ்வாகதம் தே மஹாபாஹோ கௌஸல்யாநந்தவர்தந ।

இதி ப்ராஞ்ஜலயஸ் ஸர்வே நாகரா வாக்யமப்ருவன் ॥

“தோளமுனே, கோசலையின் குமார, உனக்கு நல்லரவு” என்று
நகர மக்கள் கைகூப்பியவராய் ஸ்ரீராமரை வாழ்த்தினர். (241)

ततः प्रहर्षाद्भिरतम् अंकमारोप्य राघवः ।

ययौ तेन विमानेन ससैन्यो भरताश्रमम् ॥ २४२ ॥

தத: ப்ரஹர்ஷாத் பரதம் அங்கமாரோப்ய ராகவ: ।

யயௌ தேந விமானேந ஸஸைய்யோ பரதாச்ரமம் ॥

பின்னர் ஸ்ரீராமர் மிக்கமகிழ்ச்சியால் பரதனை மடியில் அமர்த்திக்கொண்டே அதேவிமானத்தில் இருந்தவாறே ஸஸையத்தடன் பரதனது ஆச்ரமம் சென்றடைந்தார். (242)

शिरस्यञ्जलिमाधाय कैकेयानन्दवर्धनः ।

बभाषे भरतो ज्येष्ठं रामं सत्यपराक्रमम् ॥ २४३ ॥

சிரஸ்யஞ்ஜலிமாதாய கைகேய்யாநந்தவர்தந: ।

பபாஷே பரதோ ஜ்யேஷ்டம் ராமம் ஸத்யபராக்ரமம் ॥

கைகேயியின் மனத்திற்கு மகிழ்ச்சியூட்டிய பரதன் மூத்த ஸ்வேஹாதரரும் தவறாத பராக்ரமத்தையுடையவருமான ஸ்ரீராமரிடம் தலையில் கைகூப்பி மொழிந்தார். (243)

धुरमेकाकिना न्यस्तामृषमेण बलीयसा ।

किशोरीव गुरुं भारं न वोढुमहमुत्सहे ॥ २४४ ॥

தூரமேகாகிநா ந்யஸ்தாம் ருஷபேண பலீயஸா ।

கிசோரீவ குரும் பாரம் ந வோடுமஹமுத்ஸஹே ॥

பெரும் சுமையைத் தனியே சுமக்கவல்ல பலம் மிக்க எருத்தின் பணியை அன்று பிறந்த கன்று செய்யமாட்டாதுபோல் நீர் ஒருவரே அரசாளத் தக்க இந்த ராஜ்யபாரத்தை நான் சுமக்கச் சக்தி இல்லாதவன். (244)

यथा चारोपितो वृक्षो जातश्चान्तर्निवेशने ।

महांश्च सुदुरारोहो महास्कन्धप्रशाखवान् ॥ २४५ ॥

शीर्येत पुष्पितो भूत्वा न फलानि प्रदर्शयन् ।

तस्य नानुभवेदर्थं यस्य हेतोः प्ररोप्यते ॥ २४६ ॥

ஏஷோபமா மஹாபாஹோ த்வதர் த்வேசுமஹ்சி ।

யதஸ்மான மனுஜேந்ர த்வ் மக்தான் மூத்யான் ஶாதி ஹி ॥

யதா சாரோபிதோ வ்ருக்ஷோ ஜாதச்சாந்தர்நிவேசநே ।

மஹாந் ச ஸுதுராரோஹோ மஹாஸ்கந்தப்ரசாகவான் ॥

சீர்யேத புஷ்பிதோ பூத்வா ந பலானி ப்ரதர்சயன் ।

தஸ்ய நாநுபவேதர்த்தம் யஸ்ய ஹேதோ: ப்ரரோப்யதே ॥

ஏஷோபமா மஹாபாஹோ த்வதர்த்தம் வேத்துமர்ஹஸி ।

யத்யஸ்மான் மநுஜேந்ர த்வம் பக்தான் ப்ருத்யான் ந சாதி ஹி ॥

க்ருஹத்தின் உட்புறத்தில் நட்டு வளர்க்கப்பட்டு மிக உயர
மாயும் பெரும் கிளைகளையும் கப்புகளையும் உடையதாயும் வளர்ந்த
பெருமரம் ஒன்று பூக்களையும் தோற்றுவித்த பிறகு டழத்தைத்தரா
மலேயே பட்டுப்போய் விட்டது. இந்த உவமை, நீர் உம்மிடம்
ப்ரேமைமிருந்த தொண்டர்களான எங்களை ஆட்கொள்ளவில்லை
யாகில் உம்பொருட்டுக்கூறப்படுவதாக நினைவில் கொள்ளுவீர்.

भरतस्य वचः श्रुत्वा रामः परपुंरंजयः ।

तथेति प्रतिजग्राह निषसादासने शुभे ॥ २४८ ॥

பரதஸ்ய வச: ச்ருத்வா ராம: பரபுரஞ்ஜய: ।

ததேதி ப்ரதிஜக்ராஹ நிஷஸாதாஸநே சுபே ॥

எதிரிகளின் நகரங்களை வெற்றிகொள்ளவல்ல ஸ்ரீராமர் பரதரது
வார்த்தையைக் கேட்டதும் சரி என்று அதை ஏற்றுக்கொண்டு
(அரசர்க்குரிய) சுப ஆஸநத்திலமர்ந்தார். (248)

विशोधितजटः स्नातः चित्रमाल्यानुलेपनः ।

महार्हवसनो रामः तस्थौ तत्र श्रिया ज्वलन् ॥ २४९ ॥

விசோதிதஜ-: ஸ்நாத: சித்ரமால்யாநுலேபந: 1

மஹார்ஹவஸநோ ராம: தஸ்தௌ தத்ர ச்ரியா ஜ்வலன் ॥

ஜடைகள் நீக்கப்பெற்று நீராடி அழகிய சந்தனம், மாலை ஆடை இவைகளை அணிந்து கொண்டு ராமர் அங்கு மிக அழகுடன் ஜ்வலித்த வாறிருந்தார். (249)

प्रययौ रथमास्थाय रामो नगरमुत्तमम् ।

जग्राह भरतो रश्मीन् शत्रुघ्नश्छत्रमाददे ॥ २५० ॥

लक्ष्मणो व्यजनं तस्य मूर्ध्नि संपर्यवीजयत् ।

श्वेतं च बालव्यजनं जग्राह पुरतः स्थितः ॥ २५१ ॥

अपरं चन्द्रसंकाशं राक्षसेन्द्रो विभीषणः ।

नरा मोदकहस्ताश्च रामस्य पुरतो ययुः ॥ २५२ ॥

ப்ரயயௌ ரதமாஸ்தாய ராமோ நகரமுத்தமம் 1

ஜக்ராஹ பரதோ ரச്മின் சத்ருக்ஞ்சத்ரமாததே ॥

லக்ஷ்மணோ வ்யஜநம் தஸ்ய மூர்த்நி ஸம்பர்யவீஜயத் 1

ச்வேதம் ச வாலவ்யஜநம் ஜக்ராஹ புரத: ஸ்தித: ॥

அபரம் சந்த்ரஸங்காசம் ராக்ஷஸேந்த்ரோ விபீஷண: 1

நரா மோதகஹஸ்தாச்ச ராமஸ்ய புரதோ யயு: ॥

தேரில் அமர்ந்தவண்ணம் ஸ்ரீராமர் உத்தமநகரான அயோத்திக்குச்சென்றார். பரதர் குதிரைக்கடிவாளத்தைப் பிடித்து ஓட்டி வந்தார். சத்ருக்நர் குடையைப்பிடித்தார். லக்ஷ்மணர் முன் பக்கமாக நின்று வெண்சாமரத்தை வீசியவண்ணம் திருவால வட்டத்தையும் வீசி வந்தார். சந்தானை ஒத்த மற்றொரு சாமரத்தை விபீஷணன் வீசினார். மங்களமான இனிப்புக்களைக்கையில் ஏந்திக் கொண்டு பெரியமனிதர்கள் ராமர் முன்பு சென்றனர். (250-252)

सौवर्णान् वानरेन्द्राणां चतुर्णां चतुरो घटान् ।

ददौ क्षिप्रं स सुग्रीवः सर्वरत्नविभूषितान् ॥ २५३ ॥

ஸௌவர்ணன் வானரேந்த்ராணம் சதுர்ணம் சதுரோ கடான் 1
ததௌ கூறிப்ரம் ஸ ஸுக்ரீவஸ் ஸர்வரதங்கவிபூஷிதான் 11

அந்த ஸுக்ரீவர் நான்கு சிறந்த வானரவீரர்களிடம் விரைவில்
வரவேண்டுமென்று கூறி எல்லாரதங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட
நான்கு தங்கக்குடங்களைக்கொடுத்தார். (283)

ततस्तैर्वानरश्रेष्ठैः आनीतं प्रेक्ष्य तज्जलम् ।
अभिषेकाय रामस्य शत्रुघ्नः सचिवैः सह ।
पुरोहिताय श्रेष्ठाय सुहृद्भ्यश्च न्यवेदयत् ॥ २५४ ॥

ததஸ் தைர் வானரச்ரேஷ்டை: ஆநீதம் ப்ரேக்ஷ்ய தஜ்ஜலம் 1
அபிஷேகாய ராமஸ்ய சத்ருக்நஸ் ஸசிவைஸ் ஸஹ 1
புரோஹிதாய ச்ரேஷ்டாய ஸுஹ்ருத்ப்யச்ச ந்யவேதயத் 11

பின்னர் ஸ்ரீராமரது திரு அபிஷேகத்தின் பொருட்டு வானர
ச்ரேஷ்டர்களால் கொண்டு வரப்பட்ட அந்தப்புனித கீரைக்கண்டதும்
சத்ருக்நர் மந்த்ரிகளுடன் கூடிய சிறந்தமுனிவரான வஸிஷ்டரிடமும்
மற்ற அன்பர்களிடமும் இதனை தெரிவித்தார். (254)

ततः स प्रयतो वृद्धो वसिष्ठो ब्राह्मणैः सह ।
रामं रत्नमये पीठे सहस्रीतं न्यवेशयत् ॥ २५५ ॥
वसिष्ठो वामदेवश्च जाबालिरथ काश्यपः ।
कात्यायनो गौतमश्च सुयज्ञो विजयस्तथा ॥ २५६ ॥
अभ्यर्चिचन् नख्याग्रं प्रसन्नेन सुगन्धिना ।
सलिलेन सहस्राक्षं वसवो वासवं यथा ॥ २५७ ॥

ததஸ் ஸ ப்ரயதோ வ்ருத்தோ வஸிஷ்டோ ப்ராஹ்மணைஸ்ஸஹ 1
ராமம் ரத்நமயே பீடே ஸஹஸீதம் ந்யவேசயத் 11

வஸிஷ்டோ வாமதேவச்ச ஜாபாலிரத காச்யப: 1
காத்யாயனோ கௌதமச்ச ஸுயஜ்ஞோ விஜயஸ்ததா 11

அப்யஷிஞ்சன் நரவ்யாக்ரம் ப்ரஸந்நேந ஸுகந்திநா ।
ஸலிலேந ஸஹஸ்ராக்ஷம் வஸவோ வாஸவம் யதா ॥

உடனே சுத்தராகவும் புலனடக்கமுள்ளவராகவும் உள்ள வயது முதிர்ந்த அந்த வஸிஷ்டர் மற்றும்முள்ள அந்தணர்களுடன் கூடிய வராய் ரத்நமயமான ஆஸநத்தில் எதையுடன் கூடிய ராமரை அமரச் செய்தார். வஸிஷ்டர், வாமதேவர், ஜாபலி, காச்யபர், காத்யாயனர், கௌதமர், ஸ்யஜ்ஞர், விஜயர் இந்த எண்மரும் நறுமணமுள்ள தெளிந்த நந்நீரால் வஸுக்கள் எண்மர் இந்தரனுக்கு அபிஷேகம் செய்வதுபோல் புருஷச்ரேஷ்டரான மூராமருக்குத் திரு அபிஷேகம் செய்து வைத்தனர். (255-257)

ऋत्विग्भिर्ब्राह्मणैः पूर्वं कन्याभिर्मन्त्रिमिस्तथा ।
योधैश्चैवाभ्यविश्वंस्ते संग्रहृष्टाः सनैगमैः ॥ २५८ ॥

ருத்விக்பிர் ப்ராஹ்மணை: பூர்வம் கன்யாபிர் மந்த்ரிபிஸ் ததா ।
யோதைச்சைவாப்யஷிஞ்சம்ஸ்தே ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்டாஸ் ஸநைகமை:॥

அவர்கள் மனமுவந்தவர்களாய் முன்னர் யாககர்த்தாக்களான அந்தணர்களாலும் கன்னிப்பெண்களாலும் அமைச்சர்களாலும் வணிகர்களுடன் கூடிய போர் வீரர்களாலும் திருவபிஷேகம் செய்வதை நடத்தி வைத்தனர். (258)

सर्वौषधिरसैर्दिव्यैः दैवतैर्नभसि स्थितैः ।
चतुर्भिर्लोकपालैश्च सर्वदेवैश्च संगतैः ॥ २५९ ॥

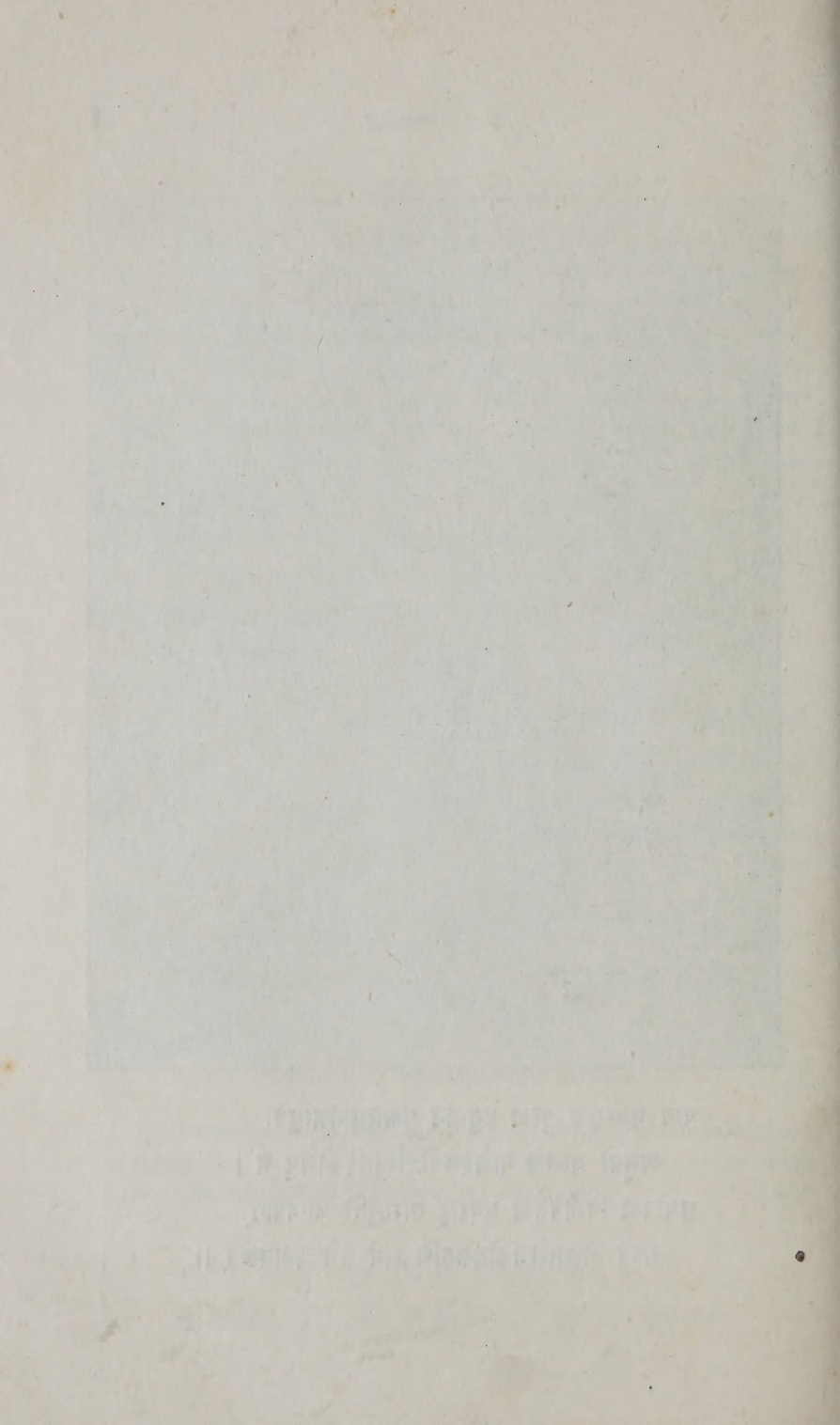
ஸர்வௌஷதிரஸைர் திவ்யை: தைவதைர் நபஸி ஸ்திதை: ।
சதுர்பிர் லோகபாலைச்ச ஸர்வதேவைச்ச ஸங்கதை: ॥

பின்னர் வானத்திலேயே நின்ற நான்கு லோகபாலர்களையும் மற்றும்முள்ள தேவர்களைக்கொண்டும் எல்லா முலிகைகளின் சாறு கலந்த விண்ணுலகின் நீரால் நீராட்டி வைத்தனர். (259)

ब्रह्मणा निर्मितं पूर्वं किरीटं रत्नशोभितम् ।
अभिषिक्तः पुरा येन मनुर्वैवस्वतः पुरा ॥ २६० ॥

वामे भूमिभुजा पुरश्च हनुमान् पश्चात्सुमित्रासुतः
 शत्रुघ्नो भरतश्च पार्श्वदलयोर्वाय्वादिकोणेषु च ।
 सुग्रीवश्च विभीषणश्च युवराट् तारासुतो जाम्बवान्
 मध्ये नीलसरोजकोमलहर्चिं रामं भजे श्यामलम् ॥

கிரீடேன தத: ப்ஷாஹ்சிஸ்டேன மஹாட்மனா ।

ஶ்ருத்விஶ்மிபுஷ்ணைவ சமயோஶ்யத ராஹவ: ॥ 261 ॥

ப்ரஹ்மணா நிர்மிதம் பூர்வம் கிரீடம் ரத்னசோபிதம் ।

அபிஷித்த: புரா யேந மநூர் வைவஸ்வத: புரா ॥

கிரீடேந தத: பச்சாத் வஸிஷ்டேந மஹாத்மநா ।

ருத்விக்பிர் பூஷணைச்சை, ஸமயோஶ்யத ராகவ: ॥

முன்பு ப்ரஹ்மாவால் ரத்னங்களால் இழைக்கப்பட்டு கிரீடம் ஒன்று நிருமிக்கப்பட்டது. அதனைக்கொண்டுதான் ஸூர்யனின் குமாரரான மநு எனும் மன்னன் பட்டாபிஷேகம் செய்விக்கப் பட்டார். அந்த கிரீடத்தை வஸிஷ்டமுனிவர் ஸ்ரீராமருடைய சிரஸ்ஸில் அணிவித்தபின் யாககர்த்தாக்களான முனிவர்கள் நகைகளை ஸ்ரீராமனுக்கு அணிவித்தனர். (260-261)

ப்ரஜகுர்தேவகந்தர்வா: நந்ருதுச்சாப்ஸரோகணா: ।

அபிஷேகே ததர்ஹ்ய ததா ராமஸ்ய ஧ீமத: ॥ 262 ॥

ப்ரஜகுர் தேவகந்தர்வா: ந்ந்ருதுச்சாப்ஸரோகணா: ।

அபிஷேகே ததர்ஹஸ்ய ததா ராமஸ்ய தீமத: ॥

பெரியமனம் படைத்தவரும் திருவபிஷேகம் செய்துகொள்ளத் தகுதி வாய்ந்தவருமான ஸ்ரீராமருடைய பட்டாபிஷேக காலத்தில் தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் இசைபாடினர். அப்ஸரஸ்ஸுகளின் குழாங்கள் களி நடனம் புரிந்தன. (262)

பூமி: சஸ்யவதி சைவ ஫லவந்தஸ்ய ஫ாடபா: ।

கந்தவந்தி ச புஷ்பாணி பபூவூ ராஹவோத்ஸவே ॥ 263 ॥

பூமிஸ் ஸஸ்யவதீ சைவ பலவந்தச்ச பாதபா: ।

கந்தவந்தி ச புஷ்பாணி பபூவு: ராகவோத்ஸவே ॥

ஸ்ரீராமருடைய திருவபிஷேகத்தின் பிறகு நிலமகள் பயிர்பச்சை களுடன் விளங்கினாள் மரங்கள் கனிகள் நிறைந்ததாயும் மலர்கள் நறுமணமுள்ளவையாகவும் ஆயின. (263)

तामिङ्गितज्ञः संप्रेक्ष्य वभाषे जनकात्मजाम् ।
प्रदेहि सुभगे हारं यस्य तुष्टासि भामिनि ॥ २६४ ॥

पौरुषं विक्रमो बुद्धिर्यस्मिन्नेतानि सर्वशः ।
ददौ सा वायुपुत्राय तं हारमसितेक्षणा ॥ २६५ ॥

தாமிங்கிதஜ்ஞஸ் ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய பபாஷே ஜனகாத்மஜாம் ।
பரதேஹி ஸுபகே ஹாரம் யஸ்ய துஷ்டாஸி பாமினி ॥

பௌருஷம் விக்ரமோ புத்திர் யஸ்மிந்நேதானி ஸர்வசஃ ।
ததௌ ஸா வாயுபுத்ராய தம் ஹாரமஸிதேக்ஷணா ॥

குறிப்பு கொண்டுணர வல்ல ஸ்ரீராமர் ஸீதைமிடம், “அழகியே, ஆண்மை, பராக்ரமம், நுண்ணறிவு இவையாவும் எவரிடம் நிறைந்துள்ளதோ, எவரால் நீ ஸந்தோஷமடைகருமோ அவருக்கு இந்த முத்து மாலைகளை அளிப்பாயாக” என மொழிந்தார். அவள் அம்முத்து மாலைகளை ஹநுமானுக்களித்தாள். (264-265)

सुग्रीवो वानरश्रेष्ठो दृष्ट्वा रामाभिषेचनम् ।
रामेण सर्वकामैश्च यथाहं प्रतिपूजितः ।
लब्ध्वा कुलधनं राजा लङ्कां प्रायाद्विभीषणः ॥ २६६ ॥

ஸுக்ரீவோ வானர்ச்ரேஷ்டோ த்ருஷ்ட்வா ராமாபிஷேசநம் ।
ராமேண ஸர்வகாமைச்ச யதாஹ்ம் ப்ரதி பூஜிதஃ ।
லப்த்வா குலதநம் ராஜா லங்காம் ப்ராயாத் விபீஷணஃ ॥

ஸ்ரீராமரது திரு அபிஷேகத்தைக்கண்டுள்ளித்த ஸுக்ரீவர் ராமரால் தகுதிக்கேற்ப எல்லா வித மனோ அபிஷ்டங்களையும் அளித்து கௌரவிக்கப்பட்டார். இக்ஷ்வாகு குலதனமான ஸ்ரீரங்க விமானத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு விபீஷணர் லங்கையை நோக்கி நடந்தார். (266)

सर्वात्मना पर्यनुनीयमानो यदा न सौमित्रिरुपैति योगम् ।
नियुज्यमानोपि च यीवराज्ये ततोऽभ्यषिञ्चद्भरतं महात्मा ॥

ஸர்வாத்மநா பர்யநுநீயமானோ

யதா ந ஸௌமித்ரிருபதி யோகம் 1

நியுஜ்யமானோபி ச யௌவராஜ்யே

ததோ஽ப்யஷிஞ்சத் பரதம் மஹாத்மா 11

லக்ஷ்மணன் ராமரால் பலவாறு வேண்டிக்கொள்ளப்பட்டும் கூட யுவராஜபதத்தை ஏற்க மறுத்துவிட்டார். அச்சமயம் மஹிமை வாய்ந்த ராமர் பரதனை இளவரசராக முடி சூட்டினார். (267)

रामो रामो राम इति प्रजानामभवन् कथाः ।

रामभूतं जगदभूत् रामे राज्यं प्रशासति ॥ २६८ ॥

ரரமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜானாமபவன் கதா: 1

ராமபூதம் ஜகதபூத் ராமே ராஜ்யம் ப்ரசாஸதி 11

ஸ்ரீராமர் நாட்டை ஆள்கையில் மக்களின் வாக்குகள் ராமன் ராமன் ராமன் என்றே தோன்றலாயின. உலகமே ராமனிடம் தன் மயமாகிய நிலையை அடைந்தது. (268)

दशवर्षसहस्राणि दशवर्षशतानि च ।

भ्रातृभिः सहितः श्रीमान् रामो राज्यमकारयत् ॥ २६९ ॥

தசவர்ஷஸஹஸ்ராணி தசவர்ஷசதானி ச 1

ப்ராத்ருபிஸ் ஸஹித: ஸ்ரீமான் ராமோ ராஜ்ய மகாரயத் 11

தம்பிரமார்களுடனும் ஸீதாபிராட்டியுடனும் கூடிய ஸ்ரீராமர் பதினேராயிரம் ஆண்டுகள் ராஜ்ய பரிபாலகம் செய்தார். (269)

धन्यं यशस्यमायुष्यं राज्ञां च विजयावहम् ।

आदिकाव्यमिदं त्वार्षं पुरा वाल्मीकिना कृतम् ।

यः पठेत् शृणुयाल्लोके नरः पापाद्विमुच्यते ॥ २७० ॥

தன்யம் யசஸ்யமாயுஷ்யம் ராஜ்ஞாம் ச விஜயாவஹம் 1

ஆதிகாவ்யமிதம் த்வார்ஷம் புரா வால்மீகிநா க்ருதம் 1

ய: படேத் ச்ருணுயாத் லோகே நர: பாபாத் விமூச்யதே 11

இந்த ஸ்ரீராமாயணம் எனும் காவ்யம் முதலில் தோன்றிய காவ்யமாகும். செல்வத்தையும் புகழையும் நீண்ட ஆயுள்ளையும் அரசர்க்குப்போரில் வெற்றியையும் அளிக்கவல்லது. முற்றுமுணர்ந்த முனிவரால் கோற்றுவிக்கப்பட்டது இசனைப்பாராயணம் செய்பவன் எல்லாவித பாபங்களுலிருந்தும் விடுவிக்கப்படுகிறான். (270)

आदिदेवो महाबाहुर्हरिर्नारायणः प्रभुः ।

साक्षाद्रामो रघुश्रेष्ठः शेषो लक्ष्मण उच्यते ॥ २७१ ॥

ஆதிதேவோ மஹாபாஹுர் ஹரீர் நாராயண: ப்ரபு: 1

ஸாக்ஷாத் ராமோ ரகுச்ரேஷ்ட: சேஷோ லக்ஷ்மண உச்ச்யதே ॥

உலகத்தை படைப்பவரும் சோதவடிவ்னரும் பெருத்த புஜங் களுள்ளவரும் பாபத்தைப்போக்குபவரும் உலகத்தின் அதிபதியான வரும் உலகத்தில் கரந்துறைபவருமான ஹரியே ரகுகுலதிலகரான ராமராக நேரில தோன்றினார். ஆதிசேஷனே லக்ஷ்மணனாகக் கூறப் படுகிறார். (271)

आयुष्यमारोग्यकरं यशस्यं

सौभ्रातृकं बुद्धिकरं सुखं च ।

श्रोतव्यमेतन्नियमेन सद्भिः

आख्यानमोजस्करमृद्धिकामैः ॥ २७२ ॥

ஆயுஷ்யமாரோக்யகரம் யசஸ்யம்

ஸௌப்ராத்ருகம் புத்திகரம் ஸுகம் ச 1

ச்ரோதவ்யமேதத் நியமேந ஸத்பி:

ஆக்யானமோஜஸ்கரம் ருத்திகாமை: ॥

இந்த சரிதம் ஆயுள்ளையும் ஆரோக்யத்தையும் புகழையும் ஸ்ரீஹாதரவாஞ்சையையும் நல்லறிவையும் இன்பத்தையும் உடல் வலிமையையும் அளிக்கவல்லது. வளர்ச்சியில் விருப்பமுள்ள யாவ ராலும் நிஷ்டைபுடன் கேட்கத்தக்கது. (272)

एवमेतत्पुरावृत्तम् आख्यानं भद्रमस्तु वः ।

प्रव्याहरत विस्वब्धं बलं विष्णोः प्रवर्धताम् ॥ २७३ ॥

ஏவமேதத் புராவ்ருத்தம் ஆக்யாநம் பத்ரமஸ்து வ: 1
ப்ரவ்யாஹரத விஸ்ரப்தம் பலம் விஷ்ணு: ப்ரவர்ததாம் ||

இந்த சரிதம் இவ்வண்ணம் முன்பு நடந்ததாகும் உங்களுக்கு
மங்களம் உண்டாகுக. விஷ்ணுவின் பலம் பெருகுக என்று தாராள
மாக நன்கு கூறுங்கள். (273)

भक्त्या रामस्य ये चेमां संहितामृषिणा कृताम् ।
लेखयन्तीह च नराः तेषां वासस्त्रिविष्टपे ॥ २७४ ॥

பக்த்யா ராமஸ்ய யே சேமாம் ஸம்ஹிதாம் ருஷிணா க்ருதாம் 1
லேகயந்தீஹ ச நராஸ் தேஷாம் வாஸஸ்த்ரிவிஷ்டபே 11

வால்மீகி முனிவரால் கூறப்பட்ட ராமசரிதமெனும் வேதத்தை
பக்தியுடன் இங்கு எழுதுகிறவர்களுக்கு ஸ்வர்க்க உலகில் வாஸம்
நிச்சயமாக கிடைக்கப்பெறும். (274)

யுத்தகாண்டம் முற்றும்.

॥ श्रीः ॥

श्रीसीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेत श्रीरघुनन्दनपरब्रह्मणे नमः ॥

श्रीमद्वाग्मीकिरामायणरत्नाकरे

उत्तरकाण्डमणिः ॥

ஸ்ரீமத்வால்மீகி ராமாயண ரத்நாகரத்தில்

உத்தர காண்ட மணி

प्राप्तराज्यस्य रामस्य राक्षसानां वधे कृते ।

आजमुर्क्षयः सर्वे राघवं प्रतिनन्दितुम् ॥ १ ॥

ப்ராப்தராஜ்யஸ்ய ராமஸ்ய ராக்ஷஸாநாம் வதே க்ருதே ।

ஆஜக்முர்ருஷ்யஸ்ஸர்வே ராகவம் ப்ரதிநந்திதும் ॥

அ ர க் க ர் க ளி ன் வ த ம் செய்யப்பட்டு ஸ்ரீராமன் கோஸல ராஜ்யத்தை ஏற்றுக்கொண்டதும் ஸ்ரீராமனுக்கு நல் வாழ்த்துக்களைக் கூறுவதற்காக மஹர்ஷிகள் யாவரும் வந்தனர். (1)

कुम्भयोनिर्महातेजा वाक्यमेतदुवाच ह ।

पुलस्त्यो नाम ब्रह्मर्षिः साक्षादिव पितामहः ॥ २ ॥

கும்பயோநிர்மஹாதேஜா: வாக்யமேததுவாச ஹ ।

புலஸ்த்யோ நாம ப்ரஹ்மர்ஷி: ஸாக்ஷாதிவ பிதாமஹ: ॥

ஒளி மிகுந்த குறு முனிவர் இவ்வார்த்தையைக் கூறினார். “ப்ரஹ்மாபோன்று தோன்றும் புலஸ்த்யர் என்ற ப்ரஹ்மரிஷி ஒருவர் இருந்தார்.” (2)

अथ पुत्रः पुलस्त्यस्य विश्रवा मुनिपुङ्गवः ।

प्रतिगृह्य स धर्मेण भरद्वाजसुतां तदा ॥ ३ ॥

स तस्यां वीर्यसंपन्नमपत्यं परमाद्भुतम् ।

जनयामास धर्मज्ञः सर्वैर्ब्रह्मगुणैर्युतम् ॥ ४ ॥

அத புத்ர: புலஸ்த்யஸ்ய விச்ரவா முநிபுங்கவ: 1

ப்ரதிக்குஹ்ய ஸ தர்மேண பரத்வாஜஸுதாம் ததா 11

ஸ தஸ்யாம் வீர்யஸம்பந்நம் அபத்யம் பரமாத்தபுதம் 1

ஜநயாமாஸ தர்மஜ்ஞ: ஸர்வைர்பரஹ்மகுணையுதம் 11

மேலும் புலஸ்த்யருடைய குமாரான விச்ரவஸ் எனும் தர்ம மறிந்த முனிவர் பெருமான் தர்மநெறியுடன் பரத்வாஜரது பெண்ணை மனைவியாக ஏற்றுக்கொண்டு அவளிடம் மிக ஆச்சர்யமான எல்லா வைதிக பண்புகளையுடையவனும் வீர்யம் மிகுந்தவனுமான குமாரனை தோற்றுவித்தார்.

(3-4)

स तु वैश्रवणस्तत्र तपोवनगतस्तदा ।

गत्वा तस्याश्रमपदं ब्रह्मेदं वाक्यमब्रवीत् ॥ ५ ॥

ஸ து வைச்ரவணஸ்தத்ர தபோவநகதஸ்ததா 1

கத்வா தஸ்யாச்ரமபதம் ப்ரஹ்மேதம் வாக்யமப்ரவீத் 11

அந்த விச்ரவஸ்ஸின் குமாரனான குபேரன் அச்சமயம் தவ மியற்றும் கானகத்திற்குச் சென்றான். அவருடைய ஆச்ரம ப்ரதேசத் திற்குச் சென்று ப்ரஹ்மா இவ்வார்த்தையைக் கூறினார்.

(5)

तदृच्छ त्वं हि धर्मज्ञ निधीशत्वमवाप्नुहि ।

शक्राम्बुप यमानां च चतुर्थस्त्वं भविष्यसि ॥ ६ ॥

தத்கச்ச த்வம் ஹி தர்மஜ்ஞ நிதீசத்வமவாப்நுஹி 1

சக்ராம்புப யமானாம் ச சதுர்த்தஸ்த்வம் பவிஷ்யஸி 11

“தர்மமறிந்தவனே, நீ திரும்பிச் செல்வாய், செல்வத்திற்கு அதிபதியாக இருக்கும் பதவியைப் பெறுவாயாக. இந்த்ரன், யமன், வருணன் இவர்களுடன் சேர்ந்து நீ நான்காவது திக்பாலகனாக இருக்கக் கடவாய்.”

(6)

स तु तत्रावसत्प्रीतो धर्मात्मा नैर्ऋतर्षभः ।

समुद्रपरिघायां तु लंकायां विश्रवात्मजः ॥ ७ ॥

ஸ து தத்ராவஸத் ப்ரீதோ தர்மாத்மா நைர்ருதர்ஷப: 1

ஸமுத்ரபரிகாயாம் து லங்காயாம் விச்ரவாத்மஜ: 11

விச்ரவஸ்ஸின் குமாரனாகிய அந்தக் குபேரன் ஸமுத்திரத்தை அகழியாக உடைய இலங்கையில் தர்மத்தில் மனத்தைச் செலுத்திய வண்ணம் டக்ஷராஷாஸர்களுக்குத் தலைவனாக வளித்து வந்தான். (7)

विश्वकर्मवचः श्रुत्वा ततस्ते राक्षसोत्तमाः ।

लंकामवाप्य ते हृष्टाः न्यवसन् रजनीचराः ॥ ८ ॥

விச்வகர்மவச: ச்ருத்வா ததஸ்தே ராக்ஷஸோத்தமா: 1

லங்காமவாப்ய தே ஹ்ருஷ்டா: ந்யவஸன் ரஜநீசரா: 11

பின்னர் விச்வகர்மாவின் வார்த்தையைக் கேட்டு இரவில் திரியும் பெரிய ராக்ஷஸர்கள் லங்கைக்குச் சென்று மகிழ்வுடையவராய் வளித்தனர். (8)

जगद्धमन्तोऽनिलवद्दुरासदाः

रणेषु मृत्युप्रतिमानतेजसः ।

वरप्रदानादतिगर्विता भृशं

क्रतुक्रियाणां प्रशमंकराः सदा ॥ ९ ॥

ஐகத் ப்ரமந்தோ டநிலவத்தூராஸதா :

ரணேஷு ம்ருத்யுப்ரதிமாந தேஜஸ: 1

வரப்ரதாநாததிகர்விதா ப்ருசம்

க்ரதுக்ரியாணாம் ப்ரசமங்கராஸ் ஸதா 11

அவர்கள் உலகில் திரிபவர்களாயும், காற்றுபோல் யாவருக்கும் பிடிபடாதவர்களாயும், போர்களில் யமனுக்குச் சமமான பல பராக்ரம முடையவர்களாயும் வரம்பெற்றதால் மிகமிக கர்வமுள்ளவர்களாயும் எப்பொழுதும் யாகம்போன்ற நற்பணிகளுக்கு அழிவைச் செய்பவராயும் இருந்து வந்தனர். (9)

नारायणशरत्रस्तं शंखनादसुविह्वलम् ।

ययौ लंकामभिमुखं प्रभग्नं राक्षसं बलम् ॥ १० ॥

நாராயணசரத்ரஸ்தம் சங்கநாதஸுவிஹ்வலம் ।

யயௌ லங்காமபிமுகம் ப்ரபக்நம் ராக்ஷஸம் பலம் ॥

ஸ்ரீமந்நாராயணனது பாணத்தால் தாக்குண்டு நடுக்கமுற்ற தாயும் ஸ்ரீபாஞ்ச ஜன்யத்தின் ஓலியால் செயலிழந்ததாயும் முறியடிக் கப்பட்டும் உள்ள அந்த அரக்கர்களது ஸேனை லங்கையை நோக்கி ஓடிது. (10)

माल्यवान् संनिवृत्तोऽथ चलन्मौलिर्निशाचरः ।

पद्मनाभमिदं प्राह वचनं पुरुषोत्तमम् ॥ ११ ॥

மால்யவான் ஸந்நிவ்ருத்தோத சலன்மௌளிர்நிசாசர: ।

பத்மநாபமிதம் ப்ராஹ வசநம் புருஷோத்தமம் ॥

பிறகு தரும்பிப் பார்த்து மால்யவான் எனும் அரக்கன் தலையை ஆட்டிக்கொண்டு புருஷச்ரேஷ்டனாகிய பத்மநாபரைக் குறித்துக் கூறினான். (11)

नारायण न जानीषे क्षात्रं धर्मं सनातनम् ।

अयुद्धमनसो भीतान् अस्मान् हंसि यथेतरः ॥ १२ ॥

நாராயண ந ஜானீஷேக்ஷாத்ரம் தர்மம் ஸநாதநம் ।

அயுத்தமநஸோ பீதான் அஸமான் ஹம்ஸி யதேதர: ॥

“நாராயணனே, கூடிநியர்க்குரிய தொன்மையான தர்மத்தை நீ அறியவில்லையே, யுத்தம் செய்யும் மனமற்றவர்களாயும் பயந்தவர்களாயுமுள்ள எங்களை அதமன்போல நீ துன்புறுத்துகிறாயே”. (12)

उवाच राक्षसेन्द्रं तं देवराजानुजो बली ।

युष्मत्तो भयभीतानां देवानां वै मयाऽभयम् ।

राक्षसोत्सादनं दत्तं तदेतदनुपाल्यते ॥ १३ ॥

உவாச ராக்ஷஸேந்தரம் தம் தேவராஜாநுஜோ பஸீ 1
 யுஷ்மத்தோ பயபீதாநாம் தேவாநாம் வை மயா 5பயம் 1
 ராக்ஷஸோத்ஸாதநம் தத்தம் ததேதநுபால்யதே 11

தேவேந்திரனது திருத்தம்பியாரான, பலம்மிக்க பகவான்
 ராக்ஷஸத் தலைவனிடம் கூறுவார், “ உங்களிடம் பயத்தால் நடுங்கும்
 தேவர்களுக்கு அபயமளிப்பதாகவும், அரக்கர்களை அழிப்பதாகவும்
 என்னால் உறுதிமொழியளிக்கப்பட்டது. அது இப்பொழுது
 நிறைவேற்றிவைக்கப்படுகிறது. ” (13)

एवं ते राक्षसा भग्ना हरिणा कमलेक्ष्ण ।
 त्यक्त्वा लंकां गता वस्तुं पातालं सहपत्नयः ॥ १४ ॥

ஏவம் தே ராக்ஷஸா பக்நா: ஹரிணா கமலேக்ஷண 1
 த்யக்த்வா லங்காம் கதா வஸ்தும் பாதாளம் ஸஹபத்நய: 11

தாமரைக்கண்ணா, இவ்வாறு திருமாலால் முறியடிக்கப்பட்ட
 அவ்வரக்கர்கள் லங்கையை விட்டுவிட்டு மனைவிமாருடன் பாதாளத்
 தில் வாஸம் செய்வதற்குச் சென்றனர். (14)

कैकसी नाम सा कन्या राम कालेन केनचित् ।
 जनयामास वीभत्सं रक्षोरूपं सुदारुणम् ।
 दशग्रीवं महादंष्ट्रं नीलांजनचयोपमम् ॥ १५ ॥

கைகஸீ நாம ஸா கந்யா ராம காலேந கேநசித் 1
 ஜநயாமாஸ பீபத்ஸம் ரக்ஷோரூபம் ஸுதாருணம் 1
 தசக்ரீவம் மஹாதம்ஷ்ட்ரம் நீலாஞ்ஜநசயோபமம் 11

ராமா, சில காலம் சென்றபின் கைகஸீ என்ற ஸுமாலியின்
 பெண் அறுவறுக்கத்தக்க வடிவத்தையுடையவனும் மிகபயமளிப்
 பவனும் பத்துத்தலைகளையுடையவனும் கோரமான கோரப்பற்களை
 யுடையவனும் கருநிற மைமலைபோன்றவனுமான ராக்ஷஸ உருவம்
 கொண்ட ராவணனை ஈன்றாள். (15)

ततस्त्वनन्तरं जातः कुम्भकर्णी महाबलः ।

ततः शूर्पणखा नाम संजज्ञे विकृतानना ।

विभीषणश्च धर्मात्मा कैऋत्याः पश्चिमः सुतः ॥ १६ ॥

ததஸ்த்வநந்தரம் ஜாத: கும்பகர்ணே மஹாபல: 1

தத: தூர்ப்பணகா நாம ஸஞ்ஜஜ்ஞே விக்ருதாநநா 1

விபீஷணச்ச தர்மாத்மா கைகஸ்யா: பச்சிமஸ்ஸுத: 11

அவனுக்குப் பிறகு பலசாலியான கும்பகர்ணன் பிறந்தான். விகாரமான முகமுள்ள தூர்ப்பணகை பின்னர் பிறந்தாள். தார்மிக னு விபீஷணன் கைகஸியின் கடைக்குட்டியாகப் பிறந்தார். (16)

सुमाली वरलब्धांस्तु ज्ञात्वा चैतान्निशाचरान् ।

उदतिष्ठद्भयं त्यक्त्वा सानुगः स रसातलात् ॥ १७ ॥

ஸுமாலீ வரலப்தாம்ஸ்து ஜ்ஞாத்வா சைதாந் நிசாசரான் 1

உததிஷ்டத் பயம் த்யக்த்வா ஸாநுகஸ்ஸ ரஸாதலாத் 11

ஸுமாலீ வரம்பெற்ற இந்த அாக்கர்களைப்பற்றித் தெரிந்து கொண்டதும் பயம் நீங்கியவனாய் தன் பரிவாரங்களுடன் பாதாளத் திலிருந்து மேல் பூலோகத்திற்கு ஏறிவந்தான். (17)

धनदेन परित्यक्तां सुविभक्तमहापथाम् ।

आरूढ स देवारिः स्वर्गं देवाधिपो यथा ॥ १८ ॥

தநதேந பரித்யக்தாம் ஸுவிபக்தமஹாபதாம் 1

ஆருரோஹ ஸ தேவாரி: ஸ்வர்க்கம் தேவாதிபோ யதா 11

குபேரனால் விட்டுவிடப்பட்டதும் நன்கு பிரித்து அமைக்கப்பட்ட ராஜவீதிகளையுடையதுமான லங்கைக்குள், தேவேந்த்ரன் ஸ்வர்க்கத் திற்குள் புகுவதுபோல், தேவர்களின் சத்ருவான ராவணன் புகுந்தான். (18)

स जित्वा धनदं राम आतरं राक्षसाधिपः ।

तोलयामास तं शैलं स शैलः समकम्पत ॥ १९ ॥

ஸ ஜீத்வா தநதம் ராம ப்ராதரம் ராக்ஷஸாதீப: 1

தோலயாமாஸ தம் சைலம் ஸ சைலஸ்ஸமகம்பத 11

அரக்கர் தலைவனான அவன் குபேரனை வென்றபின் அந்தக் கைலாஸ மலையை எடுத்தசைத்தான். அந்த மலையும் ஆடியது (19)

चालनात्पर्वतस्यैव गणा देवस्य कम्पिता: ।

चचाल पार्वती चापि तदाऽऽश्लिष्टा महेश्वरम् ॥ २० ॥

சாலநாத் பர்வதஸ்யைவ சணு தேவஸ்ய கம்பிதா: 1

சசால பார்வதீ சாபி ததாஸ்ஸிஷ்டா மஹேஸ்வரம் 1

அந்தத் திருக்கைலாய மலையை ஆட்டியதால் சிவபெருமானின் ப்ரமத கணங்கள் பயமுற்றனர். பார்வதியும் பயமுற்றவளாய் மஹாதேவரைத் தழுவிக்கொண்டாள். (20)

ततो राम महादेवो देवानां प्रवरो हरः ।

पादाङ्गुष्ठेन तं शैलं पीडयामास लीलया ॥ २१ ॥

ததோ ராம மஹாதேவோ தேவானாம் ப்ரவரோ ஹர: 1

பாதாங்குஷ்டேந தம் சைலம் பீடயாமாஸ லீலயா 11

ராமா, பின்னர் தேவர்களில் மிகச்சிறந்தவரும் பாபத்தைப் போக்குபவருமான மஹாதேவர் வினையாட்டாக கால் கட்டைவிரலால் அம்மலையை அமுக்கினார். (21)

सामभिर्विविधैः स्तोत्रैः प्रणम्य स दशाननः ।

अभिवाद्य महादेवमासुरोहाथ पुष्पकम् ॥ २२ ॥

ஸாமபிர் விவிதை: ஸ்தோத்ரை: ப்ரணம்ய ஸ தசானந: 1

அபிவாத்ய மஹாதேவம் ஆருரோஹாத புஷ்பகம் 11

அந்த ராவணன் மஹாதேவரை வணங்கி, ஸாமவேத கானத் தினாலும் பலவித ஸ்தோத்ரங்களாலும் துதித்து, ஆசிகூறச் செய்து பின்னர் புஷ்பக விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டான். (22)

तत्रापश्यत्स वै कन्यां कृष्णाजिनजटाधराम् ।
मूर्धजेषु तदा कन्यां कराग्रेण परामृशत् ।
ततो वेदवती क्रुद्धा केशान् हस्तेन साऽच्छिनत् ॥ २३ ॥

தத்ராபச்யத் ஸ வை கந்யாம் க்ருஷ்ணஜினஜடாதராம் ।
மூர்த்தஜேஷு ததா கந்யாம் கராக்ரேண பராம்ருசத் ।
ததோ வேதவதீ க்ருத்தா கேசான் ஹஸ்தேந ஸா஽ச்சிநத் ॥

அங்கு மான்தோலுடுத்தும் சடைதரித்துமிருந்த ஒரு கன்னிப் பெண்ணைக் கண்டான். அச்சமயம் அவன் அவளை அவளது தலைக் கூந்தலில் தன் நுனிக்கையால் பற்றி இழுத்தான். பின்னர் வேதவதி எனும் அவள் கோபமடைந்தவளாய் கையால் தன் கூந்தலை அறுத் தெறிந்தாள். (23)

यस्मात्तु धर्षिता चाहं त्वया पापात्मना वने ।
तस्मात्तव वधार्थं हि समुत्पत्स्ये ह्यहं पुनः ॥ २४ ॥
एवमुक्त्वा प्रविष्टा सा ज्वलितं जातवेदसम् ।
उत्पन्ना मैथिलकुले जनकस्य महात्मनः ॥ २५ ॥

யஸ்மாத்து தர்ஷிதா சாஹம் த்வயா பாபாத்மநா வநே ।
தஸ்மாத் தவ வதார்த்தம் ஹி ஸமுத்ப்தஸ்யே ஹ்யஹம் புந: ॥

ஏவமுக்த்வா பரவிஷ்டா ஸா ஜ்வலிதம் ஜாதவேதஸம் ।

உத்பந்நா மைதிலகுலே ஜநகஸ்ய மஹாத்மந: ॥

“பாபத்தில் செலுத்தப்பட்ட மனத்தினனான உன்னால் காட்டில் நான் களங்கப்படுத்தப்பட்ட காரணத்தால் நானே மறுபடியும் உனது வதத்தின் பொருட்டு பிறக்கக்கடவேன்” என்று கூறி அவள் ஜ்வலிக்கும் நெருப்பினுள் புதந்தனள். பின் மஹிமை வாய்ந்த ஜநகனையும் மிதிலை அரசன் திருமானிகையில் பிறந்தாள். (24-25)

एवं स रावणः प्राप्तः कार्तवीर्याप्रघर्षणम् ।
पुलस्त्यवचनाच्चापि पुनर्मुक्तो महाबलः ॥ २६ ॥

ஏவம் ஸ ராவண: ப்ராப்த: கார்த்தவீர்யாத் ப்ரதர்ஷணம் 1

புலஸ்த்யவசநாச்சாபி புங் முக்தோ மஹாபல: ॥

இங்ஙனே சென்ற அவன் கார்த்தவீர்யார்ஜுனனிடம் அவமான மடைந்தான். புலஸ்த்யர் கேட்டுக்கொண்டதால் பலசாலியான அவன் விடுவிக்கப்பட்டான். (26)

एवं बलिभ्यो बलिनः सन्ति राघवनन्दन ।

नावज्ञा हि परे कार्या य इच्छेत्प्रियमात्मनः ॥ २७ ॥

ஏவம் பலிப்யோ பலி: ஸந்தி ராகவநந்தந 1

நாவஜ்ஞா ஹி பரே கார்யா ய இச்சேத் ப்ரியமாத்மந: ॥

இவ்வண்ணம், ராமா, டலசாலிகளாக இருப்பவர்க்கும் மேற்பட்ட பலமுள்ளவர்களும் இருக்கிறார்கள். ஆதலால் தனக்கு நன்மையை விரும்புகிறவனால் பிறரை எள்ளிநகையாடுதல் செய்யக்கூடாது (27)

ततः कदाचित्किष्किन्धां नगरीं वालिपालिताम् ।

गत्वाह्वयति युद्धाय वालिनं हेममालिनम् ॥ २८ ॥

தத: கதாசித் கிஷ்கிந்தாம் நகரீம் வாலிபாலிதாம் 1

கத்வா ஆஹ்வயதி யுத்தாய வாலிநம் ஹேமமாலிநம் ॥

பின்னர் ஒரு ஸமயம் வாலியால் பரிபாலிக்கப்பட்ட கிஷ்கிந்தைக் குச் சென்று தங்கமாலையணிந்துள்ள அவ்வாலியை போர்செய்வதன் பொருட்டு அறையுவி அழைத்தான். (28)

गृहीतुकामं तं गृह्य रक्षसामीश्वरं हरिः ।

चतुर्विपि समुद्रेषु सन्ध्यामन्वास्य वानरः ।

रावणं तु मुमोचाथ खकक्षात्कपिसत्तमः ॥ २९ ॥

க்ருஹீதுகாமம் த் க்ருஹ்ய ரக்ஷஸாமீஸ்வரம் ஹரி: 1

சதுர்ஷ்பி ஸமுத்ரேஷு ஸந்த்யாமந்வாஸ்ய வானர: 1

ராவணம் து முமோசாத ஸ்வகக்ஷாத் கபி ஸத்தம: ॥

வானரனான அவ்வாலி தன்னைக் கட்டிப்பிடிக்க விரும்பிய அந்த ராவணனை அக்குளில் அழுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டவண்ணமே நான்குமா கடல்களிலும் ஸந்த்யாவந்தனத்தைச் செய்தபின் அக்குளி லிருந்து விடுவித்து ராவணனைக் கீழே போட்டான். (29)

राक्षसेन्द्रो हरीन्द्रं तमिदं वचनमब्रवीत् ।

दाराः पुत्राः पुरं राष्ट्रं भोगाच्छादन भाजनम् ।

सर्वमेवाविभक्तं नौ भविष्यति हरीश्वर ॥ ३० ॥

ராக்ஷஸேந்த்ரோ ஹரீந்த்ரம் தமிதம் வசனமப்ரவீத் 1

தாரா: புத்ரா: புரம் ராஷ்ட்ரம் போகாச்சாதநபாஜனம் 1

ஸர்வமேவாவிபக்தம் நௌ பவிஷ்யதி ஹரிச்வர ॥

ராவணன், “வானரவீரனே மனைவியர், மக்கள், நகரம், ராஜ்யம் ஸுகபோகத்துக்குரிய பொருள்கள், உடைகள், பாண்டங்கள் இவை யாவும் நம் இருவர்க்கும் பொதுவாக இருக்கக்கடவது” என்ற இந்த ஒப்பந்த வார்த்தையை வாலியிடம் சொல்லிக்கொண்டான். (30)

अगस्त्यस्त्वब्रवीद्रामं सर्वमेतच्छ्रुतं त्वया ।

एवमुक्त्वा गताः सर्वे पूजितास्ते यथागतम् ॥ ३१ ॥

அகஸ்த்யஸ்த்வப்ரவீத் ராமம் ஸர்வமேதத் ச்ருதம் த்வயா 1

ஏவமுக்த்வா கதாஸ்ஸர்வே பூஜிதாஸ்தே யதாகதம் ॥

“இந்த எல்லா விஷயமும் உன்னால் கேழ்க்கப்பட்டது” என அகஸ்த்ய முனிவர் ஸ்ரீராமரிடம் சொன்னார். இவ்வாறு கூறியபின் கௌரவிக்கப்பட்டவர்களாய் யாவரும் வந்தவழியே சென்றனர். (31)

विसृज्य च महाबाहुर्ऋक्षवानरराक्षसान् ।

भ्रातृभिः सहितो रामः प्रमुदोद सुखं सुखी ॥ ३२ ॥

விஸ்ருஜ்ய ச மஹாபாஹு: ருக்ஷவாநரராக்ஷஸான் 1

ப்ராத்ருபிஸ்ஸஹிதோ ராம: ப்ரமுமோத ஸுகம் ஸுகீ ॥

நீண்ட தோள்களையுடைய ஸ்ரீராமர் ஜாம்பவான், வானரர், ராக்ஷஸர் இவர்கள் யாவரையும் அனுப்பியபின் தம்பிமார்களுடன் கூடியவராய் ஸுசுமனுபவிப்பவராய்க் கஷ்டமின்றி மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தார். (32)

एवं रामो मुदा युक्तः सीतां सुसुतोपमाम् ।
रमयामास वैदेहीमहन्यहनि देववत् ॥ ३३ ॥

ஏவம் ராமோ முதாயுத்தஸ்ஸீதாம் ஸுரஸுதோபமாம் 1
ரமயாமாஸ வைதேஹீம் அஹன்யஹநி தேவவத் 11

இவ்வாறு மகிழ்ச்சியோடு கூடிய ஸ்ரீராமர் தேவமாதையொத்த விதேஹராஜன் திருமகளாகிய ஸீதையை தினம்தோறும் தேவர் போலவே மகிழ்வித்துக்கொண்டிருந்தார். (33)

दृष्ट्वा तु राघवः सीतां कल्याणेन समन्विताम् ।
प्रहर्षमतुलं लेभे साधु साध्विति चाब्रवीत् ॥ ३४ ॥

த்ருஷ்ட்வா து ராகவஸ்ஸீதாம் கல்யாணேந ஸமந்விதாம் 1
ப்ரஹர்ஷமதுலம் லேபே ஸாது ஸாது இதி சாப்ரவீத் 11

மங்களமான கர்ப்பத்துடன் கூடிய ஸீதையைப்பார்த்த ஸ்ரீராமர் அளவற்ற ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார்; நல்லது நல்லது என்றும் கூறினார். (34)

स्मितं कृत्वा तु वैदेही रामं वाक्यमथाब्रवीत् ।
तपोवनानि पुण्यानि द्रष्टुमिच्छामि राघव ।
तथेति च प्रतिज्ञातं रामेणाक्लिष्टकर्मणा ॥ ३५ ॥

ஸ்மிதம் க்ருத்வா து வைதேஹீ ராமம் வாக்யமதாப்ரவீத் 1
தபோவநானி புண்யானி த்ரஷ்டுமிச்சாமி ராகவ 1
ததேதி ச ப்ரதிஜ்ஞாதம் ராமேணாக்லிஷ்டகர்மணா 11

ஸீதையும் புன்சிரிப்புடையவளாய், “ஸ்ரீராமரிடம் புனிதமான தவச்சோலைகளைக்காண விரும்புகிறேன்” என மொழிந்தாள். அநாயாஸமாகச் செயலாற்றும் ஸ்ரீராமரால் ‘அவ்வாறு செய்யலாம்’ என வாக்களிக்கப்பட்டது. (35)

कुमारानागतान् श्रुत्वा चिन्ताव्याकुलितेन्द्रियः ।

उवाच वाक्यं काकुत्स्थो मुखेन परिशुष्यता ॥ ३६ ॥

குமாராநாகதான் ச்ருத்வா சிந்தாவ்யாகுலிதேந்த்ரிய: 1

உவாச வாக்யம் காகுத்ஸ்த: முகேந பரிசுஷ்யதா 11

சிறுவர்களான தம்பிமார்கள் அருகில் வந்ததைக் கேள்வியுற்று சிந்தனையால் தளர்ச்சியுற்ற புலன்களையுடைய ஸ்ரீராமர் உலர்ந்து போன நாக்கினால் இவ்வாக்யத்தைக் கூறலுற்றார். (36)

अन्तरात्मा च मे वेत्ति सीतां शुद्धां यशस्विनीम् ।

पौराणवादः सुमहान् तथा जनपदस्य च ॥ ३७ ॥

அந்தராத்மா ச மே வேத்தி ஸீதாம் சுத்தாம் யசஸ்விநிம் ।

பௌராபவாதஸ்ஸுமஹான் ததா ஜநபதஸ்ய ச 11

“புகழ் வாய்ந்த ஸீதை மிகவும் புனிதமானவள்” என என் உள் மனம் அறிந்ததுதான். ஆனால் நகரத்தினுடையவோ நாட்டினுடையவோ அபவாதம் மிக்கொடியது. (37)

श्वस्त्वं प्रभाते सौमित्रे सुमन्त्राधिष्ठितं रथम् ।

आरुह्य सीतामारोप्य विषयान्ते समुत्सृज ॥ ३८ ॥

ச்வஸ்த்வம் ப்ரபாதே ஸௌமித்ரே ஸுமந்த்ராதிஷ்டிதம் ரதம் 1

ஆருஹ்ய ஸீதாமாரோப்ய விஷயாந்தே ஸமுத்ஸ்ருஜ 11

லக்ஷ்மண, நானேக்காலையில் ஸுமந்த்ரரால் ஓட்டப்படும் தேரில் ஏறிக்கொண்டு ஸீதையையும் ஏற்றிக்கொண்டு தேசத்தின் எல்லைப் புறத்தில் விட்டுவிடு” என்று. (38)

सीता सौमित्रिणा सार्धं सुमन्त्रेण च धीमता ।

आससाद् विशालाक्षी गङ्गां पापविनाशिनीम् ॥ ३९ ॥

ஸீதா ஸௌமித்ரிணா ஸார்த்தம் ஸுமந்த்ரேண ச தீமதா 1

ஆஸஸாத விசாலாக்ஷீ கங்காம் பாபவிநாசிநிம் 11

அகன்ற கண்களையுடைய ஸீதை புத்திமான்களான லக்ஷ்மணன்
னுடனும் ஸுமந்த்ரருடனும் ஸர்வ பாபங்களையும் போக்கவல்ல
கங்கையை வந்தடைந்தாள். (39)

अथ नावं सुविस्तीर्णा नैषादीं राघवानुजः ।

आरूरोह समायुक्तां पूर्वमारोप्य मैथिलीम् ॥ ४० ॥

அத நாவம் ஸுவிஸ்தீர்ணாம் நைஷாதிம் ராகவானுஜ: ।

ஆருரோஹ சமாயுக்தாம் பூர்வமாரோப்ய மைதிலீம் ॥

ராமனுக்குப்பின் பிறந்த லக்ஷ்மணன் வேடர்களுடையதும் மிக
அகன்ற துமான ஓடத்தில் முதலில் ஸீதையை ஏற்றிவிட்டுத் தானும்
ஏறிக்கொண்டார். (40)

ततस्तीरमुपागम्य भागीरथ्याः स लक्ष्मणः ।

प्रदक्षिणं च तां कृत्वा पुनर्नावमुपारुहत् ॥ ४१ ॥

ததஸ்தீரமுபாகம்ய பாஂரீத்யாஸஸ லக்ஷ்மண: ।

ப்ரதக்ஷிணம் ச தாம் க்ருத்வா புநர்நாவமுபாருஹத் ॥

அந்த லக்ஷ்மணன் கங்கையின் மறுகரையை அடைந்து
ஸீதையை வலம் வந்தபின் திரும்பி ஓடத்தில் ஏறிக்கொண்டார். (41)

स गत्वा चोत्तरं तीरं रथमध्यारुहद्द्रुतम् ।

निरीक्षमाणां तूद्विग्नां सीतां शोकः समाविशत् ॥ ४२ ॥

ஸ கத்வா சோத்தரம் தீரம் ரதமத்யாருஹத் த்ருதம் ।

நிரீக்ஷமானாம் தூத்விக்நாம் ஸீதாம் சோகஸ்ஸமாவிசத் ॥

அவர் விரைவாக வடக்குக்கரையை அடைந்தபின் ரதத்தில்
ஏறிக்கொண்டார். எங்கும் கூர்ந்து பார்ப்பவனும் நடுக்கமுற்றவனா
மான ஸீதையைச் சோகம் சூழ்ந்துகொண்டது. (42)

सीतां रुदन्तीं दृष्ट्वा तां मुनिपुत्रा महर्षये ।

सर्वं निवेदयामासुस्तथास्तु रुदितस्वनम् ॥ ४३ ॥

ஸீதாம் ருதந்தீம் த்ருஷ்ட்வா தாம் முநிபுத்ரா மஹர்ஷயே ।
ஸர்வம் நிவேதயாமாஸுஸ்தஸ்யாஸ்து ருதிதஸ்வநம் ॥

புலம்பும் அந்த ஸீதையைக்கண்ட முனிதமாரர்கள் அவன்
அழுது புலம்பும் எல்லா வார்த்தையையும் வால்மீகி மஹர்ஷிக்குச்
சொன்னார்கள். (43)

तेषां तु वचनं श्रुत्वा बुद्ध्या निश्चित्य धर्मवित् ।
अर्घ्यमादाय रुचिरं जाह्नवीतीरमागमत् ॥ ४४ ॥

தேஷாம் து வசநம் ச்ருத்வா புத்த்யா நிச்சித்ய தர்மவித் ।
அர்க்யமாதாய ருசிரம் ஜாஹ்நவீதீரமாகமத் ॥

அவர்கள் வார்த்தையைக் கேட்டும் தன் அறிவால் செய்ய
வேண்டியதை நிச்சயித்துக்கொண்டும் தர்மமறிந்த அவர் சிறந்த
பூஜாத்ரவ்யத்தையெடுத்துக்கொண்டு கங்காநதியின் கரையை
வந்தடைந்தார். (44)

श्रुत्वा च भाषितं सीता मुनेः परममद्भुतम् ।
शिरसाऽऽवन्ध चरणौ तथेत्याह कृताञ्जलिः ॥ ४५ ॥

ச்ருத்வா ச பாஷிதம் ஸீதா முநே: பரமமத்புதம் ।
சிரஸா஽஽வந்த்ய சரணௌ ததேத்யாஹ க்ருதாஞ்ஜலி: ॥

முனிவரின் ஆச்சர்யகரமான சிறந்த பேச்சைக்கேட்ட ஸீதை
அவரது பாதங்களில் தலையால் வணங்கிவிட்டுக் கைகூப்பியவளாய்
சரிஎன ஏற்றுக்கொண்டாள். (45)

दृष्ट्वा तु मैथिलीं सीतामाश्रमे संप्रवेशिताम् ।
प्रभाते पुनरुत्थाय लक्ष्मणः प्रययौ तदा ॥ ४६ ॥

த்ருஷ்ட்வா து மைதிலீம் ஸீதாம் ஆஸ்ரமே ஸம்ப்ரவேசிதாம் ।
ப்ரபாதே புநருத்தாய லக்ஷ்மண: ப்ரயயௌ ததா ॥

ஆஸ்ரமத்தில் ஸீதை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதை அறிந்தபின்
விடியற்காலையில் விழித்து எழுந்தபின் லக்ஷ்மணர் பயணத்தைத்
தொடங்கினார். (46)

राज्ञस्तु भवनद्वारि सोऽवतीर्य रथोत्तमात् ।

नेत्राभ्यामश्रुपूर्णाभ्यां ददर्शाग्रजमग्रतः ।

उवाच दीनया वाचा प्राञ्जलिः सुसमाहितः ॥ ४७ ॥

ராஜ்ஞஸ்து பவநத்வாரி ஸோஹ்வதீர்ய ரதோத்தமாத் ।

நேத்ராப்யாமச்ருபூர்ணாப்யாம் ததர்சாக்ரஜமக்ரதஃ ।

உவாச தீநயா வாசா ப்ராஞ்ஜலிஸ்ஸுஸமாஹிதஃ ॥

அரசரின் அரண்மனை வாயிலில் தேரிலிருந்து இறங்கிய அவர் கண்ணீர் மல்கிய கண்களுடன் சென்று ராமரைத் தம் முன் கண்டு கொண்டார். கைகூப்பியவராய் தன்னைத் தேற்றிக்கொண்ட அவர் இரக்கம் தரும் குரலில் கூறலுற்றார்.

(47)

सर्वे क्षयान्ता निचयाः पतनान्ताः समुच्छ्रयाः ।

संयोगा विप्रयोगान्ताः मरणान्तं च जीवितम् ॥ ४८ ॥

ஸர்வேக்ஷயாந்தா நிசயாஃ ப்தநாந்தாஸ்ஸமுச்ச்ரயாஃ ।

ஸம்யோகா விப்ரயோகாந்தாஃ மரணாந்தம் ச ஜீவிதம் ॥

“எல்லாச் சேமிப்புக்களும் அழிவை இறுதியாகக்கொண்டவை, உயர்த்திகள் யாவும் வீழ்ச்சியை இறுதியாகக்கொண்டவை, சேர்க்கைகளும் பிரிவில் முடியுமவையே, வாழ்வும் சாவை முடிவாகக் கொண்டது.

(48)

तस्मात्पुत्रेषु दारेषु मित्रेषु च धनेषु च ।

नातिप्रसंगः कर्तव्यः विप्रयोगो हि तैर्ध्रुवम् ॥ ४९ ॥

தஸ்மாத் புத்ரேஷு தாரேஷு மித்ரேஷு ச தநேஷு ச ।

நாதிப்ரஸங்கஃ கர்த்தவ்யஃ விப்ரயோகோ ஹி தைர்த்ருவம் ॥

“ஆதலால் மக்களிடமும், மனைவியரிடமும், நண்பரிடமும், செல்வத்தின்மீதும் அதிகப்பாசம் வைப்பது கூடாது. அவைகளின் பிரிவு நிச்சயமானதன்றோ”.

(49)

एवमुक्तः स काकुत्स्थो लक्ष्मणेन महात्मना ।

उवाच परया ग्रीत्या सौमित्रि मित्रवत्सलः ।

निर्वृतिश्चागता सौम्य सन्तापश्च निराकृतः ॥ ५० ॥

ஏவமுத்தஸஸ காகுத்தஸ்த: லக்ஷ்மணேந மஹாத்மநா 1

உவாச பரயா ப்ரீத்யா ஸௌமித்ரிம் மித்ரவத்ஸல: 1

நிர்வ்ருத்திச்சாகதா ஸௌம்ய ஸந்தாபச்ச நிராக்ருத: ॥

இவ்வாறு மஹா புத்திமாணன லக்ஷ்மணனால் கூறப்பட்டவரும் நண்பரிடம் வாஞ்சையுள்ளவருமான ராமர், “அழகியவனே, எனக்கு மனநிம்மதி ஏற்பட்டுவிட்டது, மன வருத்தமும் அகற்றப் பட்டது” என மிக்க அமைதியுடன் லக்ஷ்மணனிடம் கூறினார். (50)

ततः प्रभाते विमले कृत्वा पौर्वाहिकीं क्रियाम् ।

राजधर्मानवेक्षन् वै ब्राह्मणैर्नैगमैः सह ॥ ५१ ॥

अथ रामोऽब्रवीत्तत्र लक्ष्मणं शुभलक्षणम् ।

कार्यार्थिनश्च सौमित्रे व्याहृतं त्वमुपक्रम ॥ ५२ ॥

தத: ப்ரபாதே விமலே க்ருத்வா பெளர்வாஹ்னிகீம் க்ரியாம் 1

ராஜதர்மாநவேக்ஷன் வை ப்ராஹ்மணைர் நைகமைஸ்ஸஹ ॥

அத ராமோ:ப்ரவீத் தத்ர லக்ஷ்மணம் சுபலக்ஷணம் 1

கார்யார்த்தநிர்ச்ச ஸௌமித்ரே வ்யாஹ்ர்த்தும் த்வமுபக்ரம ॥

பின்னர் தூய்மையுள்ள விடியற் காலையில் முற்பகலில் செய்ய வேண்டிய கர்மாநுஷ்டானங்களைச் செய்து முடித்த பின் ப்ராஹ்மணர்களுடனும் வணிகர்களுடனும் கூடி ராஜாங்க அலுவல்களைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்த ராமர் மங்களாகரமான தோற்றத்தை யுடைய லக்ஷ்மணனிடம், “ஸுமித்ரையின் பிள்ளாய், நம்மிடம் தமது தேவையைப்பெற விரும்புமவர்களைக் கண்டு பேசி அழைத்து வா” எனமொழிந்தார். (51-52)

एवमुक्तस्तु सौमित्रिर्निर्जगाम नृपालयात् ।

अपश्यद् द्वारदेशे वै श्वानं तावदवस्थितम् ।

श्वानमाहूय मतिमान् राघवाय न्यवेदयत् ॥ ५३ ॥

ஏவமுக்தஸ்து ஸௌமித்ரி: நிர்ஜகாம ந்ருபாலயாத் 1
 அபச்யத் த்வாரதேசே வை ச்வாநம் தாவதவஸ்திதம் 1
 ச்வாநமாஹுவ மதிமான் ராகவாய ந்யவேதயத் ॥

இவ்வாறு கூறப்பட்ட லக்ஷ்மணன் அரண்மனையிலிருந்து வெளியில் சென்று வாயிலில் காத்துக்கொண்டு நின்றிருந்த நாய் ஒன்றைக் கண்டான். புத்திமானான அவன் அந்த நாயை அழைத்துச் சென்று ஸ்ரீராகவனிடம் அறிமுகம் செய்துவைத்தான். (53)

अथापर्यत तत्रस्थं रामं श्वा भिन्नमस्तकः ।
 रामस्य वचनं श्रुत्वा सारमेयोऽब्रवीदिदम् ॥ ५४ ॥

அதாபச்யத தத்ரஸ்தம் ராமம் ச்வா பிந்நமஸ்தக: 1
 ராமஸ்ய வசநம் ச்ருத்வா ஸாரமேயோ:அப்ரவீதிதம் ॥

உடைந்த தலையை உடைய அந்த நாய் அங்கு வீற்றிருந்த ஸ்ரீராமரைக்கண்டது. ராமருடைய அநுமதி வார்த்தையைக் கேட்ட பின் இதனைக் கூறலுற்றது. (54)

मिशुः सर्वार्थसिद्धिश्च ब्राह्मणावसथेऽवसत् ।
 तेन दत्तः प्रहारो मे निष्कारणमनागसः ॥ ५५ ॥

பிக்ஷு:ஸ்ஸர்வார்த்தஸித்திச்ச ப்ராஹ்மணாவஸதே:அவஸத் 1
 தேந தத்த: ப்ரஹாரோ மே நிஷ்காரணமானாகஸ: ॥

“ஸர்வார்த்த ஸித்தி எனும் ப்ராஹ்மண பிக்ஷுகன் ஒருவன் ப்ராஹ்மணர்களின் அக்ரஹாரத்தில் வஸித்து வந்தான். ஒரு பாபமு மறியாத எனக்கு அவனால் இந்த அடி நிஷ்காரணமாகக் கொடுக்கப் பட்டது.” (55)

आनीतस्तु ततस्तेन रामं दृष्ट्वा महाद्युतिः ।
 द्विजः सर्वार्थसिद्धिस्तु अब्रवीद्रामसंनिधौ ॥ ५६ ॥

ஆநீதஸ்து ததஸ்தேந ராமம் த்ருஷ்ட்வா மஹாத்யுதி: 1
 த்விஜஸ்ஸர்வார்த்தஸித்திஸ்து அப்ரவீத் ராமஸந்நிதௌ ॥

பின்னர் அவரால் அழைத்து வரப்பட்டவனும் மிக்க ஓளி யுள்ளவனுமான ஸர்வார்த்த ஸித்தி எனும் அந்த அந்தணன் ராமரது திரு முன்பு கூறினான். (56)

मया दत्तः प्रहारीयं क्रोधेनाविष्टचेतसा ।
भिक्षार्थमटमानेन काले विगतमैक्षके ॥ ५७ ॥

மயா தத்த: ப்ரஹாரோயயம் க்ரோதேநாவிஷ்டசேதஸா ।
பிக்ஷார்த்தமடமானேந காலே விகதபைக்ஷகே ॥

“பிக்ஷையின் பொருட்டு அலைந்தும் பிசைவு கிடைக்காத காலத்தில் கோபம் நிறம்பிய மனத்தை யுடைய என்னால் இந்த அடி கொடுக்கப்பட்டது. (57)

एतच्छ्रुत्वा तु रामेण कौलपत्येऽभिपेक्षितः ।
प्रययौ ब्राह्मणो हृष्टो गजस्कन्धेन सोर्चितः ॥ ५८ ॥

ஏதத் ச்ருத்வா து ராமேண கௌலபத்யேபிஷேசித: ।
ப்ரயயௌ ப்ராஹ்மணோ ஹ்ருஷ்டோ கஜஸ்கந்தேந ஸோர்ச்சித: ॥

இதனைக்கேட்ட ராமனால் அவன் மணியகாரர் பதவியில் அமர்த்தப்பட்டான். வேதியனும் யானையின் மத்தகத்தில் அமர்ந்து கொண்டாடப்பட்டவனும் மகிழ்ச்சியுடன் சென்றான். (58)

यमिच्छेन्नरकं नेतुं सपुत्रपशुबान्धवम् ।
देवेष्वधिष्ठितं कुर्याद्गोषु च ब्राह्मणेषु च ।
निरयान्निरयं चैष पतत्येव नराधमः ॥ ५९ ॥

யமிச்சேந்நரகம் நேதும் ஸபுத்ரபசுபாந்தவம் ।
தேவேஷ்வதிஷ்டிதம் குர்யாத் கோஷு ச ப்ராஹ்மணேஷு ச ।
நிரயாந்நிரயம் சைஷ பதத்யேவ நராதம: ॥

மக்கள், விலங்கினங்கள், உறவினர்கள் இவர்களுடன் கூடிய எவனை நரகத்திற்கு அனுப்ப விருப்பமுண்டோ அவனை தேவாலயத் திலும், பசுமடங்களிலும், ப்ராஹ்மணர்களின் அன்னசத்திரத்திலும்

அதிகாரியாகச் செய்துவிடவேண்டும். ஒரு நரகத்திலிருந்து மற்றைய நரகத்திற்கு அந்த இழிவான மனிதன் போய்க்கொண்டேயிருப்பான்.

श्वप्यगच्छन्महातेजा यत एवागतस्ततः ।

वाराणस्यां महाभागः प्रायं चोपविवेश ह ॥ ६० ॥

ச்வாப்யகச்சம்மஹாதேஜா: யத ஏவாகதஸ்தத: 1

வாராணஸ்யாம் மஹாபாக: ப்ராயம் சோபவிவேச ஹ 11

ஒளி மிகுந்த நாயும் தான் வந்த இடத்திற்கே சென்றது. பின்னர் காசியில் மஹிமைவாய்ந்த அது இறக்கும் வரை உபவாச வ்ரதமிருந்தது.

(60)

राज्ञः शासनमाज्ञाय पुरस्कृत्य पुरोधसम् ।

प्रविष्टा राजभवनं राजानो ब्राह्मणास्तथा ॥ ६१ ॥

ராஜஞ்சாஸனமாஜ்ஞாய புரஸ்க்ருத்ய புரோதஸம் 1

ப்ரவிஷ்டா ராஜபவநம் ராஜானோ ப்ராஹ்மணஸ்ததா 11

அரசனான ராமரது ஆஞ்ஞையை அறிந்ததும் புரோஹிதரான வஸிஷ்டரை முன்னிட்டுக்கொண்டு அரசர்களும் அந்தணர்களும் அரண்மனைக்குள் புகுந்தனர்.

(61)

तथाऽभिषेको ववृधे शत्रुघ्नस्य महात्मनः ।

अभिषिक्तस्तु शत्रुघ्नो बभौ चादित्यसंनिभः ।

अभिषिक्तः पुरा स्कन्दः सेन्द्रैरिव मरुद्गणैः ॥ ६२ ॥

ததாபிஷேகோ வவ்ருதே சத்ருக்நஸ்ய மஹாத்மந: 1

அபிஷித்தஸ்து சத்ருக்நோ பபௌ சாதித்யஸந்நிப: 1

அபிஷித்த: புரா ஸ்கந்த: ஸேந்த்ரையிவ மருத்தணை: 11

மஹிமையுள்ள சத்ருக்நனுக்கு அங்ஙனே திருவபிஷேகம் நன்றாக நடந்தது. கதிரவனை யொத்து ஒளிமிக்க சத்ருக்நன் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்டதும் முன்பு இந்த்ரனுள்ளிட்ட தேவர் குழாங்களால் அபிஷேகம் செய்யப்பட்ட முருகன் போல் விளங்கினார்.

रामं प्रदक्षिणीकृत्य शिरसाभिप्रणम्य च ।

पुरोहितं वसिष्ठं च शत्रुघ्नः प्रयतात्मवान् ।

प्रदक्षिणमथो कृत्वा निर्जगाम महाबलः ॥ ६३ ॥

ராமம் ப்ரதக்ஷிணீக்ருத்ய சிரஸாபிப்ரணம்ய ச ।

புரோஹிதம் வஸிஷ்டம் ச சத்ருக்ந: ப்ரயதாத்மவான் ।

ப்ரதக்ஷிணமதோ க்ருத்வா நிர்ஜகாம மஹாபல: ॥

(38) ஸ்ரீராமரையும் புரோஹிதரான வஸிஷ்டரையும் தலையால் வணங்கி வலம் வந்து பரிசுத்தமான மனத்தையுடையவராய் பலசாலியான சத்ருக்நர் அரண்மனையிலிருந்து புறப்பட்டார். (63)

त्रिरात्रमन्तरे शूर उष्य राघवनन्दनः ।

वाल्मीकेराश्रमं पुण्यमगच्छद्वासमुत्तमम् ॥ ६४ ॥

த்ரிராத்ரமந்தரே சூர உஷ்ய ராகவந்தந: ।

வால்மீகேராச்ரமம் புண்யமகச்சத் வாஸமுத்தமம் ॥

ரகுலதிலகனான அந்த சத்ருக்நன் வழியில் மூன்று நாட்கள் கழித்துப்பின் வால்மீகியின் புனிதமானதும் சிறந்ததுமான ஆச்ரமத்தைச் சென்றடைந்தான். (64)

यामेव रात्रिं शत्रुघ्नः पर्णशालामुपाविशत् ।

तामेव रात्रिं सीतापि प्रसूता दारकद्वयम् ॥ ६५ ॥

யாமேவ ராத்ரிம் சத்ருக்ந: பர்ணசாலாமுபாவிசத் ।

தாமேவ ராத்ரிம் சீதாபி ப்ரஸூதா தாரகத்வயம் ॥

(68) சத்ருக்நன் எந்த இரவில் வால்மீகியின் ஆச்ரமத்துள் புகுந்தாரோ அதே இரவில் ஸீதையும் இரட்டைகுழந்தைகளை ப்ரஸவித்தாள். (65)

कुशमुष्टिमुपादाय लवं चैव स तु द्विजः ।

वाल्मीकिः प्रददौ ताभ्यां रक्षां भूतविनाशिनीम् ।

एवं कुशलवौ नाम्ना तावुभौ यमजातकौ ॥ ६६ ॥

குசமுஷ்டிமுபாதாய லவம் சைவ ஸ து த்விஜ: 1

வால்மீகி: ப்ரததௌ தாப்யாம் ரக்ஷாம் பூதவிநாசிநம் 1

ஏவம் குசலவௌ நாம்நா தாவுபௌ யமஜாதகௌ ॥

அந்த வேதியர் பெருமானான வால்மீகி தர்ப்பக்கற்றையை நறுக்கி நுனிபாகத்தையும் அடிபாகத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு வந்து குழந்தையைப் பீடிக்கும் பூதபைசாசங்களை அழிக்கவல்ல காப்பை அக்குழந்தைகளுக்கு அளித்தார். இதனால் இரட்டைக் குழந்தைகளான அவர்கள் முறையே குசன் என்றும் லவன் என்றும் பெயருடையவர்களாயினர்.

(66)

एतस्मिन्नन्तरे वीरः शत्रुघ्नो यमुनां नदीम् ।

तीर्त्वा मधुपुरद्वारि धनुष्पाणिरतिष्ठत ॥ ६७ ॥

ஏதஸ்யிந்நந்தரே வீர: சத்ருக்நோ யமுநாம் நதீம் 1

தீர்த்வா மதுபுரத்வாரி த்ருஷ்பாணி ரதிஷ்டத ॥

இந்தச்சமயத்தில் வீரனாகிய சத்ருக்கன் யமுனையாற்றைக்கடந்து மதுபுரம் சென்று அதன் வாசலில் வில்லேந்திய கையினராய் நின்றார்.

ततो ददर्श शत्रुघ्नं स्थितं द्वारि धृतायुधम् ।

तमुवाच ततो रक्षः किमनेन करिष्यसि ॥ ६८ ॥

ததோ ததர்ச சத்ருக்நம் ஸ்திதம் த்வாரி த்ருதாயுதம் ।

தமுவாச ததோ ரக்ஷ: கிமநேந கரிஷ்யஸி ॥

பின் கோட்டை வாயிலில் ஆயுதம் தாங்கியவராய் நின்ற சத்ருக்கனை (லவணன் எனும் அந்த) அரக்கன் கண்டான். பின்னர், "இந்த ஆயுதத்தால் நீ என்ன செய்யப்போகிறாய்" என்று அவரிடம் கேட்டான்,

(68)

शत्रुघ्नशरनिर्भिन्नो लवणः स निशाचरः ।

पपात सहसा भूमौ वज्राहत हवाचलः ॥ ६९ ॥

சத்ருக்ந சரநிர்பிந்ந: லவணஸ்ஸ நிசாசர: 1

பபாத ஸஹஸா பூமௌ வஜ்ராஹத இவாசல: ॥

சத்ருக்கருடைய அம்பினால் பிளக்கப்பட்ட லவணன் என்ற
அவ்வரக்கன் வஜ்ராயுதத்தால் பிளக்கப்பட்ட மலைபோல் உடனே
கீழே விழுந்தான். (69)

ततः कतिपयाहःसु वृद्धो जानपदो द्विजः ।

मृतं बालमुपादाय राजद्वारमुपागमत् ॥ ७० ॥

தத: கதிபயாஹஸ்ஸு வ்ருத்தோ ஜாநபதோ த்விஜ: 1

ம்ருதம் பாலமுபாதாய ராஜத்வாரமுபாகமத் ॥

பின்னர் சில தினங்கள் சென்றதும் கோஸ்லதேசவாஸியான கிழ
அந்தணனொருவன் இறந்த சிசுவையெடுத்துக்கொண்டு அரண்மனை
வாயிலில் வந்து நின்றான். (70)

नारदस्य तु तद्वाक्यं श्रुत्वाऽमृतमयं तदा ।

अभिवाद्य महर्षीस्तान् विमानं सोऽध्यरोहत ॥ ७१ ॥

நாரதஸ்ய து தத்வாக்யம் ச்ருதவா அம்ருதமயம் ததா 1

அபிவாத்ய மஹர்ஷீம்ஸ்தான் விமானம் ஸோ஽த்யரோஹத ॥

அச்சமயம் நாரதருடைய அழதம் போன்ற அவ்வார்த்தையைக்
கேட்டு அம்முசிவர்களை வணங்கியபின் புஷ்பக விமானத்தில் அந்த
ஸ்ரீராமர் ஏறிக்கொண்டார். (71)

शैवलस्योत्तरे पार्श्वे तप्यन्तं सुमहत्तपः ।

ददर्श राघवः श्रीमान् लम्बमानमधोमुखम् ॥ ७२ ॥

சைவலஸ்யோத்தரே பார்ச்வே தப்யந்தம் ஸுமஹத் தப: 1

ததர்ச ராகவ: ஸ்ரீமான் லம்பமானமதோமுகம் ॥

சைவலமெனும் மலையின் வடக்குப் பக்கத்தில் கீழ் நோக்கிய
முகமுடையவனாய் தலைகீழாகத் தொங்கிக்கொண்டு கடுமையான
தவம் புரியும் ஒருவனை அழகிய உருவமுள்ள ராமர் கண்டார். (72)

अवाकशिरास्तथा भूत्वा वाक्यमेतदुवाच ह ।

देवत्वं प्रार्थये राम सशरीरो महायशः ॥ ७३ ॥

அவாக்கிராஸ் ததா பூத்வா வாக்யமேததுவாச ஹ 1

தேவத்வம் ப்ரார்த்தயே ராம ஸசரீரோ மஹாயசா: ॥

கீழ்நோக்கிய உலையை உடைய அவன் அவ்வண்ணமே இருந்து கொண்டு, “புகழ்மிக்க ராமா, இவ்வுடலுடனேயே தேவத்தன்மையை விரும்புகிறேன்” என ராமரிடம் கூறினான். (73)

भाषतस्तस्य शूद्रस्य खड्गं सुरुचिरप्रभम् ।

निष्कृप्य कोशाद्विमलं शिरश्चिच्छेद राघवः ॥ ७४ ॥

பாஷதஸ்தஸ்ய சூத்ரஸ்ய கட்கம் ஸுருசிரப்ரபம் 1

நிஷ்க்ருப்ய கோசாத் விமலம் சிரச்சிச்சேத ராகவ: ॥

அந்த சூத்ரன் இவ்வண்ணம் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் நல்ல ஒளி வீசும் பட்டாக்கத்தியை உறையிலிருந்து உருவி வெளியில் எடுத்து ராமர் அதனால் அவனது தலையை டெட்டினார். (74)

प्रत्यूचू राघवं देवाः सोऽस्मिन्नहनि बालकः ।

जीवितं प्राप्तवान् भूयः समेतश्चापि बन्धुमिः ॥ ७५ ॥

ப்ரத்யூசூ ராகவம் தேவா: ஸோஸ்மிந்நஹநி பாலக: 1

ஜீவிதம் ப்ராப்தவான் பூய: ஸமேதச்சாபி பந்துபி: ॥

ராமனிடம் தேவர்கள், “அந்தக் குழந்தை இந்த தினத்திலேயே உயிரை அடைந்தவனாய்த் திரும்பவும் உறவினர்களுடன் சேர்ந்து விட்டான்” என மொழிந்தனர். (75)

अयोध्यां प्राप्य काकुत्स्थः पुष्पकं कामगामि तत् ।

विसर्जयित्वा गच्छेति स्वस्ति तेऽस्त्विति च प्रभुः ॥ ७६ ॥

स तेषां द्विजमुख्यानां वाक्यमद्भुतदर्शनम् ।

अश्वमेधाश्रितं श्रुत्वा भृशं प्रीतोऽभवत्तदा ॥ ७७ ॥

அயோத்யாம் ப்ராப்ய காசுதஸ்த: புஷ்பகம் காமகாமி தத் 1

விஸர்ஜயித்வா கச்சேதி ஸ்வஸ்தி தே அஸ்து இதி ச ப்ரபு: ॥

ஸ தேஷாம் த்விஜமுக்யாநாம் வாக்யமத்புததர்சநம் ।

அச்வமேதாச்ரிதம் ச்ருத்வா ப்ருசம் ப்ரீதோ஽வத் ததா ॥

அந்த ராமரும் அயோத்தி சென்று இஷ்டப்படி செல்லும் ஆற்றல் படைத்த புஷ்பக விமானத்தை “உனக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும்” எனக்கூறி அனுப்பிவிட்டு, “தான் அச்வமேத யாகம் செய்யவேண்டும்” என்பதைப் பற்றிய ப்ராஹ்மணர்களின் வார்த்தையைக் கேள்வியுற்று மிக மகிழ்ச்சியுற்றவராய் ஆனார்.

(76-77)

ततोऽभ्यगच्छत्काकुत्स्थः सह सैन्येन नैमिशम् ।

यज्ञवाटं महाबाहुः दृष्ट्वा परममद्भुतम् ॥ ७८ ॥

प्रहर्षमतुलं लेमे सर्व एव नराधिपाः ।

आनिःयुरुपहारांश्च तान् रामः प्रत्यपूजयत् ॥ ७९ ॥

ததோ஽ப்யகச்சத் காகுத்ஸ்த: ஸஹ ஸைன்யேந நைமிசம் ।

யஜ்ஞவாடம் மஹாபாஹு: த்ருஷ்ட்வா பரமமத்புதம் ॥

ப்ரஹர்ஷமதுலம் லேபே ஸர்வ ஏவ நராதிபா: ।

ஆநிந்யுருபஹாராஸ்ச தான் ராம: ப்ரத்யபூஜயத் ॥

பின்னர் ஸ்ரீராமர் ஸேனையுடன் நைமிசம் எனும் கேஷத்திரத் திற்குச் சென்றார். அங்கு பெரியதும் ஆச்சர்யமானதுமான யாகசாலையைக் கண்டு மிகமகிழ்வெய்தினார். எல்லாச் சிற்றரசர்களும் காணிக்கைகளைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தனர். அவர்களை ராமர் உபசரித்தார்.

(78-79)

एवं सुविहितो यज्ञो हयमेधोऽभ्यवर्तत ।

सशिष्य आजगामाशु वाल्मीकिर्मुनिपुङ्गवः ॥ ८० ॥

ஏவம் ஸுவிஹிதோ யஜ்ஞ: ஹயமேதோ஽ப்யவர்த்தத ।

ஸசிஷ்ய ஆஜநாமாசு வால்மீகிர் முநிபுங்கவ: ॥

இவ்வண்ணமே நன்கு அனுஷ்டிக்கப்பட்ட அச்வமேத யாகம் சிறப்பாக நடந்தது. ஸ்ரீவால்மீகி முனிவரும் சிஷ்யர்களான குசலவர் களுடன் விரைவாக அங்கு வந்து சேர்ந்தார்.

(80)

तौ रजन्यां प्रभातायां स्नातौ हुतहुताशनी ।
यथोक्तमृषिणा पूर्वं सर्वं तत्रोपगायताम् ॥ ८१ ॥

தெள ரஜன்யாம் ப்ரபாதாயாம் ஸ்நாதௌ ஹுதஹுதாசநௌ ।
யதோக்தம் நுஷிணா பூர்வம் ஸர்வம் தத்ரோபகாயதாம் ॥

அந்த குசலவர்களிருவரும் இரவு விடிந்தவாறே ஸமிதாதாநம்
செய்தபின் முன்பு வால்மீகி முனிவரால் கூறப்பட்ட (ராமகதை)
எல்லாவற்றையும் முனிவர்கள் முன்பு பாடினார்கள். (81)

तां स शुश्राव काकुत्स्थः कौतूहलपरोऽभवत् ।
अथ कर्मान्तरे राजा गातारौ समवैश्यत् ॥ ८२ ॥

தாம் ஸ சுச்ராவ காகுத்ஸ்த: கௌதூஹலபரோ஽பவத் ।
அத கர்மாந்தரே ராஜா காதாரௌ ஸமவேசயத் ॥

அக் கதையை ஸ்ரீராமர் கேட்டார். அதை நன்கு கேட்க
ஆவலுள்ளவராக ஆனார். யாக மத்தியில் அரசராகிய அவர் பாடும்
அவ்விரு குமாரர்களையும் அமர்த்தினார். (82)

ततः प्रवृत्तं मधुरं गान्धर्वमतिमानुषम् ।
रामो बहून्यहान्येवं तद्गीतं परमं शुभम् ।
शुश्राव मुनिभिः सार्धं पार्थिवैः सह वानरैः ॥ ८३ ॥

தத: ப்ரவ்ருத்தம் மதுரம் காந்தர்வமதிமாநுஷம் ।

ராமோ பஹூன்யஹான்யேவம் தத் கீதம் பரமம் ஸுபம் ।

சுச்ராவ முநிபிஸ்ஸார்த்தம் பார்த்திவைவஸ்ஸஹ வானரை: ॥

பின் இனிமையும் தைவீசுக்களைப்பொருந்தியதான இன்னிசை
தொடங்கியது. மிக உயர்ந்ததும் மங்களகரமானதுமான அந்த
நல்லிசையைப் பல தினங்கள் முனிவர்களுடனும் அரசர்களுடனும்
வானரவீரர்களுடனும் அமர்ந்து கேட்டருளினார். (83)

ततो मध्ये जनौघस्य प्रविश्य मुनिपुङ्गवः ।
सीतासहायो वाल्मीकिरिति होवाच राघवम् ।
इयं शुद्धसमाचारा प्रत्ययं तव दास्यति ॥ ८४ ॥

ததோ மத்யே ஜநௌகஸ்ய ப்ரவிச்ய முநிபுங்கவ: 1

ஸீதாஸஹாயோ வாஹீகி: இதி ஹோவாச ராகவம் 1

இயம் சுத்தஸமாசாரா ப்ரத்யயம் தவ தாஸ்யதி 11

பின்னர் ஜனத்திரளின் மத்தியில் ஸீதையுடன் கூடியவராய்ப் புகுந்துவந்த ஸ்ரீவாஹீகி முனிவர் ஸ்ரீராமரிடம், “மிகத்தாய நடத்தையையுடைய இந்த ஸீதை உனக்கு நம்பிக்கையை அளிக்கப் போகிறாள்” என மொழிந்தார். (84)

सर्वान् समागतान् दृष्ट्वा सीता काषायवासिनी ।

अब्रवीत्प्राञ्जलिर्वाक्यमधोदृष्टिरवाङ्मुखी ॥ ८५ ॥

ஸ்ர்வான் ஸமாகதான் த்ருஷ்ட்வா ஸீதா காஷாயவாஸிநீ 1

அப்ரவீத் ப்ராஞ்ஜலிர்வாக்யம் அதோத்ருஷ்டிரவாங்முகீ 11

அங்கு வந்துள்ள யாவரையும் பார்த்த காஷாய வஸ்த்ரமணிந்த ஸீதை குனிந்த முகத்தினளாயும் கீழ்நோக்கிய பார்வையை உடையவளாயுமிருந்துகொண்டு கைகூப்பியவண்ணம் கூற லுற்றாள். (85)

मनसा कर्मणा वाचा यथा रामं समर्चये ।

तथा मे माधवी देवी विवरं दातुमर्हति ॥ ८६ ॥

மநஸா கர்மணா வாசா யதா ராமம் ஸமர்ச்சயே 1

ததா மே மாதவீ தேவீ விவரம் தாதுமர்ஹதி 11

“சிந்தையாலும் செய்கையாலும் சொல்லாலும் நான் ஸ்ரீராமரை (உண்மையில்) நன்கு பூஜிப்பதற்கேற்ப பூமிதேவி தன்னுள் நான் புகும் வழியை அருளக்கடவள்”. (86)

तथा शपन्त्यां वैदेह्यां प्रादुरासीत्तदभ्युतम् ।

भूतलादुत्थितं दिव्यं सिंहासनमनुत्तमम् ॥ ८७ ॥

ததா சபந்த்யாம் வைதேஹ்யாம் ப்ராதூராஸீத் ததத்புதம் 1

பூதலாதுத்திதம் திவ்யம் ஸிஹாஸநமநுத்தமம் 11

அவ்வண்ணம் ஸீதை சபதம் கூறுகையில் அத்தகையதான் ஆச்சர்யகரமான நிகழ்ச்சி ஒன்று நிகழ்ந்தது; தெய்வாசம் சம்பொருந்திய சிறந்த ஸிம்ஹாஸனம் ஒன்று பூமியின் அடியிலிருந்து மேல்நோக்கிக் சீளம்பிவந்தது. (87)

तस्मिन् धरणी देवी बाहुभ्यां गृह्य मैथिलीम् ।

(87) स्वागतेनाभिनन्द्यैनामासने चोपवेशयत् ॥ ८८ ॥

தஸ்மிம்ஸ்து தரணி தேவீ பாஹுப்யாம் க்ருஹ்ய மைதிலீம் ।
ஸ்வாகதேநாபிந்த்யைநாம் ஆஸநே சோபவேசயத் ॥

அங்கு வீற்றிருந்த பூதேவியானவள் தன் இருகைகளாலும் ஸீதையைத் தழுவிக்கொண்டு நல்வரவு வார்த்தைகளால் அவளை உபசரித்து தன் ஸிம்ஹாஸனத்தில் இருக்கச் செய்தாள். (88)

तामासनगतां दृष्ट्वा प्रविशन्तीं रसातलम् ।

(88) पुष्पवृष्टिरविच्छिन्ना दिव्या सीतामवाकिरत् ॥ ८९ ॥

தாமாஸநகதாம் த்ருஷ்ட்வா ப்ரவிசத்தீம் ரஸாதலம் ।
புஷ்பவ்ருஷ்டிரவிச்சிந்நா திவ்யா ஸீதாமவாகிரத் ॥

அந்தச் சிங்காதனத்தில் இருந்தவாறே பாதாளத்தில் ப்ரவேசித்துச் செல்கிற ஸீதையை யாவரும் கண்டதும் தேவ உலகத்திலிருந்து தோன்றிய பூமாரி இடைவிடாது ஸீதையின்மேல் விழுந்தது. (89)

अदृश्यं सर्वमनुजैः सशरीरं महाबलम् ।

(89) प्रगृह्य लक्ष्मणं शक्रः त्रिदिवं संविवेश ह ॥ ९० ॥

அத்ருச்யம் ஸர்வமநுஜை: ஸசரீரம் மஹாபலம் ।

ப்ரக்ருஹ்ய லக்ஷ்மணம் சக்ர: த்ரிதிவம் ஸம்விவேச ஹ ॥

எல்லா மனிதர்களாலும் காணமுடியாதபடி மஹாபலசாலியர் யுள்ள லக்ஷ்மணனை அந்தத் திருமேனியுடன் கூடியவராகவே இந்தரன் அழைத்துக்கொண்டு ஸ்வர்க்கலோகத்தினுள் புகுந்து சென்று விட்டான். (90)

अभिषिच्य महात्मानौ उभौ रामः कुशीलवौ ।

ततः सूक्ष्माश्वरधरो ब्रह्ममावर्तयन् परम् ।

कुशान् गृहीत्वा पाणिभ्यां प्रसज्य प्रयावथ ॥ ९१ ॥

அபிஷிச்ய மஹாத்மானௌ உபௌ ராம: குசீலவௌ ।

ததஸ்ஸுக்ஷ்மாம்பரதரோ ப்ரஹ்மமாவர்த்தயன் பரம் ।

குசான் க்ருஹீத்வா பாணிப்யாம் ப்ரஸஜ்ய ப்ரயயாவத ॥

ஸ்ரீராமர் மஹிமைவாய்ந்த குசலவர் இருவருக்கும் பட்டாபிஷேகம் செய்த பின் மெல்லிய ஆடை அணிந்தும் உயர்ந்த மந்தரத்தை ஜபித்துக்கொண்டும் இருகை விரல்களாலும் பவித்ரத்தை தாரணம் செய்துகொண்டும் மஹாப்ரஸ்தானமாகப் புறப்பட்டுச் சென்றார். (91)

रामस्य दक्षिणे पार्श्वे सपत्न्या श्रीरूपस्थिता ।

सम्ये तु द्वीर्महादेवी व्यवसायस्तथाग्रतः ॥ ९२ ॥

ராமஸ்ய தக்ஷிணே பார்ச்வே ஸபத்மா ஸ்ரீரூபஸ்திதா ।

ஸவ்யே து ஹ்ரீர்மஹாதேவீ வ்யவஸாயஸ்ததாக்ரத: ॥

ஸ்ரீராமருடைய வலதுபுறம் தாமரை மலரேந்திய மஹாலக்ஷ்மியும் இடதுபுறம் பூமிதேவியும் முன்புறம் திவ்ய ஸங்கல்பமும் ஸாந்தியும் செந்தனர். (92)

ततः सखीपुमांसस्ते सपक्षिपशुवाहनाः ।

स्नाताः प्रमुदिताः सर्वे सर्वे राममनुव्रतम् ॥ ९३ ॥

ததஸ்ஸஸ்த்ரீபுமாம்ஸஸ்தே ஸபக்ஷிபசுவாஹந: ।

ஸ்நாதா: ப்ரமுதிதாஸ்ஸர்வே ஸர்வம் ராமமநுவ்ரதம் ॥

பின்னர் பக்ஷிகளுடனும் மிருகங்களுடனும் கூடியவர்களும் ஆண்களும் பெண்களுமாகிய யாவரும் மகிழ்ச்சியுடன் தீர்த்தமாடினர். யாவரும் ஸ்ரீராமரைப் பின்பற்றிச் சென்றனர். (93)

सख्युसलिलं रामः पद्भ्यां समुपचक्रमे ।

विवेश वैष्णवं तेजः सशरीरः सहानुजः ॥ ९४ ॥

ஸரயூஸலிலம் ராம: பத்ப்யாம் ஸமுபசக்ரமே ।

விவேச வைஷ்ணவம் தேஜ: ஸசரீர: ஸஹாநுஜ: ॥

ராமர் தமது திருவடிகளால் ஸரயூ நதியின் நீரில் இறங்கிச் செல்லுற்றார். உடனே தம்பிமார்களுடன் கூடியவராய் தம் திருமேனிகளுடனேயே திருமாவின் ஆதியஞ்சோதி வடிவினுள் புகுந்துவிட்டார். (94)

मेजिरे सरयू सर्वे हर्षपूर्णाश्रुविकृवा: ।

प्राप्य ततोयविक्केदं देवलोकमुपागमन् ॥ ९५ ॥

பேஜிரே ஸரயூம் ஸர்வே ஹர்ஷபூர்ணாச்ருவிக்லபா: 1

ப்ராப்ய தத்தோய விக்லேதம் தேவலோகமுபாகமன் ॥

யாவரும் மகிழ்ச்சியின் நிறைவால் கண்ணில் நீர்சோரச் செயலற்றவர்களாய் ஸரயூ நதியில் இறங்கினர். அந்த ஆற்றின் நீருடன் கலந்தவர்களாகி தெய்வ உலகிற்குச் சென்றுவிட்டனர். (95)

चतुर्वर्गप्रदं नित्यं चरितं राघवस्य तु ।

तस्माद्यत्नवता नित्यं श्रोतव्यं परमं सदा ॥ ९६ ॥

சதுர்வர்க்கப்ரதம் நித்யம் சரிதம் ராகவஸ்ய து 1

தஸ்மாத் யத்நவதா நித்யம் ச்ரோதவ்யம் பரமம் ஸ்தா ॥

புரீராமரது திவ்ய சரிதம் என்றும் தர்ம, அர்த்த, காம, மோக்ஷ மெனும் நான்கு புருஷார்த்தங்களையும் நல்கவல்லது. ஆதலால் எல்லாக் காலத்திலும் பெருமுயற்சியெடுத்துக்கொண்டு இவ்வுயர்ந்த சரிதம் சர்வணம் செய்யப்படவேண்டும். (96)

शृण्वन् रामायणं भक्त्या यः पादं पदमेव वा ।

स याति ब्रह्मणः स्थानं ब्रह्मणा पूज्यते सदा ॥ ९७ ॥

ச்ருண்வன் ரரமாயணம் பக்த்யா ய: பாதம் பதமேவ வா 1

ஸ யாதி ப்ரஹ்மண: ஸ்தாநம் ப்ரஹ்மணா பூஜ்யதே ஸ்தா ॥

பக்தியுடன் ஓரடியையோ ஒரு பதத்தையாவதோ ச்ரவணம்
செய்பவன் ஸத்யலோகம் செல்வான். ப்ரஹ்மாவால் பூஜிக்கவும்
படுவான். (97)

एवमेतत्परावृत्तमाख्यानं भद्रमस्तु वः ।

प्रव्याहरत विस्रब्धं बलं विष्णोः प्रवर्धताम् ॥ ९८ ॥

ஏவமேதத் புரா வ்ருத்தம் ஆக்யாநம் பத்ரமஸ்து வ: ।

ப்ரவ்யாஹரத விஸ்ரப்தம் பலம் வீஷ்ணோ: ப்ரவர்ததாம் ॥

இச்சரித்ரம் இவ்வாறு முன்பு நடந்ததே. உங்கட்கு மங்களம்
உண்டாகட்டும், பயமின்றி இதனை எங்கும் கூறுங்கள், எம்பெருமா
னுடைய மங்கள குணங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் பல்லாண்டு
பாடுவோமாக. (98)

உத்தர காண்டம் முற்றும்.

श्रीरामचन्द्रः श्रितपारिजातः समस्तकल्याणगुणाभिरामः ।

सीतामुखाम्भोरुहचञ्चरीकः निरन्तरं मङ्गलमातनोतु ॥

ஸ்ரீராம சந்த்ர: ச்ரிதபாரிஜாத: ஸமஸ்தகல்யாண குணாபி ராம: ।

ஸீதாமுகாம்போருஹ சஞ்சரீக: நிரந்தரம் மங்களம் ஆதனோது ॥

சுபம்.

வாசகம் தவிராமாயணத்துக்கு முன் புகழ் பெற்றது. இதுவே
 இராமாயணம். இராமாயணம் இராமாயணம் இராமாயணம்
 (58)

1. 18 துண்டாய்வு ராமாயணம் கருத்துப் பாய்வு

11. 22 || ராமாயணம் ராமாயணம் ராமாயணம்

1. 18 துண்டாய்வு ராமாயணம் கருத்துப் பாய்வு

11. 22 || ராமாயணம் ராமாயணம் ராமாயணம்

வாசகம் தவிராமாயணத்துக்கு முன் புகழ் பெற்றது. இதுவே
 இராமாயணம். இராமாயணம் இராமாயணம் இராமாயணம்
 (59)

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमद्रामायणपारायणसमापनक्रमः ॥

॥ स्मार्तसंप्रदायः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।
गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सख्यशालिनी ।
देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणाः सन्तु निर्भयाः ॥ २ ॥

अपुत्राः पुत्रिणः सन्तु पुत्रिणः सन्तु पौत्रिणः ।
अधनाः सधनाः सन्तु जीवन्तु शरदां शतम् ॥ ३ ॥

चरितं रघुनाथस्य शतकोटिप्रविस्तरम् ।
ऐकैकमक्षरं प्रोक्तं महापातकनाशनम् ॥ ४ ॥

शृण्वन् रामायणं भक्त्या यः पादं पदमेव वा ।
स याति ब्रह्मणः स्थानं ब्रह्मणा पूज्यते सदा ॥ ५ ॥

रामाय रामभद्राय रामचन्द्राय वेधसे ।
रघुनाथाय नाथाय सीतायाः पतये नमः ॥ ६ ॥

यन्मङ्गलं सहस्राक्षे सर्वदेवनमस्कृते ।
वृत्रनाशे समभवत्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ७ ॥

यन्मङ्गलं सुपर्णस्य विनताऽकल्पयत्पुरा ।
अमृतं प्रार्थयानस्य तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ८ ॥

अमृतोत्पादने दैत्यान्घ्रतो वज्रधरस्य यत् ।
अदितिर्मङ्गलं प्रादात्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ९ ॥

श्रीन्विक्रमान्प्रक्रमतो विष्णोरमिततेजसः ।
यदासीन्मङ्गलं राम तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ १० ॥

ऋतवः सागरा द्वीपा वेदा लोका दिशश्च ते ।
मङ्गलानि महाबाहो दिशन्तु तव सर्वदा ॥ ११ ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये ।
चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ १२ ॥

श्रीरामचन्द्रः श्रितपारिजातः समस्तकल्याणगुणाभिरामः ।
सीतामुखाभोरुहचञ्चरीको निरन्तरं मङ्गलमातनोतु ॥ १३ ॥

कायेन वाचा मनसेन्द्रियैर्वा बुद्ध्यात्मना वा प्रकृतेः स्वभावात् ।
करोमि यद्यत्सकलं परस्मै नारायणायेति समर्पयामि ॥ १४ ॥

॥ वैष्णवसंप्रदायः ॥

एवमेतत्पुरावृत्तमाख्यानं भद्रमस्तु वः ।
प्रव्याहरत विस्त्रब्धं बलं विष्णोः पवर्धताम् ॥ १ ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः ।
येषामिन्दीवरश्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ २ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी ।
देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणाः सन्तु निर्भयाः ॥ ३ ॥

कावेरी वर्धतां काले काले वर्षतु वासवः ।
श्रीरङ्गनाथो जयतु श्रीरङ्गश्रीश्च वर्धताम् ॥ ४ ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।
गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये ।
चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ६ ॥

वेदवेदान्तवेद्याय मेघश्यामलमूर्तये ।

पुंषां मोहनरूपाय पुण्यश्लोकाय मङ्गलम् ॥ ७ ॥

विश्वामित्रान्तरङ्गाय मिथिलानगरीपतेः ।

भाग्यानां परिपाकाय भव्यरूपाय मङ्गलम् ॥ ८ ॥

पितृभक्ताय सततं भ्रातृभिः सह सीतया ।

नन्दिताखिललोकाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥ ९ ॥

त्यक्तसाकेतवासाय चित्तकूटविहारिणे ।

सेव्याय सर्वशमिनां धीरोदाराय मङ्गलम् ॥ १० ॥

सौमित्रिणा च जानक्या चापवाणासिधारिणे ।

संसेव्याय सदा भक्त्या स्वामिने मम मङ्गलम् ॥ ११ ॥

दण्डकारण्यवासाय खण्डिनामरशत्रवे ।

गृध्रराजाय भक्ताय मुक्तिदायास्तु मङ्गलम् ॥ १२ ॥

सादरं शम्भरीदत्तफलमूलाभिलषिणे ।

सौलभ्यपरिपूर्णाय सत्त्वोद्विक्ताय मङ्गलम् ॥ १३ ॥

हनुमत्समवेताय हरीशामीष्टदायिने ।

बालिप्रमथनायास्तु महाधीराय मङ्गलम् ॥ १४ ॥

श्रीमते रघुवीराय सेतुसङ्घितसिन्धवे ।

जितराक्षसराजाय रणधीराय मङ्गलम् ॥ १५ ॥

आज्ञाय नगरौ दिव्यामभिषिक्ताय सीतया ।

राजाधिराजराजाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥ १६ ॥

मङ्गलाशासनपरैर्मदाचार्यपुरोगमैः ।

सर्वैश्च पूर्वैराचार्यैः सत्कृतायास्तु मङ्गलम् ॥ १७ ॥

॥ माध्वसंप्रदायः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।
गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी ।

देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणाः सन्तु निर्भयाः ॥ २ ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः ।

येषामिन्दीवरश्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ ३ ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये ।

चक्रवर्तितनूनाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ४ ॥

कायेन वाचा मनसेन्द्रियैर्वा बुद्ध्यात्मना वा प्रकृतेः स्वभावात् ।

करोमि यद्यत्सकलं परस्मै नारायणायेति समर्पयामि ॥ ५ ॥

ஸ்மார்த்த ஸம்பந்தாயம்

ஸ்வஸ்தி ப்ரஜாப்ய: பரிபாலயந்தாம்

ந்யாய்யேந மார்கேண மஹீம் மஹீசா: 1

கோப்ராஹ்மணேப்ய: சுபமஸ்து நித்யம்

லோகா: ஸமஸ்தா: ஸுகினோ பவந்து 11

1

காலே வர்ஷது பர்ஜந்ய: ப்ருதிவீ ஸஸ்யசாலிநீ 1

தேசோயம் கோபரஹிதோ ப்ராஹ்மண: ஸந்து நிர்பயா: 11 2

அபுத்ரா: புத்ரிண: ஸந்து புத்ரிண: ஸந்து பெளத்ரிண: 1

அநநா: ஸதநா: ஸந்து ஜீவந்து சரதாம் சதம் 11

3

சரிதம் ரகுநாதஸ்ய சதகோடி ப்ரவிஸ்தரம் 1

ஏகைக மக்ஷரம் ப்ரோக்தம் மஹாபாதக நர்சநம் 11

4

ச்ருண்வந் ராமாயணம் பக்த்யாய: பாதம் பதமேவ வா 1

ஸயாதி ப்ரஹ்மண: ஸ்தாநம் ப்ரஹ்மண பூஜ்யதே ஸதா 11 5

ராமாய ராமபத்ராய ராமசந்த்ராய வேதஸே 1

ரகுநாதாய நாதாய ஸீதாயா: பதயே நம: 11

6

யந்மங்களம் ஸஹஸ்ராக்ஷ ஸர்வதேவ நமஸ்க்ருதே 1

வ்ருத்ரநாசே ஸமபவத் தத்தே பவது மங்களம் 11

7

- யம்மங்களம் ஸுபர்ணஸ்ய விநதா஽கல்பயத் புரா 1
 அம்ருதம் ப்ரார்த்தயாநஸ்ய தத்தே பவது மங்களம் || 8
 அம்ருதோத்பாதநே தைத்யாந் க்நதோ வஜ்ரதரஸ்ய யத் 1
 அதிதிர் மங்களம் ப்ராதாத் தத்தே பவது மங்களம் || 9
 த்ரீந் விக்ரமான் ப்ரக்ரமதோ விஷ்ணோ ரமித தேஜஸ: 1
 யதாஸீந் மங்களம் ராம தத்தே பவது மங்களம் || 10
 ருதவ: ஸாகரா த்வீபா வேதா ஸோகா திசச்ச தே 1
 மங்களாநி மஹாபாஹோ திசந்து தவ ஸர்வதா || 11
 மங்களம் கோஸலேந்த்ராய மஹீயகுணப்தயே 1
 சக்ரவர்த்திதநூஜாய ஸார்வபௌமாய மங்களம் || 12
 ஸ்ரீராமசந்த்ர: ச்ரிதபாரிஜாத: ஸமஸ்த கல்யாண குணபிராம: 1
 ஸீதா முகாம்போருஹ சஞ்சரீகோநிரந்தரம் மங்களமாதநோது || 11
 காயேந வாசா மநஸேந்த்ரியைர்வா
 புத்யாத்மநா வா ப்ரக்ருதே: ஸ்வபாவாத் 1
 கரோமி யத்யத் ஸகலம் பரஸ்மை
 நாராயணயேதி ஸமர்ப்பயாமி || 14

வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயம்

- ஏவமேதத் புரா வ்ருத்தம் ஆக்யாநம் பத்ரமஸ்து வ: 1
 ப்ரவ்யாஹரத விஸ்ரப்தம் பலம் விஷ்ணோ: ப்ரவர்த்ததாம் || 1
 லாபஸ்தேஷாம் ஜயஸ்தேஷாம் குதஸ்தேஷாம் பராபவ: 1
 யேஷா மிந்தீவரச்யாமோ ஹ்ருதயே ஸுப்ரதிஷ்டித: || 2
 காலே வர்ஷது ப்ரஜந்ய: ப்ருதிவீ ஸஸ்யசாலிநீ 1
 தேசோயம் க்ஷோப ரஹிதோ ப்ராஹ்மண: ஸந்து நிர்பயா: || 1
 காவேரீ வர்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ: 1
 ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்க ஸ்ரீச்ச வர்ததாம் || 4
 ஸ்வஸ்தி ப்ரஜாப்ய: பரிபாலயந்தாம்
 ந்யாய்யேந மார்கேண மஹீம் மஹீசா: 1
 கோப்ராஹ்மணேப்ய: சபமஸ்து நித்யம்
 லோகா: ஸமஸ்தா: ஸுகினோ பவந்து || 5
 மங்களம் கோஸலேந்த்ராய மஹீய குணப்தயே 1
 சக்ரவர்த்தி தநூஜாய ஸார்வபௌமாய மங்களம் || 1
 வேத வேதாந்த வேத்யாய மேகச்யாமள மூர்தயே 1
 பும்ஸாம் மோஹந்ருபாய புண்யச்லோகாய மங்களம் || 7
 விச்வாமித்ராந்தரங்காய மிதிலா நகரீபதே: 1
 பாக்க்யாநாம் பரிபாகாய பவ்யநுபாய மங்களம் || 8

- பித்ருபக்தாய ஸததம் ப்ராத்ருபி: ஸஹ ஸீதயா 1
 நந்திதாகில லோகாய ராமபத்ராய மங்களம் 11 9
- த்யக்த ஸாகேத வாஸாய சித்ரகூட விஹாரிணே 1
 ஸெவ்யாய ஸர்வயமிநாம் தீரோதாராய மங்களம் 11 10
- ஸௌமித்ரிண ச ஜாநக்யா சாபபாணஸி தாரிணே 1
 ஸம்ஸெவ்யாய ஸதா பக்த்யா ஸ்வாமிநே மம மங்களம் 11 11
- தண்டகாரண்ய வாஸாய கண்டிதாமர சத்ரவே 1
 க்ருத்ரராஜாய பக்தாய முக்திதாயாஸ்து மங்களம் 11 12
- ஸாதரம் சபரீதத்த பலமூலாபி லாஷிணே 1
 ஸௌலப்ய பரிபூர்ணய ஸத்வோத்ரிக்தாய மங்களம் 11 13
- ஹநுமத் ஸமவேதாய ஹரீசாபிஷ்ட தாயிநே 1
 வாலி ப்ரமதநாயாஸ்து மஹாதீராய மங்களம் 11 14
- பூநீமதே ரகுவீராய ஸேதூல்லங்கித லிந்தவே 1
 ஜிதராக்ஷஸ ராஜாய ரணதீராய மங்களம் 11 15
- ஆஸாத்ய நகரீம் திவ்யாமபிஷிக்தாய ஸீதயா 1
 ராஜாதி ராஜ ராஜாய ராமபத்ராய மங்களம் 11 16
- மங்களாசாஸந பரை: மதாசார்ய புரோகமை: 1
 ஸர்வைச்ச பூர்வைராசார்யை: ஸதக்ருதாயாஸ்து மங்களம் 11

மாத்வ ஸம்ப்ரதாயம்

- ஸ்வஸ்தி ப்ரஜாப்ய: பரிபாலயந்தாம்
 ந்யாய்யேந மார்கேண மஹீம் மஹீசா: 1
 கோப்ராஹ்மணேப்ய: சபமஸ்து நித்யம்
 லோகா: ஸமஸ்தா: ஸுகினோ பவந்து 11 1
- காலே வர்ஷது பர்ஜந்ய: ப்ருதிவீ ஸஸ்யசாலிரீ 1
 தேசோயம் க்ஷோப ரஹிதோ ப்ராஹ்மண: ஸந்து நிர்ப்யா: 11 3
- லாபஸ் தேஷாம் ஜயஸ்தேஷாம் குதஸ்தேஷாம் பராபவ: 1
 யேஷாமிந்தீவர ச்யாமோ ஹ்ருதயே ஸுப்ரததிஷ்டித: 11 3
- மங்களம் கோஸலேந்த்ராய மஹரீய குணப்தயே 1
 சக்ரவர்த்தி தநூஜாய ஸார்வபௌமாய மங்களம் 11 4
- காயேந வாசா மநஸேந்த்ரியைர் வா
 புத்யாத்மநா வா ப்ரக்ருதே: ஸ்வபாவாத் 1
 கரோமி யத்யத் ஸகலம் பரஸ்மை
 நாராயணயேதி ஸமர்பயாமி 11 5

